Carlos Montero

HAOSUL DIN URMA TA

CARLOS MONTERO

HAOSUL DIN URMA TA

Original: *El desorden que dejas*
[*The Mess You Leave Behind*] (2016)

Traducere din limba spaniolă de:
ELENA-ANCA COMAN

virtual-project.eu

2021

Capitolul 1

Fotograful, un bărbat de circa cincizeci și cinci de ani, cu o burtă mare care nu-l împiedica să se aplece, să meargă cu spatele, să urce și să coboare pe și de pe tot ce întâlnea în cale pentru a obține cel mai bun unghi al camerei, îi încurajă pe tinerii proaspăt căsătoriți să se apropie de marginea mlaștinii, puțin mai încolo de băile termale romane. Iarna, apa din lacul de acumulare acoperea de obicei termele, dar cum în acea toamnă nu plouase prea mult, nivelul apei lăsa la vedere o parte dintre ruinele romane și un țărm nisipos caracteristic mai degrabă unei plaje, decât unui râu. Nisipul era presărat cu mii de frunze uscate, care căzuseră din niște copaci ce păreau să se despartă cu timiditate de apă, când de fapt, din cauza secetei, tocmai aceasta era cea care fugea de ei. Mlaștinile cu apă caldă fumegau în acea zi rece de iarnă, creând o atmosferă ciudată, cu care locuitorii provinciei Ourense erau deja obișnuiți, dar care-i surprindea mereu pe străini. Băile termale reveniseră la modă și erau o solicitare turistică atât pe malurile râului Miño, în enclave ca A Chubasqueira sau în Outariz, cât și în acest lac de acumulare, numit As Conchas, pe râul Limia, în sudul provinciei și aproape de granița cu Portugalia. Mii de turiști, pe lângă vecinii din zonă, veneau în timpul anului să facă baie în acele bălți călduțe, adevărate jacuzzi naturale. „Nu este Islanda”, spuneau mândri locuitorii din Ourense, „este Galicia”.

— Cu acest cer și cu apa din lacul de acumulare, cred că poate fi un fundal minunat, zise fotograful în timp ce-și ștergea cu o batistă din cârpă niște picături de transpirație care-i coborau pe frunte și-i ajungeau până la gușă.

— Nu e prea ud? întrebă mireasa. Nu vreau să-mi murdăresc rochia.

Fotograful se apropie de mal și pipăi cu mâna dreaptă pământul nisipos.

— Uscat. Apropiați-vă fără teamă.

Mirii îi dădură ascultare, deși nu păreau să colaboreze pe deplin, însă fotograful era deja obișnuit cu asta; o parte din munca lui consta în a-i face să uite pentru douăzeci de minute de agitația din timpul zilei și de toate obligațiile lor față de invitați. Pentru a reuși, folosea de obicei repertoriul obișnuit, recurgând la celebrele sale fraze, menite să dezinhibeze cuplul. „Prinde-o de mijloc, privește-o așa, cu iubire. Ce ziceți de un sărut? Ce-ar fi

să vă sărutați pe buze? S-ar putea să fiu nevoit să petrec cu voi noaptea nunții ca să vă dau indicații despre cum se face, pentru că vă văd cam încordați”.

În general, oricât de prostești erau, frazele funcționau, iar mirii ajungeau să se relaxeze și chiar să se bucure de moment. Dar acesta nu părea să fie cazul.

— Să încercăm să ne mișcăm repede, pentru că oamenii încep să protesteze, spuse mirele, consultându-și pentru a mia oară telefonul mobil.

— Nici în ziua nunții noastre nu lași telefonul în pace? protestă ea.

— Cele mai multe mesaje sunt de la tatăl tău. Ce vrei să fac?

— Terminăm imediat, jur, îi asigură fotograful. Încă două fotografii acolo și gata. Andrea, ce-ar fi să privești spre apa din lacul de acumulare? Imaginează-ți, nu știu, că vezi un velier minunat și că i-l arăți soțului tău.

— Soțul meu… Ce ciudat sună.

— Păi, va trebui să te obișnuiești, replică el bine dispus.

— Bun, soțul meu, ia uite ce velier minunat e acolo, în depărtare.

Amândoi zâmbiră continuând pantomima, până când mireasa se strâmbă.

— Ce plutește acolo? Arătă spre buruienile existente la vreo sută de metri distanță de mai. Este o plută?

— Unde? Fără ochelari, mi-e greu să…

— Acolo.

Soțul își forță puțin ochii și înțelese imediat gestul îngrozit al proaspetei sale soții.

— Este un trup… gol… și…

— Unde? întrebă fotograful.

— Este un mort?

Cu iuțeala pe care i-o permiteau degetele sale grase, fotograful schimbă obiectivul de 50 mm al camerei sale cu unul telescopic de 200 mm. Îl îndreptă spre lacul de acumulare, căutând ținta. Reuși să încadreze exact ce căuta și putu să constate că, da, ceea ce plutea era un cadavru. Corpul tumefiat, pielea albastră, buzele vinețiі, spumă în gură, trăsăturile feței deformate din cauza umflăturii și părul încâlcit. Era la fel ca acelea care apăreau în serialele polițiste de care soția lui era atât de pasionată și pe care le înghițea aproape în fiecare seară. Apăsă de mai multe ori declanșatorul de la aparatul foto.

— Ce vezi? E mort? întrebă soțul, îngrozit și dominat de ideea unui cadavru plutitor.

Mireasa se ținea de brațul soțului ei și aștepta neliniștită răspunsul fotografului.

— Moartă. Este o femeie. Nu foarte în vârstă, confirmă fotograful. Ar fi mai bine să chemi Garda Civilă.

Mireasa nu-și putu reprima senzația de vomă. Vărsă. Stropi de vomă ajunseră pe rochia ei. Soțul îi dădu o batistă ca să se șteargă.

— Nu contează, nu contează.

Dintr-odată, i se părea lipsit de importanță și chiar nepotrivit să o preocupe o pată de pe rochie.

O oră mai târziu, în zonă sosiră mai multe patrule. Mirii nu mai erau acolo, doar fotograful rămăsese în acel loc. Considerase că era obligația lui să rămână până când aveau să apară cei din Garda Civilă.

Avură nevoie de o șalupă cu motor ca să ajungă la trupul neînsuflețit al fetei și să-l aducă până la mal. Judecătorul și secretara judiciară sosiră la scurt timp pentru ridicarea cadavrului.

— Cred că ea este, domnule judecător, se aventură prim-caporalul Gimenez.

— Cine?

— Profesoara din Novariz, cea dispărută de o săptămână. Sărmana fată.

Capitolul 2

Am citit undeva care sunt cauzele ce provoacă cel mai mult stres; ordonate de la cea mai stresantă la cea mai puțin stresantă, acestea sunt: moartea unei ființe dragi, o despărțire amoroasă și o mutare.

Moartea unei ființe dragi: *check.* Sau, mai bine zis, dublu *check.*

Mutarea: ceea ce facem acum eu și soțul meu. Am părăsit apartamentul închiriat în cartierul Montealto din A Coruña după șase ani de locuit acolo.

Despărțire amoroasă: o văd pe-aproape, dacă nu cădem naibii odată de acord asupra a tot ce trebuie să aruncăm și să păstrăm.

— N-ai mai purtat haina asta de când erai la facultate.

— Mi-a dăruit-o tata. E una dintre puținele amintiri care mi-au mai rămas de la el.

— Germán, nu stabiliserăm că ai terminat cu refrenul „tata a murit”?

— Dacă te-ar auzi cineva… N-au trecut nici patru luni…

— Bine, probeaz-o. Dacă chiar crezi că-ți vine bine, o punem în cutiile pe care le luăm cu noi.

Germán o îmbracă. Se privește în oglindă, caută să vadă dacă și eu mă uit la el.

— Cum e? mă întreabă.

Vede ceva în reflexia sa ce nu-i place. Își duce mâna la cap și oftează cu îngrijorare, pipăindu-și părul cu oarecare neliniște.

— Am din ce în ce mai puțin păr. Cred că l-am pierdut în lunile cât am fost internat în spital. Nimeni nu-ți spune că acesta va fi unul dintre efectele colaterale ale bolii unui părinte.

— N-o să chelești.

— Sper. Îți place haina?

Eu îl privesc, fără să știu prea bine ce să spun.

— Este oribilă, cedează el. Chiar te-ai îndrăgostit de mine când purtam asta?

— Mai degrabă când ți-ai dat-o jos.

Atunci Germán începe să o dezbrace cu o senzualitate prefăcută și stângace, în timp ce fredonează o melodie de prost gust.

— Îmi pare rău, dar nu mai are același efect, îi spun cu o seriozitate

voită. Îmi ating chiloții și nimic, uscați, uscați.

Germán râde. Și mă molipsesc și eu de râsul lui.

Poate că acesta este motivul pentru care încă suntem împreună după doisprezece ani. Pentru că uneori încă râdem. Fiindcă, după cele întâmplate cu tatăl lui, îmi e din ce în ce mai greu să-i smulg un zâmbet. „Cele întâmplate cu tatăl lui” nu reprezintă altceva decât moartea acestuia. Ce ciudate sunt eufemismele și toate eforturile pe care le facem pentru a evita moartea din viața noastră și chiar și din limbaj. Cele întâmplate cu tatăl lui.

Tere spune că, atunci când vorbesc despre relația mea cu Germán, par o babă. O babă de cel puțin patruzeci și cinci de ani. Tot ce depășește vârsta noastră, treizeci și patru de ani, ea începe să considere bătrânețe. De-aia acum a apucat-o să și-o tragă cu unul sau doi pe săptămână, ca să profite de singurul an care i-a mai rămas înainte de decadență. Eu îi spun că nu vorbesc ca o babă, pur și simplu sunt împreună cu Germán din anul doi de facultate. Doisprezece ani deja, o nuntă, două avorturi naturale, moartea tatălui său, moartea mamei mele, patru mutări, cei doi ani și jumătate ai lui de șomer care deja durează de prea mult timp, deși el nu va recunoaște niciodată că este în șomaj, el scrie, doar că nu scrie și, nescriind, se deprimă. Intră și iese din depresie cu o ușurință uluitoare. Trebuie să mai pun la socoteală o poveste urâtă pe care amândoi încercăm să o uităm. Ne străduim atât de mult, încât uneori am impresia că am redus căsnicia la asta, la a depăși ce s-a întâmplat. Nici nu-i mai dăm nume. Pentru că, în teorie, am uitat. Amândoi suntem convinși că există viață după cele întâmplate și iată-ne aici, încercând în continuare. Și poate că este greu să recunosc, dar moartea mamei mele și cea a tatălui său ne-au ajutat să rezistăm. În cele mai grele momente, am avut mare nevoie unul de altul.

Acestor două tragedii trebuie să le adaug și cele două încercări ale mele de a câștiga concursul. Și acum deplasările, toate acele înlocuiri pe care le fac pentru cele mai rătăcite licee din Galicia. N-am câștigat concursul, dar am rămas pe un post suficient de bun ca să fiu angajată ca interimar. Unde este un loc liber de trei sau patru săptămâni sau chiar de două luni, acolo hop și eu. Sunt profesoara suplinitoare. Tere mi-a făcut chiar și un tricou. Profesoară suplinitoare imună la descurajare. Da, ce să fac? Îmi place foarte mult munca mea, deși nu pot să rămân cu aceiași elevi atât cât mi-ar plăcea. Vocația mea nu a fost una timpurie, ci, dimpotrivă, nu mă imaginasem niciodată profesoară. Dar am încercat și m-a prins. Poate cu timpul mi se va întâmpla la fel ca multor profesori, mă voi plictisi în cele din urmă, voi

vedea că trec anii, că îmbătrânesc și că elevii au mereu aceeași vârstă și aceeași energie, iar eu nu, dar în prezent îmi este greu să cred asta. Și există profesori care-și păstrează entuziasmul până la final, nu? Eu de ce nu mă pot număra printre aceștia?

De data asta am avut noroc. O să înlocuiesc un cadru didactic timp de aproape șapte luni. Este practic aproape un an școlar. O să mă simt cu adevărat o profesoară. Șase luni pentru a-i vedea progresând pe elevi, pentru a le putea transmite cu adevărat ceea ce știu, ceea ce gândesc și ideile în care cred. Nu sunt prea multe, dar două sau trei lucruri bănuiesc că îi pot învăța. Sau, cel puțin, e timp suficient pentru a le dezvolta dragostea pentru literatură, pentru cărți. Bine, bine, mai bine nu mă ambalez, deja mă văd ca proful de la *Cercul poeților dispăruți* și nu se pune problema de așa ceva. Am picioarele pe pământ, iar faptul că vocația mea a apărut târziu și că am deja o anumită vârstă – „Treizeci și trei de ani nu este o anumită vârstă, draga mea, o anumită vârstă înseamnă șaizeci”, ar spune Tere – mă face o persoană realistă.

În plus și, mai ales, spre bucuria lui Germán, trebuie să înlocuiesc un cadru didactic la unul din cele două licee care există în satul său. Exact în liceul la care a învățat el. Mâna destinului, a norocului? Sau pur și simplu a hazardului? Pentru că se pare că nu există licee… De-aia și mutarea. Germán vine cu mine. Așa am hotărât. Mai bine zis, el a hotărât, dar să vorbești la plural când unele dintre deciziile luate unilateral nu sunt complet pe placul celuilalt este unul dintre secretele căsniciei, ca să nu dai dracului totul. Folosind pluralul, ajungi să crezi că decizia a fost o chestiune comună și supărarea trece mai ușor.

Și trebuie să recunosc un lucru despre soțul meu. Germán se duce tot timpul anului o dată sau de două ori pe săptămână în satul lui, la început ca să aibă grijă de tatăl lui bolnav, iar acum ca să se ocupe de mama lui. Și deja e sătul de drumuri, prea mulți kilometri. Aceasta este o șansă unică pentru amândoi. Ca să o luăm de la zero în cel mai frumos peisaj. Satul lui, o mică așezare de douăsprezece mii de locuitori în adâncul provinciei Ourense, un loc cu multă istorie, multă brumă și multă ceață, multe poduri romane traversând râul, multe terme cu ape calde și alcaline, multă verdeață, multe mănăstiri în stil baroc, mult turism vara, dar, la urma urmei, un sat. Ah, și lovit de criză ca oricare altul; avea o economie bazată pe o mare fabrică de mezeluri, care a dat faliment și atunci satul a decăzut. Au rămas fără locuri de muncă aproximativ șase mii de persoane. Au cel mai

ridicat indice de șomaj din țară. Și să nu-l numești sat, pentru că îi jignești pe locuitori, pentru ei este un oraș mic. Și, bineînțeles, acolo se află familia lui. Pentru Germán, nu există mediu mai bun decât familia lui. În ciuda dramei cu socrul meu. Dar trebuie să recunosc că întotdeauna au fost o bisericuță, iar în fața loviturilor vieții se unesc și mai mult. Țipă unii la alții, se supără, își reproșează diverse, dar nu-i poate despărți nimeni. Și cred că Germán are nevoie să fie în preajma familiei lui și a amintirii tatălui său pentru a-i asimila pierderea. În privința asta semănăm foarte puțin.

Sunt speriată. Mă tem ca nu cumva, după acele șase luni, când voi fi trimisă la alt liceu, Germán să decidă că s-a terminat cu mutările și că trebuie să ne stabilim tabăra în sat. Ar putea chiar să lucreze la afacerea familiei, dacă va renunța o dată pentru totdeauna la ideea de a scrie. Eu nu-l încurajez să renunțe, dar e adevărat că nu vreau să-l văd suferind. Îl disperă neputința lui de a scoate mai mult de jumătate de pagină pe zi, lipsa lui de inspirație îl cufundă în niște stări aproape vegetative, din care îi este greu să iasă. Și, deși la început găsea sprijin în mine pentru a scăpa de tristețile sale, acum știu că nu-i sunt de folos. Simte că-l judec, că-l critic prea mult – „Uite-o pe profesoara de literatură…” De aceea vrea să-și aibă familia aproape, cu ei se simte protejat. Cu ei este din nou copilul care făcea totul bine, cel care avea un talent indiscutabil, cel mai genial și mai ingenios din casa și din clasa lui. Și mai este faptul că, dacă vrem să avem copii, e întotdeauna mai bine să-i avem aproape pe ai noștri.

În asta constă problema. Ai lui nu sunt și ai mei. Eu n-am știut nici măcar să-mi țin aproape propria familie. Cât despre copii, după două avorturi, nu mai am nici trup, nici curaj să mai încerc. Germán crede că este din cauza cealaltă, a poveștii urâte despre care nu vorbim. Dar nu, mi-e de-ajuns să-i educ pe tinerii cărora le predau. Am încercat să discut cu Germán, dar spune că sunt negativistă și că suntem deja de mai bine de doi ani în rahat, încât să nu pot accepta că acum lucrurile încep să se rezolve. „Cum de nu pot să văd că faptul că trebuie să țin locul unui cadru didactic în satul lui este un semn că totul se schimbă?”, îmi spune.

— Trebuia să ni se schimbe și nouă soarta, nu, Raquel? Trebuia să ne zâmbească și nouă puțin viața.

Poate că are dreptate. Poate că n-ar trebui să mă opun viitorului. Satul lui nu este un loc rău, familia lui nu este ceva rău, nici măcar unii dintre prietenii lui nu sunt răi. De ce nu poate fi începutul a ceva ce începem să merităm? Eu vreau să lupt pentru relația noastră. Chiar vreau. Iar pentru ca

acesta să funcționeze nu este suficient doar să dau pagina, să uit, trebuie și să-mi dau toată silința. Sunt dispusă să fac asta.

Chiar sunt.

Da.

Nanuk, câinele nostru Husky de patru ani, acela pe care Germán mi/ni l-a dăruit când era pui, după ce am hotărât să amânăm *sine die* chestiunea legată de copii, este neliniștit, nu înțelege ce-i cu atâta agitație. În general, devine isteric când ne vede făcând bagaje, intuind că-l vom părăsi pentru câteva zile, lăsându-l acasă la vreun prieten, dar acum este diferit. Împachetăm jumătate de casă și nu reușește să priceapă de ce. „Mă vor lăsa aici?”, pare să gândească. „Sau ce naiba se petrece?”

De parcă am putea să-l abandonăm! Putem să lăsăm în urmă jumătate de casă, dar câinele vine cu noi. Cum e posibil să iubești atât de mult o vietate? Nanuk m-a făcut să-mi schimb radical părerea, deși evitam în mod natural orice fel de animal domestic.

— Știi cum o să-l numim? mi-a zis Germán de îndată ce m-a văzut îmbrățișând acel cățeluș păros. Nanuk. O să-l numim Nanuk pentru că tocmai a topit într-o clipă toată gheața din inima ta.

Da, Germán poate deveni așa de ridicol și de pedant. Asta înseamnă să fii legată de un aspirant la scriitor și cinefil. Dar adevărul este că numele acela de eschimos îi venea ca turnat acelei chestii mici și păroase, cu ochii de culori diferite, pentru că în mai puțin de două minute mă îmblânzise și în mai puțin de douăzeci și patru de ore îl iubeam deja ca pe un membru al familiei. Îl iubeam cu adevărat. Și asta deși i-a luat mult până a învățat să-și facă nevoile în afara casei și deși a distrus foarte mult toate colțurile canapelei, cele două laptopuri ale noastre și două dintre cele patru picioare ale mesei din sufragerie. Cu micuțul Nanuk am învățat lucruri fundamentale sau, mai bine zis, am recuperat lucrurile cu adevărat esențiale. A fost revelator să descopăr cu el minunile pe care le oferă viața, pentru el totul însemna să se joace, să mănânce, să se plimbe. Nu exista nimic altceva și era de-ajuns. Să simt cum se bucura de fiecare descoperire, de fiecare mângâiere m-a făcut să-mi reconsider prioritățile. Poate părea o prostie, dar uneori ai nevoie ca cineva sau ceva, chiar și un câine, să te învețe să lași deoparte toate anxietățile, toate căutările inutile, toată acea harababură de scopuri, reușite, eșecuri și alte isterii în care suntem instalați, pentru a te întoarce la ceea ce este esențial, la a te bucura de soare, de joacă, de afecțiune, de viață. Iar Nanuk a reușit asta. Cum să nu-l ador? Acum viața

fără el pare de neconceput. Înainte de a-l avea pe Nanuk, nu înțelegeam acea iubire nemăsurată pe care-o simt oamenii pentru un animal de companie, de fapt nici nu înțelegeam bine expresia „animal de companie". Acum nu-mi imaginez o companie mai bună, nici iubire necondiționată decât cea pe care ți-o oferă un câine.

Nanuk continuă să țopăie dintr-o parte în alta, în timp ce latră și mormăie lamentabil. Germán încearcă să-l liniștească.

— Nu s-a întâmplat nimic, Nanuk, vii și tu cu noi. Plecăm în sat. O să poți să urmărești câți iepuri vrei.

— Nu te mai strădui, pentru că, până nu va vedea că-l luăm cu noi și că-l urcăm cu noi în mașină, o să fie tot așa de isteric. Nanuk! Oprește-te!

Reușesc să-l fac să stea locului câteva secunde, dar când începem să mutăm iar cărți de pe rafturi în cutiile din carton, începe să latre din nou.

— Nanuk!

Privesc apartamentul cu oarecare nostalgie. Cu toate că nu sunt sentimentală în ceea ce privește casele pe care le las în urmă. Dar nu știu de ce am senzația că această mutare este foarte diferită de altele.

— Nu-ți va fi dor de apartamentul ăsta? îl întreb pe Germán.

— De doi ani te plângi de igrasia din toți pereții. Așa că să nu te apuce nostalgia acum.

— Coruña este o provincie umedă. E firesc să existe igrasie. Dar eu pot să trăiesc cu igrasie.

Germán se apropie de mine, își trece brațul pe după umerii mei și mă sărută pe obraz. Un sărut dintr-acelea care înainte vindecau și care acum sunt doar un ecou al celor din trecut, nu știu dacă au aceeași putere.

— O să ne meargă foarte bine în Novariz, o să vezi.

Capitolul 3

Am decis să lăsăm multe dintre lucrurile noastre în apartamentul mamei. Mă rog, de data asta folosesc pluralul, dar eu am decis. Mi se pare absurd să demontăm toată casa și s-o luăm în satul lui Germán, din moment ce vom sta doar șase luni. „Pentru ce să ne mutăm toată biblioteca dintr-o parte în alta? Cel mai bine este să lăsăm majoritatea cărților acasă la mama”. Continui să-i spun așa, deși știu că acum este casa mea. Dar nu reușesc să mă obișnuiesc.

Vin rar. De fiecare dată când intru în acest apartament, simt absența mamei într-un mod aproape fizic și este prea dureros. Trebuie să iau o decizie cu privire la apartament. Fie îl vând, fie îl închiriez, fie îl conving pe soțul meu să ne mutăm aici. Dar niciuna dintre cele trei opțiuni nu-mi place. Vreau să-l închiriez? Nu, desigur că nu. N-aș suporta ideea ca alții să locuiască unde eu și mama am trăit atâția ani. Vreau ca eu și Germán…? Nu. N-aș putea să locuiesc aici. Aș simți prezența mamei în fiecare cameră. Poate peste câțiva ani, după ce mă voi fi împăcat cu ea și cu mine, poate mă voi putea gândi la așa ceva. Dar deocamdată, nu. Să-l vând este cea mai înțeleaptă opțiune, dar mi-e greu să mă decid. Iar dacă mă gândesc în mod practic, aproape că e mai bine să aștept să crească iar prețurile. Acum aș fi nevoită să-l vând la un preț de nimic. Și să încep să fac demersurile, să caut o agenție care să-l scoată la vânzare, să învăț să negociez, o adevărată tărășenie.

— Păi, fată dragă, îl scoți la vânzare cât ai clipi, mă ocup eu dacă vrei, nu e mare scofală, iar dacă trebuie să-l vinzi pe un preț de nimic, asta e, deși mă îndoiesc. Tot ce obții va fi pentru tine, pentru că nu are ipoteci sau datorii. Dac-aș fi în locul tău, aș scăpa cât mai repede de el, te răscolește foarte mult, ascultă ce-ți zic.

Am rugat-o pe Tere să vină să mă ajute cu mutatul cărților. Este cel mai bun antidot pentru stările mele de melancolie absurde. Știu că pălăvrăgeala ei neîncetată o să-mi alunge prostia de a sta aici ca un suflet chinuit.

— Sau mi-l închiriezi mie, spune ea în continuare, că mereu am visat să locuiesc lângă Cantones, în Marina, într-un apartament de o sută patruzeci de metri pătrați. Cu cât mi l-ai lăsa?

— Nu ți-l voi închiria, Tere. N-ai putea să plătești nici baia.

— Nu mi-ai oferi un preț de prietenă? Ce rea! Hai să aerisim, că miroase a mort aici… Ah, nu a mort, scuze, a aer închis. Și să intre puțină lumină din această Coruña imposibilă.

Tere se apucă să deschidă ferestre ca nebuna. Zgomotele de pe stradă, din port, ale pescărușilor se strecoară în casă.

— Ce frumos e să privești navele de aici. E un lux. Și, pe deasupra, se mai face și zona asta pietonală. Iar tu stai închisă cu soțul tău într-un apartament mic din Montealto. Îmi vine să te omor.

Nu vreau să stau prea mult aici, vreau doar să las cutiile și să plec. Dar dacă lui Tere i-a intrat în cap să petreacă după-amiaza în apartament, mai bine mă resemnez. Îi place să se joace de-a stăpâna casei, să trăiască precum bogății din A Coruña.

— Ce baftă pe mama ta! Și, fată, nu știu cum de consideri o tragedie faptul că ți-a lăsat apartamentul ăsta. Eu aș țopăi de fericire și aș face orgii în fiecare săptămână. Mi-aș trage-o pe toate balcoanele și n-au decât să se scandalizeze cât vor dobitocii care-și plimbă fotomodelele.

— N-ai îndrăzni, e numai gura de tine.

— Tu lasă-mi cheile și-ți vor povesti după aceea vecinii.

Tere intră în camera mamei și se duce direct la dressingul enorm.

— Și toți pantofii ăștia! Aici e o avere în pantofi. Nu mă satur să mă uit la ei. Sincer, ce eleganță avea mama ta, ce prestanță, ce bun-gust și ce de gologani manevra… Când voi fi mare, vreau să fiu ca ea.

N-am de gând să contest ideile preconcepute ale lui Tere despre mama. Dar mi-e clar că viața ei n-a fost niciodată o baftă. Tot ce a făcut a fost să muncească neîncetat, astfel că uneori uita că avea o fiică. Iar când avea grijă de mine era chiar mai rău. Pentru mama am fost întotdeauna o neînsemnată, o reflectare palidă a tot ce a obținut ea. Și nu disimula deloc asta. Îmi tot spunea să fac ce vreau cu viața mea, dar știam că nu era adevărat, că pentru ea fusese o dezamăgire că nu alesesem facultatea de medicină și că nu aveam de gând să-i calc pe urme. Dar cum să-i urmez pașii? Mai bine că am luat-o pe un alt drum, pentru că n-aș fi fost niciodată la înălțimea ei. Mama era cea mai bună pe specializarea ei și întotdeauna și-a dorit să fie cea mai bună.

Mama era o persoană dificilă. Foarte. Iar în ultimii ani nu ne mai înțelegeam deloc. Nu l-a plăcut niciodată pe Germán – „Pentru o relație pasageră, fata mea, dar nu ca să te măriți cu el, ca să nu mai zic de nunta pe care vreți să o faceți, o chestie de prost gust, străveche și deloc necesară și

care nu ți se potrivește deloc, aveam altă părere despre tine” – nu i-a plăcut niciodată viața mea – „Chiar te pregătești pentru concursul de profesoară la liceu? Tu? Atât de puțin valorezi? Vrei să te îngropi până la șaizeci și cinci de ani între pereții unui liceu?” – și nu i-a plăcut niciodată că am atât de puțină ambiție – „Într-o zi îți vei da seama cât valorezi și sper să nu fie târziu, ești foarte isteață, dar și naivă”. Așa era ea, și asta doar când era în toane bune.

A murit singură pentru că nu ne mai vorbeam de doi ani, după o ceartă de proporții epice, la care mă gândesc acum și mi se pare absurdă. Mi-a rămas întipărit în minte acel apel telefonic prin care un coleg de la spitalul la care lucra ea mi-a dat vestea. Totul se întâmplase brusc, de pe o zi pe alta, și de aceea nu mă putuse anunța. Și nu voia să mă deranjeze. Mama era pe moarte și nu voia să mă deranjeze.

Nu am iertat-o pentru asta. Nu am iertat-o că n-a vrut să mă deranjeze, că a crezut că trebuia să mă protejeze de boala ei sau că avea impresia că, fiind supărată, nu aveam să dau fuga la ea de îndată ce ar fi avut nevoie de mine. Și nu m-am iertat nici pe mine. Nu m-am iertat că m-am lăsat pradă acelei certe prostești, a cărei cauză aproape că nici nu mi-o mai amintesc, mă rog, îmi amintesc, dar ce mai contează, și că n-am sunat-o, că n-am încercat să întind o punte. Dar amândouă eram orgolioase. Într-atât încât mama a murit singură. Fără mine.

La înmormântare, m-am menținut pe poziție sau, mai bine zis, în stare de șoc.

Apoi am înnebunit.

Și apoi…

— Ce rău îmi pare că nu mă potrivesc cu ea la picior, îți jur că aș fi jefuit tot dulapul cu pantofi. Uite, uite, ce minunăție sunt aceștia! Și aproape nefolosiți. Mă lași să le fac o poză și să o pun pe Facebook?

— Teresa, ce-ar fi să plecăm?

— Deja?

Mă privește cu fața aceea de dezamăgire prefăcută, dar își dă imediat seama că nu mă simt prea în largul meu.

— Uf, te-ai posomorât, te-a apucat depresia. „Nu mi-am luat rămas-bun de la mama”, „sunt o fiică îngrozitoare”… Nu-i așa?

— Ce frivolă ești, Tere!

— De-aia mă iei cu tine. Și mie mi-e greu să mă dau în spectacol, ce crezi? Dar o fac încântată, pentru asta sunt prietenele. Haide, să mergem. Și

acum mă inviți la cină ca să-mi treacă supărarea că nu-mi pot permite o viață ca asta. Doamne, ce apartament! Ce apartament!

Capitolul 4

Iago intră transpirat în vestiarul de la sala de gimnastică. Un loc cam dezordonat, care avea nevoie de o zugrăveală, dar cel mai bun în ceea ce privește facilitățile. La ora aceea nu prea era lume, iar Iago o alegea pentru a se antrena cu prietenul său, Roi. Auzi apa de la robinetul unui duș, doar o persoană în tot acel loc, nu mai era nimeni altcineva. Deschise dulăpiorul și, din geanta lui sport, scoase șlapii, prosopul și gelul de duș. Antrenamentul îi stimula endorfinele și simțea un extaz dependent. Dar în ultima vreme acest lucru nu era de ajuns, nimic nu calma acel gol de anxietate pe care-l simțea în stomac și care, ca o gaură neagră, părea uneori că avea să-l înghită. Căută printre hainele din geanta sport până când găsi blugii. Cercetă buzunarele și găsi ce căuta. Luă și portofelul și, fără întârziere, intră într-una dintre toalete și trase zăvorul. Transpirat fiind, scoase o bancnotă de douăzeci de euro și o rulă sub formă de tub. Din punguța cu praf alb scoase o cantitate considerabilă pentru a-și face o linie generoasă. Pe zi ce trecea, avea nevoie să le facă tot mai mari. Își duse tubul la nas și priză toată cocaina. Simți imediat efectul acesteia: euforie. O euforie care îi calma și anxietatea, cel puțin timp de câteva minute. Ieși din toaletă simțindu-se în vârful lumii. Se întoarse în locul unde-și lăsase lucrurile.

Își dădu jos pantalonii scurți, șosetele, tricoul și-și contemplă trupul gol în oglindă. Ce-i mai plăcea să-și observe progresele după ce făcea gimnastică! În urmă cu doar doi ani era un slăbănog, iar acum avea spatele unui bărbat și mușchi de bărbat. Acolo, dezbrăcat, știa că era irezistibil și puternic. Și efectul cocainei ajuta la sporirea acelei senzații. Și, cu acea fatuitate pe care doar tinerețea o oferă, zâmbi propriei imagini. Își vârî degetele prin păr pentru a ridica bine freza, de care era la fel de mândru ca de abdomenul său și de care se îngrijea la fel de mult. Fixativ, spumă și uscare cu foehnul, astfel freza rezista chiar și după o ședință de antrenament dur și era suficient să-și treacă degetele prin păr pentru ca aceasta să-și recapete volumul. Purta pieptănătura a mii de tineri, păr lung în partea de sus a capului și ras la unu în rest. După ce simți că avea părul perfect, își puse prosopul în jurul taliei și-și scoase telefonul ca să-și facă un *selfie.* Mai târziu avea să posteze fotografia pe Instagram. În timp ce căuta cel mai bun

cadru, în vestiar intră Roi, de șaptesprezece ani, cu un an mai mic decât prietenul său. Roi era mai scund și, bineînțeles, nu avea corp atletic, deși făcea sport. Nu era în stare să urmeze dieta strictă a prietenului său, cea cu *milkshake*-urile de proteine, și să mănânce pui și conserve de ton tot timpul. Roi purta niște ochelari cărora li se mișca un braț, bandajat cu leucoplast. Nu și-i dădea jos de la ochi nici când făcea gimnastică și, dacă ar fi fost după el, ar fi făcut chiar și duș cu ei. Cei doi băieți atrăgeau atenția oriunde mergeau, atât erau de antagonici și, în același timp, de atrăgători. Fiecare în felul lui. Aveau mii de urmăritori pe rețelele de socializare datorită unor fotografii în care afișau mai multă piele decât haine, mai ales Iago; Roi era mai pudic cu trupul său. Deși se cunoșteau de mult, de-abia în anul acela deveniseră intimi. Ce-i drept, Roi era străin de dependența prietenului său. Ignora că, în ultima vreme, Iago își petrecea o parte din zi sub efectele drogurilor stimulante, dar și depresive. Asta fiindcă Iago începea să devină un expert în a echilibra stările de extaz pe care i le oferea cocaina cu alte droguri precum ketamina sau marijuana.

— Ai văzut cum îmi ies în evidență? îl întrebă Iago în timp ce făcea abdomene. O tabletă de opt, băiete.

— Tocmai mi-a scris Nerea.

— Ce vrea aia?

— În curând va fi înmormântarea.

— Și?

— Ar trebui să ne ducem, nu?

Iago se încordă, dar încercă să disimuleze printr-o indiferență pe care nu o simțea. Era scutul său în fața lucrurilor care-i făceau rău: se prefăcea tare ca o bucată de metal.

— De ce? N-am pierdut nimic acolo.

Își dădu seama că, din cauza efectului euforic al cocainei, ridica prea mult vocea, așa că se strădui să vorbească mai încet.

— Sigur se duce toată clasa.

— Și de când suntem noi doi ca restul?

Roi tăcu, n-avea niciun chef să se certe cu el. Și cu atât mai mult când avea acea atitudine arogantă. Și în privința asta se deosebea de prietenul lui. Roi era o persoană mult mai echilibrată. Ce-i drept, Iago se pricepea să manipuleze cu ușurință, avea o gândire elaborată și încâlcită și, mai ales, reușea să-i determine pe ceilalți să facă ce voia el. Într-un fel, Roi îl invidia. Încerca deseori să-l imite, cu mai mult sau mai puțin succes. Și, în ultima

vreme, credea că ajungea la nivelul lui. Când se simțea optimist, credea chiar că era pe punctul de a-l depăși. Pentru Iago, care avea o fire excesivă, totul era un joc de putere, iar el era regele. Obișnuit să câștige, când lucrurile nu ieșeau cum se aștepta, putea să piardă controlul așa cum numai adolescenții știu să o facă, reacționând cu o furie explozivă nemăsurată, dovedind că încă nu era atât de adult pe cât i-ar fi plăcut. Și, în ultima vreme, își pierdea prea ușor controlul. Dependența sa crescândă de droguri și unele chestiuni din trecutul său recent îi mențineau o stare de crispare. Era ceva ce încerca să evite, dar îl măcinau prea multe lucruri pentru a se putea controla.

— Te aștept să intrăm la duș? întrebă Iago.

— Bine.

Roi își scoase geanta sport și începu să se dezbrace încet, își dădu seama că purta niște chiloți prea uzați, cu o gaură lângă elastic și se rușină la gândul că prietenul său ar putea să-l vadă. Așa că încercă să pună geanta în față pentru ca Iago să nu observe. Aceea era o altă diferență între cei doi, situația lor economică. Iago avea o rentă bună, tatălui său îi mergea bine, era dintre puținii care nu fuseseră afectați de închiderea fabricii. Sau nu atât de afectați ca alții. Deși criza îl atinsese și pe el și fusese nevoit să ia măsuri. Totuși, familia lui Roi fusese lovită din plin. Părinții lui erau în șomaj, tatăl meșterea pe ici pe colo, iar mama făcea curățenie în apartamente ca să poată ajunge, cu chiu cu vai, la sfârșitul lunii.

— Grăbește-te, omule. Până și paraliticii au mai multă grație.

— Gata, vin. Și nu te mai uita la mine. Îți place ce vezi sau ce? întrebă Roi dându-și repede jos chiloții.

Iago zâmbi, își desfăcu prosopul de la talie și-l folosi pentru a-i trage una la fund lui Roi.

— Îmi place totul la tine, glumi el. Mai ales fundulețul ăla.

— Taci, poponarule, că o să te audă cineva într-o bună zi și o să creadă lucruri neadevărate, zise printre râsete.

— De parcă mă interesează ce crede lumea din satul ăsta de țărănoi.

Chiar în momentul acela ieși de la duș un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un corp fleșcăit și păros. Îl salutară când se intersectară și se vârâră sub jeturile de la dușurile comune.

— Dacă voi avea vreodată un corp ca al ăluia, mă împușc. Ce scârboșenie, puștiule, comentă cu dispreț Iago.

Și, acestea fiind spuse, începu să se săpunească și să fredoneze un rap

foarte sexual. Își mângâia cu săpun organele genitale în timp ce rostea cele mai obscene fraze. Fără îndoială, cocaina era bună. Și deja își dorea să termine dușul pentru a mai priza o doză kilometrică.

— De ce ești așa de vesel? întrebă Roi.

Iago n-avea de gând să-i explice beneficiile cocainei pentru nivelul de endorfine eliberate de sport, așa că răspunse cu o întrebare.

— N-am voie?

Și continuă să fredoneze.

— Uneori pare că uiți tot ce-am făcut.

Comentariul acela îi schimbă dispoziția lui Iago, care încetă imediat să fredoneze. Se apropie de prietenul lui și, punându-și degetul mijlociu pe pieptul lui, vru ca tonul său să sune a avertizare, ba chiar a amenințare.

— Noi doi n-am făcut nimic. Să-ți intre bine-n cap.

— Omule…

— Dacă unei dezechilibrate îi vine să se omoare, știi a cui e vina? A dezechilibratei. A nimănui altcuiva.

— Acum o numești dezechilibrată?

— Faptul că era o bunăciune nu înseamnă că nu-i fila o lampă.

— Aha… omule… dar noi…

Își dădu seama că era mai bine să nu continue pe acel drum.

— Bleah, las-o baltă.

— Hai, spune ce voiai să zici.

— Că am contribuit și noi. Am agitat-o la greu. Dar să știi că nu regret, zise, mimând un curaj pe care nu-l simțea. Doar spun cum au stat lucrurile.

Iago voia să pună capăt definitiv acelei conversații. Să nu se mai repete, voia să dea pagina, să uite totul, iar pentru asta nu-i trecu prin minte o idee mai bună decât să fie foarte brutal, o bestie. Să-l facă pe prietenul lui să se simtă atât de stânjenit, încât să nu mai aducă în discuție subiectul. Cocaina îl ajuta.

— Și? Nu ți-a plăcut să afli că avem o astfel de putere? Uite, mi se întărește numai când mă gândesc. Uită-te.

Roi simți un fior auzindu-și prietenul. Și bineînțeles că nu-și coborî privirea spre scula lui, nu voia să verifice dacă era adevărat. Cum era în stare să sugereze că-l excita faptul că profesoara se omorâse?

— E moartă, omule. O iei razna.

Văzându-și prietenul atât de serios, Iago reacționă rapid. Poate că întrecuse măsura. Poate calculase greșit impactul, încetă să-și mai atingă

scula și să o arate mândru.

— Gata, omule, gata, glumeam și eu.

Roi deja nu mai știa dacă prietenul lui vorbea serios sau nu. Începea să aibă îndoieli cu privire la tot ce se întâmplase. Intuind gândurile prietenului său, Iago încercă să rezolve altfel situația.

— Ia să vedem, Roi, ai înecat-o tu cu mânuțele tale?

— Nu.

— Am dus-o eu la râu și am înecat-o? Nu. Atunci nu știu de ce-ar fi vina noastră. Uită de asta. Și uit-o definitiv, bine?

Dar pentru Roi nu avea să fie atât de ușor să uite. Și oricât făcea pe cocoșul prietenul său, se îndoia că putea să meargă înainte ca și cum nu se întâmplase nimic.

Capitolul 5

O zi înnorată dintr-un ianuarie întunecat, rece și cețos. Mă uit la vreme pe aplicația de pe telefon. Două grade. Aburul îmi iese din gură și, într-un acces de optimism, pentru că e mai bine să faci haz de necaz, mă joc că fumez și că răsuflarea înghețată pe care o elimin este fumul unei țigări. Germán a rămas dormind. N-am vrut să-l trezesc. Mi-a promis că vom sta doar două sau trei zile în casa părinților lui până când vom găsi un loc unde să locuim singuri. Casa este o fostă moară de apă, renovată, construită pe o cascadă mică a unui afluent al râului Limia. De la acel curent de apă al cascadei provenea forța motrice pentru a mișca piatra morii. Locuința are șase camere la primul etaj, cu bucătărie de vis și două băi cu cadă și duș cu hidromasaj, luxuri pe care și le permit cei de la sate pentru că nu trebuie să plătească o avere pentru metrul pătrat, iar la parter există un restaurant enorm, O Muíño, sursa de venituri a familiei începând cu anii optzeci. Până să moară, tatăl a trăit cu obsesia de a obține o stea Michelin. A intrat în mormânt fără s-o obțină. Iar acum văduva lui, soacra mea, și Demetrio, fiul care muncește cu ea, tânjesc după acea stea. Pur și simplu ca să nu trădeze visul tatălui, presupun. Am stabilit deja pentru după-amiază trei întâlniri ca să văd apartamente. Chiar dacă pe Germán nu-l entuziasmează ideea apartamentelor. „Aici ne putem plăti o căsuță cu grădină, uite ce prețuri sunt”.

Cina de aseară a fost destul de stânjenitoare. Ce-i drept, soacra mea se străduiește să revină la normalitate, să depășească absența soțului ei cât mai repede, dar îi este greu. De fiecare dată când o întrebi cum o mai duce, răspunde mereu cu gerunziul care ne definește cel mai mult și care se folosește foarte des aici: scoțând-o la capăt. Ceea ce este un mod foarte caracteristic de a merge înainte. Cu resemnare, încercând în continuare, făcând haz de necaz, dar nici prea mult, pentru că nu-i momentul potrivit. Să se știe că mergem înainte, că ne străduim, că încercăm, fără să dăm înapoi, dar și fără să ne păcălim. Mergem înainte? Mergem. Cu bucurie? Nu, scoțând-o la capăt.

— Ce faci, Claudia? Cum o mai duci?

— O scot la capăt.

Germán încearcă s-o încurajeze, dar toate vorbele de duh ale mezinului

ei pe care în trecut le aplauda, acum de-abia îi pot smulge un zâmbet. Voia să fi organizat aseară o cină cu toți copiii, dar și-a imaginat că vom fi obosiți după drum și a decis să o amâne. Are ceva important să ne comunice. Așa că mâine sau poimâine vom lua cina cu toți frații.

Aș putea să mă duc pe jos până la liceu, dar pe frigul ăsta și cu umiditatea asta în atmosferă, cred că va fi o plimbare destul de neplăcută. Nenorocit frig galician care-ți intră-n oase și n-ai cum să te protejezi de el, caută orice crăpătură ca să se strecoare. În plus, mi-e teamă să nu înceapă să plouă și să ajung udă leoarcă. Nu vreau să las o astfel de primă impresie. Așa că hotărăsc să iau mașina. Nanuk, care s-a trezit odată cu mine, ca de obicei, mă urmează peste tot și, de îndată ce deschid portiera din dreptul șoferului, se strecoară înăuntrul mașinii. Trebuie să insist ca să iasă.

— Mă duc la serviciu, Nanuk. Jos.

Nicio șansă. Nu-mi rămâne decât să-l apuc de zgardă. Și-l duc în casă. Închid ușa și-i aud gemetele. Joacă foarte bine teatru. Este regele manipulării, dar acum n-am timp și nici chef să cedez șantajelor lui. O să-l scoată mai târziu Germán, când o să se trezească. Adevărul este că e plăcut să-l vezi alergând pe întreaga proprietate. El e cel mai fericit că se află aici. Și presupun că numai pentru asta și tot merită osteneala.

Urc în mașină, încerc să o pornesc, dar nu reușesc, din cauza înghețului de azi-noapte. Strănut pentru a zecea oară pe ziua de azi. De două zile tot strănut. De când am început mutarea, praful acumulat în cărțile pe care le-am vârât în cutii mi-a declanșat alergia. M-am îndopat cu antihistaminice. Și, ca să mă trezesc din letargia pastilelor, beau o cafea la fiecare trei ore. Antihistaminice și litri de cofeină, așa o duc de ieri. E și normal să fi dormit așa cum am dormit. Prost, foarte prost.

Încerc pentru a nu știu câta oară să pornesc motorul, dar nu se poate. Așa că nu-mi rămâne decât să o iau pe jos. „Este o plimbare de cincisprezece minute, hai că poți, Raquel. Este prima ta zi, profită de energia asta, mda, bine, diminuată de insomnie și de alergie și tulburată de cafea. Dar dacă o să cauți bine în interiorul tău, o să găsești acolo aproape intactă iluzia ta de a-i cunoaște pe elevi și pe colegii tăi. Ca atunci când erai mică și așteptai în secret să vină septembrie ca să înceapă anul școlar”. Mirosul acela de carte ieșită de curând de la tipar era la fel de minunat ca aroma unei baghete de pâine de-abia scoase din cuptor. Mirosuri îmbătătoare. Cele mai plăcute din lume.

Străzile par moarte. Doar două furgonete și patru autoturisme. Presupun

că în satele unde rata de șomaj este atât de ridicată lumea nu e nevoită să se trezească devreme. Luminițele de Crăciun n-au fost încă strânse și, nu știu de ce sunt aprinse, creând un efect cât se poate de ciudat: strada învăluită în mantia albă și deasă a ceții, din care se remarcă doar fasciculele de lumină ale farurilor mașinilor și punctulețele colorate ale beculețelor de Crăciun.

Traversând pe una dintre trecerile de pietoni, simt că o mașină se năpustește asupra mea. Sar înapoi și mașina frânează brusc. Datorită reflexelor mele, mașina n-a dat peste mine. Îmi dau seama că numai doi centimetri m-au despărțit de impact. Asta-mi mai lipsea, să mor lovită de mașină în acest sat fantomă. M-am speriat atât de tare, încât iese la iveală partea cea rea din mine. Și-l înfrunt pe șofer ca o fiară.

— Ești un dobitoc! Nu știi că aici se respectă întotdeauna trecerile de pietoni? Și că se poate merge doar cu treizeci la oră?

Șoferul a rămas mut, netulburat. Coboară geamul. Iar eu mă apropii de el.

— Să te uiți pe unde mergi, tipule.

Bărbatul, care are în jur de patruzeci de ani, clatină din cap. Are o barbă castanie deasă și frumos aranjată, cu unele smocuri blonde. Poartă ochelari de soare, ceea ce mă miră, pentru că, firește, la cât de înnorată și de ploioasă este ziua, nu sunt foarte necesari. Brusc, văd o lacrimă apărându-i pe obraz. El o îndepărtează repede cu două degete. Plânge? Sau are vreo problemă la ochi? Vreo boală și de-aia poartă ochelari?

— Ești bine? întreb.

M-a impresionat acea lacrimă, nu mă așteptam. Adevărul e că, dacă este o tactică pentru a evita înfruntarea, funcționează.

Își dă jos ochelarii de soare. Are ochii iritați, apoși, iar corneea este înroșită. Alergie? Tristețe? Cearcănele pronunțate și întunecate par să indice o insomnie acută.

— Scuze, nici nu știu unde mi-e capul, își cere iertare cu o voce gravă și clară.

— Stai liniștit, nu s-a întâmplat nimic. Sunt întreagă, vezi?

Încearcă să zâmbească. Iar acel zâmbet pare să-și croiască drum printr-o tristețe infinită. Observ ce efort titanic reprezintă pentru el să zâmbească. Și-mi imaginez cât de bine ar arăta fericirea unui zâmbet deplin pe acel chip. Ar fi chipeș zâmbind, mă gândesc. De fapt, chiar este chipeș. Sunt unele chipuri pe care nici măcar tristețea nu le poate distruge.

— Iartă-mă, serios. N-ar fi trebuit să iau mașina.

— Păi, poate că nu era o idee rea, dar stai liniștit, n-a fost moarte de om.

Lasă privirea în jos. Și-și pune din nou ochelarii. Eu rămân neclintită. Parcă sunt vrăjită. Sau pur și simplu șocată de această întâlnire ciudată. Mă uit la ceas și decid că este încă devreme și că am câteva minute libere.

— Auzi, vrei o cafea sau ceva? Nu știu…

Nu știu de ce invit la o cafea un necunoscut. Presupun însă că-mi trezește un instinct de ocrotire. Sau pur și simplu mă intrigă lacrimile lui și ochelarii de soare în această zi ploioasă.

Refuză cu un gest.

— Mulțumesc, nu, parchez deja aici și intru în liceu.

Și, fără să-mi permită să-i spun că și eu mă îndrept tot într-acolo, pornește și pleacă. Îl văd parcând și ieșind din mașină. Intră în liceu. Este profesor? Firește, n-ar fi chiar atât de ciudat, dar mă uimește. Nu știu de ce, dar nu mă așteptam.

Mai am câteva minute și decid să profit de timp și să beau o cafea la prima cafenea pe care-o găsesc. Văd una la câțiva metri distanță, O Forno; mă apropii. La intrare este un băiat blond de vreo douăzeci și ceva de ani, cu un șorț negru, grăbindu-se să termine o țigară. Intru. Miroase a cafea cu lapte, sunt câțiva localnici la bar și doi sau trei împrăștiați pe la mese. Decorul este eclectic, vreo două tablouri cu apusuri deasupra podului roman din Novariz, o țintă pentru jocul cu săgeți, un cap de cerb împăiat și mai multe miniaturi de coșari răspândite pe la mese. Mă apropii de tejghea.

— Bună ziua, îmi dați o cafea simplă?

— Simplă? *Non o queres con leite mellor?*[1] La ora asta una simplă perforează stomacul.

Doamna care mă servește este o femeie dolofană, cărnoasă și seamănă cu orice bunică galiciană sau poate cu orice bunică din lume.

— Stomacul meu suportă orice, îi spun.

— Dacă zici tu… *Un trociño de bica? Recén feita.*[2]

— De ce nu?

— Mijaíl! *Veña, para adentro. Non fago carreira de rapaz.*[3]

Mijaíl, căci așa îl cheamă pe băiatul blond care fuma, aruncă țigara pe jos, o stinge cu piciorul și intră.

— Vin, doña Concha, vin…

— Atâta fumat, atâta fumat…

Îmi servește cafeaua cu o promptitudine ce pare să-i contrazică vârsta și anvergura. Taie budinca și mi-o pune lângă cafea. Nici în Madrid nu ești

servit atât de rapid, mă gândesc.

— *Eres a nova?*[4]

— Poftim?

Femeia începe deodată să-mi vorbească în spaniolă. Eu vreau să-i spun că nu e nevoie, că-mi poate vorbi în continuare în galiciană, că nu e vorba că n-am înțeles-o, ci că întrebarea ei m-a prins pe picior greșit, dar fiindcă a început să vorbească, nu vreau nici s-o întrerup.

— Profesoara cea nouă, nu? De la liceu. Eu vă vânez din zbor. După vârsta ta, după haine și cheful de începător care-ți strălucește în ochi.

— Ah… da, da, cea nouă.

— Și ce mă bucur să văd oameni tineri cu serviciu și chef de muncă.

Coboară tonul vocii, ca să nu audă nimeni ce-mi spune:

— Căci aici, la câți morți vii sunt, pare uneori o morgă. De când au închis fabrica, toți umblă ca niște suflete rătăcite.

— Da, adevărul e că trebuie să fi fost greu.

— Nu știi tu bine, *miña nena. Que non se me poñan diante os Acebedo…*[5]

E clar că nu-i are la inimă pe cei care au fost patronii fabricii. Și-mi închipui că este o chestiune generalizată. Au furat prezentul și viitorul întregului sat și ale întregii regiuni. Mă grăbesc să-mi termin cafeaua și iau o înghițitură zdravănă din budincă. E gustoasă, suculentă, calorică, foarte dulce.

— Sper să-ți meargă bine. Pentru că răpitorii ăia o merită cu vârf și îndesat, cu tot ce se întâmplă.

Nu înțeleg la ce se referă, dar femeia se duce să-i servească pe alți clienți și mă lasă cu îndoială. Termin budinca. Când vreau să plătesc, femeia refuză.

— De data asta e din partea casei. Data viitoare nu, să nu te obișnuiești așa.

Zâmbesc și scot o monedă de un euro ca să i-o las ca bacșiș. Dar ea o refuză.

— Păstrează asta. Hai să nu începem cu stângul. Bacșișurile sunt pentru americani. Când Concha invită, chiar asta face.

— Am înțeles. Atunci mulțumesc, Concha.

— N-ai pentru ce.

Mă privește cu multă căldură și aproape matern.

— Succes, *miña nena,* pentru că o să ai nevoie.

Ies din cafenea și ajung la liceu cu o senzație ciudată în corp. Este una dintre cele mai ciudate clădiri din sat. La ora asta și pentru că este ceață, are un aspect între romantic și gotic. Sau poate că am o dispoziție ciudată în urma întâlnirii cu șoferul și apoi cu Concha. Îmi îndrept privirea spre marea cupolă din sticlă, care de-a lungul zilei iluminează cu lumina soarelui curtea centrală și care poate că este cea mai fotografiată din sat, nu există carte poștală cu Novariz în care să nu apară. Mai mulți elevi intră în clădire și eu îi urmez. Acești pereți din piatră, fier și sticlă cuprind aproape două secole de istorie. Clădirea a fost incinta unei băi cu ape termale naturale, care a avut perioada sa de splendoare, apoi a fost abandonată în anii douăzeci, pentru a deveni un spital militar pe vremea Războiului Civil și apoi o închisoare de prizonieri republicani. În cele din urmă, odată cu apariția democrației, cuiva i-a trecut prin minte că era locul ideal pentru a-l transforma într-o școală.

Simt frigul și umezeala specifice locului, pe lângă mirosul caracteristic de sulf care mi-a atras atât de mult atenția când Germán m-a adus în vizită. Se datorează izvorului termal din curte, care, din când în când, încă emană apă la patruzeci de grade, vestigiu al acelei bogății naturale ce odinioară a adus faimă satului și pe care acum mulți încearcă să o recupereze; „dacă cei din orașul Ourense au reușit să atragă turiști datorită apelor sale, de ce aici nu?”, se întreabă sătenii. Zarva tinerilor mă scoate din letargia mea romantică. Nu contează secolele de istorie și ceața; aici, înăuntru, râsetele și energia contagioasă a adolescenților mă readuc la viață. Satul părea mort, dar iată-i aici pe elevi, ca să contrazică această impresie.

Viață și zgomot la opt și zece dimineața. Printre atâta hărmălaie pot să-mi disimulez fără teamă cheful de a începe. Pentru că nu e bine nici să te vadă lumea atât de entuziasmată și, în același timp, agitată. Este din cauza cafelei tari de la Concha, cred eu, care nu știu dacă va perfora stomacul, dar m-a agitat.

Mi-e greu să ajung până în cancelarie. Clădirea asta este un labirint. Asta e partea proastă când clădirile vechi sunt adaptate pentru un alt uz. Au personalitate, dar uneori sunt puțin funcționale.

Reușesc să găsesc cancelaria și, când intru, las în urmă agitația elevilor și simt atmosfera diferită. Și nu doar pentru că e liniște. Observ fețe lungi printre puținii profesori care sunt aici la ora asta, nu știu dacă de îngrijorare sau de stânjeneală, mi-e greu să ghicesc. Desigur că uneori nu sunt ei de vină, ci eu îmi proiectez starea de spirit asupra celorlalți. Niciodată nu e

ușor să fii nouă la un liceu, mai ales când anul școlar a început cu luni în urmă și dinamica este mai mult decât stabilită. Profesorii retrograzi și scârbiți, pe de o parte, cei care mai cred în învățământ, pe de altă parte… încă nu știi în ce grupuleț de profesori te vei încadra, asta dacă te încadrezi în vreunul, nici cum te vor întâmpina. Mai ales când șederea ta nu va fi mai lungă de câteva săptămâni sau o lună. De ce să se străduiască să se înțeleagă bine cu tine, dacă vei dispărea foarte curând? Poate că e impresia mea, îmi spun, dar printre cei cinci sau șase profesori care sunt acum în cancelarie simt o senzație diferită de cea obișnuită. De-abia mă salută și fiecare pare să-și vadă de treabă într-un fel cam… forțat? Unii citesc ziarul, alții beau o cafea, unul corectează câteva lucrări… Sunt stânjeniți. Fiindcă nu știu prea bine ce să fac, nici ce să spun mai mult de bună ziua, îmi îndrept privirea spre unul dintre zidurile cu piatră la vedere din cancelarie, în timp ce-mi aștept rândul să-mi fac o cafea. Până când îl văd într-un colț pe bărbatul cu mașina, pe chipeșul înlăcrimat. Schimbăm o privire, dar atât. Se simte rușinat pentru întâlnirea de acum câteva minute? N-aș putea spune sigur.

— Ești cea nouă? mă întreabă o femeie de vreo cincizeci de ani.

Eu încuviințez, mă pregătesc să-mi spun numele, când profesorul cu mașina mă fixează cu privirea.

— Ea este? o întreabă pe femeia care mi-a vorbit. O să se ocupe de dirigenție?

— Încă nu s-a decis, Mauro, dar s-ar putea.

Îl cheamă Mauro. Pe bărbatul care plângea îl cheamă Mauro. Și mi se confirmă din nou că, sub acel nor negru, se ascunde un bărbat atrăgător și în formă, ceva deloc neglijabil la un tip de vârsta lui.

— Ai mare grijă. Nu-i lăsa să-ți facă viața imposibilă, îmi spune.

Vocea și tonul lui mă nedumeresc. Despre ce vorbește? Mai întâi lacrimi și acum mă avertizează?

— Vino, vorbim mai bine în biroul meu.

Femeia mă ia de braț și mă scoate de acolo, aproape fără să pot reacționa.

— Sunt Marga, șefa de studii a liceului.

Mă duce pe culoarele liceului, ne intersectăm cu câțiva elevi, care ne ignoră complet.

— Auzi, tipul ăla, Mauro, se referea la faptul că elevii îmi vor face viața imposibilă?

— Nu-ți face griji. Îți spun imediat.

În biroul șefei de studii miroase a tutun și văd imediat un pachet de țigări ivindu-se de sub sutele de hârtii care acoperă masa. Marga se așază după ce dă la o parte câteva hârtii de pe scaunul ei și mă încurajează să-i urmez exemplul. Are pielea gălbuie, ochii afundați în spatele unor ochelari cu rame din lemn, aspectul *hipster* și modern pentru a transmite imaginea că încă nu s-a dat bătută și o pieptănătură care pe capul lui Lady Gaga ar avea acel ceva, dar care la ea stârnește cel puțin nedumerire.

— Raquel, nu-i așa?

— Da, răspund reprimându-mi un strănut.

Scot un șervețel din geantă și-l duc repede la nas.

— Bine ai venit, stai jos un moment, te rog.

Vocea ei este răgușită și mi se pare că intuiesc un oarecare damf, deși nu pot să garantez, nasul meu e prea acoperit ca să dea un verdict corect. O fi trăgând câte o dușcă chiar aici? Sau o fi coborând la bar ca să ceară o cantitate considerabilă de coniac în cafeaua ei simplă?

— Scuză-mi coafura, în dimineața asta mi s-a stricat foehnul în timp ce mă uscam și… mă rog… o să fiu subiect de bârfa toată ziua, dar mă descurc cu asta.

Încearcă să-și aplatizeze părul cu mâna. Mă privește cu oarecare gravitate și observ cum își schimbă tonul și atitudinea, se pregătește să-mi spună ceva important și se pare că nu foarte plăcut.

— Nu știu dacă ești la curent cu tot ce s-a întâmplat…

— Păi… nu.

— Aha… Firește, firește. Aici, cum despre altceva nu se vorbește, uneori mi se pare greu de crezut că cineva n-a aflat încă. Este o chestiune delicată. O înlocuiești pe profesoara de limbă și literatură de la anul întâi și doi de liceu. Pe Elvira Ferreiro, pe care toți o cunoșteam ca Viruca. Avea post fix aici, de trei ani. Era dirigintă la o clasă de a XII-a și mă tem că va trebui să preiei acea dirigenție.

— Dacă nu am încotro, spun, încercând să zâmbesc cu jumătate de gură, ca să nu se observe cât de puțină plăcere îmi face.

— Nu ai, ți-am zis. Era foarte îndrăgită de elevi. Da, încă există astfel de profesori. A luat cea mai bună notă la concurs când s-a prezentat, la vârsta de doar douăzeci și cinci de anișori, iar în șase ani a obținut un loc în acest liceu. Ceva practic imposibil, pentru că aici locurile sunt foarte căutate. Este dintre puținele centre cu istorie și oarecare farmec. La fel ca acela din Celanova, unde s-a profitat de corpul profesoral neoclasic al mănăstirii

pentru a fonda liceul. Acesta nu este atât de frumos, dar pe-aproape. Era o fostă baie publică…

— Știu, soțul meu este din Novariz.

— Serios? Ia te uită… Atunci nu ți-l mai laud și trec peste turul de onoare. Chestia e că, pe lângă izvorul termal, acesta este dintre puținele centre unde elevii nu s-au sălbăticit încă de tot și n-am apărut încă pe nicio pagină cu incidente. Sau, cel puțin, până acum. Să trec la subiect, că mă zăpăcesc, mă pierd… Sindrom de profesor, ne luăm cu vorba și nu ne mai oprim. Viruca era foarte implicată în centru. Cu vocație de profesoară, îndrăgostită de elevii ei și preocupată de problemele lor… O iubeau mult și era foarte apreciată și de profesorii din consiliu. Aducea prăjiturele de ziua ei de naștere și era mereu dispusă să dea o mână de ajutor… Dar, dintr-odată, ceva s-a schimbat. Nu știu dacă de vină este despărțirea de soțul ei sau dacă s-a întâmplat ceva la începutul acestui an școlar, dar nu mai părea aceeași. În urmă cu mai puțin de o lună a cerut concediu pe motiv de depresie… Mă așteptam la asta de la mulți, dar de la ea… Și fostul ei soț lucrează aici, este profesor de istorie, e cel care te-a abordat în cancelarie.

— Ah…

— Pâinea lui Dumnezeu și chipeș, l-ai văzut deja, chipeș de reclamă, dar, săracul, e cam afectat, cum să-i găsești vreo vină? L-am rugat cu cerul și pământul să-și ia câteva zile libere, dar nicio șansă. S-au despărțit vara asta, dar își purtau în continuare de grijă destul de mult unul altuia. Eu cred că erau sortiți să se împace. În urmă cu trei săptămâni ne-a spus că Viruca a dispărut. Ne-am îngrijorat, firește, dar am crezut că poate s-au certat sau că ea avea nevoie să se despartă cu adevărat și nu știa cum să o facă…

Marga face o pauză și se uită cu coada ochiului la pachetul ei de țigări. Pare să aibă nevoie urgentă să-și aprindă o țigară, dar se abține. Trage adânc aer în piept.

— Acum câteva zile i-am găsit cadavrul plutind pe lacul de acumulare.

— Cadavrul?

Îmi ia ceva până procesez informația. Nu știu dacă e din cauza impactului sau a antihistaminicelor care-mi dau o stare de amețeală, dar mi-e greu să asimilez ce aud. Pentru o clipă, totul mi se pare ireal.

— Da, e ciudat că soțul tău, deși este de aici, nu știe nimic. Ți-am zis deja că doar despre asta se vorbește.

— Am sosit ieri-seară, nici n-am avut timp să despachetăm valizele… mă justific, de parcă aș simți nevoia să cer iertare pentru că nu sunt la curent

cu cele întâmplate.

— Atunci îmi pare rău că sunt cea care-ți dă veștile. Elevii sunt destul de bine, afectați, firește, dar bine, la urma urmei, cei de anul ăsta n-au avut chiar așa de mult timp să prindă drag de ea, după două luni și ceva de la începerea anului școlar a cerut concediu… Cu cei de anul trecut ar fi fost mai dramatic, presupun. Așa că nu cred că vei da peste o atmosferă prea ciudată. A venit deja un psiholog să stea de vorbă cu ei, le-am pus filmul acela, *Domnul Lazhar,* nu știu dacă ai auzit de el.

Pauză.

— Și în fine… mai e ceva…

Șefa de studii se uită din nou la pachetul de țigări. Într-un acces de îndrăzneală, îl scot de sub hârtii și i-l ofer. Ea zâmbește recunoscătoare. Îi văd dantura. Are dinții foarte galbeni, presupun că din cauza dependenței și a unei igiene neglijente. Și nu știu de ce încep să mă gândesc la dantura ei când îmi povestește că profesoara pe care o înlocuiesc e moartă. Poate ca să nu mă gândesc la cadavrul ei plutind. Știu că imaginea mă va însoți întreaga zi. Și nu mai vreau și alți morți în viața mea.

— Nu te deranjează dacă-mi aprind una? spune apropiind bricheta de țigară și fără să aștepte răspunsul meu. Deschid fereastra și-ți jur că, la ce vânt bate azi, nu va rămâne nici urmă de fum aici.

— Nicio problemă.

Marga îmi mulțumește cu un gest și văd cum flacăra aprinde țigara.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc, refuz eu, m-am lăsat de ceva vreme.

— Ferice de tine. Eu am încercat de vreo șapte ori. Dar, firește, nu ajută să încerci cu toți cei de aici. Nu ajută deloc. Dintre toate profesiile din lume am ales-o și noi pe asta. Mă rog, gata cu văicăreala, pentru că nimic nu-i mai plictisitor și mai previzibil decât un profesor care se plânge de munca lui. În ziua în care o să devin o astfel de profesoară mă închid într-o mănăstire izolată.

Marga trage un fum adânc, urmat de o tuse.

— Ce plăcută e a doua țigară de dimineață. După cum îți spuneam, Viruca a cerut concediu în urmă cu o lună și a venit un profesor să o înlocuiască. Un băiat slăbuț, firav, din cale-afară de timid și dornic să fie pe placul tuturor, dorință pe care doar voi, cei noi, o aveți. Ei bine, după trei săptămâni a cerut concediu pe motiv de depresie.

— Cum așa?

— Habar n-am. Eu credeam că-i mergea bine, că se integrase. Nici elevii nu vorbeau urât despre el, iar ei, când nu le place cineva, o strigă în gura mare. Nu știu, presupun că o fi fost ceva de natură personală… Sau că nu s-a putut adapta. Dar îți spun deja că puștii nu sunt niște căpcăuni, serios, nu te aștepta să găsești ceva ciudat… O să vezi. Ce-i drept, nu sunt circumstanțele ideale…

— Păi, nu, de ce să ne amăgim…

Strănut din nou.

— Ia-o ușor. Implică-te cât trebuie, pentru că veniți mereu cu foarte mult chef, iar asta uneori este contraproductiv. Și la prima problemă pe care o ai cu puștii sau orice îndoială ori lucru pe care-l vezi… spune-mi. Serios, nu doar eu, ci toți vom fi foarte pe fază pentru ca lucrurile să meargă bine. Nu știu, Raquel, cred că ți-am zis tot ce aveam să-ți spun… Iată orarul tău, planul de studiu al Virucăi, pe care nu trebuie să-l urmezi ca la carte, dar ca să vezi cum își organizase cursurile, lecturile facultative și restul. Adevărul e că-și dădea silința.

Iau dosarele pe care mi le dă și îmi arunc un ochi peste ele. Văd unele dintre lecturile facultative și mă bucur să constat că sunt ale unor autori contemporani și accesibili.

— Și dacă nu știi unde sunt sălile de clasă, îți fac mai târziu un tur. Sau rog pe cineva să te însoțească. Iar dacă ai vreo întrebare…

Firește că mă asaltează multe întrebări. Mai ales una. Știu că nu trebuie să o formulez, dar nici nu vreau să o țin în mine.

— Viruca, profesoara… știți dacă… s-a sinucis, dacă a fost un accident…?

Trage aer în piept înainte să-mi răspundă. Verifică din ochi dacă ușa biroului este închisă.

— Păi, să vedem… se pare că autopsia nu a indicat nimic ciudat. Și am impresia că au găsit chiar un bilet sau o filmare în care-și lua adio de la fostul ei soț… Dar, mă rog, judecătorul și Garda Civilă încă investighează.

Marga se uită la ceas.

— Trebuie să te las, peste două minute am o întâlnire cu doi părinți.

Marga se ridică, iar eu îi urmez exemplul. Îmi întinde mâna.

— Bine ai venit, Raquel.

Capitolul 6

Mă închid puțin în toaleta profesorilor. Scot telefonul mobil din geantă și-l sun pe Germán. Simt nevoia imperioasă de a-i auzi vocea.

— Hei… Cum e prima zi? Cum merg lucrurile?

— Normal. Profesoara pe care o înlocuiesc s-a sinucis.

— Măi să fie…

Tonul vocii lui mă nedumerește. Aproape că nu simt uimire.

— Știai? Știai că profesoara a murit?

— Da, auzisem ceva.

— Și nu ți-a trecut prin minte să-mi spui? N-ai crezut că era ceva ce mi-ar fi plăcut să știu? Nu știu, ca să fiu pregătită psihic… Dac-ai fi văzut ce față de idioată am făcut, Germán…

— Nu eram sigur că tu aveai s-o înlocuiești. Dacă în cele din urmă nu era vorba despre ea, nici nu voiam să te condiționez.

— Aha… Germán, dar cel puțin aș fi știut la ce să mă aștept. Când i-am zis șefei de studii că tu ești de aici, s-a mirat că nu sunt la curent.

— Bine, nu-ți face griji, te vei descurca bine.

— Spune-mi ceva… în fine, nu, nu contează…

— Haide, întreabă, nu ține în tine.

— Nu, e foarte meschin din partea mea. Mai bine tac.

— Urăsc când faci asta. Anunți că o să spui ceva și apoi te răzgândești. Acum scuipă tot.

— Bine. N-ai trecut sub tăcere chestiunea cu femeia moartă de teamă ca nu cumva să refuz să vin aici, nu-i așa?

— Puteai să-ți alegi o altă destinație?

— Nu.

— Atunci ți-ai răspuns deja singură. Eu nu ți-aș face niciodată așa ceva, Raquel. Uneori mă lași paf.

— Bine, bine, iartă-mă. Vestea asta m-a dat puțin peste cap. Vii mai târziu să vezi apartamentele cu mine, da?

— Desigur. Dar am stabilit deja să vedem o căsuță la periferie. Îți trimit pozele pe telefon. O să-ți placă la nebunie.

— Germán…

— Ce?

— La periferie?

— Aici la periferie înseamnă la doar doi kilometri… Vei putea chiar să mergi pe jos până la liceu… O să-ți placă la nebunie, îți jur.

Capitolul 7

La prima oră de curs, clasa a noua D, găsesc vreo douăzeci de puști destul de receptivi. Par mai copii decât mă așteptam. Ascultă cu atenție prezentarea pe care le-o fac despre mine însămi. Succintă, ca să nu-i plictisesc, și fermă, ca să nu mă ignore. Le spun ce aștept de la ei pentru restul anului școlar. Ei îmi pun câteva întrebări despre programa școlară și dacă o voi urma pe cea a Virucăi. Când îi rostesc numele, văd că o fac cu oarecare teamă sau respect, nu știu prea bine cum să interpretez. Nu este un subiect tabu, dar nici nu se simt confortabil. O adolescentă cu un oarecare accent mexican, Ximena o cheamă, vorbește despre cât de bună profesoară era, despre cât de mult îi încuraja să citească, în ciuda…

— A ce?

— A stării ei din ultima vreme.

— Anemică, indică unul.

— Nervoasă și foarte tristă, spune altul.

Aproape toți încuviințează. Eu nu știu prea bine ce să adaug și nici nu știu dacă se așteaptă să adaug ceva. „O să-i urmez programa, lecturile?”, mă întreabă ei. Le spun adevărul, că încă n-am avut timp să le răsfoiesc, dar că am văzut mai multe lecturi care mi-au plăcut.

— Ați citit deja vreunele?

— Să citim? Mai bine așteptăm filmul, îmi răspunde un băiat.

Zâmbesc. E chiar naiv să creadă că mă poate scandaliza cu acel comentariu.

— Eu fac des asta, răspund, adică aștept filmul, iar apoi spun mereu că romanul era mai bun.

Stârnesc câteva râsete și mă alătur puțin. Asta și faptul că puștii s-au comportat bine îmi dau încredere pentru următorul curs. Mă simt mai degajată, mai sigură pe mine. Norii negri care se adunau deasupra mea încep să dispară. Acesta este un liceu ca oricare altul. Or exista mere putrede, ca peste tot, dar, în general, se va putea lucra cu plăcere.

Cei din anul doi de liceu mă pun la încercare de la început, încerc să le explic cum mi-am organizat restul cursului cu ei, dar nu par prea interesați. Cu toate acestea, mă prefac că le pasă, cel puțin mie-mi pasă și vreau să le transmit că dezamăgirea lor nu mă va înfrânge. Intenția mea este să întorc

programa. Să dedic două săptămâni unei viziuni generale a materiei, pentru ca apoi să încep din contemporaneitate și să merg înapoi. Cred că orice manifestare artistică sau literară trebuie să privească spre viitor. Desigur că este nevoie să știm de unde provenim, dar se vor simți mult mai identificați cu ce se creează acum decât cu literatura care miroase a mort.

Discursul meu nu-i atrage deloc. Printre altele, pentru că sigur l-au auzit de o mie de ori. O elevă, Iria, mă întreabă dacă va fi cel mai bun mod de a ne pregăti pentru examenul de bacalaureat. Căci pe ea și pe toți ceilalți nu-i interesează decât să ia acel examen, să intre la universitate și să lase în urmă cât mai repede acest liceu și acest sat de rahat. Eu îi asigur că, dacă vor trece la materia mea, vor lua notă de trecere și la examen.

— Dacă zici tu…

— Viruca nu concepuse materia așa.

Iată că a apărut și numele. O parte din clasă este de aceeași părere. Și, înainte să-i pot opri, încep s-o ridice-n slăvi: „Viruca era super, Viruca ne spunea că… Viruca făcea asta, Viruca făcea aialaltă. Viruca, în ciuda stării ei din ultimele zile… Viruca…”

— Ce părere ai despre Hemingway, Virginia Woolf, Sylvia Plath?

Întrebarea tocmai mi-a pus-o un băiat cu ochelari, al căror braț era bandajat cu leucoplast. Mă miră că-i cunoaște pe acei scriitori. Dar e clar unde vrea să ajungă, e evident, și nu știu dacă să-i cad în plasă.

— Spune-mi că i-ai citit pe toți trei și scapi automat de următoarele două examene, îi răspund.

— Ce părere ai despre ei? insistă, ignorându-mi oferta. Știi ce aveau în comun?

— Desigur, sunt profesoară de literatură.

„Curaj și ia taurul de coarne, Raquel, doar n-o să eviți întrebarea”.

— Toți trei și-au pus capăt zilelor. Iar data viitoare întreabă-mă ceva mai greu și menționează-mi-i, nu știu, pe Sándor Márai, Stefan Zweig, Horacio Quiroga sau Alejandra Pizarnik.

„Nu face pe deșteaptă, Raquel, nu e nimic mai rău decât să faci pe deșteaptă”.

— Am avut de analizat un poem de Plath.

Se uită la fata de lângă el.

— Cum era? „A muri…”?

Iar fata începe imediat să recite.

— „A muri este o artă, ca toate celelalte. Eu o fac excepțional de bine”.

Și, fără vreun cuvânt, o altă elevă își face curaj și se alătură cu următorul vers.

— „Atât de bine, încât pare un iad”.

Acum se alătură un băiat.

— „Atât de bine, încât pare de-adevăratelea. / Presupun că s-ar putea vorbi despre vocație…”

Pe trei voci, acel poem pare o rugăciune macabră, o litanie. Simt cum îmi străbate trupul un fior. Oare repetaseră? Încearcă să mă sperie sau i-a afectat atât de mult moartea profesoarei, încât au rămas blocați pe acea strofa?

— Tu crezi că ne cerea ajutor punându-ne să analizăm acele texte și n-am știut să vedem asta? întreabă băiatul cu leucoplast pe brațul ochelarilor.

— Nu, firește că nu, mă grăbesc să răspund. Când cineva apropiat moare, întotdeauna insistăm să dăm o semnificație oricărui moment trăit în ultimele zile. Și cu atât mai mult când acea moarte… acea moarte…

— A fost o sinucidere. Poți s-o spui. O știm cu toții. E-n regulă.

Ba nu e-n regulă, pentru că nu știu cum să abordez subiectul. Nu eram pregătită pentru asta. Mă tem că nu sunt la înălțime. Și în plus… Mă simt atât de departe de oamenii care nu mai suportă și-și pun capăt vieții… Foarte departe, îi înțeleg, firește. Înțeleg slăbiciunea și înțeleg că cineva se poate simți foarte rău, sau foarte blocat, sau foarte disperat, înțeleg întunecimile sufletului, nu sunt străină de ele. Dar într-atât încât să te dai bătut și să te îneci într-un râu, să-ți tragi un glonț în cap sau să înghiți un flacon de pastile? Cum se poate ajunge la acea extremă? Nu au văzut semnalele? Nu au văzut că se apropiau de prăpastie? Presupun că, pe de-o parte, respingerea mea are de-a face cu faptul că mama era una dintre cele mai renumite doctorițe în oncologie din A Coruña. Am crescut cu acele cazuri pe care ea le relata la cină. Pacienți care nu se dădeau niciodată bătuți, care luptau împotriva unui cancer ce amenința la tot pasul. Persoane care se agățau cu dinții de speranță, de chimioterapie, de operații, de terapii alternative, de diete, de vraci, chiar și de înțepăturile de viespe, de orice, doar ca să mai smulgă de la viață încă o lună, încă un an.

— Cum te simți înlocuind o sinucigașă?

Asta mi-o trântește verde-n față una dintre eleve. O întreb cum o cheamă, cu intenția de a avea la dispoziție vreo două secunde ca să mă gândesc la răspuns. „Nerea”, îmi spune. Este o fată drăguță, puțin plinuță și cu un piept enorm. Poartă un pulover mulat, dovadă că este mândră de

curbele ei și că încearcă să profite de ele. Întrebarea ei a stârnit așteptări, toți așteaptă răspunsul meu. Simt toți ochii ațintiți asupra mea.

— Vreți să vorbim despre asta?

— Orice, numai să nu ne predai, indică un elev.

Este un băiat înalt, poartă un hanorac cu gluga trasă pe cap. Îi acoperă o parte din chip. Unii râd la gluma lui. Mai ales cel cu ochelari.

— Cum te cheamă?

— Iago.

— Iago, picură aici? îl întreb. Într-o sală de clasă nu se stă cu gluga în cap.

— Și unde scrie asta?

Mă provoacă. Firește. Regret imediat că i-am spus asta; în plus, ce naiba mă interesează pe mine, de când mă deranjează regulile acelea stupide de educație? Presupun că a fost un mod stângaci de a mă abate de la subiect. Foarte stângaci și foarte evident. Observ dezamăgirea pe fețele multora dintre ei. Cert e că nu mai pot să dau înapoi. Mă apropii de tablă și scriu: „În sala de clasă nu se stă cu șepci pe cap”. Bine, tocmai am devenit caricatura jalnică a unei profesoare. Chiar am scris asta? Doamne… îmi mai tremură și mâna. Nici nu e de mirare.

— Aici scrie, îi spun arătând spre tablă. Ți-o dai jos?

— Dă-mi-o tu.

Îl privesc două secunde înainte să răspund. Cineva fredonează o melodie de duel de film din vest. Râsete. Ah, i-am pierdut definitiv. „Ești genială, Raquel. Ești genială pentru că nu vei mai putea să redresezi lucrurile”.

— Nu sunt atât de bine plătită încât să mă apropii, să fiu nevoită să te ating și să-ți dau jos gluga… Cine știe când ai făcut duș ultima oară și cum miroși… Va fi o idee bună să stai cu ea pe cap.

Bine, recunosc că am fost foarte departe de genialitate. Dar când văd că băiatul își dă imediat jos gluga, știu că vorbele mele și-au făcut efectul. Pură psihologie inversă. Gluga lasă la vedere o freză enormă. Probabil că petrece mult timp în fața oglinzii ca să obțină acel look, pentru ca apoi să-l acopere cu o glugă. Contradicții ale adolescenților, presupun.

Într-un acces de inspirație lașă, le zic să pună mână pe hârtie și pix și să-mi spună care este ultima carte pe care au citit-o, dacă le-a plăcut sau nu și de ce. Pufnete de dezamăgire. Mă mențin fermă și, în cele din urmă, elevii îmi dau ascultare.

— Știi ce a făcut Viruca în prima zi de școală? Ne-a cerut să scriem

despre noi, fără teamă, pe șleau, ne-a spus că doar ea avea să citească, zice Nerea și e clar că este una dintre liderele clasei. Să povestim ceva care ne doare, pentru că asta este literatura, durere, pentru că literatura izvorăște din rahatul pe care fiecare scriitor îl poartă înăuntrul său, din latura sa cea mai întunecată. Și ca să o înțelegem a făcut ceva incredibil. S-a dat de exemplu și ne-a povestit ceva ce i se întâmplase ei.

Mă intrigă să aflu ce mărturisire le-a făcut Viruca. Deja se afla acolo germenul celor petrecute ulterior. Chiar și-a deschis sufletul în fața lor? Au folosit apoi tinerii acea informație ca să o înfunde?

— Nu mi se pare o idee prea bună, răspund eu.

— Profa, eu știu ce-i cu tine, spune băiatul cu ochelarii. Ți-e frică să ne povestești ceva despre tine, ca să nu avem vreun avantaj asupra ta. Dar stai liniștită pentru că, dacă am vrea să știm ceva, e de-ajuns să căutăm pe Internet. Am ști, de exemplu, că ai o sută șapte prieteni pe Facebook, că ideile tale politice sunt aproape ca ale tuturor profesorilor și, chiar dacă nu te remarci foarte mult, din când în când faci câte un comentariu ironic despre vreun politician de dreapta, dar fără să ajungi la insulte, pentru că tu ești mai presus, ești mult mai elegantă. În ceea ce privește bikinii, ai gusturi cam îndoielnice… Un concediu de milionară în Menorca, eh? Hotel de patru stele și multe plaje cu nisip alb. Ah, și multe *mojito*... Probleme cu băutura? Și mai e și hopul pe care l-ai avut cu soțul tău, cât a durat? Dar acum ați depășit totul. Ohhhh… Acum vă iubiți din nou ca în prima zi.

Simt că nu mai am aer. M-a făcut K.O. Încerc să-mi revin, să respir normal sau, cel puțin, fac un efort să trag din nou aer în piept. Cum a aflat toate astea, a făcut-o acum, într-un timp atât de scurt? Toate rețelele mele sociale sunt private și, chiar dacă s-ar fi putut strecura, cum a aflat despre criza noastră? Atât de mult a dedus? Am lăsat vreo urmă despre acea perioadă?

Mă gândesc repede. Trebuie să fiu categorică, rapidă, trebuie să tai asta de la rădăcină.

— Așadar, avem un aspirant la hacker în clasă. Cum te cheamă?

— Roi.

— Roi, și ce-aveai de gând să faci cu acea informație atât de relevantă, pe lângă să mi-o scuipi aici, în fața tuturor?

Roi nu răspunde. Iar eu mă umflu în pene.

— Să lămurim ceva ca să nu pierdem prea mult timp. O să-mi petrec cu voi doar patru ore pe săptămână. Apoi plec de aici, mă duc acasă și uit de

voi. Am o viață care ar fi prea puțin afectată de încercările voastre de sabotaj. Așa că nu vă mai obosiți. În felul acesta o să avem toți de câștigat.

Se pare că vorbele mele își fac efectul și reușesc să-i determin să se concentreze să scrie ce le-am cerut. După treizeci de minute se încheie ora de curs. În timp ce ies, elevii îmi lasă pe catedră redactările lor. Băiatul cu ochelarii bandajați cu leucoplast se ridică, este mai scund decât credeam, dar, deși nu are mai mult de un metru șaizeci și cinci, se impune în fața mea. Unii au această putere. Când lasă lucrarea pe catedră, îl abordez.

— Roi, nu-i așa? Putem să stăm de vorbă o clipă?

Se aud râsete și cuvinte de încurajare și de ironie: „Profa nouă te-a prins”; „Stai liniștit, asta vrea să se joace”; „Roi, Roi, Roi. Ți-a învățat deja numele, Roi”.

— Dacă n-am de ales, răspunde băiatul. Ce vrei?

— Roi, nu știu ce fel de relație aveai cu cealaltă, dar cu mine nu va fi așa. Tu ești elevul meu, iar eu profesoara ta și asta-i tot. Puțin îmi pasă că tu crezi că ai dedus cum sunt eu sau dacă-mi merge bine ori nu cu soțul meu, pentru că adevărul e că habar n-ai și nici n-o să ai.

— Cealaltă are nume. Viruca.

— Da, știu, știu, e un nume pe care-l aud des; n-am cum să-l uit.

— Tu o disprețuiești, nu? O disprețuiești pentru că s-a sinucis, crezi că e o lașitate să faci așa ceva.

— Eu nu disprețuiesc pe nimeni.

— Pot să-ți spun ceva, „doamna profesoară”? Tu nu-i ajungi nici la degetul mic de la picior. Să nu uiți asta. Așa că să nu-i mai zici „cealaltă”.

Înghit în sec. Rămân mută și îl las pe băiat să plece. La naiba. Ce mai început de școală!

Într-o cancelarie la oră de vârf, plină până la refuz de colegi gălăgioși, caut un loc la masă, iau toate redactările elevilor și mă apuc să le revizuiesc. Nu sunt nerăbdătoare să fac asta, dar n-am o idee mai bună ca să-mi revin și să mă conving că n-am pierdut controlul asupra elevilor, că ei nu mă pot învinge.

Aranjez lucrările în ordine alfabetică și, când mai am puțin și ajung la jumătate, descopăr o foaie pe care e desenat doar un maimuțoi. Este un desen cu jocul spânzurătoarea, o fată atârnată de un copac, dar nu e terminat, la fel ca și cuvântul de dedesubt. Lipsesc câteva litere pentru a-mi completa numele: R _ _ _E _.

Ce-i asta? Întorc foaia și găsesc răspunsul. Și o teamă palpabilă,

exagerată, dar foarte reală pune stăpânire pe mine când citesc:
„Dar tu cât vei rezista înainte să mori?”

Capitolul 8

Mauro ieși supărat de la sediul Gărzii Civile. Nu mai era nici urmă din bărbatul care era să dea cu mașina peste Raquel, cu lacrimi în ochi. Îl însoțea prietenul său Duarte, îmbrăcat într-un costum imaculat, o haină de firmă și fular din cașmir. Era unul dintre cei mai buni avocați din sat și se mândrea cu asta așa cum, în mod curios, oamenii se laudă și în același timp își minimizează importanța: „E ușor să fii cel mai bun când nu prea ai concurență”. Era prima oară când avea de-a face cu un astfel de caz. Era obișnuit mai mult să se confrunte cu firme de asigurări, să ajungă la proces pentru chestiuni de grănițuire, pentru câte-un divorț, nu pentru un caz precum cel al prietenului său.

— Nu mă iau deloc în seamă, se lamentă Mauro.

— În felul acesta nu vei obține nimic.

Pe scările cazărmii intrau și ieșeau jandarmi și, de aceea, pe Duarte îl incomoda să poarte acolo acea conversație deloc adecvată.

— Ai auzit ce-am auzit și eu? Că vor închide cazul, că nu vor mai face cercetări…

— Asta trebuie să decidă judecătorul.

— Dar dacă nu i se aduc dovezi, dacă nu i se dă nimic, îl va închide până la urmă. Iar ei nu fac nimic, nimic. Două interogatorii de rahat și atât. Ce modalitate e asta de a aborda o investigație? Și știi de ce nu fac nimic? Pentru că sunt convinși că s-a sinucis. Că s-a aruncat în apă și s-a lăsat în voia morții.

Duarte trase aer în piept, respiră calm. Simți pentru prima dată că nu mai putea să suporte acea conversație. Se uită în stânga și-n dreapta ca să verifice că în momentul acela nu era nimeni prin preajmă care să-i poată auzi și-l apucă de umăr.

— Mauro, îmi permiți să fiu absolut sincer cu tine? Știu că trebuia s-o fi făcut mai demult, dar n-am știut cum.

— Ce-i?

— Hai să bem o cafea la biroul meu.

— Nu, zi-mi acum ce-ai de spus.

Mauro era tras la față. Trăia un coșmar, care începuse în ziua în care-și dăduse seama că Viruca dispăruse. Un coșmar care a devenit un infern când

a fost sunat de Garda Civilă ca să-i spună că găsiseră un cadavru plutind pe lacul de acumulare As Conchas și că în mare parte coincidea cu descrierea fostei sale soții. Se putea duce să o identifice? Și s-a dus, desigur că s-a dus. Mort de frică, rugându-se precum copilul mic care la un moment dat a crezut în Dumnezeu, implorându-l să nu fie adevărat, ca acel trup neînsuflețit să nu corespundă cu al soției sale. Niciodată nu i s-au părut mai lungi minutele decât atunci când a intrat în spital și a fost condus până la morgă. „Sunteți pregătit?” Firește că nu era, cum să fii pregătit pentru așa ceva? A închis ochii din instinct când medicul legist a ridicat cearșaful care acoperea fața cadavrului. „Când doriți, puteți să priviți”. Mauro a deschis mai întâi un ochi și apoi pe celălalt. Și a simțit imediat cum i se umpleau de lacrimi. Era ea. Viruca. Soția lui. Cu chipul aproape de nerecunoscut, dar era ea. I s-au înmuiat picioarele, a simțit că mușchii nu-l mai susțineau și a trebuit să se sprijine de medicul legist ca să nu ajungă pe podea. Apoi s-a întors acasă cu taxiul, pentru că n-a îndrăznit să mai ia mașina. Și după aceea vizita acasă la părinții Virucăi. Când se oferise să le dea vestea? Nu mai erau socrii lui, nu avea de ce s-o facă. Nu i-ar fi reproșat nimeni dacă n-ar fi îndrăznit. Dar era datoria lui. Iar dacă fusese greu să identifice cadavrul soției sale, să-i asculte pe părinții ei a fost devastator. I-a văzut cum se frângeau, cum în mai puțin de o secundă pierdeau ani de viață. Din acea clipă nu aveau să mai fie persoanele care fuseseră.

Duarte nu-și dădea drumul la vorbă. Dar, în cele din urmă, reuși să-și adune puțina putere pe care-o avea.

— Uite, Mauro. Cred că va fi mult mai bine pentru toată lumea să se închidă cazul aici.

— Ce?

— Da, să decidă că nu există niciun caz. Că Viruca și-a pus capăt zilelor, că nu a ucis-o nimeni.

Lui Mauro nu-i venea să creadă ce tocmai îi spusese prietenul său.

— Dar tu de partea cui ești?

— De a ta, omule, de a ta.

— Și atunci cum de poți spune așa ceva? Tu o cunoșteai pe Viruca la fel de bine ca mine… tu… Chiar crezi că ea…? Nu poți să crezi așa ceva. Nu tu.

Mauro tăcu un moment. Se temea că aceea avea să devină una dintre cele mai stânjenitoare conversații din viața lui.

— Mauro, știu că este greu de acceptat și știu că doare foarte mult, dar

da, cred că acesta este adevărul. Ți-a trimis chiar și o filmare în care-și ia adio, în care-ți spune că nu mai poate. E cât se poate de clar, Mauro. Singurul care nu vede ești tu. Îmi pare rău că sunt așa de dur. Știu că te simți vinovat, știu că te apasă divorțul și crezi că poate de-asta… Dar nimeni nu este de vină pentru sinuciderea altei persoane. Nimeni.

— Nu, nu.

Mauro refuza categoric să accepte așa ceva. Soția lui nu, cum să facă soția lui așa ceva? Oricât de grea ar fi fost perioada prin care trecea, cum să ajungă soția lui să…?

— Mauro… va fi cel mai bine pentru tine. Închiderea investigației acum n-o să-ți aducă decât beneficii.

Argumentul acela îl dădu complet peste cap, nu se aștepta la așa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Da, să se închidă și să poți da pagina cât mai repede, să treci peste doliu sau ce-o fi și să redevii tu. Uită-te cum ești îmbrăcat, uite ce cearcăne ai… Ești o umbră, Mauro. Iar ea, oricât de mult te doare, nu mai era soția ta. Uit-o. Las-o baltă.

— Dar cum poți să-mi spui așa ceva? Cum îmi ceri s-o las baltă? A fost ucisă.

— Ah, da? Și cum de ești atât de sigur?

Mauro tăcu o clipă. Îl privi pe avocat.

— Sunt.

Văzându-l atât de convins, lui Duarte îi trecu prin minte un gând. Și dacă nu vorbea doar mânat de durere și exista ceva ce lui îi scăpa deoarece clientul său nu era pe deplin sincer?

— E ceva ce nu-mi spui? Ceva ce treci sub tăcere? Fiindcă acum e momentul să-mi spui. Sunt avocatul tău.

Mauro se foi stânjenit. Existau lucruri despre care nu putea să vorbească, nici măcar cu avocatul lui.

— Nu.

— Sigur?

Mauro încuviință.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun ceva. Știi unde-i caută poliția sau Garda Civilă pe vinovății unui asasinat? În anturajul cel mai apropiat al victimei. Soțul, familia.

— Insinuezi că mă vor bănui pe mine? Dar eu sunt cel care dorește să se investigheze, cum să fiu eu asasinul?

— Insistența ta este cel mai bun alibi.
— Poftim?
— Mauro, unde erai în ziua în care a murit Viruca? Ce făceai exact la ora când a murit?
— Știi deja, eram acasă, corectam lucrări.
— Nu ai martori, nu ai alibi…
— Acum te îndoiești de mine.
— Ar trebui?
— Nu!
Dintr-odată, Duarte nu mai era în toate mințile. Și zări posibilitatea reală ca Viruca să nu fie o sinucigașă. Și dacă fusese asasinată? Și dacă Mauro avusese vreo legătură sau știa ceva ce nu putea să spună pentru că îl implica în vreun fel?
— Ce-i, Duarte? întrebă Mauro alarmat. Acum te îndoiești de mine?
— Asta obții cu încăpățânarea ta de a răscoli toată chestiunea. Iar dacă și cei din Garda Civilă se vor îndoi și vor decide că soția ta a fost ucisă și nu vor găsi pe nimeni, știi cine va ajunge între gratii? Știi câți soți sunt în închisoare, plătind pentru crime pe care poate că nu le-au comis?
— Asta e… absurd.
— Tot satul știe că ați avut o despărțire dificilă. De câte ori v-au auzit certându-vă?
— Și pentru că ne-am certat, eu mă duc și o omor? Eram în proces de divorț, firește că ne certam.
Văzându-și prietenul jignit, Duarte hotărî să încerce cu alt argument. Avea să folosească argumente, doar de-aia era avocat, iar argumentele nu-i lipseau niciodată.
— Bine, imaginează-ți că pe tine te vor exclude, imaginează-ți asta. Chiar vrei să se înceapă o cercetare amănunțită? Chiar vrei să afli tot ce a făcut soția ta în aceste ultime luni?
— De ce nu?
— Mauro… E mai bine să nu mai zgândărim noroiul… Dacă încep să descopere lucruri pe care nu vrei să le afli? Pe care n-ai nevoie să le afli.
— Ce încerci să-mi spui? Ce știi despre ea și nu știu eu?
— Se droga când era cu tine? Bea mult?
— Viruca?
Duarte deschise servieta pe care o purta în bandulieră. Căută printre hârtii și scoase una.

— Am smuls o foaie din raportul autopsiei ca să nu ai acces la ea.

— Ce? De ce? Cu ce drept? Dar… cine naiba te crezi?

— Voiam să te protejez de toate astea. Pentru că nu era nevoie să știi. Uite cât alcool avea în sânge… Și uite rezultatele analizelor toxicologice… Pozitiv la barbiturice, cocaină şi haşiş. Deşi poate ştiai deja toate astea şi eu sunt cel luat de fraier.

— Nu!

— Pot să-ți pun o întrebare? Când ai avut ultima oară relații sexuale cu ea?

— Nu știu… cu vreo jumătate de an în urmă, cred…

— Era însărcinată în trei luni.

Capitolul 9

Pe Germán îl entuziasmează casa care ne este prezentată la periferia satului. Și pe Nanuk. Nu știu de ce l-a adus, se învârte întruna dintr-o parte în alta, cercetând fiecare colțișor, dându-și acordul prin mișcarea neîncetată a cozii. Proprietatea este situată la poalele unui munte, de unde se vede tot satul. Trebuie să recunosc că priveliștea este incredibilă. Construcția este din anii cincizeci sau șaizeci, cu o arhitectură simplă și funcțională. Ferestrele, din păcate, sunt din aluminiu, în loc de lemn, dar suntem în Galicia, boala aluminiului s-a extins ca o plagă timp de prea mulți ani. Așa că nu voi cere imposibilul. Iar ceea ce eu văd ca un defect, proprietarul, don Froilán, un bătrân, sluțit, zbârcit, cu ochii bulbucați și plin de vitalitate, se străduiește să scoată în evidență.

— Fereastră dublă din aluminiu, aici nu intră nicio picătură de apă.

Atât exteriorul, cât și interiorul au nevoie de o mână de vopsea. Iar în băi ar trebui robinete noi. Marginea cu fructe de-a lungul gresiei la un metru înălțime ar fi putut să lipsească, dar am văzut băi mult mai groaznice. În bucătărie sunt vreo două sau trei plăci de gresie desprinse, iar podelei i-ar prinde bine o lustruire.

— Este prea mare pentru noi doi, îi spun lui Germán. Pentru ce ne trebuie trei camere?

— De când e o problemă spațiul mare? îmi șoptește el.

Privește grădina.

— Și uite ce priveliște. Vara putem chiar să punem o piscină din acelea gonflabile. Sau să construim una cu un coș de gunoi. Am văzut cum se face într-un video pe YouTube.

— Vara? O să rămânem aici și vara? Anul școlar se termină în iunie.

Sunt cam insuportabilă, știu. Și doar Germán poate să mă suporte în starea asta.

— Tu ai pățit ceva, atât de prost ți-a mers în prima zi?

— Nu e vorba de asta.

— Se vede pe fața ta, Raquel, nu mă păcălești.

Germán se pricepe să detecteze stări de spirit. Și mie mi se întâmplă și, cu siguranță, oricărei persoane care este căsătorită de ceva vreme. Oricât de mult vrei să disimulezi, se observă tot până la urmă. În unele zile am

impresia că ne petrecem timpul întrebându-ne „ești bine?”, „ce-i cu fața aia?” Eu nu vreau să recunosc că sunt îngrijorată, că în prima zi de școală mi-a mers îngrozitor și că sunt cam neliniștită. Nu vreau să mă preocupe tot ce s-a întâmplat cu Viruca. Nu e mare lucru și n-am să fac o obsesie din asta.

Don Froilán, care se îndepărtase cu înțelepciune ca să ne lase să reflectăm, se apropie de noi.

— Vă arăt pivnița? Acolo n-o să aveți nevoie nici de frigider pentru fructe. E răcoare, răcoare. Și boilerul funcționează pe bază de peleți. Foarte ieftin. Ce de lucruri s-au inventat, așa-i? Ce invenții!

— Ce sunt peleții? întreb.

— Este un boiler pe biomasă, ecologic, minunat, răspunde Germán. Putem să ținem căldura deschisă toată ziua fără să ne mănânce tot salariul.

Se uită la bătrân.

— Haideți să vedem pivnița aceea, don Froilán.

— Scutește-mă de acel *don,* lasă-l pentru profesori.

Pivnița este o minunăție. Și e spațiu să pui o masă enormă, ba chiar am putea băga mașina acolo, pentru că ar folosi și ca garaj. Don Froilán ne avertizează că, dacă o vrem, trebuie să avem grijă să nu lăsăm niciodată resturi de mâncare, nici gunoaie afară.

— Din cauza mistreților. Dacă n-au ce să mănânce în munți, coboară până la case…

— Sunt mulți? Sunt periculoși?

— Depinde. Dar e mai bine să nu dați peste vreunul, pentru că au capul mare și rad totul și pe oricine din calea lor. Desigur că nu trebuie nici să le dați prea multă atenție.

Nanuk iese în grădină și începe să alerge. Zâmbesc, în ciuda ideii mistreților de prin împrejurimi. Germán îmi vede fața și intuiește că dimensiunea pivniței și faptul de a-l vedea pe Nanuk fericit vor cântări în favoarea deciziei.

— Froilán, și de câte luni de garanție aveți nevoie? îl întreb pe proprietar, cedând.

Ajungem la un acord în ceea ce privește garanția și Froilán promite să dea o mână de vopsea și să repare plăcile de gresie. În câteva zile va fi gata. Germán nu-și poate disimula entuziasmul.

— Atunci semnăm contract? întreabă proprietarul.

Încuviințez. Germán mă îmbrățișează și mă sărută pe buze.

— Chiar îți place?

Cum să-i spun că azi nu există nimic care să-mi placă? Că mintea îmi e doar la liceu, la elevi și, recunosc în sfârșit, la biletul acela blestemat. E o idioțenie, știu, și nu-mi vine să cred că mă gândesc atât de mult la asta. De parcă un bilețel al unui derbedeu ar putea să-mi condiționeze starea de spirit. Dar da, e evident că mi-o condiționează. Și, acum că-mi amintesc, apare din nou fiorul pe care l-am simțit când l-am citit pentru prima oară. Bleagă, bleagă mai sunt.

Când ajungem la restaurant, masa este deja aranjată pentru șapte persoane, copiii vor mânca la alta rotundă. Claudia, mama lui Germán, iese din bucătărie ca să ne salute. A fost la coafor, a îndrăznit să se vopsească și să-și facă o tunsoare care o întinerește destul de mult. Iar sub șorț se zărește una dintre rochiile pe care le îmbracă la ocazii speciale. S-a îmbrăcat în negru doar în ziua când și-a înmormântat soțul. Și cred că am progresat ceva în ultimii ani în ceea ce privește obiceiurile; văduvele purtând permanent doliu au devenit deja istorie. Este și-așa destul de îngrozitor să accepți absența unei ființe dragi, încât s-o mai și afișezi purtând negru. Însă sunt persoane care și acum spun că nu era un obicei rău, că a-ți exterioriza sentimentele nu este doar un mod de a-ți cinsti morții, ci și de a spune lumii că ceea ce ți s-a întâmplat este atât de grav, atât de dureros, atât de devastator, încât nu intenționezi deloc să disimulezi. Totuși, eu urăsc negrul doliului, am văzut-o atâția ani pe bunica mea ascunsă sub acea culoare, moartă în viață, încât chiar mi-e greu să am rochii sau haine negre.

— Ce bine-ți stă cu părul așa, Claudia, îi spun soacrei mele și îl întreb pe Germán: Nu-i așa că-i frumoasă mama ta?

— Întotdeauna.

— Credeam că nu mai ajungeți.

Îmi ignoră complet complimentele, face des asta, nici nu știu de ce mă mai străduiesc.

— Cum vi s-a părut casa lui Froilán?

— Am închiriat-o, îi spun.

— Bună decizie, deși eu te vedeam locuind mai degrabă într-un apartament, să știi.

— Mamă, protestează el. Las-o baltă, te rog.

— Ce-am mai zis acum? Nu o nimeresc niciodată cu voi. Mereu trebuie să am grijă cu voi.

Schimb o privire cu soțul meu. Răbdare, azi va trebui să ne înarmăm cu

răbdare. Azi e una din acele zile. Este o femeie puternică, care i-a uimit pe toți prin faptul că a știut să suporte cu mult curaj lipsa soțului ei, pe care-l adora, dar, cum este firesc, uneori se clatină și nu e de mirare că mai pică într-o stare între melancolie și victimizare. Dar mă gândesc la cum am îndurat moartea mamei mele și nu pot decât să o admir pe soacra mea. Eu chiar n-am fost la înălțime. Așa că, dacă Claudia mai cedează uneori, tot ce putem face este să o sprijinim.

Demetrio iese din bucătărie. Este fratele cel mare, patruzeci și unu de ani, practic chel, cu opt kile în plus depuse pe burtă și cu o față de om bun. Este rumen în obraji și transpirat din cauza căldurii de la aragaz. Are pe cap o batistă precum cele pe care și le pun medicii chirurgi în seriile TV, cu desene din *The Simpsons.* Haz de necaz, presupun. Demetrio are o bucurie și un nu știu ce extravagant destul de contagioase.

— Ție-ți plăcea calcanul? mă întreabă.

— Mie-mi place tot ce gătești tu.

— Nu știu cum s-a uitat la tine femeia asta, jur, îi spune fratelui său. Avându-mă pe mine, George Clooney din Novariz.

— Dar tu când te uiți în oglindă, ce vezi? îi dă replica Germán, bine dispus. Deschidem o sticlă de vin bun sau o să ne pedepsiți cu vinul acela cu care-i maltratați pe clienți?

În curând încep să sosească și ceilalți, Pilar cu soțul ei, Gerardo și cei doi copii ai lor. Ea și familia ei locuiesc în Vigo, lucrează acolo la un cabinet veterinar. Și deși Novariz nu este foarte departe de oraș, mai puțin de două ore cu mașina, nu-și fac prea des apariția. Așa că anunțul pe care vrea să-l facă azi soacra mea trebuie să fie important. Mai ales pentru că a doua zi puștii au ore și o să fie nevoiți să se trezească devreme ca să se întoarcă acasă.

Claudia își salută nepoții în mod efuziv și zgomotos, concurează cu cealaltă bunică și e dispusă să-și șantajeze și să-și răsfețe nepoții până la delir ca să iasă învingătoare. Copiii, care nu sunt chiar atât de mici, știu asta și profită. Pilar mă salută sărutându-mă pe amândoi obrajii și-mi îmbibă hainele cu parfumul ei.

— Ce bine că ai găsit de lucru la școală, nu? Ce bine, ce bine, ce bine. Ne bucurăm foarte mult, nu-i așa, Gerardo?

Caută întotdeauna încuviințarea soțului ei, iar acesta, deja cu o bere în mână, se limitează să încuviințeze. Ar fi consimțit orice. A învățat deja cum e mai înțelept să procedeze. Sper ca eu și Germán să nu devenim niciodată

un astfel de cuplu. Soțul meu crede că astfel de gânduri o fac pe cumnata mea să mă considere o snoabă. „Dar de ce-și dă aerele alea? Doar pentru că sunt din La Coruña nu înseamnă că-și fac diferit nevoile. O fi ea fiica unei doctorițe cu renume, dar trebuie să recunoaștem că ea nici măcar n-a fost în stare să-și ia licența". I-a trântit asta într-o seară de revelion soțului meu și eu am auzit-o. Recunosc că probabil am meritat-o în seara aceea, pentru că naiba m-a pus să-mi doresc să petrec revelionul cu ei. Veronica, nepoata mea cea mică, se cațără în brațele mele și mă sărută pe buze.

— E scârbos, Vero, o ceartă mama ei. A văzut la televizor zilele trecute și acum repetă asta tot timpul. Așa se iau toți microbii.

— Ce sunt microbii? Ca iubiții?

— Iubiții sunt mai rău, îi răspund eu. Deși mult mai distractivi.

— Nu-i spune de-astea fetei, că apoi duce vorba.

Rosalía, soția lui Demetrio, apare ultima. Lucrează la primărie, în departamentul de turism și se ocupă de proiectul abilitării și al altor băi termale de pe malul râului. Există deja o baie termală privată care funcționează la capacitate maximă, dar acum vor să profite și de celelalte izvoare și să facă niște bazine publice. Rosalía este entuziastă, iar dacă poate cineva să ducă la bun sfârșit acea acțiune, atunci ea este aceea. Va pune tot sufletul în asta. Așa cum face întotdeauna. Mi-e cea mai simpatică din toată familia, după soțul meu, vreau să zic. În ciuda entuziasmului său, în viața de zi cu zi este o femeie care transmite pace și relaxare, și puțin îi pasă de ce fac ceilalți. Ea și Demetrio sunt un cuplu ciudat, ar putea avea propriul *reality show* la televizor. Ar fi amuzanți. Ea se bucură că mi-am găsit de lucru la liceu, dar nu într-atât încât să țopăie de bucurie. Demetrio o sărută pe buric. E însărcinată?

Ea ne lămurește imediat.

— Prostuțului ăstuia i s-a năzărit să mă sărute pe buric. Nu știu de unde-i vin atâtea idei prostești. Nu-i nimic aici, înăuntru, nu vă alarmați. Nici n-o să fie. Cu doi câini și trei pisici ne e de-ajuns.

După ce ne așezăm, nu încetez să mă mir de cât de puțin seamănă fizic frații între ei. Ce-i drept, sunt la fel de înalți și de robuști. Și, fără îndoială, Germán a fost cel mai norocos la loteria genetică. Este cel mai chipeș. Nu e dragoste de soție, ar fi putut fi în primul an, acum este o informație obiectivă. Și nu se deosebește doar în ceea ce privește trăsăturile simetrice și armonice, ci și în privința comportamentului. Pe lângă ceilalți, Germán pare imaginea rafinamentului. Nu degeaba cei din familia lui îi spun

„frumușelul”.

Bem și mâncăm mai mult decât ar trebui, totul e delicios, nu doar calcanul, ci și pâinea aceea cu porumb, care are un gust extraordinar și salata de varză, cu ceapă și roșii. Roșii adevărate, dintr-acelea pe care le cultivă în mica seră pe care o au în grădina de zarzavat și care au gustul copilăriei mele. Având în vedere zarva copiilor și după ce l-au torturat pe Nanuk în toate modurile posibile – câinele nostru e un sfânt care permite orice fel de abuzuri din partea copiilor – cumnații mei îi lasă să se joace cu minunatele lor iPad-uri, pe care și le-au cumpărat de curând cu ocazia Regilor Magi, ca să nu ne bată prea mult la cap. Imediat ce pornesc iPad-urile, zici că nici nu există copii la masă. Binecuvântată invenție, mulțumesc Steve Jobs.

Germán este euforic, presupun că o contribuție are și faptul că a băut aproape o sticlă de Albariño. Și mă tem și de faptul că se duce frecvent la toaletă, de unde vine din ce în ce mai frenetic. Mă sărută pe cap când se așază, iar eu îl interoghez cu privirea. „Chiar tragi pe nas cocaină la o cină cu familia?” Mă mir că ceilalți nu-și dau seama de nimic. Sau își dau seama și tolerează la fel ca mine? Dar nu, de obicei nimeni nu-și dă seama de astfel de lucruri dacă nu este cu adevărat familiarizat cu subiectul. Iar în familii, cei mai în vârstă cred în continuare că cineva care se droghează este un dependent distrus de heroină, așadar este imposibil să conceapă ca un fiu sau un nepot, care are o viață funcțională, care pur și simplu se cherchelește la cinele în familie, ar putea fi un consumator obișnuit sau sporadic de alte substanțe decât alcoolul. Eu cred în continuare că ceea ce face Germán este ceva sporadic și pur ludic și recreativ, de aceea nu vreau nici să mă îngrijorez, nici să fac un scandal.

Toți insistă din nou că am avut noroc că mi s-a oferit să înlocuiesc o profesoară în acest sat. Și toți trec cu vederea circumstanțele acelei substituiri. Nu vor să vorbească despre o moartă, le-a fost de-ajuns ce s-a întâmplat cu tatăl lor, încât să mai aducă acum subiectul în discuție. În plus, sunt și copiii de față, spune Pilar, și cu cât află mai puține despre lucrurile astea, cu atât mai bine. Nu știu dacă se referă la moarte sau la sinucidere.

Într-un mod cam teatral, Claudia face să răsune un pahar lovindu-l ușor cu lingurița pentru desert.

— Bun, mai bine să vă spun de ce v-am adunat aici. Sunteți de acord? Nu știu dacă sunteți vreun pic la curent cu ce se întâmplă la restaurant. Nu știu dacă fratele vostru v-a pus la curent.

Toate privirile se îndreaptă spre Demetrio. La ce se referă? E clar că i-a ținut departe de orice subiect legat de afacerea familiei. Mi-ar plăcea să fiu la fel de nerăbdătoare ca ei, dar recunosc că mintea mea umblă pe alte cărări. Nenorocitul acela de bilet amenințător se strecoară iar și iar în gândurile mele, în mod obsesiv. „Dar tu cât vei rezista înainte să mori?" Germán, care-și dă seama că sunt distrasă și îngrijorată, mă întreabă pentru a doua oară dacă-i totul în regulă. Eu dau din cap pentru a încuviința și-i fac un semn să se concentreze la mama lui.

— Pentru ultima extindere și renovarea bucătăriei a trebuit să cerem un împrumut imens și ne costă ochii din cap să-l plătim.

— Bine, mamă, nu e cazul nici să exagerezi, spune Demetrio.

— Ne costă mult. Mult. Mai bine să spunem lucrurilor pe nume. Și mai e și chestiunea moștenirii. E ceva ce trebuie să rezolvăm. A cam venit vremea. Vouă, tuturor copiilor, vă revine jumătate din tot, adică, partea tatălui vostru. Iar tot ce avea este aici, în restaurant și în apartamentul de pe plajă. Apartamentul este plătit de mult, cu restaurantul v-am spus deja că e o altă situație. Și chiar dacă Demetrio se ocupă de el, știți că este al tuturor. Deși, firește, lui îi va reveni mai mult pentru că muncește în el.

— Da, dar unde vrei să ajungi cu toate astea? întreabă Pilar.

— Tocmai mi s-a făcut o ofertă să vând O Muíño.

Demetrio se îneacă cu desertul.

— Poftim?

Demetrio s-a schimbat la față. Se pare că nu știa nimic despre asta.

— Nu este o ofertă rea, acum câțiva ani ar fi fost mai bună, dar nu e rea, la cum stau lucrurile, iar eu chiar acum aș spune da, dacă acesta n-ar fi locul tău de muncă, Demetrio.

Demetrio trece printr-un moment neplăcut. L-a luat pe nepregătite. Pentru o clipă, eu mă gândesc din nou la biletul amenințător. Încerc să mă concentrez la momentul de față, la drama familiei. La urma urmei, e familia mea, prin alianță, dar tot familia mea.

— Dar, ia să vedem, mamă, de ce? De ce am vinde? întreabă Demetrio.

— Pentru că eu nu vreau să mai muncesc aici. Renunț. Și cum jumătate este a mea, va trebui să vă puneți de acord să mi-o cumpărați. Cer patru sute de mii. Nu este negociabil.

La naiba cu soacra mea. Tonul vocii sale și hotărârea ei mă fac să fiu atentă la discuție. Și simt pentru ea o simpatie renăscută. Cumnații mei nu par prea mulțumiți de această versiune neașteptată a femeii calculate care a

devenit mama lor. Germán mă privește. Cred că-i intuiesc gândurile. „Tu ai făcut lucruri foarte ciudate după moartea mamei tale și acum se pare că mama mea a luat-o razna. Moartea vă schimbă”.

— Cer un preț sub cel al pieței. Iar dacă nu-l puteți plăti, atunci voi accepta oferta de vânzare.

— Să nu mai spui asta nici în glumă, răspunde Demetrio foarte enervat. Restaurantul ăsta este atât al tău, cât și al meu, așa că nu se vinde.

Totuși, Claudia nu-și pierde cumpătul.

— Mi s-a promis că poți să rămâi ca bucătar. În cel mai rău caz, nu ți-ai pierde locul de muncă. Gândește-te că în felul acesta s-ar termina grijile banilor, care te fac să-ți pierzi și puținul păr care ți-a mai rămas.

— Nu poți să faci asta, protestează Demetrio, copleșit de tot ce se întâmplă, de tsunami-ul pe care tocmai l-a stârnit mama lui. Nu, nu, nu…

— Bineînțeles că pot.

— Patru sute de mii? Și de unde să scoată Demetrio banii ăștia ca să-ți cumpere partea? întreabă soția lui.

N-am mai văzut-o niciodată atât de îngrijorată.

— Cu ajutorul unui alt credit, presupun, sau îi poate face asociați pe frații lui și să-l ajute să-mi cumpere partea. Dacă eu nu voi mai locui sus, o puteți transforma într-o pensiune dintr-acelea care acum sunt foarte la modă. Aveți acolo cinci sau șase camere bune.

Soacra mea s-a gândit la toate. Copiilor ei nu le vine să creadă ce se întâmplă.

— Va trebui să cumpărăm partea ta? Dar… mamă… trebuie să existe altă soluție. Iar când tu nu… nu vei mai fi, spune Pilar, care preferă acest eufemism decât să menționeze cuvântul moarte, va fi din nou al nostru, nu? Spun că este cam absurd să cumpărăm partea ta. Mai ales când noi n-avem nici în clin, nici în mânecă. Pe Demetrio îl interesează.

— Mulțumesc mult, Pilar, o ironizează Demetrio. Mă bucur să știu că pot conta pe tine. S-ar putea să te pun să-ți plătești porția de calcan. Felul ăsta de mâncare costă treizeci și doi de euro, dacă-i adaugi salata, plus cele două deserturi pe care o să le mănânci, pentru că tu iei mereu două deserturi, mai puțin de cincizeci nu face.

— Păi, dacă trebuie să-ți plătesc, o voi face, și nu uita să-mi iei banii și pentru soțul meu și pentru nepoții tăi, îi trântește Pilar, jignită.

— Eu am vorbit deja cu un avocat și asta voi face, continuă soacra mea, străină de dispută.

E de neoprit.

— Pentru că eu vreau să plec. Și o să plec. În Panxón, la apartamentul de la plajă. Pentru că acolo e o climă foarte bună. M-am săturat de frig.

— Dar, mamă…

— Sunt hotărâtă. Nu mai avem ce vorbi.

Claudia se ridică de la masă.

— Gândiți-vă bine și-mi spuneți apoi ce decizie ați luat. A rămas să dau un răspuns peste o lună.

— O lună?

— Este termenul care mi-a fost dat. Foarte bun calcanul, fiule.

Claudia sărută cu afecțiune capul lui Demetrio și trece pe lângă mine.

— Scuze pentru toate astea, dar am preferat să fii de față pentru că și tu faci parte din familie.

Dar știu că, deși îmi spune asta, nu o crede pe deplin. Dacă m-ar simți parte din familie, n-ar fi fost nevoie să mi-o spună. Cu cel mai frumos zâmbet, Claudia iese din restaurant. Toți frații rămân o clipă în tăcere. Pentru câteva secunde se aud doar sunetele de la iPad-urile copiilor.

— Oare ia medicamente? Pentru că asta nu e normal, dă sentința Demetrio.

— E dreptul ei, presupun, spune Pilar. Și probabil că aici totul îi amintește de tata și se simte sufocată.

— Asfixiată, repetă Demetrio cu indignare. Dar ce-i cu prostia asta că se simte sufocată? Nu-mi poate face una ca asta… Nu pot să plătesc acea sumă.

— Poate toți trei… intervine Germán. Eu sunt dispus să pun umărul. Și să cumpăr o parte. Și nici ideea pensiunii nu este rea, eu i-am menționat-o mamei. Cred că, dacă facem niște calcule și dacă cerem vreo două subvenții de la guvern, pentru că m-am uitat deja, ne ies socotelile.

Cuvintele lui mă miră. Cum adică s-a uitat deja și că îi ies socotelile? N-are niciun ban.

— Păi, pentru noi e groaznic, nu, avem ipoteca de la cabinetul veterinar și de la apartament și… nu… nu… nu-i așa că nu, Gerardo? întreabă Pilar, așteptând un singur răspuns, cel pe care ea-l dorea.

— Ar trebui să facem multe calcule… răspunde soțul ei.

— Nu, nu, conchide ea.

— Mulțumesc că te-ai gândit atât de mult, Pili.

Demetrio este foarte frustrat. Discuția se înfierbântă, până când Rosalía

intervine ca să calmeze spiritele. Decide că e mai bine să lase lucrurile așa cum sunt. Să ne gândim și să vorbim din nou peste câteva zile, să vedem ce rezolvare ne trece prin minte. Suntem cu toții de acord, printre altele pentru că nimeni nu știe cum să iasă acum din această situație fără să înceapă să țipe.

Urcăm și ne împărțim camerele. Eu și Germán o avem deja atribuită pe a noastră, aceeași în care am dormit ieri.

— Mama ta mă detestă.

— Nu vorbi prostii.

Mă bag în pat cu o neliniște în corp, care nu știu dacă este din cauza a tot ce s-a întâmplat la cină, a celor petrecute la liceu, a răspunsului mânios al lui Germán sau a faptului că încep să mă tem de decizia lui, aceea la care se gândește de ceva vreme. Sper să mă înșel. Nanuk se urcă în pat, iar eu n-am nici chef, nici putere să-i poruncesc să se dea jos. Și-mi place că se ghemuiește la picioarele mele, chiar dacă pe Germán îl scoate din sărite. Se duce la baie să se spele pe dinți. Se întoarce cu periuța în gură.

— Ar trebui să vorbim, nu? spun în timp ce reașez cele trei pături pe pat.

Suport cu greu că n-au pilote în toată casa. Nu-mi place deloc să dorm strivită de greutatea atâtor pături. Încep să devin o plângăcioasă. Nimic nu-mi convine.

— Presupun că da, răspunde Germán.

— Sper că nu vorbeai serios când ai spus să cumpărați partea mamei tale… Ce-i cu subvențiile, cu calculele? Te gândești serios la asta?

— Este o posibilitate. De doi ani nu-mi găsesc serviciu la niciun ziar, la nicio revistă. Iar dacă voi fi nevoit să muncesc orice, aproape că prefer s-o fac aici, fiind unul dintre proprietari.

— Dar, Germán…

— Știi cât de frustrant e să fii șomer de doi ani? Cât de inutil mă simt? Că mi-e rușine să scot capul în lume. Că încerc să nu-mi afecteze starea de spirit, să am perspectivă, sunt tânăr, sunt sănătos, te am pe tine și există lucruri mai rele decât ar fi să-ți moară tatăl și mama ta să rămână văduvă, dar, oricât de mult îmi doresc să fiu optimist, mi-e foarte greu. Sunt zile în care nu vreau nici să mă dau jos din pat. La naiba, îmi vine doar să plâng. Să plâng și să mă îmbăt.

Înghit în sec. Rareori Germán este atât de sincer, rar se dezlănțuie în explicații sau, mai bine zis, își vomită starea de spirit.

— Te-ai pus vreo clipă în locul meu? Știi cât de greu este? E foarte greu,

la naiba, continuă să spună. Mă simt vinovat. Foarte vinovat. Iar asta e cel mai rău, să te simți vinovat. Pentru că nu-mi folosește la nimic să mă gândesc că jumătate din țară e în situația mea. Nu, oricât mi s-ar spune că nu e vina mea pentru situația asta de rahat, că nu e vorba că n-am căutat de lucru, ci că n-am găsit, am senzația nenorocită că nu-i adevărat. Că nici măcar să muncesc nu sunt bun. Aici, de exemplu. În toate acele luni când veneam să-l văd pe tata la spital, simțeam privirea lui de reproș.

— Tatăl tău nu ți-a reproșat niciodată nimic.

— Păi, eu așa simțeam. Pentru că știam ce gândea, chiar dacă nu mi-o spunea. Se spetise toată viața muncind la restaurant pentru ca noi să putem învăța, să putem avea o altă viață, iar eu acum mi-o irosesc pe-a mea, fiind un inutil, un șomer.

— Nu știu de ce ești așa de dur cu tine. Tatăl tău nu gândea așa. Și, uite, chiar și tu spui că el voia o altă viață pentru voi.

— Îl cunoșteai mai bine decât mine?

— Era mândru de tine, Germán. Chiar dacă nu ți-o zicea. Și sigur era recunoscător că veneai aici în fiecare zi să ai grijă de el, să stai cu el în timp ce se stingea din viață. Nu toți copiii fac asta.

Dar îmi dau seama că Germán nu ascultă de rațiune. O ține pe-a lui.

— Ideea pensiunii nu este una rea. E o oportunitate nemaipomenită. De doi ani mă tot plâng că viața nu-mi dă și mie o amărâtă de șansă. Iat-o. E ca și cum mi-ar oferi-o tata.

— Mai degrabă mama ta, subliniez.

Dar el îmi ignoră comentariul.

— Știu că aș putea să fac asta. Aș putea munci aici, aș putea transforma O Muíño într-o pensiune care să funcționeze. Este un proiect super, drăguț, real.

— Germán, spun doar că nu trebuie luate decizii majore de viață când omul trece printr-un doliu.

— Nu e vorba despre asta, la naiba. Vreau să mă simt din nou om, să respir iar, să mă trezesc din nou dimineața fără să-mi vină să plâng. Nu contează dacă nu sunt scriitor, nu-i nimic dacă recunosc asta, nu-i nimic dacă uit ceea ce nu este posibil și încep să construiesc ceva.

— Eu înțeleg că după cei doi ani de rahat n-ai nicio tragere de inimă să te concentrezi și să te apuci de scris. Dar ar trebui. Tu scrii, asta faci, asta ești și asta e ceea ce ar trebui să faci în continuare.

— Acum vrei să scriu?

— Și când n-am vrut?

— Raquel, de mai bine de un an mă privești peste umăr, tolerându-mă, dar enervată.

Rămân puțin uimită de cuvintele lui. Asta gândește despre mine? Asta e impresia pe care i-am lăsat-o în tot acest timp?

— Dar ce tot spui? Nu-i adevărat. Firește că te sprijin, desigur că o fac. Am muncit în tot acest timp fără să protestez, fără…

— Fără să protestezi? Chiar te auzi ce zici? Chiar crezi ce spui? Fără să protestezi…

— Da, nu-i așa? șovăi.

— Ideea de a te îngropa cu mine în acest sat te deprimă. Recunoaște. Și de-aia ți se pare o idee bună să scriu, numai ca să nu ajung să muncesc aici.

— Asta-i foarte nedrept.

Îmi vine să plâng, dar mă abțin. Încerc să-mi pun repede gândurile în ordine.

— Bine, nu acesta este viitorul pe care mi-l doream. Dar mai ales nu era viitorul pe care mi-l imaginam pentru amândoi. Pentru că suntem doi. Doi. Tu și cu mine. Nu-mi imaginam ca tu să ajungi să muncești la restaurantul tatălui tău, iar eu să călătoresc prin toată Galicia înlocuind profesori și venind aici în weekenduri, la căsuța noastră din sat, păi… nu. Nu așa îmi imaginam eu viața noastră.

— Dar spune-mi ce e rău în satul ăsta.

— Ce e rău?

Încerc să-i răspund rapid și categoric.

— Știi ce e rău?

Mă gândesc și tac, înainte să răspund o prostie.

— Uite, mai bine hai la culcare și mâine vorbim cu mai mult calm.

— Mie nu mi-e somn, culcă-te tu.

Germán deschide ușa camerei.

— Unde te duci?

— Să iau aer. Sau ți se pare ceva rău?

Nu răspund. Pentru ce? Câinele mă privește, întrebându-mă parcă dacă în noaptea asta vom fi doar noi doi în pat.

— Am impresia că da, Nanuk.

Sting lumina.

Mă foiesc în pat. Nu pot să dorm. Sunt prea supărată. Și nu-mi place să dorm singură. După o jumătate de oră, Germán încă nu s-a întors, iar eu tot

nu pot să adorm. Așa că aprind lumina, constat că iPad-ul nu are baterie și că priza este prea departe ca să-l pun la încărcat și să citesc în același timp în pat. Puținele romane pe care le-am adus sunt în cutiile cu cărți și n-am să mă duc acum după ele la furgonetă. Nanuk deschide un ochi, pe cel albastru, cumpănind dacă trebuie să se trezească sau nu, dacă e momentul plimbării sale de dimineață, dar îl mângâi ca să rămână la locul lui.

Decid să iau laptopul. Mă ridic și-l deschid. Intru pe Internet, blestem conexiunea, mult mai lentă decât în La Coruña, și caut profilul meu pe Facebook. Sunt în continuare concentrată asupra aceleiași idei. Ce l-a făcut pe elevul meu să presupună că eu și Germán trecuserăm printr-o pasă proastă?

După o oră de cercetări, nu reușesc să înțeleg cum de elevul a putut să ajungă la acea concluzie. Se zăreau tristețea, nedumerirea mea în postările mele? Vreo melodie pe care am postat-o? Au existat multe fotografii fără el în acea perioadă? Ieșeam mai mult cu prietenele mele? Dar nu sunt în stare să găsesc un indiciu. Dacă eu, la fel ca aproape toată lumea, folosesc Facebook-ul doar ca să povestesc partea veselă din viața mea, nu știu cum s-a putut strecura cealaltă, cea amărâtă, cea întunecată. Poate prin omisiune. Asta și faptul că Roi are probabil o capacitate uimitoare de a deduce din foarte puțin. Ceea ce ar trebui să mă îngrijoreze.

Ar trebui să șterg profilul. Dar mă enervează să cedez în felul ăsta. Desigur că este mai bine să mă protejez, să nu permit nimănui să se strecoare în viața mea. Chiar dacă e vorba despre această viață inventată de pe rețelele de socializare. Așa că, fără să mai stau pe gânduri, îl șterg. După ce fac asta și fiindcă tot nu-mi vine somnul, mă apuc să arunc o privire peste lucrările elevilor. Mai e ceva ce-mi dă târcoale prin minte și mi-e rușine să recunosc. Încep să citesc lucrările. Încerc să nu mă gândesc la acea idee. Dar revine iar și iar. Trebuie să recunosc că subiectul începe să mă îngrijoreze prea mult.

Cine mi-o fi scris bilețelul ăla blestemat? Poate că, dacă încerc să compar scrisul cu cel din lucrările puștilor despre ce au citit ultima oară, pot să ajung la o concluzie. Nu știu la ce mi-ar putea folosi să aflu, dar cel puțin în felul acesta mi-i imaginez neîncetat pe toți elevii clasei ca pe locuitorii satului blestemaților. Toți împotriva mea. Toți conspirând. Nu vreau să am coșmaruri cu ei. Nu merită și nici eu nu merit. Iar eu, când visez, sunt infernală și destul de neliniștită. Unul singur se ascunde în spatele acestei acțiuni și e mai bine dacă descopăr cine este. Pentru că, dacă continui să

cred că toți se joacă cu mine, nu voi mai fi în stare să mă ridic din pat ca să mă duc la școală.

Și-mi petrec în felul acesta următoarele trei ore. Comparând caligrafii. Încercând să aflu cine a pariat că eu voi fi următoarea care va muri.

Capitolul 10

Zilele trec și încep să mă familiarizez cu elevii. N-am reușit să aflu după caligrafie cine se ascunde în spatele biletului și, cât timp nu mai sunt amenințată, încerc să uit. Și, bineînțeles, în fața lor mă prefac că nici n-a existat, pentru că, în ciuda panicii iraționale pe care am simțit-o, nu le voi da satisfacția de a mă vedea afectată și distrusă. În cursul săptămânii, elevii continuă să mă pună la încercare, dar nu e ceva la care să nu pot face față. Ce-i drept, mi-e greu să aflu la ce nivel se află cu materia, pentru că le place să se joace cu mine. Apare din nou numele Virucăi și continuă să mă compare cu ea, dar încerc să nu mă afecteze. Deși presupun că, oricât vreau să refuz, ea este prea prezentă. Încep să le învăț numele. Roi Fernandez, hackerul, cel cu brațul de la ochelari lipit cu leucoplast și cu o capacitate de deducție genială. Iago Nogueira, cel cu freza. Nerea Casado, cea cu sânii enormi, lidera. Carolina, Uxía, un puști foarte scund, român de origine, Marco, Cabano, Jan, un oriental care pare că are unsprezece ani când deja a împlinit șaptesprezece, Romina, Iria, Jenifer… Vineri deja mă pot mândri că știu numele tuturor elevilor și, din când în când, mă laud cu asta. De parcă asta m-ar face o profesoară mai bună.

În cancelarie, Marga, șefa de studii, se apropie de mine.

— Ce mai faci, cum merg lucrurile, te înțelegi cu elevii? mă întreabă.

— Da, da… prefer să nu fiu mai explicită. Marga, voiam să te întreb… Lucrările și examenele elevilor din anul doi sunt arhivate pe undeva? Aș vrea să știu exact nivelul la care se află și ce au făcut deja cu Viruca.

— Mă tem că totul era la ea sau poate că nici măcar la ea, sunt mulți profesori care le înapoiază elevilor toate lucrările și toate examenele. De fapt, îi sfătuim să o facă.

— Aha…

— Poate Mauro, fostul ei soț, te poate ajuta. Întreabă-l dacă are ceva pe acasă.

Ideea de a vorbi cu el nu mă entuziasmează prea mult, dar n-am de ales dacă vreau să aflu ce mă interesează. Fie fac asta, fie uit de tot și le impun elevilor punctul meu de vedere, ignorând ce au făcut până acum. Dar nu mi se pare corect. Și, de ce să mint, sunt curioasă să o cunosc pe antecesoarea mea, chiar și doar după modul în care evalua.

Catedra se umple de profesori, e recreație. Am început să învăț numele colegilor mei, dar la capitolul ăsta mă descurc mai greu decât cu elevii. Profesoara de chimie, cred că de chimie este, își dă seama de efortul meu și zâmbește, venindu-mi în ajutor. Probabil e cu câțiva ani mai mică decât mine, tunsă scurt, are un nas care-i ocupă jumătate din față și care la alte persoane ar fi oribil, dar ei îi conferă o oarecare grație și farmec.

— O să ajungi să ne identifici după față și nume, nu te mâhni. Eu sunt Isa. Toți pățim la fel în primele zile, doar că se observă mai puțin, e mai rău când vii după ce a început deja anul școlar și ești singură în fața pericolului.

Îi mulțumesc pentru vorbele ei și mă relaxez puțin. Ea începe să mă bombardeze cu întrebări. „Cum te descurci cu puștii? Am auzit că ești dintr-acele persoane curajoase care au decis să locuiască în sat, așa-i? Înseamnă că tu chiar îți dorești, având Ourense la o aruncătură de băț".

— Soțul meu este de aici, răspund.

— Ce ghinion.

Ies să fac o plimbare prin sat. Vreau să iau aer și am la dispoziție vreo două ore până la următorul curs. Străbat tot centrul. Văd multe magazine închise, criza și falimentul fabricii Acebedo le-au distrus. Și încep să se vadă unele clădiri într-o stare foarte proastă. Ce repede se deteriorează totul și ce trist e să te gândești că acesta poate fi unul dintre acele sate care rămân blocate în timp. De parcă viața ar fugi în alte locuri mai prospere. De parcă până și orele și zilele ar vrea să fugă de aici. Totul începe să miroasă a trecut. Poate că exagerez, deoarece crizele se depășesc, iar falimentul unei fabrici nu poate pune capăt unei perioade de cinci sute de ani de istorie. Vor apărea proiecte noi, vreunul poate chiar va germina. Și cine știe dacă doi sau trei dintre puștii pe care-i educăm vor reuși, zic și eu, să pună bazele unei industrii de energii renovabile sau de noi culturi ecologice, sau să creeze o marcă de pantofi ori o aplicație pentru telefoane mobile care să aducă din nou locuri de muncă și prosperitate zonei? De ce nu? Aceea este și responsabilitatea noastră, de-asta muncim în domeniul nostru. Trebuie să le oferim armele necesare pentru ca, în viitor, să poată fi adulți de ispravă. De folos pentru viață.

„Și cum o să creăm o aplicație pentru telefoane mobile citind *La Regenta,* profa?" De multe ori mă întreabă asta și tot de atâtea ori le răspund același lucru: „Literatura te ajută să gândești, să-ți imaginezi imposibilul, să crezi că se poate. Dacă dintr-un cap a luat naștere Pământul de Mijloc al lui Tolkien sau Macondo din *Un veac de singurătate,* din al

vostru poate lua naștere orice vreți”.

Îmi îndrept pașii din nou spre liceu. Mă uit la ceas și văd că mai am câtva timp până la următorul curs, așa că decid să mă opresc la cafeneaua Conchei. Mijaíl fumează din nou la intrare. Intru și Concha mă salută cu o încredere și o bucurie nemăsurate.

— Ai supraviețuit primei săptămâni?

— Așa se pare.

— Ce mă bucur, *neniña*! Ce dorești?

Îi cer o cafea.

— Una simplă, imediat. Mijaíl! Rusul ăsta o să-mi distrugă răbdarea. Mijaíl, treci înăuntru!

— Vin, vin… spune băiatul intrând. Într-o zi o să mă plâng sindicatului și o să vă denunț la protecția sclavilor.

— Ce mi-e dat să aud! Eu te tratez ca pe un sclav? O sfântă, asta sunt eu cu tine.

Câțiva puști joacă Darts. La una dintre runde, unul dintre băieți aruncă atât de prost, încât săgeata se înfige în capul de cerb împăiat.

— Dar, nenorocitule! strigă Concha. Dacă nu știi să țintești, de ce joci?

Iese de după tejghea, se suie pe un scaun și ia săgeata din capul cerbului. Mângâie capul animalului. Și i se adresează băiatului care nu știe să țintească.

— Știi cât de greu mi-a fost să vânez acest animal? Dimineți întregi stând pe munte, ca să vii tu acum să-mi distrugi trofeul. Gata, s-au terminat săgețile pe ziua de azi. Dați-mi-le.

— Dar suntem la jumătatea partidei, protestează unul dintre băieți.

— S-a terminat și nu mai avem ce discuta!

Cu fermitate, Concha le ia săgețile. Eu îl privesc pe Mijaíl, oarecum uimită.

— Șefa ta vânează?

— Mai ales potârnichi, dar uneori îndrăznește și un animal mai mare. A promis că mă învață, dar, până acum, nimic.

Concha se întoarce la tejghea, iar eu o privesc, nevenindu-mi să cred că acea femeie știe să manevreze o pușcă.

— Așadar, vânezi…

— Trebuie să-mi omor într-un fel timpul… iar croșetatul și televizorul mă plictisesc. Și tu vânezi?

— Nu, nu… dar Mijaíl vrea să-l înveți…

— Când o să merite. Nu sunt prea mulțumită de el.

Văd că la una dintre mese tocmai s-a așezat Mauro, îmbrăcat într-un costum negru, cu niște cearcăne adânci. După înfățișare, pare că n-a dormit toată noaptea. Fiindcă deja mă simt mai puternică, decid să mă apropii de el. Dacă o femeie precum Concha vânează, și eu pot să fiu curajoasă.

— Ești Mauro, nu-i așa?

— Iar tu, cea nouă.

— Da. Raquel. Voiam să te întreb… Încerc să mă pun la zi cu elevii și nu știu dacă ai putea să mă ajuți.

— Spune-mi.

— Mi-ar plăcea să am acces la examenele și la lucrările lor din acest an școlar. Și mă întrebam dacă tu…

— Dacă eu ce?

Bine. N-o să-mi facă munca ușoară.

— Dacă soția ta o avea acasă…

— Eu și soția mea eram despărțiți. Nu mai locuiam împreună de astă-vară.

— Bine, atunci lasă. Scuze că te-am deranjat.

Mă îndepărtez de el, regretând că am avut îndrăzneala și stângăcia de a-i vorbi. E clar că a fost o idee foarte proastă. Și că sunt delicată ca un ciulin.

— Stai.

Mauro se ridică și mă urmează până la tejghea.

— Viruca scana de obicei toate examenele și lucrările elevilor ei. Era foarte ordonată și îi plăcea să aibă o fișă a fiecărui elev, cu lucrările și progresele lui. Pe mine mă scotea din minți asta. Pentru că muncea întruna. Eu îi spuneam mereu că nu-i va ridica nimeni statuie. Și uite…

Nu știu prea bine ce să zic, așa că mă limitez să mișc din cap, cu un gest înțelegător.

— Am chei de la casa ei. Și ea avea de la a mea. Dacă vrei, pot să-ți fac o copie a tot ce avea pe hard disk de la elevi.

— Ar fi minunat, dar nu vreau nici să te deranjez. Să te duci până acolo și să…

— Dacă n-ai fi vrut să mă deranjezi, nu mi-ai fi cerut asta.

— Lasă, serios, mă descurc. Înțeleg cât de greu trebuie să fie… Și a fost o gafa din partea mea. Mulțumesc oricum.

Las un euro pe tejghea și mă pregătesc să plec.

— Nu. Habar n-ai cât de greu este. Habar n-ai. Ți-au spus ceva despre

mine ceilalți profesori? Se poartă cu mine de parcă nenorocirea mea ar putea fi contagioasă. Și văd că și tu te grăbești să pleci.

Deși se mișcă dintr-o parte în alta a tejghelei, Concha e atentă la conversație și schimbă o privire cu mine. „Răbdare, *miña nena*”, pare că-mi spune.

— Adevărul e că încă n-am vorbit cu mulți colegi. Nici despre tine, nici despre altceva. Și nu e vorba că mă grăbesc, ci pur și simplu cred că abuzez de încrederea ta fără să te cunosc.

— Aha, păi, bine. Du-te.

— Da, e cel mai bine.

Dar fiindcă întârzii o secundă să reacționez, el profită ca să se descarce.

— Ei nu pricep de ce nu mi-am luat câteva zile libere, sau concediu, sau de ce n-am cerut transferul. Prezența mea îi deranjează. Dar eu n-am să plec. Pe mine nu mă sperie elevii ăia. Vreau să-mi vadă fața în fiecare zi. Vreau să vadă că știu. Că ei au fost cei care au ucis-o.

Auzind asemenea mărturisire, nu pot decât să tac. Îi înțeleg motivele și nu știu dacă eu aș proceda la fel, dacă aș fi în locul lui, însă pot să văd ceea ce presupun că văd și colegii lui, și anume că-l afectează prea mult. Fiindcă refuz să cred că elevii au avut acea putere asupra ei. Refuz să cred, pentru că, dacă aș crede, aș fi pierdută.

— Va fi înmormântată azi după-amiază. Judecătorul a dat în sfârșit ordin să ne fie predat cadavrul. O să vii?

Întrebarea mă ia complet pe nepregătite.

— N-o cunoșteam.

— Dar îmi ceri lucrurile ei.

— Nu, pe cele ale elevilor ei.

— Aha. Termină-ți cafeaua. Nu pleca tu, plec eu.

Și, acestea fiind zise, Mauro iese din cafenea. Concha mișcă din cap, fiindu-i milă de el.

— *Pobriño*[6], atât de tânăr și nevoit să treacă prin asta. Asta-i situația. Dar, fii atentă ce-ți spun, cred că într-o privință are dreptate. *A Viruca non se matou*[7].

— Poftim?

— Nu, nu și-a luat viața. Din păcate, eu provin dintr-o familie de sinucigași, mătușa din partea bunicii și fratele meu Juan s-au spânzurat. Așa că știu despre ce vorbesc. Astfel de morți sunt întipărite pe chip. Iar Viruca nu o avea întipărită pe față. Nu. Mai mult tu arăți a sinucigașă, decât ea, fii

atentă la ce-ți spun.

— Mulțumesc, Concha.

— E un fel de-a spune, *neniña.*

— Și atunci de ce Garda Civilă și judecătorul nu descoperă nimic?

— Poate că a fost un accident… sau poate…

Mijaíl o privește dojenitor.

— Sau poate-mi țin gura.

Capitolul 11

Ies de acolo cu o stare proastă. M-a afectat ce mi-a spus Concha. Pe Mauro nu-mi venea să-l cred pentru că simțeam că vorbea mânat de durere. Dar pe Concha n-o afectează cu nimic asta. Știe mai multe decât spune sau pur și simplu se plictisește și simte nevoia să inventeze povești ca să atragă atenția? Îmi ating fruntea. O simt mai caldă decât de obicei. Sper că nu mă îmbolnăvesc. Decid să-mi cumpăr Couldina, mă ajută cel mai bine la primele simptome de răceală sau gripă. De când eram foarte mică, mi se dădea acest medicament acasă și m-am obișnuit cu el. Intru în prima farmacie pe care o găsesc. Îmi aștept rândul în fața unui bătrân care cumpără cutii întregi de medicamente. Farmacista îi explică răbdătoare cum să ia fiecare dintre pastile și cât de important este să nu confunde orele, nici culorile fiecăreia.

— Nu uitați că cele roșii sunt pentru tensiune. Una după micul dejun.

— Of, eu nu prea iau micul dejun.

— Atunci mâncați doi biscuiți sau ceva, pentru că e groaznic să le luați pe stomacul gol.

Privirea îmi rătăcește pe la diferitele rafturi. Văd pe unul dintre pereți un afiș cu fotografia unei fete dispărute. Viruca Ferreiro. Tresar. Este profesoara pe care o înlocuiesc. Iat-o. Nu văzusem până acum nicio fotografie cu ea. Privind-o, rămân puțin blocată. Era frumoasă. Foarte frumoasă. Și nu știu de ce acea frumusețe aproape hipnotică mă surprinde atât de mult. Poate pentru că astfel de femei apar de obicei într-o revistă de modă sau într-o reclamă TV, nu le găsești ca profesoare devotate la un liceu. Și, de asemenea, mă miră faptul că nimeni nu mi-a menționat asta. Că niciun elev, nici șefa de studii, că nimeni nu mi-a spus că Viruca Ferreiro era o femeie așa de spectaculoasă. Dintr-acele femei atât de frumoase, încât pare că se vor sfărâmă, dar nu. O frumusețe fragilă și, în același timp, categorică. O contradicție. Păr lins și negru până la umeri. Cu un breton neregulat. Ochi închiși la culoare, ca ai mei, dar plini de viață, de adâncime și de mister. Ochi inteligenți. Cu o gropiță în bărbie și niște buze cărnoase din care se desprinde o sexualitate incontestabilă. Aș putea spune că pare tristă, dar nu cred că fața cuiva care apare pe un afiș cu dispăruți dă impresia de fericire. Chiar a vrut să se omoare o ființă atât de frumoasă?

Știu că este o frivolitate ceea ce tocmai am gândit, că frumusețea nu-ți garantează un permis pentru viață, dar să spunem că ajută. Lumea este mult mai amabilă cu cei frumoși. Chiar și cel mai recalcitrant rasism se risipește în fața frumuseții.

Iar eu o înlocuiesc pe fata aceea. Dintr-odată, mă simt nesigură. Inferioară.

— Ce doriți? mă întreabă farmacista.

Arăt spre afiș.

— Știți că a fost găsită, nu-i așa?

— Ah, da, Viruca. Dar nu-mi vine să-l dau jos. Simt că… mă rog, n-aș ști să vă spun. Simt că este un mod de a o cinsti sau de a-mi aminti că… Era o fată foarte bună, știți? Și… Nu contează, sunt prostii. Cu ce vă servesc?

— Ce voiați să mai spuneți? Era o fată foarte bună și…?

— Nu mi-am dat seama că-mi cerea ajutor, știți? Uneori, banii corup totul. Dar deja vorbesc mai mult decât e cazul. Nu mă luați în seamă. Ce vă pun?

— Couldina?

Îmi vine să o întreb la ce se referă când pomenește de bani. Venind la farmacie, tocmai am descoperit două aspecte despre Viruca pe care nu le știam: că era de o frumusețe hipnotică și că… avea probleme cu banii? Atunci îmi amintesc mașina care era să dea peste mine ieri. A fostului ei soț. Era o mașină luxoasă, un Jaguar. Ieri nu mi-am dat seama, dar este ciudat ca un profesor să-și poată permite o asemenea mașină. Desigur, n-ar fi nici primul, nici ultimul, oamenii pot să economisească și apoi să-și cheltuiască banii pe ce vor, unii-și cumpără case, își măresc biblioteca sau se duc la prostituate. Iar Mauro are tot dreptul să-și cumpere un Jaguar. Poate-l întreb pe Germán cam cât valorează acea mașină, doar ca să-mi fac o idee.

Viruca mă intrigă mai mult ca niciodată. Pentru prima oară, vreau să știu cine era. Ce există dincolo de tot misterul ei. Nu sunt o fire curioasă, nici nesigură. Și, de exemplu, pe plan sentimental, nu sunt dintr-acelea care simt nevoia să sape în trecutul partenerilor lor, nici nu mă simt amenințată de iubitele anterioare pe care le-ar fi putut avea. N-am înțeles niciodată gelozia, cu atât mai puțin gelozia pentru lucruri din trecut. Dar acum, văzând frumusețea Virucăi, tocmai m-am simțit fragilă, nesigură. Ca o mireasă care știe că înlocuiește în inima soțului ei o fostă iubită, mai frumoasă, mai inteligentă, mai importantă și la al cărei nivel nu se va ridica niciodată. Nu știu de ce fac legătura între două lucruri atât de diferite. Dar

așa mă simt. Ca și cum, având în față imaginea Virucăi, mi-aș da pentru prima oară seama că nu o să fiu la nivelul ei în fața elevilor săi și tocmai de aceea vreau să știu. Vreau să o cunosc, vreau să descopăr cine era și ce s-a întâmplat.

Ajung la O Muíño cu dorința de a mă băga în pat. De a dormi toată după-amiaza. Dar, în loc să fac asta, îl caut pe Germán la restaurant; este acolo, cu fratele său Demetrio, ajutându-l să curețe niște midii. Câinele de-abia mă salută, prea atent la ei, să vadă dacă-i cade ceva de mâncare. Din laptop răsună tare muzica de la Spoty. Fredonează sau, mai bine zis, distrug o melodie a lui Bowie, *Life on Mars.* Par fericiți, nici urmă de furtuna pe care a dezlănțuit-o mama lor în urmă cu câteva zile. Nici de cea pe care am provocat-o eu mai târziu. Și cel mai rău e că acum mă simt foarte egoistă pentru că nu știu dacă-mi doresc să-l văd pe Germán atât de integrat în bucătărie, atât de în largul lui cu fratele său. Când mă vede, cumnatul meu reduce volumul laptopului.

— În seara asta avem la cină plăcintă cu midii, ce părere ai? Vin membrii familiei Acebedo și le place la nebunie cum o prepar.

Cei din familia Acebedo sunt moștenitorii fabricii de mezeluri. Cei care au creat locuri de muncă în sat și care, apoi, le-au dus pe apa sâmbetei cu investițiile lor proaste. Locuiesc în continuare în vila lor și manevrează foarte mulți bani. Fabrica s-a închis, dar au afaceri în străinătate. Și, deși au distrus economia locală, sunt în continuare respectați. Presupun că există dinamici foarte greu de eradicat. Și, potrivit cumnatului meu, li se datorează atât de multe, încât nu vor fi condamnați pentru acțiunile lor proaste din ultimii ani. Totuși, cred că, dacă sunt în continuare tratați ca în trecut, este pentru că ei se consideră în continuare stăpânii satului. Și, deși nu împărtășesc acea perspectivă și mă deranjează, nu mă simt în stare nici s-o reproșez. Cel puțin, nu cu voce tare. Mai ales că, o dată pe săptămână, vin să ia cina la O Muíño și sunt cei mai buni clienți ai lui Demetrio. În plus, sunt generoși chiar și în excesele lor. Comandă întotdeauna cele mai scumpe vinuri și-și oferă niște omagii gastronomice pe care alții le păstrează doar pentru ocaziile foarte speciale.

— Cât valorează un Jaguar? întreb fără alte preambuluri.

Frații mă privesc intrigați.

— Depinde de model. Vrei să-ți cumperi unul?

— Eu? Nici vorbă. Modelul despre care vă întreb este mare, luxos, cu cinci uși și pare foarte nou.

— Nu știu, o grămadă de bani. Poate costa patruzeci sau cincizeci de mii. Cam de la prețul ăsta pornește, îmi răspunde Germán. De ce te interesează?

— Pură curiozitate. Am văzut unul mai devreme prin sat și m-a uimit.

— Era al familiei Acebedo?

— Nu. Mă rog, nu din câte știu eu.

Asta dacă nu cumva Mauro e rudă cu ei. Deși nu au același nume de familie.

— Mă și miram, ei au mai multe mașini Mercedes, BMW și Jeep.

— Și Porsche, e tare mișto cel pe care-l are Gabriel, spune soțul meu.

— Mă duc sus să mă lungesc puțin. Vă las cu midiile și David Bowie.

— O zi grea la mină? întreabă cumnatul meu.

O spune bine dispus, dar mie mi se pare că zăresc o critică ascunsă față de cât de puțin muncim noi, profesorii. Sau poate că e paranoia tipică a tuturor celor care lucrează în învățământ și pentru care acesta este un subiect sensibil.

— În unele zile aș prefera să curăț midii. Dar azi n-a fost una dintre ele. E totul în regulă.

Urc în cameră. Germán vine după un timp și mă găsește răscolind prin valiză, scoțând hainele și punându-le pe pat.

— Ce faci? întreabă.

— Caut ceva cu care să mă pot îmbrăca la o înmormântare. Azi o înmormântează pe Viruca, profesoara.

— Te duci?

Pe Germán îl miră că vreau să mă duc. E firesc, mereu îmi e greu să mă integrez la liceele la care mă duc, mereu încerc să nu mă implic prea mult, să nu cultiv prietenii care vor dispărea peste câteva săptămâni, de unde acum interesul acela de a asista la o înmormântare?

— Crezi că n-ar trebui, că e deplasat?

— N-are de ce să deranjeze pe cineva că te duci, firește. Dar nici nu cred că-ți va simți cineva lipsa.

— Ai vreun costum în valiza asta?

— Vrei să te însoțesc?

Văd panică în privirea lui. Nu-l învinovățesc.

Mă gândesc o secundă. Ce mesaj aș transmite apărând acolo cu soțul meu și în fața elevilor care vor veni? Că mi-e frică de ei, să vadă că am un soț care mă protejează?

— Nu, nu… Nu e nevoie. Nici nu știu de ce am spus-o. Îmi pun rochia asta?

— Dacă o îmbraci, stau să te văd, că-mi place la nebunie cum îți vine.

Și, spunând asta, se așază pe un fotoliu și mă privește cu un zâmbet ștrengar. Ce-mi place acel Germán! De o astfel de persoană m-am îndrăgostit. Cineva care, după câteva zile ciudate precum cele provocate de discuția despre viitorul său, este în stare să dea pagina, să-mi arate latura sa amabilă, amuzantă, generoasă. Așa este Germán, știe să ierte foarte ușor. N-o spune direct, dar o dovedește prin atitudinea sa. Nu simte nevoia să revină asupra subiectului, pur și simplu îl lasă în urmă.

— Dar ce faci? râd eu. Ce te-a apucat?

— Nu pot să-mi privesc soția în timp ce se îmbracă sexy pentru o înmormântare?

— Asta nu e sexy, nu vorbi prostii.

— Dezbracă-te.

— Germán! protestez fără prea multă convingere.

Sunt încântată. Ușurată. Mulțumesc, Germán. Mi-a schimbat starea de spirit. Ah, faptul că încă are acea putere asupra mea, că încă există acele scântei în căsnicie îmi dă speranțe. Și mă agăț de ele și mi le amintesc de fiecare dată când simt că clachez sau că clacăm. Pentru astfel de momente încă merită osteneala.

Și trebuie să recunosc că, într-un mod ciudat, faptul că mă vede sexy tocmai azi, tocmai după ce am descoperit cât de frumoasă era Viruca, îmi aduce alinare. De parcă n-aș încerca doar să obțin respectul elevilor ei, ci și aprobarea soțului meu. Este absurd, știu. Dar acesta-i adevărul.

Germán insistă să mă dezbrac și decid să fac puțin pe inabordabila, dar asigurându-l că vreau să-i dau ascultare, că vreau să particip. Îl întreb cum vrea să-mi dau jos tricoul, dacă mai încet sau mai repede. Iar el înțelege imediat ce pretind. Vreau să mă ghideze cu vocea lui, vreau să-i dau ascultare.

Când deja mi-au mai rămas doar chiloții, Germán se ridică și începe să se dezbrace.

— Ce faci? întreb, făcând pe uimita și prefăcându-mă scandalizată.

Nu răspunde. Își dă jos cămașa și tricoul. Ce-mi place corpul lui și cât de des uit asta! Mi-a plăcut din prima zi, acea beție infinită cu rachiu, descoperiri și râsete, care ne-a condus până în camera mamei, când ea era de gardă la spital. Cât a trecut deja de atunci? O viață și mai multe morți.

Nu prea are păr, doar puțin în jurul sfârcurilor și urma de furnici de la buric și până la sex. Nu e un corp lucrat la sala de gimnastică, cel puțin nu cu perseverența atleților ori a musculoșilor, dar este frumos. Pielea fină și pistruiată, iar pe spate are o întreagă galaxie de alunițe. Unele formează chiar mici constelații cărora le-am pus nume. Își dă jos cât poate de repede acei blugi foarte strâmți pe care-i poartă. Puțin i-a lipsit să cadă. Râd. Încearcă să-și înăbușe râsul și să continue în rolul de mascul pedepsitor. Când reușește să scape de ei, își recapătă verticalitatea și echilibrul. După ce mă privește intens timp de două secunde, ca parodie de reclamă la apă de colonie, ce caraghios poate deveni, se năpustește asupra mea și cădem pe pat. Râdem. Mă sărută. Îl sărut. Ne căutăm unul în privirea celuilalt. Cred că suntem foarte conștienți că aceste momente de complicitate și de dorință sunt din ce în ce mai rare. Și, de aceea, cel mai înțelept este să ne bucurăm de ele ca și cum ar fi ultimele. Chiloții mei dispar în două secunde.

— Ai prezervative la îndemână? întreb. Că n-am mai luat pilula.

— Sigur vrem prezervative?

— Sigur.

Capitolul 12

Tatăl lui Iago avea să vină abia la noapte și de aceea băiatul stabili să se vadă acasă cu prietenii lui. Aveau să bea niște beri și avea să încerce să clarifice lucrurile. Era foarte uimit de răzvrătirea prietenului său Roi; nu reușea s-o înțeleagă. De ce naiba reacționa așa cu profesoara cea nouă? În urmă cu câteva zile părea mort de remușcare pentru ceea ce i se întâmplase Virucăi. Nu avea sens. Nerea a sosit prima și, după cinci minute, Roi deja suna la interfonul acelui duplex de lux în care locuiau Iago și tatăl său. Duplexul aparținea unui complex întreg, construit de întreprinderea tatălui și pe care, cu chiu cu vai, reușiseră să-l termine. Nu erau toate vândute, dar cel puțin în acest cartier salvaseră mobilele. Rău fusese în celălalt, în împrejurimile satului. Complexul a început să fie construit exact când s-a declanșat criza imobiliară, cu consecințe catastrofale. Prețurile au căzut, nu existau cumpărători, iar firma a dat faliment. Construcția a fost oprită, lăsându-i împotmoliți pe puținii care plătiseră deja o parte din bani. Slavă Domnului că Tomás, tatăl lui Iago, beneficia de alte surse de venituri și nu avea niciun scrupul să facă față datoriilor de pe urma blestematei crize imobiliare. Afaceri care, mai mult sau mai puțin, erau *vox populi* printre locuitorii satului, deși erau multe zvonuri, din care puține se puteau dovedi. Tomás era inteligent și știa cum să se miște ca să nu-și prindă urechile din punct de vedere legal.

Prietenii lui Iago erau străini de acea situație, deși auziseră ei ceva. Dar nu vorbeau despre astfel de subiecte. Știa tatăl lui cum să se descurce și, atât timp cât prietenul lor avea în continuare duplexul, cu piscină, lor puțin le păsa.

Iago, care deja trăsese pe nas trei liniuțe în mai puțin de o oră, încercase să le compenseze cu una de ketamină și avea pregătită puțină marijuana, pentru orice eventualitate. Pentru Iago, aceea era o zi complicată, foarte complicată. Și știa că trebuia să apeleze la toate resursele pe care le avea la îndemână pentru a o suporta. Și, mai mult de-atât, voia să clarifice lucrurile cu prietenii lui.

— Bere, Roi?

— Nu le-o fi având numărate tatăl tău?

— Nici vorbă, am luat eu de la supermarket.

Băură vreo două beri vorbind despre banalități, Iago voia să aducă în discuție subiectul ca și cum ar fi fost vorba despre ceva întâmplător, apărând pur și simplu în firul conversației. Și când, în sfârșit, văzu ocazia de a-l menționa fără să pară prea forțat, profită de ea.

— Auzi, ce bătaie de cap îi dăm profei noi, nu?

— Celei de literatură? întrebă Nerea. Nu prea. Mă rog, poate ăsta, zilele trecute a cam întrecut măsura cu Facebook-ul.

Nerea îi aruncă o privire lui Roi, între mândrie și admirație, pentru care băiatul îi mulțumi plin de el.

— Ați văzut-o, nu? Era să facă pe ea, comentă Roi.

— Zic și eu, n-am putea s-o lăsăm mai moale?

— Dar n-am făcut nimic, spuse Nerea. Doar am pus-o la locul ei, că prea sunt cu nasul pe sus suplinitoarele astea. Și trebuie să le fie clar cine are pâinea și cuțitul în mână.

— Mă rog, eu cred că deja e clar. Mai bine să ne oprim acum și să lăsăm lucrurile așa.

— De ce? întrebă Roi. Doar tu ai fost primul care i-a dat bătăi de cap Virucăi.

— La naiba, și ce te-ai mai văicărit în cele din urmă… că am mers prea departe, că din cauza noastră s-a omorât… De-aia nu pricep ce ți-a venit acum s-o ataci pe asta.

— Am crezut c-o să-ți placă, răspunse Roi. Și că era doar ca să râdem puțin.

— O faci ca să impresionezi pe cineva anume?

Iago se referea clar la Nerea, intuia că de ceva vreme băiatul voia să se apropie de ea, dar fata nu-i dădea atenție. Căci Nerea avusese întotdeauna ochi pentru Iago, ceea ce-l lăsa rece fiindcă, pentru el, Nerea era o prietenă, cu care putea să aibă o aventură dacă era prea înfierbântat, dar nimic mai mult.

— Pe mine nu trebuie să mă impresioneze câtuși de puțin, cu mine dă de dracu', răspunse Nerea.

— Stai liniștită, că nu mă gândeam la tine. Nu mi se potrivește mărimea XL.

— Normal, nici n-ai ști cu ce să începi, piticule.

— Bun, dacă sunteți de acord, lăsăm lucrurile așa. Am speriat-o deja puțin, acum știe cine suntem și cred că e de-ajuns.

— Și decizi tu asta? întrebă Roi.
— Nu, mama mă-sii, decidem toți. Toți.
Iago simți extazul ultimei liniuțe, pe care o trăsese pe nas în urmă cu zece minute. Îl luă puțin amețeala pentru că prizase mai mult decât de obicei. Și, în plus, din cauza efectului ketaminei, începea să se simtă cam dezechilibrat. Ketamina îi disocia corpul de minte, de parcă ar fi inițiat o călătorie astrală. De aceea îi plăcea atât de mult acel drog. Cu toate că îi era teamă să nu piardă prea mult controlul, să nu se desprindă din corpul lui și să nu se mai întoarcă și de aceea o lua cu cocaină, ca situația să nu degenereze. Ca să se întoarcă din nou la eul său. Chiar dacă eul său era un rahat. Dar asta avea.
— Decidem toți, toți… că doar de-aia suntem colegi, repetă în timp ce atingea umerii și spatele celor doi prieteni ai lui.
Pe Roi îl uimi acea dovadă de afecțiune și starea euforică a prietenului său.
— Ești bine?
— Nemaipomenit. Mă simt grozav.
Apoi continuă cu ceea ce spunea:
— Și, gândiți-vă puțin, azi o înmormântează.
Nu-i menționă numele, fiindcă se temea că avea să le provoace prea multă durere.
— Nu e un plan. Mi se pare de bun-simț. Chiar și tu voiai să mergi la înmormântare.
— La naiba, doar ca să nu creadă cineva că noi voiam să se omoare. Pentru că, bineînțeles, niciunul dintre noi nu-și putea imagina că avea să sfârșească înecată în râu, spuse Roi.
— Nici n-a fost mare lucru, comentă Nerea.
— Mă rog, acum că știm că pot să devină foarte sensibile, mai bine o lăsăm baltă.
— Da, bine, nesuferitule, da, dacă te îngrijorează atât de mult, de acum încolo suntem ca niște îngerași, acceptă Nerea. Dar să știți că eu am conștiința foarte împăcată.
Iago îl privi pe Roi, așteptând un răspuns, voia ca și puștiul să-și ia angajamentul că va lăsa lucrurile baltă, dar acesta nu zise nimic. Tăcerea spune multe, se gândi Iago și decise să mai desfacă alte trei beri, pentru a sărbători că ajunseseră la o înțelegere. Scoase și puțină marijuana, pe care o avea rezervată pentru el.

— Puțină iarbă? întrebă.

— Da, spuse Nerea.

— Dar nu prea multă, că apoi văd stele verzi.

Iago zâmbi auzindu-și prietenul. Hotărî să-i răsfețe cum se cuvine. Și scoase din buzunar o pungută de cocaină și alta de ketamină.

— O combinăm cu un Calvin, ce părere aveți?

Calvin Klein, așa numeau amestecul de cocaină și ketamină, CK. Nerea și Roi se priviră puțin mirați.

— Joci tare azi, nu?

— E o zi specială. Pregătesc câte una pentru fiecare? Sau mă veți lăsa singur?

Roi consumase cocaină de câteva ori, prima liniuță o trăsese pe nas la cincisprezece ani, cu niște colegi de clasă, dar pentru că nu l-a convins, îi era puțin teamă și nu-și putea permite din punct de vedere economic, nu devenise împătimit. Însă cu Iago mai prizase de câteva ori, dimineața. Așa că Roi nu era un expert, dar niciun puritan. Însă ideea de a consuma droguri diferite și în mijlocul zilei, fiind treji, i se păru o nebunie. Și știa despre ketamină că era un drog disociativ, că-ți provoca niște senzații pe care, dacă nu le controlai, ajungeai să simți o experiență asemănătoare cu moartea, cu dizolvarea eului, cu relativismul existențial absolut, sau cel puțin asta citise pe Internet și, sincer, cu cât avea să înfrunte mai târziu o experiență precum moartea, cu atât mai bine.

— Eu cred că zic „pas".

— Mie dă-mi, spuse Nerea.

— Și ție, Roi, cel puțin una de cocaină, nu? Înțeleg că te sperie keta, dar cu o liniuță o să-ți treacă plictiseala.

Roi cedă în cele din urmă. Și, deși nu încercă ketamina, priză totuși o jumătate de liniuță de cocaină.

Cu extazul oferit de cocaină și senzația dată de ketamină, Iago și Nerea începură să se calmeze. Erau pe altă lume, relaxați și extaziați. Roi simțea doar excitația pe care i-o provocase cocaina, însă încercă să fie la nivelul prietenilor săi. Deși, când văzu că se sărutau și se pipăiau, nu-i făcu prea mare plăcere.

Iago se lăsă iubit o vreme, pentru că Nerea conducea situația, dar cum nu avea chef să se încurce cu prietena lui, hotărî să mai tragă câteva liniuțe și să pună distanță între ei.

— Mai prizezi și altceva? întrebă Roi.

— Stai liniștit, știu ce fac… Mă simt foarte bine.

Și avea dreptate, era super relaxat, iar anxietatea i se domolise. Însă partea proastă a faptului că scăpase de acea neliniște și de acea tortură care-l oprimau era că gândurile sale începură să hoinărească libere, iar unele sentimente pe care de mult timp voia să le înăbușe începură să-l macine din nou.

— Ce-ar fi să mergem la înmormântare? întrebă.

— Omule, la cât suntem de amețiți, nu mi se pare cea mai bună idee, răspunse Roi.

— Eu mă îmbrăcasem ca să mă duc, nu știu dacă v-ați dat seama, spuse Nerea arătând spre rochia ei închisă la culoare. Eu n-am nimic împotrivă.

— Gata, am hotărât. Haideți, stabili Iago însuflețit.

Roi încercă să-i convingă să se răzgândească. Dar Iago nu doar că nu cedă, ci mai priză o cantitate zdravănă de ketamină.

— Să am pe drum.

Ieșiră toți trei din casă în direcția cimitirului. Iago își trecu brațul pe după umerii lui Roi.

— Auzi, până la urmă te-ai eschivat și nu ne-ai spus dacă o vei lăsa mai moale cu profa cea nouă.

— Da, pisălogule, am zis că da. Dar sper că nu faci asta pentru că vrei s-o sâcâi tu în continuare și să te bucuri singur de glorie.

Capitolul 13

Prima și singura dată când am călcat în acest cimitir a fost la înmormântarea socrului meu, în urmă cu câteva luni. Ploua și era foarte înnorat. Însă astăzi este o zi extrem de însorită pentru ianuarie. E frig și bate puțin vântul, dar nu e niciun nor. Deși, cunoscând clima acestei zone, în orice moment ar putea să se adune norii și să înceapă să plouă. Văd un grup de persoane îndreptându-se spre capelă, așa că, deși nu o recunosc pe niciuna, decid să le urmez. Ajungem imediat la locul unde se află restul lumii. Capela este înconjurată de locuri de veci și de câte un mausoleu. Granit și marmură. Statui și cruci care se suprapun, creând un spațiu lugubru și copleșitor. E multă lume, nu exagerat, dar sunt vreo șaptezeci de persoane. Disting câțiva profesori și elevi. Preotul a început deja slujba. Este una scurtă. Înmormântarea ar fi trebuit să aibă loc acum câteva zile. Îl văd în primul rând pe Mauro, însoțit de un cuplu bătrân. Probabil că sunt părinții ei. Sunt copleșiți de durere. Cu o atitudine sumbră, Mauro încearcă să urmărească vorbele preotului. Slujba se termină și mai mulți bărbați, printre care și Mauro, iau coșciugul în care se află Viruca. Greutatea morții pe umerii lor. Doar câțiva centimetri de lemn și material textil separă pielea Virucăi de a lui Mauro. Ultimii metri parcurși împreună. Cu pașii lor, marchează drumul cortegiului.

La vreo cincizeci de metri depărtare, ne oprim. Am ajuns la mormântul unde va fi îngropată. Văd lespedea. Reușesc să citesc ce scrie pe ea. Elvira Ferreiro Martinez 1983-2015. Și mă doare să citesc acele cifre sau, mai bine zis, scurta perioadă dintre ele. Nimeni n-ar trebui să moară atât de tânăr.

Mi se par eterne minutele cât întârzie să ridice lespedea și să introducă înăuntru coșciugul. Și simt că toți au aceeași impresie. Aud bocetele părinților ei. Îi văd pe șefa de studii, pe mai mulți elevi cărora cred că le sunt dirigintă și, în capăt, apropiindu-se, pe Iago, Roi și Nerea. Iago are în mână o cutie de bere? Roi îi sugerează s-o arunce, sau cel puțin asta interpretez din gesturile sale, dar Iago n-are de gând să facă asta. Sper doar ca Mauro să nu-și dea seama, printre atâția oameni, că elevul este băut. Continuă să se apropie de locul unde ne aflăm noi toți. Ar trebui să mă duc la ei și să le spun că este o lipsă de respect să vină cu o cutie de bere? Dar cine sunt eu să fac așa ceva? Sau i-aș putea sugera vreunuia dintre elevi, dar

nu, încă n-am suficientă încredere să fac asta. Poate că ar fi contraproductiv și aș obține exact contrariul a ceea ce pretind. Marga, șefa de studii, tocmai și-a dat și ea seama. Clatină din cap.

— Mama care l-a făcut… îl omor, îl omor și apoi îl omor din nou.

Coșciugul atinge solul și groparii îndepărtează corzile, închid mormântul, pe care-l sigilează cu ciment. Acum chiar o auzim pe mama Virucăi plângând.

— *Miña nena… Miña nena…*

Clătinându-se puțin, Iago își croiește drum printre oameni și are în continuare berea în mână. Roi încearcă să i-o ia, dar acesta îl împinge, provocând agitație printre oameni. Unii protestează. „Ce face puștiul ăsta? Ce-i cu imbecilul ăsta?” Mauro îl vede. Și observă berea. Se duce direct la el. Marga, care până acum nu se mișcase, încearcă să se interpună, temându-se de ce-i mai rău.

— Lasă-l în pace, Mauro. E beat.

Dar nu folosește la nimic. Mauro apucă furios brațul lui Iago.

— Cum îndrăznești să te prezinți aici? Și bând? Ce-i cu tine? N-ai rușine.

— N-am voie să beau ultima bere cu profa? În cinstea ei. Și asta e pentru ea, marca ei preferată, spune Iago bâlbâindu-se.

E beat și, poate, drogat.

Rămânem muți în fața unei asemenea provocări.

Mauro nu-și poate stăpâni o furie care-i țâșnește din adâncul ființei și-i trage băiatului un pumn în față. Se aude un țipăt de durere. Amândoi țipă, unul când primește impactul neașteptat, iar celălalt când simte că i s-a rupt ceva la mână. Din cauza impactului, Iago își pierde echilibrul și cade. Nu dă să se ridice, doar îl înfruntă pe profesor.

— Acum te-ai găsit și tu să arăți că ai testicule, îi strigă Iago, ținându-se cu mâna de obrazul lovit. Târziu, foarte târziu, dobitocule.

Mauro vrea să se năpustească asupra lui, e furios, înnebunit. Dar mai mulți bărbați îl opresc, deși cu greu reușesc să-l separe câțiva metri de el. Dă din picioare, se zbate. Strigă.

— Lasă-l, Mauro, te rog.

— Luați-l de aici! Că-l omor! Îl omor!

Roi, Nerea și vreo doi adulți îl ridică pe Iago de jos. Marga le face un semn să-l ia de acolo. Iago încearcă să opună rezistență.

— Nu mai face pe dobitocul, la naiba, îi strigă Roi. Hai să mergem.

Nerea și Roi îl iau pe băiat, fiecare de câte un braț. Și reușesc să-l îndepărteze. Oamenii murmură neliniștiți. Fără să înțeleagă prea bine ce s-a întâmplat.

— Cine era ăla? Cine era? întreabă bătrâna mamă a Virucăi.

— Nimeni, nu era nimeni, răspunde Mauro.

— Ce voia de la fata mea?

Mauro tace.

— Ce voia?

Indică spre ginerele ei.

— Tu știi. Tu știi. Tu știi lucruri pe care nu ni le spui. Dacă fiica mea e îngropată aici, e din cauza ta.

— Haide, Carmiña, să plecăm de aici.

Soțul încearcă s-o ia cu el, îmbrățișând-o, dar ea se desprinde cu putere.

Bătrâna îl înfruntă din nou pe ginerele ei.

— Dacă n-ai fi părăsit-o, dacă ai fi luptat pentru ea, acum ar fi în viață. Dar n-ai fost un… un bărbat adevărat… Tu, tu… ai lăsat-o să moară.

Mauro neagă, lasă capul în jos. N-are putere să-și înfrunte soacra.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Și eu am pierdut-o acum.

— Nu. Tu ai pierdut-o cu mult timp în urmă, răspunde socrul.

Marga se apropie de Mauro și-i face semn să vină cu ea. El se lasă dus. Și bătrânii pleacă, dar în altă direcție. Oamenii încep să se împrăștie. Simt că se va vorbi despre această înmormântare zile întregi. Sigur toți își vor pune întrebări, la fel ca mine. „Ce s-a întâmplat aici? De ce a apărut beat elevul acela? De ce soacra dă vina pe Mauro pentru moartea Virucăi? De ce Mauro n-a vrut să se apere?”

Capitolul 14

Ajung la O Muíño, cu o stare proastă. N-a fost plăcut să-l văd pe Mauro pierzându-și controlul cu băiatul acela. Dar cum să-l învinovățesc? Băiatul l-a provocat. Intru în restaurant și-i văd pe membrii familiei Acebedo luând deja cina la masă. Germán îi servește, le toarnă vin, glumește cu ei. E clar că se cunosc bine. Când mă vede, îmi face un semn să mă apropii, dar eu n-am chef să-i salut și-i indic că prefer să mă duc sus. El insistă și nu-mi rămâne decât să mă apropii.

— Raquel! Ce faci, frumoaso? Ești ca vinul bun, cu fiecare an mai bun. Și să știi că nu dădeam doi bani pe tine când ăsta ne povestea emoționat că s-a îndrăgostit de o colegă de clasă.

Cel care vorbește este Gabriel, mezinul familiei, trecut cu mult de treizeci de ani, cu înfățișare de surfer eșuat sau mistuit de excese și viață bună, pentru că și viața bună te distruge. Poartă părul lung până la umeri, de un blond cam oxigenat, coliere din mărgele de lemn, care-i oferă un aspect între snob și locuitor din Ibiza, iar la încheietura mâinii are un ceas cu care s-ar putea hrăni jumătate de țară africană.

— Scuze, dar mereu ți-a plăcut de soția mea, glumește Germán.

— Așa este, vorbește invidia în locul meu. Cum se poartă cu tine bestiile alea de la liceu? Sper că mai bine decât o făceam noi pe vremea noastră. Deși, dac-am fi avut o profesoară ca tine, sigur am fi știut să ne comportăm.

— Permite-mi să mă îndoiesc, îi spun cu un zâmbet prefăcut.

— Ți-i amintești pe Eugenio și pe soția lui, Adela?

Încuviințez. Eugenio este fratele cel mare al lui Gabriel, cu zece ani mai mare. Rumen în obraji, implanturi de păr, cu siguranță un lifting sau vitamine din acelea injectate ca să pară mai tânăr și viguros. Soția lui e prietenă cu chirurgia plastică. Mă gândesc că le-o fi făcut o reducere, doi în unu. Eugenio a avut întotdeauna faimă de parazit. Se zvonește că a risipit jumătate din averea familiei. Faimă de parazit și de satir. Nu știu cât adevăr există în toată legenda care circulă despre el și pe care însuși Eugenio a încurajat-o. Germán spune că, în toate satele, mici sau mari, apare figura bărbatului sau a femeii, expert în tot felul de vicii, care a încercat toate drogurile, care probabil era să moară din cauza acizilor sau care are fața marcată în urma unei dependențe de cocaină sau de opiu. Despre Eugenio

nu se spun doar astea, se vorbește și despre un trecut plin de promiscuitate, de excese, despre preferințe sexuale foarte specifice și că numai el a finanțat o parte dintre cele mai selecte bordeluri din provincie. Dar, după cum bine zice Germán, acestea nu sunt decât zvonuri, bârfe ale vecinilor invidioși și cu prea mult timp liber. Și cum nici Eugenio, nici soția lui nu s-au ocupat să-l dezmintă, mitul a continuat să crească. Una dintre cele mai interesante povești ale lui Germán vorbește despre acel cuplu ciudat, despre viața lor libertină, despre căutarea constantă a plăcerii și despre cum nu contau nici banii, nici efortul de a o obține. Gabriel, fratele lui Eugenio, i-a transmis acestuia povestea soțului meu și nu doar că n-a cenzurat-o, ci a reușit chiar să-i fie publicată: „Noi, cei care nu avem copii, trebuie să fim mândri de excesele noastre".

— Cred că pe tine nu te-am mai văzut de la nuntă, zice Adela.

— A trecut ceva timp, răspund. Dar, da, s-ar putea.

— Ei ne-au dăruit vesela pe care am adus-o din Coruña, îți amintești? Soției mele îi place la nebunie, răspunde Germán.

Urăsc când este atât de servil, de supus. Cu cei din familia Acebedo se poartă la fel cum o fac toți sătenii. Pare să fie recunoscător că-l includ în cercul lor, când, de fapt, sunt doar amabili cu el în timp ce le servește mâncarea. Știu că exagerez, că sunt nedreaptă. În trecut, a făcut parte în câte-o vară din gașca lui Gabriel și a snobilor. Jucau în aceeași echipă de baschet, ei împotriva americanilor. Americanii erau copiii emigranților care, în fiecare vară, debarcau în sat, etalându-și hainele din Statele Unite, accentul yankeu, manierele și, bineînțeles, ultimele tehnologii. Transformau satul cu simpla lor prezență, făceau din Novariz un loc cosmopolit, devenea ONU din Ourense, cum spunea mereu în glumă Germán, poate fără să fie conștient că ceea ce se întâmpla vara aici, se petrecea în aproape toate satele din Galicia. Vorbesc la trecut deoarece cred că acum acest lucru este mai puțin frecvent. Emigrarea avea acel efect: în lunile de vară, hoarde de emigranți își aduceau rudele ca să-și recupereze originile și, în treacăt, ca să se laude cu statusurile lor și cu faptul că au progresat în viață. Copiii acelor emigranți aparțineau mai mult celorlalte țări, cum este și firesc – Statele Unite, Venezuela, Germania… – decât Galiciei. Cu toate că părinții lor le inoculaseră, sau mai degrabă le întipăriseră, dragostea pentru patrie și, oriunde se duceau, se mândreau că erau din Galicia. Germán păstrează ca pe aur multe fotografii cu acea echipă de baschet, de la meciuri și de la petrecerile ulterioare, unde snobii și americanii se înfrățeau datorită

lichiorului de cafea. Cele mai frumoase veri din viața lui. Așa le definește. Nu mai contează că, după aceea, noi doi am călătorit prin lume în iulie și august. Niciuna dintre verile noastre nu va fi la înălțimea acelora pe care le-a mitificat atât de mult, însă bănuiesc că e logic. Puține veri sunt la fel de frumoase precum cele din adolescență, când ne trezim la viață și ni se aprinde dorința.

Germán îmi prezintă restul familiei și eu inventez o scuză ca să mă retrag, deși ei insistă să cobor mai târziu, la desert, și să beau un pahar cu ei.

— Ca să ne povestești cum merg lucrurile la liceu. Mai e acolo don Alfredo? Și cum o chema pe schiloada de matematică?

— Amelia Donoso, strigară la unison Gabriel și Germán.

— Nu cred, le spun. Gata, vă las. Poftă bună! Mă bucur că v-am văzut.

Și eu știu să joc rolul soției binevoitoare și sociabile când vreau. Îl sărut pe buze pe Germán și el îmi zâmbește recunoscător.

— Nici să nu te gândești să cobori, ăștia sunt ca un sac fără fund și te vor îmbăta, spune el de față cu toți pentru că știe sigur că nu voi mai veni și-n felul ăsta îmi dă permisiunea.

Astfel, pare că urmez dorința soțului meu.

— Las-o pe femeie să se distreze, protestează Gabriel.

— Dacă nu adorm de îndată ce intru în cameră, pentru că există acest risc, o să cobor, îi asigur.

Germán mă sărută din nou, iar eu mă retrag, afișând cel mai frumos zâmbet.

Urcând pe scări, încep să aud o muzică ce provine de la etaj, din salon. Este o habaneră. Prin ușa întredeschisă, o văd pe Claudia, care, stând pe podea, înconjurată de fotografii și de albume, fredonează melodia.

— Bună, Claudia.

— Cum a fost la înmormântare?

— Ca la oricare alta.

— Trebuie să fie oribil să îngropi o soție atât de tânără. Mă rog, întotdeauna este îngrozitor. Dar presupun că, atunci când nu te aștepți, când nici n-ai timp să te împaci cu ideea, trebuie să fie… ah… cum trebuie să fie! Cu Antonio am avut luni întregi la dispoziție să mă obișnuiesc cu ideea. Nu știu dacă e frumos să o spun, dar în unele nopți, când el era deja muribund, îmi imaginam moartea lui. Da, ce chestie, eh? Îmi imaginam moartea lui. Cum avea să se întâmple, dacă avea să sufere mult, dacă aveam să știu ce să-i spun, cum să-mi iau adio de la el… Și cum aveam să mă simt apoi,

când nu avea să mai fie.

Îmi aruncă o privire cam temătoare.

— Te deranjează că vorbesc despre asta? Scuze.

— Nu, nu, deloc, Claudia.

Nu mă deranjează. Mă nedumerește puțin, pentru că eu și soacra mea n-am avut niciodată acea relație în care ne povestim lucruri, în care să fim sincere una cu alta. Cred că până acum n-am știut cum să facem asta.

— În acele nopți în care-mi imaginam moartea lui și viața mea fără el, simțeam uneori că mor de durere sau de neliniște doar gândindu-mă la cum va fi. Și apoi, când trece, când vine momentul, este mai rău, mult mai rău decât tot ce ți-ai imaginat, și-ți dai seama că închipuirile nu au folosit la nimic. Dar, de asemenea, nu știu cum s-o spun, pe de altă parte, nu e nici mare lucru. Ce chestie, eh? Cum e posibil să fie mai teribil decât ți-ai imaginat și, în același timp, să nu fie mare lucru?

N-am un răspuns. Și nici nu sunt sigură că am înțeles-o pe deplin.

— Presupun că motivul este că niciodată nimic nu e mare lucru. Nici măcar moartea, conchide.

Mă îndoiesc că pot adăuga ceva la asemenea cugetare. Mi-ar plăcea să mă duc în camera mea, dar nu mi se pare indicat, din moment ce este prima oară când îmi mărturisește cele mai intime gânduri.

— Știi care a fost ultimul lucru pe care i l-am zis?

Mă privește în expectativă. Eu clatin din cap.

— M-am apropiat de urechea lui și i-am spus: du-te să cauți un loc frumos. Că știi deja că mie-mi plac locurile frumoase.

Zâmbește cu oarecare tristețe.

— După cum vezi, m-am pregătit atâta și mintea nu m-a dus decât la asta. Nu știu dacă m-a înțeles sau dacă m-a auzit pe deplin, dar mi se pare că mi-a zâmbit. Cu acel zâmbet poznaș, cu jumătate de gură.

— Sigur te-a auzit și a înțeles.

— Iar dacă nu, eu prefer să cred că da.

Așa e soacra mea, practică chiar și în ceea ce privește sentimentele pe care trebuie să le aibă după ce soțul ei a murit. O întreb dacă decide ce fotografii să ia la Panxon și pe care nu.

— Uite-l pe Germán la patru ani. Știai fotografia asta?

Mi-o dă și văd un băiețel zâmbăreț jucându-se cu o găletușă, un băț și nisipul de pe plajă. Nu, nu o văzusem niciodată.

Claudia fredonează din nou melodia, de data asta refrenul.

— „…care a apărut la fereastra mea/ din Havana colonială, / Cádiz, catedrala, podgoria și locul de clacă… / Și veți vedea că nu exagerez, / dacă atunci când cânt habanera repet: / Havana este Cádiz cu mai mulți negri, / Cádiz este Havana cu mai multă sare”.

Zâmbesc auzind-o atât de însuflețită.

— Unele cântece îți redau cheful de viață, nu-i așa? Pe mine m-a umplut întotdeauna de bucurie chestia asta cu Havana care este Cádiz cu mai mulți negri, vezi și tu. Nu știu de ce, dar îmi imaginez orașul Cádiz plin de negri dansatori și mă înveselesc. Și chestia e că n-am fost niciodată în Cádiz. Tu?

— În Caños de Meca și în Zahara de los Atunes.

— Și acum sigur sunt mai mulți negri decât când a fost compus cântecul, nu-i așa? Pentru că acum există negri peste tot.

— Păi… ceva mai mulți, presupun.

— Așa că o fi semănând mai mult cu Havana. I-am spus de-atâtea ori lui Antonio să mă ducă acolo, iar el zicea că da, că oricând vreau, dar mereu amânam…

— Te poți duce tu.

— Păi, da, mă pot duce eu.

Se așterne tăcerea. Nu știu prea bine ce să-i spun.

— Mă duc în cameră, sunt cam obosită.

— Desigur…

Și când mă pregătesc să mă retrag, Claudia își amintește ceva.

— Raquel… tu ce părere ai că Germán vrea să rămână aici?

— Sincer, nu știu dacă vrea cu adevărat. Nu știu dacă vrea, dacă se ascunde sau dacă o face pentru că simte nevoia să-i dovedească asta cuiva.

— Cui?

— Tatălui său ori familiei sale.

Soacra mea respinge din start ideea.

— Asta-i o prostie. Germán nu trebuie să demonstreze nimic nimănui. Și cu atât mai puțin unui mort.

— Păi, spune-i tu asta, pentru că pe mine n-o să mă creadă.

— Asta-i treaba lui.

Și a mea, mă gândesc, dar nu-i spun.

— Ce-o să faci dacă vrea să rămână? întreabă. Fiindcă înainte toate femeile își urmau soții, dar acum e diferit.

Soacra mea încearcă să afle care sunt intențiile mele. Presupun că tot nu are încredere în mine. Intuiește că nu sunt dispusă să respect fără obiecții

decizia pe care o va lua Germán. Cred că nu m-a plăcut niciodată pe deplin pentru fiul ei. Nu știu dacă e din cauză că mă crede prea independentă sau pentru că Germán a pus-o la curent cu tot ce ni s-a întâmplat de-a lungul anilor. Și de aceea acum se teme că, dacă Germán decide să se îngroape de viu în acest sat, eu nu voi dori să-l însoțesc și că refuzul meu îl va face să reanalizeze lucrurile și să nu rămână la restaurant.

— Nu știu, presupun că vom trece acea punte când vom ajunge la ea, îi răspund.

E singurul mod pe care-l găsesc ca să mă fofilez. Căci adevărul e că mi-ar plăcea la nebunie să-i spun că, dacă Germán se află acum la o răscruce, e din cauza ei, pentru că a scos la vânzare restaurantul. Dar ar fi prea nedrept să-i trântesc asta. Claudia are tot dreptul să facă ce vrea cu viața ei. Iar dacă asta mă afectează în vreun fel, va trebui să suport.

Îi spun noapte bună și mă duc în camera mea. Ceea ce pare clar este că Germán s-a hotărât deja. Cel puțin, așa crede mama lui. Și s-ar putea să aibă dreptate, pentru că s-a uitat după subvenții și pare fericit muncind cot la cot cu fratele lui. Va trebui să mă obișnuiesc cu ideea. Căci s-ar putea ca acea punte să fie mai aproape decât mi-ar plăcea.

Capitolul 15

Sunt la masa din cancelaria profesorilor când văd că cineva pune ceva lângă mine. Este un hard disk portabil.

— Poftim. Tot ce avea Viruca de la ei. Fișele lor, lucrările lor… Am încercat să arunc o privire, dar e prea dureros pentru mine să citesc comentariile ei, să văd cum se dădea peste cap pentru ei, iar în cele din urmă…

Nu vrea să mai aprofundeze subiectul.

— E al tău. Nu-i nevoie să mi-l înapoiezi.

— Ah… mulțumesc. Sincer, nu trebuia să te deranjezi.

Dar simt o emoție și o curiozitate greu de stăpânit. O voi mai cunoaște puțin pe Viruca.

Mauro arată mai bine. Sau, cel puțin, așa mi se pare. Și-a aranjat părul, și-a pus o cămașă gri cu o cravată albastră din lână și poartă niște blugi care-i vin bine. Observ, din cauză că schimbarea înfățișării sale este foarte evidentă. Cred că a făcut un efort să se aranjeze, poate ca să încerce să uite momentul neplăcut din urmă cu o zi. Nu știu dacă să-i menționez că am fost la înmormântare. Dar poate e mai bine să tac. Dacă mi-a adus hard disk-ul, bănuiesc că a făcut-o pentru că ieri m-a văzut printre oameni și acesta este felul lui de a mă recompensa.

— Au închis cazul Virucăi. Ieri mi-au comunicat. Sinucidere, spun ei. Pot să-ți cer o favoare în schimbul hard disk-ului?

— Dacă-mi stă în putință.

— Dacă vezi orice care-ți atrage atenția sau care ți se pare ciudat, o să-mi spui?

— Pe hard disk?

— Da, sau la orele tale de curs…

Încuviințez. Nu știu prea bine ce se așteaptă să găsesc și sunt convinsă că nu voi descoperi nimic care să-l poată ajuta să-și calmeze conștiința sau să persiste în ideea că moartea soției sale n-a fost o sinucidere. Dar presupun că tocmai de aceea încuviințez. Pentru că nu mă costă nimic s-o fac. Însă e ceva ce mă frământă de la înmormântare.

— De ce te-a înfruntat Iago la cimitir?

— Ca să mă enerveze. Asta știu să facă el și ceilalți doi care-l însoțeau. I-

au făcut viața imposibilă Virucăi. Și să fie clar că ea nu mi-a spus asta niciodată. Știu de la alți elevi. Toți trei s-au înverșunat împotriva ei, mai ales Iago, și nu s-au potolit până n-au distrus-o. Sunt manipulatori, inteligenți, nemiloși. Au mai abuzat și înainte de câte-un puști. Când văd pe cineva slab, se năpustesc asupra lui. Sunt ca niște piranha care sug sângele.

Imaginea mă înfiorează.

— Eu nu înțelegeam de ce, de ce acea înverșunare, până când mi-am dat seama. Știi de ce o fac? Pentru că pot s-o facă. Doar ca să demonstreze că pot. N-au nevoie de niciun alt motiv.

— Dar nu ai dovezi că Iago, în mod concret…

— Și ce altceva mai trebuie decât să-l vezi apărând beat și cu o bere în mână? Voia să arate clar că aici e mâna lui și că, în plus, nimeni nu-l va învinui. Și voia să facă asta în fața tuturor. Ca să demonstreze că nu-i e frică de nimic.

Nu m-a convins pe deplin discursul lui. Sau pur și simplu nu vreau să-l cred.

— Le-am dat numele lui celor din Garda Civilă, continuă să spună. Le-am zis să-l investigheze, să-l întrebe unde era și ce făcea când a ajuns soția mea în râu.

— Le-ai spus celor din Garda Civilă că el a înecat-o?

— Cei din Garda Civilă i-au pus patru întrebări, i-a convins alibiul lui și asta a fost tot. E deștept. Sunt deștepți. Ai grijă. Pentru că, înainte să-ți dai seama, ăștia ți-au pătruns deja în minte, te-au distrus și nu poți să faci nimic.

— Mauro… Cum să-ți spun asta? Iago are șaptesprezece sau optsprezece ani, este un copil. Oricât de inteligent s-ar crede… Îmi descrii aproape o ființă diabolică și, sincer, eu nu asta am văzut ieri la cimitir.

Am văzut un băiat beat, îndurerat, care a întrecut măsura. Da, avea chef de scandal, cu siguranță. Dar profilul de psihopat pe care tocmai mi l-a descris Mauro nu corespunde deloc cu ceea ce am văzut.

— Nici tu nu mă crezi, conchide. Fă ce vrei. Eu te-am avertizat.

— Mauro, chiar de-ar fi adevărat… De ce s-ar înverșuna împotriva mea?

— Ți-am spus. Pentru că pot s-o facă. Pur și simplu pentru a-și demonstra că pot s-o facă.

Capitolul 16

Prima mea oră de dirigenție. Biroul este lângă cel al șefei de studii și al multor altora cu activități extrașcolare, laboratorul, sala de calculatoare… N-am nicio întâlnire programată, așa că profit să mă pun la zi cu elevii și cu fișele lor. Deși îmi doresc să verific cât mai repede hard disk-ul Virucăi, simt că ar trebui să las pentru weekend cercetarea planului ei de studii, a corecturilor pe care le-a făcut la lucrările elevilor. Nu știu de ce, dar acesta nu este locul potrivit să fac asta. Poate din cauză că nu vreau să mă prindă cineva scotocindu-i prin lucruri. Nu fac nimic rău pentru că, în teorie, tot ce vreau e să mă pun la zi cu elevii, dar nu mă simt pe deplin comod. Ce-i drept, mă omoară curiozitatea.

Aud că bate cineva la ușă.

— Intră.

Intră un bărbat de cincizeci și ceva de ani. Robust, înalt, cu barbă de mai multe zile, niște bucle cam necontrolate și o expresie dură. Are niște mâini mari, vânoase și tensionate.

— Ești diriginta de la anul doi?

Mai mult scuipă fraza decât întreabă. E supărat și nu vrea să disimuleze.

— Raquel Valero, cu ce vă pot ajuta? Aveam întâlnire?

Știu că nu, dar vreau să pun distanță, atât în adresarea cu dumneavoastră, cât și cu întrebarea.

— Sunt tatăl lui Iago Nogueira.

Înghit în sec. Ce-o să pățesc! Mă uit la el și încerc să găsesc vreo asemănare cu fiul lui. Fără îndoială, au aceeași privire vie, inteligentă și sfidătoare. Și aceeași aroganță, amândoi au fost binecuvântați cu gene bune și știu asta, deși, în cazul tatălui, e mai ascunsă de vârstă și de acel aspect puțin neglijent. Nu cred că e genul care-și dă prea mult cu creme hidratante, nici care ține diete.

— Bună ziua, luați loc, vă rog.

— Prefer să stau în picioare.

— Eu prefer să vă așezați. Altfel mă veți obliga să mă ridic și, nu știu de ce, dar cred că va fi mai bine să purtăm această conversație stând jos.

Șovăie o secundă, mă privește cu o îngâmfare ce încearcă să mă dezarmeze, de parcă situația n-ar fi deja dezechilibrată, de parcă ar trebui să

mai facă ceva pentru a-mi dovedi că sunt în dezavantaj. Bine că în cele din urmă cedează și se așază.

— Cum vă numiți?

— Tomás. Putem să renunțăm la formalități? Știi ce s-a întâmplat ieri la cimitir?

Păi, firește că despre asta vrea să vorbească. Niciun părinte n-ar fi trecut cu vederea așa ceva. Dar nu știu de ce trebuie să suport eu consecințele. Bine, sunt diriginta, dar am picat de curând în această dramă.

— Eram acolo, îi spun. Iar dacă nu vă deranjează, aș prefera să nu ne tutuim.

— Pe mine, frumoaso, mă doare undeva ce preferi tu.

Bine. O să joace dur. Recurgând la insulte. Încerc să respir. O să încerc să-mi mențin calmul.

— Dacă nu sunteți în stare să respectați normele, ar fi mai bine să plecați.

— Va fi greu să fac asta. Pe fiul meu l-a agresat un profesor, i-a spart fața. Și mare mi-a fost uimirea când azi mă sună băiatul meu și-mi spune că nenorocitul ăla predă în continuare. Că l-a văzut pe coridoare.

Normal că l-a văzut azi la școală, din câte știu, încă n-a vorbit nimeni nu el. Presupun că directorul și șefa de studii vor să rezolve această chestiune cu o atenționare și cam atât. E și-așa destul de amărât, sărmanul.

— Spune-mi că băiatul meu se înșală și că l-au dat afară pe anormalul ăla. Spune-mi, că altfel îi fut pe toți.

— Poate că ar trebui să avem această conversație cu șefa de studii și cu directorul școlii.

Mă ridic, cu intenția de a încheia discuția înainte ca situația să devină mai violentă. Am auzit prea multe povești de groază cu părinți care-și pierd controlul și ajung să-i agreseze pe profesori. Și, îmi pare rău, dar n-am de ce să trec prin acest moment neplăcut. Îl văd pe tatăl lui Iago crăcănându-se pe scaun, încrucișându-și brațele și privindu-mă amenințător. Ca să ajung la ușa acestui birou mic ar trebui să-i ating corpul și, sincer, nu vreau să fac asta. Rămân un moment pe loc. În picioare, dar pe loc.

— L-au dat afară sau nu?

Mă uit la telefonul de pe masă. Pe ce trebuie să apăs ca să vorbesc cu directorul sau cu secretara? La naiba. Habar n-am. Nu știu nici măcar numărul de telefon al șefei de studii. Spre ce dă fereastra biroului? Oare mă va auzi cineva dacă situația devine violentă? Dacă țip? Mai bine mă calmez,

nu trebuie să afișez nervozitate, n-am să-i fac pe plac. Pot să controlez situația. Trebuie să pot.

— Știți că fiul dumneavoastră a venit beat la cimitir, insultându-i pe decedată și pe soțul ei?

— Și trebuie să cred asta?

— Sunt vreo șaizeci de persoane care o să poată să vă spună același lucru.

— Bun, și chiar dac-ar fi adevărat, ce-i cu asta?

— Încerc doar să vă expun contextul. În cazul acesta, contextul este foarte important. Dacă într-un moment de stres profesorul și-a pierdut cumpătul, cred că este destul de ușor de înțeles.

Nu știu de ce vorbesc așa de pedant, dar presupun că o fac pentru a încerca să impun distanță. Să nu pierd controlul, să vadă că nu mă intimidează. Bărbatul se ridică, furia nu i s-a micșorat, ba dimpotrivă.

— Dobitocul ăla mi-a trântit fiul la pământ dintr-o lovitură. Nu știu de ce alt context ai nevoie. L-a trântit la pământ. Un adult pe un copil. Am înnebunit cu toții? L-a doborât.

— Mă rog, să spunem că fiul dumneavoastră era într-o stare în care-și putea pierde foarte ușor echilibrul.

— Cine dracu' se crede porcul ăla ca să-mi atingă fiul?

— Oricine în locul lui Mauro ar fi făcut ceva asemănător. Puneți-vă în locul lui.

— Eu nu eram în locul lui! Vreau să plece, să fie dat afară! Dar mai întâi vreau să-i ceară iertare fiului meu. Iar dacă n-o face, să se pregătească pentru un denunț, nu mă voi lăsa până nu-l voi înfunda. Pe el și toată școala.

Tomás apucă clanța ușii, o deschide și pleacă. Picioarele încep să-mi tremure. La fel ca mandibula. L-am suportat foarte bine pe tip, dar acum toată tensiunea acumulată îmi joacă feste. Mă las pe scaun. Încerc să mă liniștesc, dar nu reușesc.

Ce mai primă întâlnire cu un părinte!

Îi povestesc șefei de studii, cu lux de amănunte. Nu mă simt foarte mândră de prestația mea, dar nici nu știam cum să mă comport. Marga mă liniștește.

— E tot ce puteai să faci, stai liniștită. Cred că toți l-am înfruntat la un moment dat pe Tomás. Are un caracter dificil.

— N-am nicio îndoială.

— Să vedem cum o să ne afecteze toate astea. Dar singura soluție este ca

Mauro să-și ia câteva zile libere. De data asta va trebui să-l conving cu orice preț, pentru ca situația să nu degenereze.

Capitolul 17

Conectez la laptopul meu hard disk-ul pe care mi l-a dat Mauro. Văd că există sute de fișiere puse în diferite dosare. Fără îndoială, Viruca era o persoană metodică. Le are clasificate pe clase și apoi pe teme. Examenele, lucrările: comentarii de texte și redactări personale. Mă duc direct la clasa care mă interesează. A XII-a B, la care sunt dirigintă.

Mauro avea dreptate, toate examenele sunt scanate. Și sunt pline de corecturi minuțioase, dar nu cu pix roșu, ci albastru sau verde. Bănuiesc că roșul i se părea prea agresiv, prea asupritor, prea punitiv. Mă uit cu atenție la scrisul Virucăi. Este o caligrafie clară, lizibilă, cu trăsături ferme. Nu sunt vreo expertă în astfel de analize, așa că n-am să trag nicio concluzie despre personalitatea ei. Dar simt că, încetul cu încetul, pe zi ce trece mă apropii mai mult de ea. Știu cum arăta din punct de vedere fizic, cum o vedeau elevii și profesorii, știu cât de mult o iubea fostul ei soț și, de asemenea, că aveau probleme economice grave. Iar acum știu cum scria și o să încep să văd cum gândea.

Citesc câteva dintre comentariile ei, dintre observațiile adăugate. Este tăioasă, amuzantă, uneori chiar și puțin ironică, dar întotdeauna încearcă să-l încurajeze pe elev. Sugerează modificări sau chiar notează lecturi suplimentare ca să-i susțină opinia sau ca să încerce să-l stimuleze să citească mai mult decât lecturile obligatorii din programă. Este convingătoare și persuasivă. Și tratează totul cu multă seriozitate. Înțeleg frustrarea lui Mauro văzând că investea atâtea ore în aceste corecturi. Bineînțeles, eu sunt foarte departe de a-i examina pe puști în acest mod atât de minuțios și devotat. Chiar și în privința asta mă depășește.

Las pentru o clipă notele ei și caut materia pe care le-a predat-o deja. După ce știu clar ce cărți au citit sau cel puțin, au învățat cei din a XII-a, caut ceea ce mă interesează cu adevărat. Fiindcă, trebuie să recunosc, dacă am deschis acest hard disk, este pentru a încerca să văd cum gândea, dar și să aflu mai multe despre elevi, despre cei trei, Nerea, Iago și Roi. Vreau să știu ce fel de relație aveau cu profesoara. O sfidau? Se luau de ea? Încercau să-i boicoteze examenele, o amenințau voalat? Sau erau mai isteți de atât și nu voiau să lase nicio dovadă scrisă?

Încep cu Nerea și confirm imediat ce părere avea despre ea. Știe să

compună un discurs și a citit toate cărțile pe care i le indicase Viruca. Este sclipitoare în unele dintre observațiile sale, iar profesoara, la fel cum aș face și eu, îi dă de înțeles asta în notițele ei. „Continuă tot așa”, îi spune. Sau „Nu m-am gândit niciodată la acest personaj în felul ăsta, îmi place”. Notele fetei nu sunt niciodată mai mici de nouă. Și nu văd niciun fel de sfidare față de profesoară. Cel puțin, nu în primele lucrări pe care le verific. Deși ceva – mi atrage atenția. La răspunsul elaborat și inteligent despre romantismul sinucigaș din *Suferințele tânărului Werther,* Viruca îi răspunde cu un citat: „După cum spunea Albert Camus, o singură problemă filosofică este cu adevărat serioasă: sinuciderea. A judeca dacă viața merită sau nu merită osteneala de a fi trăită înseamnă a răspunde la chestiunea fundamentală a filosofiei”.

Poate că nu are nicio importanță și poate că vreau să-i dau o anumită interpretare acum, că știu cum a sfârșit Viruca. Dar pare evident că ideea sinuciderii îi dădea târcoale.

Continui să verific notițele din lucrările Nereei, însă nu mai văd nicio altă referire la sinucidere, nici la altceva care să-mi atragă atenția.

Voi reveni la ea mai pe îndelete. Acum prefer să-mi fac o idee generală despre toți trei.

Roi este mult mai inconstant. Mai leneș. Și nu e din cauză că i s-a pus pata pe ea. Are unele sclipiri de genialitate, mai ales când se vede că a citit textele. Când nu, improvizează cu mai mult sau mai puțin amuzament. O nimerește mai mult decât te-ai putea aștepta, știe să folosească logica și are o retorică bună. Mă enervează să recunosc asta? Nu, nu-i voi purta pică băiatului pentru că m-a înfruntat. E unul dintre acei elevi care, dacă s-ar strădui puțin, ar fi geniali. Dacă n-o face este pentru că nici n-are nevoie, pentru că îi e de ajuns puținul efort pe care-l depune. Noi, profesorii, suntem atât de obișnuiți cu examene și lucrări mediocre, încât atunci când dai peste un elev ca Roi, care se vede de la o poștă că n-a citit, nici studiat cât trebuia, dar care știe totuși să folosească sintaxa, îl recompensezi în cele din urmă pentru capacitatea sa dialectică și pentru ingeniozitatea lui de a ieși din încurcătură. Și, să recunoaștem, știi că astfel de elevi vor face față. Fiindcă ei cunosc și manevrează instrumentele, fac calcule, se folosesc de tupeu, știu să iasă din încurcături cu multă abilitate, iar asta, de multe ori, e tot ce trebuie în viață. Pentru a ajunge acolo, unde alții, care citesc cărțile, care își tocesc coatele învățând, nu ajung. Băieții ca Roi ajung să conducă firme.

Caut examenele și lucrările lui Iago. Iar uimirea mea este că nu le găsesc. Nu se află în acel dosar. De ce? Nu a predat nimic în cele două luni de când a început școala? Mi se pare foarte ciudat. Verific și celelalte dosare. Poate că s-au rătăcit, poate folosește alte criterii pentru a le ordona. Dar, oricât deschid diferitele fișiere, nu găsesc nici urmă de Iago…

E târziu. Sunt obosită, azi ne-am mutat, pentru că don Froilán ne-a dat cheile de dimineață. Nici nu aduseserăm prea multe lucruri în furgoneta pe care ne-a dat-o Manel. Canapeaua, patru candelabre, cele două birouri de lucru, laptopurile, vreo două scaune, toate hainele noastre, vesela pe care am acumulat-o în acești ani, espressorul, dar să vedem unde găsim capsule în acest sat, și câteva cărți distribuite în patru cutii. Mai erau și notițele de la facultate, din dorința absurdă de a le căra dintr-un loc în altul. Mă îndoiesc că le voi folosi, dar mi-e greu să mă desprind de ele. Le-aș fi putut lăsa foarte bine acasă la mama, dar cred mereu că voi avea nevoie de ele. De ani nu le-am mai consultat.

După-amiază, Demetrio ne-a adus o somieră și o saltea. Nu este cea mai bună saltea din lume, dar va fi de folos pentru șapte luni. „Și-i puteți pune o tablă dedesubt, dacă vedeți că este prea moale”, ne-a spus. Germán și-a petrecut toată ziua aranjând și făcând curățenie, cu o energie și o bucurie care pe mine mă epuizau numai când mă uitam la el. Nanuk l-a urmat peste tot, nu s-a dezlipit de el și a dat întruna din coadă. Cred că a decis deja care este colțul lui preferat din casă, după patul nostru, desigur, și anume, lângă șemineu. Și încă nu l-am aprins, când o vom face, o să înnebunească de emoție. Și eu am încercat să mă arăt entuziasmată și, deși credeam că mă descurcam bine, probabil că n-am reușit să fac față, pentru că, de fiecare dată când mă intersectam cu Germán, mă întreba dacă totul era în regulă, dacă vedeam progrese, dacă-mi plăcea casa.

— Ai văzut ce bine arată canapeaua? Și e super că are instalații de bucătărie.

Și apoi a început să laude mașina de spălat vase. De câți ani nu mai aveam una? Și mașina de spălat rufe, care se afla într-o încăpere separată.

— Există chiar și o masă de călcat!

— Ți-am mai zis, o să trăim ca bogății.

Comentariul acela cinic mi-a scăpat fără să vreau.

— Nu știu dacă precum bogății, dar lefteri nu vom fi.

Când este entuziasmat, Germán e imun la sarcasmul meu. Nu mai e nevoie să spun că în apartamentul din Montealto nu aveam masă de călcat

pentru că nu aveam spațiu unde să o ținem. Așadar, călcam doar când era strict necesar, pe masa de lucru, acoperită cu un prosop. După ce a așezat cărțile, hainele, vesela și a răspândit prin casă fotografii cu el și cu întreaga familie împreună cu tatăl său, fotografii pe care nici nu știam că le are, Germán a hotărât să se apuce de călcat. Blugi, cămăși, atât de-ale lui, cât și de-ale mele, chiar și chiloți de-ai lui, iar dacă nu-i spuneam că ai mei erau bine așa necălcați, i-ar fi călcat și pe ei.

În seara aceea cădem amândoi lăți pe noua noastră saltea, care nu e deloc nouă, și în noua noastră casă.

— Ce bine, nu?

Germán o fi obosit, dar entuziasmul său a rămas intact. Ca și câinele, are capacitatea de a fi fericit cu foarte puțin.

— Trebuie să cumpărăm niște perdele, pentru că alea sunt cam oribile, adaugă, dar, în rest, minunat. De când n-am mai avut o cameră așa de mare?

— Are ecou.

— Ți se pare?

— Dar îmi place, îi spun, fiindcă, ce-i drept, casa nu arată rău, iar puțin entuziasm nu o să mă omoare. Și se pare că radiatoarele chiar încălzesc. O să lași fotografia aia acolo? întreb arătând spre un tablou pe care l-a așezat deasupra comodei.

Este un portret alb-negru al tatălui său, de dimensiuni mari, cu o atitudine serioasă și o postură cam pompoasă, ca a unui ministru franchist.

— Te deranjează atât de mult?

— Nu, mă rog, dacă ție-ți place, las-o.

Mă sărută pe buze ca să-mi mulțumească pentru că am cedat, atât în privința fotografiei, cât și a restului lucrurilor, și că mi-au trebuit doar cinci zile ca să recunosc că ideea casei fusese bună.

— Inaugurăm casa cu o partidă de sex epică?

— Trebuie să fie epică sau poate să fie una rapidă? Sunt moartă de oboseală.

— Mie și cele rapide mi se par epice.

Zâmbesc. Îmi place mult acest Germán fermecător. Îmi amintește de cel de la începutul relației noastre. Pentru că, în ultima vreme, suntem foarte apatici. Apatici din punct de vedere sexual. Cu excepția partidei de zilele trecute, dinainte de înmormântare, care, desigur, a fost plăcută, foarte plăcută. Și prefer să spun că suntem așa de la o vreme și să nu intru în alte detalii. Pentru că, dacă o fac, o să mă sperii. Așa că minciuna cu „o vreme”

face ca totul să fie mai suportabil. Câte minciuni ne spunem pentru ca șandramaua să nu se dărâme! De ce se duce așa de repede cheful de a face sex? De ce acea pasiune nebună durează doar unu sau doi ani? Ar fi atât de ușor să suporți toate greutățile vieții dacă ai avea același chef de sex ca la început! Chestia e că trupurile noastre se înțeleg, mecanica funcționează în continuare, dar nu mai e la fel. Cred că acum ne-o tragem ca să obținem două săptămâni fără sex. Ca un „voucher pentru două săptămâni". Ca să nu ne simțim prost în acele cincisprezece zile. E ca un mod de a spune: da, încă ne iubim, adu-ți aminte că, de curând, am făcut sex. Dar în interiorul meu simt că, în loc să ne unească, acele partide de sex mai mult ne despart. Pentru că, de multe ori, acele partide nu sunt cu el. Sunt cu o fantezie. Este corpul lui, dar mă gândesc la trupurile altora. De câte ori trebuie să mi-i imaginez pe alții în pat pentru a atinge un orgasm sau pur și simplu pentru a mă umezi? Și de aceea simt că, în loc să ne unească, partidele acelea de sex ne despart. Sigur și lui Germán i se întâmplă la fel. Pe vremea când mă duceam la psiholog, îi povesteam toate astea, iar el îmi spunea să nu mă mai pedepsesc atât de aspru, să nu cer imposibilul de la mine, să uit o dată pentru totdeauna de acel concept siropos și mincinos de iubire, cum că pasiunea este infinită și că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, că aceea este o construcție ideală care funcționează doar în filme și în literatură. „Dragostea este altceva. Relația ta cu Germán este adevărată. Vorbești cu el? Râzi cu el? Ai încredere în el? Te sprijini pe el? Cui vrei să-i povestești ce ți se întâmplă?" Și cum răspunsul era afirmativ, psihologul îmi spunea să nu-mi fac griji că apelam la fantezii. Chiar și Marge și Homer Simpson o fac. Asta-mi spunea psihologul, că și soții Simpson recurgeau la fantezii pentru a și-o trage, iar eu mă gândeam: sigur vreau să-i plătesc în continuare acestui domn șaizeci de euro pe ședință? Dar înțelegeam ce voia să spună, că nu puteam să pierd tot ce aveam cu soțul meu pentru simplul fapt că nu mai existau focuri de artificii în timpul sexului și că trebuia să recurgem la mici trucuri. Într-o balanță care are pe un taler viața, o viață bună, iar pe celălalt sexul, sexul nu poate să cântărească la fel de mult ca viața, nu?

Chiar acum Germán caută un prezervativ în trusa pe care a lăsat-o în baie. Se întoarce cu el în mână și mi-l arată triumfător.

Adevărul e că n-am chef deloc, dar nu vreau să-l descurajez. Am promis că mă voi strădui să-mi salvez căsnicia. Așa că haide, la treabă.

Nu e ca zilele trecute. Bineînțeles că nu. Și Germán e obosit. Procedura

durează cât trebuie. Tocmai am numit procedură sexul cu soțul meu? Nu te pedepsi, Raquel, nu te pedepsi. Nu-i nimic. Procedură nici măcar nu-i un cuvânt atât de rău. Nu le da acea putere cuvintelor. Nu le permite să te condiționeze prea mult. Nu te mai gândi atâta. Nu permite ca totul să devină o dramă fără motiv. Și cu atât mai puțin din cauza folosirii inconștiente a unui cuvânt care se strecoară în momentul partidei de sex. Gata cu dramele inutile. De-ajuns. Viața trebuie să fie ceva mai mult decât o tortură continuă despre detalii minore, despre nimic. Oi fi învățat ceva din apropierea morții, din adevărul morții. Aceea este singura dramă, pe celelalte le putem controla, atenua, evita. Și dacă azi sexul a fost o procedură, ce? Nu este chiar atât de important.

— Poate că am fost puțin cam departe de epic, nu? mă întreabă.

— Ca să fie epice trebuie să fim mai odihniți, îi spun.

— Înțelepte vorbe… glumește. Ei, bine, am inaugurat casa. Nu cu foarte multă glorie, dar am inaugurat-o. Sting lumina?

— Stinge-o.

Pe întuneric se aud doar sunetele dinspre munte. Vântul mișcând frunzele, un câine în depărtare, care tulbură somnul lui Nanuk, pare că se trezește la fiecare lătrat îndepărtat, dar n-o face pe deplin. Când sunt pe punctul de a adormi, îmi dau seama de ceva. Nu știu de ce mi-a venit în minte acea idee. Mă ridic repede din pat. Nu aprind lumina, mă folosesc de cea de la ecranul telefonului ca să nu mă împiedic de ceva și să ajung până la laptop. Îl deschid, dar trebuie să-l bag în priză pentru că nu prea are baterie. Fac puțin zgomot și Germán se trezește, e dintr-acele persoane care adorm imediat și cred că deja era în faza REM.

— Ce s-a întâmplat? Ce faci?

— Trebuie să verific ceva. M-am uitat doar la fișierele acelei clase. Și s-ar putea ca… s-ar putea ca…

— Despre ce vorbești?

— Treburi de-ale mele.

— Raquel, nu ești nici măcar de două săptămâni la liceu și deja ești atât de obsedată?

— Nu, nu e vorba de asta. Hai, culcă-te.

Intru pe site-ul liceului, cum încă n-avem Internet acasă, trebuie să folosesc datele mobile, dar nu-mi pasă. Pot să suport, chiar dacă merge mai încet. Recunosc însă că mă disperă puțin. Mă duc la lista elevilor de anul trecut. Și găsesc exact ce caut. Iago repetă anul școlar. El o cunoștea pe

profesoară din urmă cu un an.

Mă uit pe hard disk-ul Virucăi, dar, din păcate, îmi dau seama că Mauro mi-a copiat doar fișierele de anul acesta. Trebuie să fac rost de cele de anul trecut.

Poate acolo găsesc vreun indiciu.

Capitolul 18

Nu-l găsesc nicăieri pe Mauro toată dimineața zilei de luni. Vreau să-i cer fișierele de anul trecut ale Virucăi, m-am convins în weekend că voi găsi ceva util în ele. Și, de aceea, pe măsură ce trec orele, mă frustrează că nu-l întâlnesc. O întreb în cele din urmă pe șefa de studii. Iar ea îmi spune că, în sfârșit, a reușit ca Mauro să ceară concediu pentru câteva zile. Ori făcea asta, ori îi deschidea un dosar.

— Amenințarea și-a făcut efectul, îmi spune ea mândră.

— Poate așa se liniștesc puțin apele.

Îi cer numărul lui de telefon și Marga mi-l dă fără prea multe întrebări, deși e curioasă. Eu îi spun că vreau pur și simplu să vorbesc cu el, să-l întreb ce mai face, să-l încurajez. L-am văzut foarte singur, îi spun, și știu cât de importantă este în astfel de momente o atitudine prietenească. I se pare un gest drăguț.

— Dar nu-l lăsa să te molipsească cu starea lui depresivă. Se ia mai ceva decât o gripă.

— Stai liniștită, sunt rezistentă, îi zic, dar fără să cred întru totul.

Îl sun de mai multe ori, dar are telefonul închis. Și sfârșesc prin a-i întreba pe mai mulți profesori dacă știu unde locuiește. Toți îmi spun că în sat, dar niciunul nu știe strada. Până când, în sfârșit, cel de educație fizică îmi dă adresa.

— Anul trecut au organizat o petrecere la ei acasă și ne-au invitat pe câțiva. Stai, trebuie s-o am în telefon. Să nu-mi spui că…?

— Că… ce?

— Nu știu, toate spuneau pe aici, acum câțiva ani, că profesorul de istorie era burlacul de aur al liceului. Că nimeni nu-i va pune lațul de gât…

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Zic și eu că… vezi tu… dacă vrei să te duci după el, minunat, dar, sincer să fiu, nu știu ce vedeți la el. Și cu atât mai mult acum, la cât de apatic și de paranoic este.

— Crezi că-ți cer adresa lui ca să încerc să-l agăț?

— Nu?

— Sunt măritată.

— Și?

— Și nici nu mi-ar trece prin minte. Iar dacă aș vrea să-l înșel pe soțul meu, ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să mă încurc cu cineva de la liceu, să fim serioși!

— O faci cu oamenii pe care-i ai la îndemână. Vreau să spun că, în general, oamenii sunt infideli cu colegii de serviciu. Deoarece cu ei au contact zilnic și chestii de-astea.

— Și chestii de-astea.

Mă uit la el cam uluită. De când își permite tipul ăsta să poarte cu mine o asemenea conversație? Cred că am schimbat doar vreo două vorbe cu el săptămâna trecută.

— Auzi, dacă te-am jignit, scuze, da? Nu era intenția mea. Eu am ajuns la astfel de concluzii din pură invidie, să știi.

Nu l-am înțeles pe deplin.

— Da, încă-mi amintesc când mă duceam de la un liceu la altul, un an școlar în câte-un loc diferit, și… ce bucurie să schimb peisajul, să știu că aveam să stau puțin și că o întreagă turmă mă aștepta cu brațele deschise.

— Turmă?

— Da, profesoare mai mult decât receptive și… mă rog, și câte-un profesor, de ce să mint. Nu fac discriminări. Dacă sunt buni, e foarte bine.

— Ah…

Nu știu ce să adaug acelei mărturisiri bisexuale a profesorului de educație fizică. Mă uit la el și nu-mi vine să cred că acea ființă a avut atât de mult succes, agățând persoane pe la licee.

— Așa cum mă vezi, la douăzeci și ceva mi-o trăsesem deja o dată. De două ori.

•

Mă prezint la apartamentul lui Mauro pe la șase seara. Locuiește pe o stradă destul de centrală, lângă Plaza Mayor, într-o clădire pe bârne, din acelea din piatră și cu niște galerii albe care ocupă aproape toată fațada. Clădire tipică de pe bulevard. Văd că în dreptul apartamentului unde locuiește există două afișe cu „DE VÂNZARE”. Sun la interfon, după ce am repetat de mai multe ori ce-i voi spune. Este o nesăbuință să mă prezint în felul acesta, știu că este cam de proastă educație, dar nerăbdarea e mai puternică, n-am ce să fac.

— Da? răsună vocea lui prin interfon.

— Mauro? Sunt Raquel, profesoara de literatură.

Tăcere. Nu răspunde nimic.

— Mauro?

Și, drept răspuns, se aude zgomotul ușii. Mi-a deschis pur și simplu. Nu există lift, trebuie să urc pe jos cele trei etaje. Scările sunt din lemn, foarte erodat de trecerea anilor, pe unele trepte de-abia poți să calci. Și sunt cam alunecoase, așa că mă țin bine de balustradă. Ajung fără suflare la etajul trei. Trebuie să mă întorc la sala de gimnastică, nu e posibil ca trei etaje să mă termine. Mauro mă așteaptă la ușă. Poartă pantaloni de trening gri din bumbac și un tricou foarte uzat. Dintr-acelea cu care toți stăm prin casă. Și un bandaj la mâna dreaptă, cu care l-a lovit pe Iago.

— Raquel, ce cauți aici?

— Voiam să văd cum te simți.

— Intră.

Intru și-l urmez pe un hol enorm, înalt și strâmt. E plin de cărți, mai mult decât holul unei case, pare al unei biblioteci haotice și dezordonate. Nu prea e lumină și el aprinde lămpi în drumul său. În sfârșit, ajungem într-un spațiu mare, salonul-sufragerie. Deși nu există masă de sufragerie, iar dacă există, este acoperită de și mai multe cărți. Mai multe hărți vechi decorează pereții. Salonul dă în galeria dinspre stradă. Iar lumina care se strecoară la această oră este minimă, iarna se înserează imediat, iar Mauro trebuie să aprindă în continuare lămpi ca să ne vedem fețele fără prea mult efort.

— Scuză-mi dezordinea. Nu așteptam musafiri. Vrei ceva de băut? Am un vermut foarte bun, cumpărat de la o cârciumă din zonă.

— Nu, mulțumesc.

— Eu o să-mi torn puțin, dacă nu te deranjează.

Mauro iese din salon pe altă ușă și rămân singură câteva secunde, de care profit ca să privesc nestingherită întregul haos. Este un haos plăcut, îmi plac casele ticsite de cărți. Observ o umbră care se mișcă într-un colț. Este o pisică persană. Mauro intră cu două pahare de vermut și o sticlă.

— Ți-am adus și ție, în caz că te răzgândești.

Îmi oferă paharul, îi mulțumesc și, dacă tot îl am în mână, decid să gust din el.

— E bun.

— Te ascult.

— Aveai dreptate când spuneai că Viruca era foarte minuțioasă corectând examene. M-a uimit foarte mult devotamentul ei. Neobosită. Și cu o cultură copleșitoare, ce-i drept. Și cu o dorință enormă de a le-o transmite elevilor. Pasiunea aceea se observă în fiecare examen. În fiecare test.

— Așa era ea.

Păstrăm câteva secunde tăcerea. Mauro își ridică paharul, pentru a bea parcă în cinstea soției sale. Și eu închin paharul pentru ea.

— Pentru soția ta.

— Pentru fosta mea soție, mai bine zis. Dar mulțumesc. E foarte frumos tot ce ai spus. Dar sigur n-ai venit până aici pentru a-i face complimente unei persoane moarte, nu-i așa?

— Mi-ai dat fișierele din anul ăsta școlar. Aș putea avea acces la cele din anii trecuți?

— Pentru?

Caut un răspuns care să-l poată convinge. Nu știu cum de nu m-am gândit deja dinainte la unul.

— Cred că am multe de învățat de la ea.

Nu știu dacă o să meargă ceva atât de șubred.

— Credeam că vrei să afli nivelul pe care-l aveau cei din clasa a XII-a de anul ăsta.

— Da. Așa este.

— Și, să fim sinceri, cred că ai atât de multe fișiere de revizuit pe acel hard disk, încât mă îndoiesc că ai avut timp să faci asta într-un weekend.

— Le-am aruncat o privire și vreau să mă uit în continuare mai amănunțit. Da.

— O să-ți repet întrebarea. De ce vrei să vezi fișierele de anul trecut?

Am două opțiuni, să continui minciuna sau să fiu sinceră cu el, indiferent de rezultat.

— Dintre fișierele pe care mi le-ai dat lipseau cele ale unui elev. Iago Nogueira.

— Nu erau?

Clatin din cap.

— Ce ciudat. Și crezi că ar putea fi cu cele din alt an?

— E repetent, i-a predat anul trecut. Poate le găsesc printre cele de anul acela.

— Dar ce-i cu interesul ăsta pentru Iago? Să nu-mi spui că începi să mă crezi.

Simt un oarecare entuziasm în vocea lui. Confirmat, în plus, de faptul că-mi mai toarnă puțin vermut.

— Încă nu vreau să trag nicio concluzie, dar m-a mirat foarte mult că n-am văzut examenele băiatului.

Îmi dau seama de ceva. Poate că le-a eliminat Mauro. Poate că el vrea să-mi ațâțe curiozitatea. Dacă e așa, am căzut în capcană ca o fraieră. Și-mi reproșez că nu mi-am dat seama mai înainte.

— Ai avut vreo legătură? îl întreb.

Deși nu știu de ce întreb asta, fiindcă mi-e clar că, în cazul în care a făcut-o, nu va mărturisi adevărul.

— Cum adică vreo legătură? De ce l-aș fi eliminat eu pe Iago? N-are sens.

— Mă rog, deocamdată faptul că nu apare în fișiere m-a adus până aici.

— Ah… tu crezi că sunt atât de manipulator? Și că mi-a putut trece prin minte așa ceva?

— Nu te cunosc.

— Și, deși nu mă cunoști, ai venit până la mine acasă. Pe nepusă masă.

— Ai dreptate. Poate ar fi mai bine să plec.

— Nu, nu. Te rog. Nu te gonesc, nici vorbă. Uite ce-ți propun. Nu vreau să crezi că-ți ascund ceva, că te ghidez sau că vreau să ajungi la aceleași concluzii ca mine. Sincer, faptul că te arăți interesată, că ai venit până aici, pentru mine înseamnă totul. Mi-ar plăcea să știu că există cineva dispus să privească situația cu alți ochi, să vadă ceea ce poate că mie-mi scapă și care să nu creadă că Viruca s-a sinucis, nici contrariul. Să te conducă dovezile, sau ce vei găsi, spre luarea unei decizii. Și bine-ar fi să folosească pentru a se descoperi adevărul. Oricare ar fi acesta. Dacă și-a pus capăt zilelor, bine, voi accepta. N-am încotro.

— Îmi ceri să încerc să aflu ce i s-a întâmplat soției tale? Eu sunt doar o profesoară.

— Nu simți curiozitate? Nu crezi că să știi ce i s-a întâmplat, ce i s-a întâmplat cu adevărat, te poate ajuta în relația cu elevii?

E isteț. Firește că și eu cred asta. De aceea mă aflu aici. Mauro iese din salon fără să dea vreo explicație. Se întoarce la scurt timp cu niște chei în mână. Mi le dă.

— Poftim. Sunt de la casa Virucăi. De la apartamentul pe care și l-a închiriat când ne-am despărțit.

— Pentru ce mi le dai?

— Vreau să vezi că nu-ți ascund nimic. Să te duci acolo când vrei și să-i cercetezi liniștită lucrurile, să intri pe laptopul ei, să te uiți printre hârtiile ei.

— Dar…

— Poate vezi ceva ce mie mi-a scăpat.

Dau să protestez, dar nu-mi permite.

— Păstrează-le. Îți notez adresa.

Mauro scrie pe primul carnet pe care-l găsește. Rupe foaia și mi-o dă.

— Uite ce e, Mauro, nu pot să intru prin case străine.

— Nu este o casă străină. Este casa Virucăi. O persoană pe care deja începi să o cunoști. Sau pe care, cel puțin, ți-ar plăcea să o cunoști. Mă înșel? Păstrează-le, nu lua nicio decizie acum. La naiba! Tocmai mi-am dat seama de ceva. Cum de n-am observat? Spui că printre acele fișiere nu e nicio lucrare a lui Iago, nimic, nu-i așa?

— Da.

— Îți amintești tot ce-a zis băiatul la cimitir? Că voia să-și ia adio de la ea, că-i aducea o bere din marca ei preferată.

Nu-mi amintesc partea cu marca preferată, dar nici nu pot să spun că n-a zis asta. S-ar putea.

— De unde știa că era marca ei preferată? De unde atâta familiaritate între ei?

Mauro răscolește printre mai multe hârtii de pe o masă, dar nu găsește ce caută. Se uită într-o servietă din piele. Și scoate o hârtie mototolită.

— Aceasta este ultima foaie din autopsia Virucăi. Era însărcinată în două luni și jumătate. Și te asigur că nu era copilul meu.

Privesc foaia.

— Nu vezi? Piesele încep să se potrivească. A ascuns lucrările lui Iago, s-ar putea să existe ceva în ele care să trădeze o posibilă relație sau… nu, o relație, nu, Viruca nu s-ar fi încurcat niciodată cu un elev, nu, dar poate că… da, poate că el era obsedat de ea, îndrăgostit, ea nu-l ia în seamă, dar băiatul devine obsedat. De aici hărțuiala, iar cum Viruca tot nu cedează, într-o zi o droghează, o violează, întrece măsura…

— Ia să vedem… Mauro, nu e totuși prea mult să ajungi la asemenea concluzie doar pentru că lucrările lui nu sunt laolaltă cu celelalte și pentru o marcă de bere?

— Spune-mi că nu se potrivește. Tu l-ai văzut pe băiat la cimitir, la fel ca mine. Era disperat. Era ca un orfan. Crezi că pe cineva care a hărțuit din pură distracție o profesoară îl doare apoi atât de mult moartea ei?

— Mauro, chiar tu mi-ai spus că o făceau pentru a se distra. Și că o făceau pur și simplu ca să arate că puteau.

— Da! E adevărat. Dar poate că mă înșelam. Poate că era atât de simplu ca asta. Iago o hărțuiește pentru că n-o poate avea și, într-o zi, disperat, o

violează. Știi cât de frumoasă era Viruca? Câte ravagii făcea? Nici mie nu mi-a venit să cred întru totul cât de norocos eram c-o aveam. Că-mi dăduse atenție. Viruca, mie. În fiecare an se îndrăgosteau de ea doi sau trei din fiecare clasă. Și nu numai dintre elevi. Și profesorii. Era… era irezistibilă.

Încerc să-mi deschid mintea și să-i acord un vot de încredere lui Mauro. Ce-i drept, teoria lui n-ar susține-o niciun judecător, nici poliția, nici vreun juriu popular. Lipsesc dovezi, totul e speculație pură, cu doar două sau trei date. Este o poveste bazată pe trei supoziții foarte firave. Dar adevărul e că au o oarecare logică.

— Du-te la ea acasă și vezi dacă găsești ceva despre Iago, ceva ce-mi poate susține teoria.

— Poate că ar trebui s-o faci tu, dacă tot ți-e atât de clar.

— Nu. Ți-am zis, am nevoie de cineva imparțial, cineva care să nu mă creadă pe mine pur și simplu, nici pe cei din Garda Civilă. Ajută-mă, te rog.

Capitolul 19

Tomás bătu la ușa camerei fiului său.

— Iago, ești acolo?

Însă nu răspunse nimeni. Încercă să o deschidă. Era pus zăvorul.

— Iago, știu că ești acolo, deschide. Haide, mama mă-sii, fii rezonabil. La un moment dat tot va trebui să vorbești cu mine, îmi pare rău că am reacționat ca un idiot. Dar, băiete, înțelege că m-am enervat. Tu n-aveai ce căuta la înmormântarea aia. Ce nevoie aveai să te dai în spectacol în fața întregului sat?

— Pleacă!

— Comand pizza pentru cină?

— Nu iau cina cu tine!

Tomás renunță. Își cunoștea bine fiul, avea să-i treacă. Deși supărarea îl ținea cam mult. Și, în ultima vreme, nu-i plăcea cum arăta. Era irascibil, cu schimbări dese de dispoziție, trecea de la euforie la cea mai profundă depresie. Fie-ți povestea cu lux de amănunte antrenamentul de *crossfit,* fie se închidea într-o muțenie care-l ținea zile întregi. Trebuia să ia măsuri cât mai repede. Poate să-l trimită o vreme în străinătate. La vreun curs în Statele Unite sau Anglia. Avea să-i prindă bine engleza, dar mai ales să schimbe peisajul, să renunțe la obsesia aceea. Tomás simțea că făcuse tot ce-i stătuse în putință să-l educe într-o situație foarte grea, mai ales pentru că fusese nevoit să-și asume rolul de tată și de mamă de când Iago era mic, când soția lui i-a părăsit. „O prostituată, la fel ca toate. Cine părăsește un copil, oricât de multe probleme ar avea cu soțul? Cine?” Și, în toți acești ani, Tomás se ocupase de el. Și reușise să aibă cu fiul său o relație oarecum decentă. Ce mai, i-ar fi plăcut și lui să fi avut acea legătură strânsă cu tatăl său. Ha. De aceea îl enerva acum să-l vadă atât de distant, atât de morocănos, atât de puțin comunicativ. De asemenea, îl îngrijora ca nu cumva să abuzeze prea mult de iarbă sau să consume și alte droguri. Asta-i mai lipsea, un fiu drogat. Doar nu muncise din greu în viață pentru ca acum băiatul lui să fie prins în rahatul ăla. Pentru că una era să tragă din când în când din câte-o țigară și altceva, foarte diferit, să depindă de acele rahaturi, mai ales fiind atât de tânăr, fiindcă de-abia ajunsese la majorat. În

adolescență, Tomás fusese martor la felul cum își distrusese viața generația verilor săi din cauza heroinei. Pe la jumătatea anilor optzeci, în jur de cincisprezece sau douăzeci de puști din sat muriseră din cauza acelui rahat. Și nu avea de gând să permită ca fiul său să treacă nici măcar prin a zecea parte din ceea ce au suferit acei puști, nici vorbă de așa ceva. Desigur că nu trebuia nici să exagereze situația. Băiatul lui trecea printr-un moment prost, dar era puternic, un sportiv înnăscut, și cu minte. Și, în plus, toți cei între cincisprezece și douăzeci de ani se lăsau puțin duși de val, făcea parte din procesul de creștere, nu? Trebuia doar să stea puțin cu ochii pe el și gata. Iar dacă continua s-o ia pe căi greșite și era necesar să-l trimită un an în străinătate, atunci asta avea să facă.

— Iago, o să comand pizza *quattro formaggi,* îi spuse de pe scări. Aceea îți place.

— Fă ce vrei, strigă băiatul din celălalt capăt.

Iago nu voia să vadă pe nimeni. Și cu atât mai puțin pe tatăl lui. Îl ura. Îl ura mai mult decât oricând. Îl ura, și era o ură ce avea să dureze mult timp. Tatăl lui era un nenorocit, cu toate literele. Și punct. Să nu facă acum pe grozavul, să nu facă acum pe grozavul pentru că… pentru că îl pocnea. Pentru că punea mâna pe el și-l trosnea. Doar nu degeaba se spetea la sala de gimnastică, doar nu degeaba era tare ca o piatră, pentru ca nimeni să nu râdă de el, pentru ca nimeni să nu îndrăznească să se pună cu el. Îl sâcâiseră destui și nu avea de gând să mai permită așa ceva vreodată. Niciodată. Acum era puternic, acum era bărbat. Scoase o punguță de cocaină din sertarul biroului și trase pe nas o liniuță zdravănă. „Să se ducă dracului pizza, să se ducă dracului toți”.

Iago știa că trebuia să se calmeze, că trebuia să înceapă să controleze acea dispoziție proastă care-i izvora din interior și care îl controla. Și, ce-i drept, cocaina nu-l ajuta. Dar, mama mă-sii, dacă îi luau și asta… dacă-i luau și asta, nu știa cum avea să suporte acel rahat care-l chinuia și nu-l lăsa deloc în pace. Ce dor îi era… de ea. Așa cum nu i-a fost niciodată dor de nimeni. Îl durea. Și se temea că avea să-i uite chipul, părul, corpul, zâmbetul. Nu, nu era frică, era panică absolută. Și, în plus, nu prea avea fotografii cu ea. Și nici nu voia ca tatăl lui să le descopere. Deja îl bătuse destul la cap în privința asta.

Scoase dosarul de sub canapea. Acela în care ținea toate lucrările de literatură și toate examenele cu însemnările ei. Să-i citească toate notițele era aproape ca și cum ar fi auzit-o. Pe unele le știa chiar pe de rost. Se

prăpădea de râs cu unele dintre ele, pentru că la lucrări, la examene știa cum s-o provoace, cum s-o scoată din minți. Și nu-i spunea doar porcării, ci îi mărturisise și cele mai ciudate lucruri, pe care nu fusese în stare să le povestească nimănui. Fiindcă simțea că ea îl înțelegea și nu-l judeca. Și de aceea a îndrăznit să-i spună tot ce i-a povestit. N-ar fi trebuit s-o facă. S-a înșelat, nu trebuia să facă niciodată acel pas. Dar deja era târziu pentru regrete. Nu mai era nimic de făcut. Ce mai târfă! Ce nenorocită! Dar cel mai bine ar fi să uite de asta. Mai bine să arunce sau să rupă acele lucrări unde-i povestea tot. Mai bine să se concentreze pe celelalte. În acelea în care exista complicitate. În acelea în care el își folosea cele mai bune arme, tot farmecul și toată nerușinarea pentru a o enerva și excita.

Chiar așa, pentru că, oricât spunea ea că nu, el era sigur că se excita citind porcăriile pe care i le scria. Lui i se întâmpla asta. I se întărea mădularul când o provoca, când îi spunea obscenități, mai mult sau mai puțin neghioabe, mai mult sau mai puțin drăguțe. Și-o imagina citindu-le, recitându-le cu voce tare, ascunzându-se de toți, închizându-se în toaletă și atingându-se. Îi plăcea să creadă că reușea s-o umezească. Pentru că sigur făcea asta. Sigur se atingea când citea porcăriile pe care i le scria. Se vedea asta în răspunsurile ei, indignate, dar nu prea. Iar pe el îl excita foarte mult să și-o imagineze așa.

Chiar și acum, după ce ea murise, și-o imagina și… uff…

Oare doar cineva foarte tulburat se masturbează gândindu-se la o persoană moartă? Dar nu era o moartă, era Viruca. Viruca lui.

Dacă ea ar fi vrut, dacă ea ar fi… La naiba. Ce nenorocită!

Dar nu, gata cu gândurile negative, gata cu lamentările, gata cu incriminările, trecutul este trecut.

Acum era mai bine să-și amintească doar momentele frumoase, râsetele ei, felul în care se mișca, pielea ei, sânii incredibili și…

Își mai puse o liniuță, o trase pe nas și-și dădu jos pantalonii.

Capitolul 20

Intru în clădirea unde locuise Viruca. Locuise la etajul trei dintr-o clădire cu doar trei nivele. Verific la cutiile poștale care este apartamentul ei. Am chei de la cutia poștală, ar trebui să văd dacă are corespondență? Dar nu îndrăznesc. Mai ales pentru că nu vreau să mă surprindă cineva, n-aș ști cum să mă justific. Mă duc la lift și, când ușile se deschid, din el ies o doamnă de vreo cincizeci de ani și o adolescentă de cincisprezece sau șaisprezece ani. Ne salutăm. Observ privirile lor curioase, dar nu întreabă nimic. E clar că în clădirea asta nu pot intra decât oameni cunoscuți. E specific clădirilor mici, toți se cunosc între ei. Intru în lift și mă uit în oglindă. În această oglindă se privea Viruca în fiecare zi. Nu știu de ce mă gândesc la așa ceva, dar o fac. O Viruca ce era de curând singură sau, mai bine zis, divorțată. Ce vedea când se privea? Se vedea din zi în zi mai prăbușită, mai mistuită, mai disperată? Liftul ajunge la etajul trei și ușile se deschid. Caut ușa C. Introduc cheia în yală și intru. Mă simt de parcă aș profana un loc sfânt. Nu știu prea bine ce caut aici, de ce m-am lăsat manipulată de Mauro. În timp ce-mi expunea teoria lui, avea un oarecare sens. Dar acum mă gândesc că, dacă ar fi adevărat, dacă ar fi adevărat că Viruca a avut vreo legătură cu băiatul sau că băiatul voia ceva de la ea ce nu a obținut și de aceea a început să o hărțuiască, din pură frustrare, ceea ce nu are sens este că puștii încearcă să mă hărțuiască și pe mine. Dacă Viruca a fost hărțuită pentru că a frânt o inimă sau pentru că nu s-a lăsat cucerită, de ce naiba încercau acum să-mi arunce momeala mie?

În orice caz, sunt deja în apartament. Nu mă costă nimic să arunc o privire. Este un apartament mic, nou, impersonal. Nu seamănă deloc cu acea casă unde locuia cu Mauro. Este un apartament cu trei camere: sufragerie cu bucătărie americană, o cameră cu un pat de o singură persoană și o baie cu duș, fără cadă. Asta-i tot. În sufragerie are o bibliotecă pe jumătate goală. O masă de lucru cu un calculator, diverse notițe, două sau trei manuale și mai multe fotografii înrămate. În ele apar ea și părinții ei, deși mi-e greu să-i recunosc în aceste două persoane pe bătrânii pe care i-am văzut la cimitir. Probabil că durerea este unul dintre lucrurile care te îmbătrânesc cel mai mult. Îți ia ani din viață. Te sting. Există, de asemenea, mai multe fotografii ale ei cu diferite grupuri de elevi. Zâmbesc toți. Îl caut

pe Iago printre aceștia. Dar, la prima vedere, nu-l găsesc. Până când, în cele din urmă, observând cu mare atenție, reușesc să-l văd în ultimul rând într-unul dintre grupuri. În acea fotografie se află la mare distanță de Viruca, nimic nu te-ar putea face să crezi că între ei doi exista ceva. Nu mi-e de folos.

Îi pornesc calculatorul. Și, în timp ce aștept, cotrobăi prin camera ei. Deschid dulapul și dau peste foarte multe rochii, pantaloni, cămăși… Toate de firmă. Marc Jacobs, Carolina Herrera, Armani, Adolfo Dominguez, Prada… Și-mi amintesc atunci comentariul pe care l-a făcut farmacista, că banii corup. Moartea ei o fi având vreo legătură cu asta?

Văd o geantă de sport. O deschid, găsesc un tricou, niște teniși Reebok, sunt precum cei ai lui Germán, cei pe care și i-a cumpărat ca să practice *crossfit,* ce pacoste a fost până i-a găsit pe cei care-i plăceau – „Sunt geniali, sunt buni ca să alergi, să frânezi, pentru salturi, sunt desăvârșiți”. Mai există un prosop și o sticlă mică de gel. Și o cheie mică, poate de la dulapul vestiarului de la sala de gimnastică la care se ducea, și trei sau patru monede.

Pe raftul de sus descopăr mai multe cutii cu pantofi. Să le verific? Voi găsi altceva în afară de pantofi? Trag un taburet și mă urc pe el. Deschid câteva cutii, pantofi și iar pantofi. Până când într-una găsesc fotografii, hârtii, câte-o casetă audio și video mică, de cameră video, și mai multe carduri de memorie. Și un mic aparat foto. Și un telefon mobil vechi.

Cobor cutia și o așez pe pat. Scotocesc printre fotografii. Multe sunt din călătorii făcute cu soțul ei. Zâmbitori amândoi în Paris, în Viena, în Londra, în Caraibe, în India. Au străbătut lumea împreună. Ce mod de a-ți cheltui salariul de profesor! Văd câteva poze de la un spectacol de teatru. Cu puști, încerc să disting pe vreunul din clasele mele, dar, având în vedere hainele și machiajul lor, nu reușesc să recunosc pe nimeni. Continui să cercetez cutia și dau peste un test de sarcină nefolosit. Știa oare că era însărcinată? Bănuia măcar și de aceea și-a cumpărat testul? Mai e și o pungúță din plastic cu resturi de ierburi. O miros. Este marijuana. Se îmbrăca de la Prada și fuma marijuana. Iau aparatul foto și încerc să-l deschid, dar nu are baterie. Caut încărcătorul și, după ce-l găsesc, îl duc în sufragerie, îl voi pune la încărcat cât timp arunc o privire în calculator.

Am noroc că nu-mi cere nicio parolă ca să intru. Văd pe ecran multe dosare foarte bine ordonate. „Muncă”, „Timp liber”, „Personal”, „Lecturi”, „Intrări blog”. Acelea sunt dosarele. Apăsând pe oricare dintre ele, descopăr

la rândul lor multe alte dosare secundare. În cel denumit „Muncă” se află toate clasele cărora le-a predat și, de asemenea, anii. Decid să fac o copie a tuturor fișierelor de lucru. Am adus o memorie USB. Le verific și pe celelalte. În „Timp liber” nu găsesc mare lucru: cursuri pe care le-a făcut sau avea de gând să le facă. Unul de fotografie, altul de design de pagini web, vreo două conferințe la care avea de gând să asiste sau a asistat. E ciudat că punea conferințele în dosarul „Timp liber”, pentru că au legătură cu munca. În dosarul „Intrări blog” văd că sunt multe articole despre critici literare. Așadar, avea un blog de literatură. Voi arunca o privire când voi ajunge acasă. Las la urmă dosarul „Personal”. Nu știu ce-o să găsesc acolo. Și simt că n-ar trebui să-mi bag nasul. Decid să aștept un moment. Mai întâi intru în browser-ul ei. Vreau să văd istoricul navigărilor.

Dar am parte de o dezamăgire, pentru că este șters. Nu e ca mine, care las mereu urma evidentă a tuturor paginilor web pe care navighez. Așadar, mă întorc la dosarul „Personal”. Sunt mai multe dosare secundare. „Buletin”, „Contracte”, „Facturi”, „Fotografii”, „Altele”. Intru în „Facturi” și văd că are scanate toate facturile de la lumină, apă etc. Femeia asta era o *control freak.* La contracte văd că, pe lângă contractele cu diferitele companii energetice, există și câte unul personal referitor la vreo conferință sau vreun curs pe care le-a ținut, în „Fotografii” sunt exact patru mii șapte sute zece. N-am să mă uit la ele. Trec peste. Mă rog, arunc o privire peste câteva, dar nu mă interesează câtuși de puțin. Din nou fotografii din călătoriile cu soțul ei. Cu ei într-un restaurant în construcție. Altele într-o cabană. În dosarul „Altele” dau peste mai multe numere cu câteva litere. Sunt cifre care nu știu ce înseamnă. Parole de acces? Pentru contul ei de Apple, pentru iCloud? De la bancă? Habar n-am. Și mi se pare cam stângaci din partea ei să le pună aici, la vedere. Deși, ce-i drept, nu oferă prea multe indicii. Copiez acest dosar în memoria mea USB, în caz că la un moment dat mi-ar fi de folos.

Și nu mai văd nimic altceva în calculator. Aș putea să plec. Cred că nu voi mai obține prea multe aici. În orice caz, înainte de a închide calculatorul și, deși am luat toate fișierele din dosarul „Muncă”, decid să-l deschid o clipă. Poate văd vreo urmă de Iago pe undeva. Mă uit la clasa de anul trecut. La clasa a XII-a. Clasa în care ar trebui să fie el.

Elevii sunt în ordine alfabetică, așa că mă duc la N de la Nogueira. Nimic. Iago tot nu apare.

La naiba. De ce ascunde tot ce are legătură cu băiatul?

Bateria de la aparatul foto este deja puțin încărcată. Și reușesc să-l deschid. Dar, în memorie, sunt doar vreo două fotografii la sala de gimnastică. Cu un grup. Nu-mi e nimeni cunoscut. Și, da, cred că am nimerit-o în privința tenișilor pe care i-am văzut în geanta ei de sport. Sunt de *crossfit,* fiindcă e clar că acest grup practică sportul. Se vede că și Viruca era dependentă de acel hobby la modă, care face ravagii în jumătate de lume.

Mă duc până în baia Virucăi și caut printre lucrurile ei. Nu știu de ce fac asta. Dar o fac. În sertarele de la dulap nu găsesc aproape nimic. Aspirine, leucoplast, niște tampoane, câteva produse de machiaj, vreo două aparate de ras, cremă depilatoare… Cam tot ce avem toate femeile în baie. Prosoapele sunt stivuite foarte ordonat, chiar pe culori. Unul îmi atrage atenția, are cusut numele unui hotel. La Toja. L-a furat din hotelul balnear? Nu știu de ce, dar nu mi-o imaginez furând prosoape din hoteluri. Însă adevărul e că nu știu nici cum sunt exact oamenii care iau astfel de suvenire dintr-un hotel și nici dacă Viruca se încadrează sau nu în acel profil. Miros parfumurile pe care le are. Diferite. Și există unul care iese în evidență. 1 Million de Paco Rabanne. Oare o vizitau bărbați în apartamentul ăsta? Sau îi plăcea să-și dea din când în când cu un parfum bărbătesc? Este singurul detaliu care trădează prezența unui bărbat. Fiindcă presupun că aparatele de ras le folosea pentru a se epila. Există o periuță de dinți electrică și mai multe normale. Două nedesfăcute. Una folosită într-un pahar. Poate că aceea era a vreunui bărbat care o vizita. Iago?

Dar nu pot să ajung la nicio concluzie cu atât de puține date. Și decid să-mi închei vizita. Mi-am vârât destul nasul în apartamentul unei persoane moarte.

•

Ajung acasă și Germán nu e, doar Nanuk, care mă întâmpină cu o bucurie nemăsurată, pentru că așa știe el să salute, punând tot sufletul. Îl mângâi pe spinare, vine după mine până în cameră și decid să mă uit pe fișierele pe care le-am copiat din calculatorul Virucăi. Mă uit mai întâi în toate dosarele de anul trecut. Caut numele lui Iago și, deși apare, după cum știu deja, pe listele cu clasele la care ea predă literatură, tot nu găsesc vreo lucrare scrisă de el. Niciun examen. N-a dat niciun examen în tot anul școlar? Greu de crezut. Pentru că, în cel mai rău caz, ar fi trebuit să predea foaia albă la examene. Iar dacă a predat examene și lucrări, de ce nu le are scanate? Viruca a vrut să-l șteargă din viața ei, din fișierele ei? Ce exista în

acele lucrări? A simțit nevoia să creadă că băiatul nu a trecut pe la cursul ei? E ciudat. Poate le are în altă parte. Poate… Mă apuc să verific toate dosarele în mod exhaustiv. Este epuizant. Și, după două ore lungi, tot nu găsesc nimic.

Intru în dosarul unde și-a notat acele numere despre care-mi închipui că sunt parole. Și încerc să-i accesez e-mail-ul, dar nici măcar nu-i știu adresa, așa că va fi destul de greu să mă pot strecura în intimitatea ei. S-ar putea să găsesc adresa ei de e-mail pe pagina web a liceului. Iar dacă nu, îl pot suna pe Mauro să mi-o dea el, dar deocamdată nu vreau să știe că îl iau în seamă și că investighez.

Pe pagina web a liceului nu reușesc să găsesc adresa ei de e-mail, dar dau de ea printre lucrurile pe care mi le-a dat șefa de studii. Bingo! virucaferr@gmail.com. Acum tot ce trebuie să fac este să intru pe gmail și să încerc unul dintre toate acele numere. Poate că vreunul este parola.

Dar n-am noroc. Am încercat cu toate și nimic. Niciunul nu-mi oferă acces la e-mailul ei. Oricum, ce credeam c-aș putea găsi acolo?

Joi le dau elevilor de a XII-a un comentariu de text și, pe când mă aflu acasă corectându-le lucrările, dau peste ceva ce mă face să tresar.

Este afișul în care Viruca era dată dispărută. Cel pe care l-am văzut în farmacie. Vreun elev ce face pe amuzantul mi l-a strecurat printre lucrări. Ce sperietură am tras! Dar încerc să nu-i dau prea multă importanță. Nu e deloc amuzant, dar aia e. Când îl dau la o parte ca să continui cu lucrările, găsesc ceva și mai neplăcut pe spatele afișului. Un nou desen cu jocul spânzurătoarea. Și acum sunt mai multe litere. E mai aproape de a-mi fi completat numele: R _ Q _ EL. Un fior îmi străbate trupul.

După câteva minute, mă sună Teresa.

— Fată, ce-ai pățit? Te-ai țicnit, nu?

Este foarte tulburată, vorbește mai repede decât de obicei, și ea oricum nu vorbește lent.

— Eu? De ce?

— Cum de postezi așa ceva pe Facebook?

— Pe Facebook? Pe contul meu?

— Da, pe al tău.

— Tere, mi-am șters contul. N-am avut cum să postez ceva.

— Scuze, dar îl văd chiar în clipa asta. Profilul tău. Îl am în fața ochilor.

— Nu e posibil.

— Bineînțeles că e posibil. Și sunt îngrozită de ceea ce tocmai ai pus la

statusul tău.

— Ți-am zis deja că n-am pus nimic! Că mi-am șters contul!

— Păi, eu citesc ce scrie. Oricât țipi, e adevărat ce-ți zic.

Mă ridic supărată, deschid laptopul și intru pe Facebook. Nu pot să intru pe profilul meu. Nu cu datele mele. Încerc să-mi introduc din nou parola.

— Nu mă lasă să intru. Spune că parola e incorectă.

— Intră pe profilul tău din al meu.

— Cum fac asta?

— Nu te duce deloc mintea. Stai să-ți dau numele meu de utilizator și parola.

Mi le dă și, în sfârșit, pot să-mi văd profilul. Sunt acolo toate fotografiile mele, toate statusurile mele, prietenii mei, tot. Totul, cu excepția faptului că cineva a schimbat parola și eu nu pot să am acces, nici să scriu, nici să șterg, nici nimic, pentru că, firește, chiar dacă e acolo, nu mai este profilul meu sau, cel puțin, eu nu am voie să-l folosesc.

— Ai văzut? Ai văzut ce status ai pus?

— Stai să citesc.

Și aproape că fac infarct când citesc.

„Iată-mă aici, în satul ăsta de rahat. Fiindu-mi dor de tine așa cum îmi era odinioară. Vreau să te simt din nou. Să mi-o tragi ca înainte. Să ne dăm șansa pe care nu ne-am oferit-o".

Iar frazele sunt însoțite de o fotografie. Una în care apar zâmbitoare și îmbrățișându-l pe Simón.

Simón, cel mai bun prieten al soțului meu.

Simón, bărbatul cu care l-am înșelat luni întregi.

La naiba. La naiba. La naiba.

— Cum mama mă-sii pot să șterg asta? Cum să o fac? o întreb disperată pe Teresa prin telefon.

Ah, aș da orice să o am acum aici cu mine.

— Deci, n-ai postat tu asta?

— Teresa, pentru numele lui Dumnezeu! Cum să postez eu așa ceva? Doar ți-am zis că mi-am șters profilul. Mi l-a spart cineva. Spune-mi ce să fac. Cum îl șterg?

— Nu știu, scrie-le celor de la Facebook și denunță furtul.

— Bine, dar ei cât de repede îl vor șterge?

— Nu știu, sper că destul de repede.

— La naiba, la naiba, la naiba.

— Dar cine ți l-a furat? Cine știa despre Simón? Credeam că doar eu știu. Și, mă rog, Germán.

— Nu, Germán știe doar o minimă parte. La naiba, la naiba, la naiba… Germán nu trebuie să afle niciodată… La naiba, la naiba, la naiba…

— Hai, liniștește-te. Și încetează să repeți de trei ori la naiba. Cu puțin noroc, nu vede statusul și reușești să-l elimini înainte să intre pe profilul tău. De obicei intră des?

— Nu, cred că nu.

— Cine ți-a făcut asta, Raquel?

— Sigur a fost Roi.

— Roi?

— Un elev.

— Un elev? Dar, Raquel, de unde să știe un elev că ai avut o aventură cu cel mai bun prieten al soțului tău?

— Nu știu. Dar în prima mea zi de școală intrase deja pe profilul meu, care era privat, și dedusese că am trecut printr-o criză cu Germán.

— Dar cui predai? Fiului lui Einstein și Bill Gates?

— Nu mă așteptam la așa ceva, adevărul este că… dar a fost el, sigur el a fost. Ce fac? Ce-i spun lui Germán?

— Că greșeala ta de o noapte a durat luni întregi? Nici să nu-ți treacă prin minte!

— N-au fost chiar luni întregi. A fost… a fost… mama mă-sii, eram foarte derutată, foarte debusolată după pierderea mamei. Am luat-o razna rău. Nu eram eu, știi și tu în ce stare mă aflam.

— Da, da, dar nu-i spune. Nu-i spune cât a durat. Și-așa te-a iertat cu greu pentru ceea ce el crede că a fost o noapte de confuzie. Dacă nu i-ai povestit la momentul respectiv, acum e mai bine să…

— Nu, nu mă refer la asta. Firește că nu vreau să-i spun, mă refer la mesaj, adică, la statusul de pe Facebook. Să-i spun că mi-a furat contul un elev?

— Și nu va fi foarte ciudat să justifici că elevul îți cunoaște atât de bine viața?

— Păi, firește că este ciudat. Dar ăsta-i adevărul. Oricât de absurd ar fi. De unde naiba știe?

— Raquel, mă gândesc că… Păstrezi vreun mail din cele pe care i le-ai scris lui Simón?

— Nu… le-am șters pe toate.

— Sigur? Nu le ai în dosarul celor eliminate?

— Există un dosar cu cele eliminate?

— Așadar, da, încă le ai acolo. Of, Doamne, toată viața ai stat prost la capitolul informatică!

— Nu mă certa, Tere, nu-i momentul. Nu știu dacă or fi încă acolo. Nu se evaporă după o vreme?

— Dacă se evaporă? Ca apa când fierbe, vrei să zici? Fată, tot ce scriem, trimitem, ștergem, păstrăm, tot, absolut tot lasă o urmă. Cu atât mai mult dacă nu faci nici măcar minimul efort de a o șterge.

— Nu, stai, stai, cred că le-am eliminat și de acolo. Stai să mă uit. Da, trebuie să le fi eliminat…

Intru pe adresa mea de Hotmail. Și mă rog să le fi eliminat. Nu sunt chiar așa de imbecilă, nu? Trebuie să fi făcut asta. Sigur am făcut-o la un moment dat. E primul lucru pe care-l faci când ești infidel, nu? Ștergi urmele. Sigur am făcut-o. Verific dosarul cu e-mailuri eliminate și nu găsesc niciunul trimis lui Simón. Bine!

— Nu sunt acolo. Vezi? Le-am eliminat, nu știu când, dar le-am șters. Dar atunci… de unde naiba știe? De unde? Încep s-o iau razna. E imposibil ca Roi să știe, pot să înțeleg că a ajuns să deducă faptul că am trecut printr-o criză cu Germán, dar asta… e imposibil. Nu avea cum să obțină acea informație.

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare, Raquel. Nu le ai cumva în iCloud? La e-mailuri mă refer.

— În iCloud?

— Da, iCloud-ul de Apple. Ai programat e-mailul să facă o copie de siguranță în iCloud?

— De unde să știu? Poate când am configurat noul telefon mobil… Niciodată nu știu prea bine ce configurez și ce nu, sunt atâtea lucruri, atâtea rahaturi, atâtea…

— Voi lua acest răspuns ca pe un da. A intrat cineva în iCloud-ul tău.

— A intrat cineva în iCloud-ul meu, repet consternată. Și ce mama mă-sii înseamnă asta, mai exact?

— Dacă a intrat cineva în iCloud-ul tău, poate să afle totul despre tine.

A intrat cineva în iCloud-ul meu. Cum de o frază atât de inofensivă, aproape poetică, lipsită de semnificație cu ani în urmă, poate însemna acum pentru mine cea mai mare tragedie?

— Dar e chiar așa de ușor să intri pe iCloud-ul ăla sau cum?

— Mă rog, ar fi putut s-o facă prin intermediul telefonului tău mobil. Dacă a avut acces la el.
— Nu, e imposibil.
— Dacă l-ai lăsat în cancelarie, sau în vreun birou, sau în geanta ta în sala de clasă… Nu era nevoie decât de vreo cincisprezece sau douăzeci de minute pentru a-l accesa și apoi să-l lase la locul lui…
— Nu știu, Tere, s-ar putea, dar nu cred…
— Mai există o posibilitate, cu un dispozitiv de captat frecvențe.
— Ce?
— Imaginează-ți că ai postat o fotografie pe Instagram sau pe Facebook când erai la școală. Cu un dispozitiv de captat frecvențe a putut fi localizată și i s-a putut extrage algoritmul codării. Și deja cu asta se poate intra.
— Dar despre ce-mi vorbești? Tu de unde știi toate astea?
— Am văzut într-un documentar.
— Așadar, dintr-o simplă fotografie pe care o postez se poate obține toată informația?
— Uite ce-i… ți-am zis deja că ar fi nevoie de un dispozitiv de captat frecvențe.
— Și ce dimensiuni are? Dispozitivul ăla? L-ar putea pune într-un ghiozdan?
— Nu e mai mare decât un pachet de țigări…
— Serios? La naiba, la naiba, la naiba… Sunt terminată.
Bun, primul lucru pe care trebuie să-l fac este să-mi mențin calmul. Să gândesc cu mintea limpede. Un elev are acces la toate e-mailurile mele. Un elev care a hotărât să mă atace. Iar acum o poate face, fiindcă îmi cunoaște punctul slab. Știe că am avut o aventură cu cel mai bun prieten al soțului meu. O aventură care trebuia să dureze doar o noapte. Nu, nici măcar atât, dar, treacă-meargă, căci o noapte ar fi putut să mi-o ierte. De fapt, Germán chiar mi-a iertat-o, n-a fost ușor, dar m-a iertat. Ceea ce nu avea să-mi ierte era celălalt lucru. Nici măcar eu nu mi-l iert. Celălalt lucru este faptul că a durat mult timp. Celălalt lucru este că am cedat din nou în următoarea săptămână, și în cealaltă și tot așa. Da. Și ce nopți de sex! Ce mă făcea să simt, totul părea nou, sudoarea, pielea lui, brațele acelea, pântecele său plat, fluidele sale, era atât de excitant să o fac cu cel mai bun prieten al soțului meu… Era o nebunie, da, dar eu eram nebună pe atunci. Complet smintită. Devastată de durerea pierderii mamei mele. Nu este o scuză și nu e vorba că vreau să mă folosesc de acest pretext, dar ăsta-i adevărul. Eu nu eram eu,

eram o chestie care se mișca, respira, rătăcea mai mult moartă decât vie, eram o chestie care mânca prost când își aducea aminte sau când o obligau alții. Eram o chestie care nu gândea cu claritate. Mă rog, nici cu claritate, nici fără ea. Eu nu gândeam. Eram atât de goală pe dinăuntru, încât doar Simón mă ajuta să simt. Era ceva foarte excitant în a face cel mai rău lucru pe care-l puteam face, și anume să-mi trădez soțul cu cel mai bun prieten al lui, să mă târăsc prin noroi, să mă afund din ce în ce mai mult. Senzația de vină și de pericol era atât de mare, atât de brutală, încât am devenit dependentă. Mă uram pentru asta, mă uram așa cum nu urâsem niciodată nimic și pe nimeni. Voiam să-l părăsesc, să nu mă mai întorc la el, dar în același timp nu puteam să mă opresc. De fiecare dată când plecam de la el, îmi spuneam: „Gata, Raquel, pentru Dumnezeu, ajunge". Dar după două ore deja-mi doream să mă întorc. Eram acasă cu Germán și mă gândeam doar la sexul sălbatic și păcătos pe care-l avusesem cu două ore înainte. Voiam doar să sug iar, să mușc, să mângâi, voiam doar să-i simt din nou mădularul în vaginul meu. Mădularul altuia, care nu era soțul meu. Mădularul acela atât de străin mie, atât de diferit de cel cunoscut, acel mădular gros, ciudat, venos, palpitant și întotdeauna erect pentru a intra în corpul meu, pentru a mă sfâșia, a mă lovi, a mă umple, pentru a mă copleși de plăcere. Și mă închideam în baie să plâng din cauza vinovăției și a dorinței. Plângeam de furie că nu mă aflam în patul lui Simón. Și mă uram și-mi detestam soțul că mă îndepărta de el. Și plângeam atât de mult, încât Germán nu mai știa cum să mă consoleze. Rămânea de cealaltă parte a ușii, șoptind vorbe de consolare, de încurajare. „Va trece totul, vei fi din nou bine, chiar dacă acum pare imposibil, durerea se va diminua". Fiindcă el credea că lacrimile erau din cauza morții mamei. Dar era plânsul unei nebune, unei nenorocite care-și pierduse direcția, echilibrul, decența, rușinea, simțul real al vieții. Și cel mai rău era că uneori se simțea mai vie ca niciodată. Eu, liniștită din fire, moderată din fire, prudentă din fire, devenisem o nebună fără limite. Voiam totul și-l voiam imediat. Îl voiam pe el. Aveam nevoie de corpul lui, de buzele lui, de râsul lui. Trăiam într-un bolero nenorocit. Într-un film în care personajele erau sclavii dorinței. Aceea eram eu, o sclavă a dorinței și a vinovăției.

Și într-una dintre acele nopți de sex brutal, fără măsură, am simțit că mă îndrăgosteam. Că-l iubeam pe Simón și că eram dispusă să-mi părăsesc soțul. Că nu mai simțisem niciodată ceea ce simțeam pentru el, nici în viața asta, nici în reîncarnările trecute, și că voiam să fac o încercare. Să dau

naibii căsnicia mea, viața mea, tot ce clădisem, să-mi pun capul sub secure și să fug cu el. Și i-am zis. I-am spus tot ce simțeam pentru el, că eram îndrăgostită nebunește de el, că fără el nu exista viață, că fără el aș fi murit, că doar sexul lui, doar acele ore de pasiune dădeau sens nonsensului vieții mele. El făcuse din infernul morții mamei mele un loc locuibil. Eram în întuneric, iar lângă el era lumină. Partea proastă este că, atunci când i-am spus toate astea și i-am propus o viață în comun, Simón m-a privit ca pe o adevărată extraterestră, ca pe o nebună. Și s-a speriat. Și-a dat seama de starea mea mintală și chiar atunci a decis că acea aventură, acea nebunie nu mai putea dura nici măcar o secundă. M-a părăsit. A plecat. A dispărut din viața mea. În loc să accept, să profit de acea oportunitate pentru a termina totul, pentru a da pagina, pentru a uita, am început să-l hărțuiesc. Pentru că el nu putea să mă părăsească, sigur simțea și el la fel ca mine, iar dacă fugea, o făcea fiindcă-i era frică, teamă să accepte acea iubire mai mare decât viața. Și am început să-l sun, să-i trimit mesaje și să-i scriu e-mailuri. Niște mesaje disperate, niște e-mailuri patetice de la o femeie bolnavă de dorință și de durere.

Aceleași pe care acum le are probabil Roi. Doamne… Dacă va continua să le folosească, dacă i le va trimite soțului meu, sunt pierdută. Nu va mai exista nicio șansă să ne salveze căsnicia. Și poate că cel mai rău lucru nu va fi că Germán se va despărți de mine și nu va mai dori să știe nimic despre mine. Acest lucru ar fi oribil, da, dar suportabil, și știu că o merit, este o pedeapsă corectă pentru ceea ce am făcut, întotdeauna am știut că s-ar putea întâmpla asta, așa că sunt pregătită din punct de vedere mintal. Cel mai rău lucru ar fi că acele e-mailuri îl vor distruge pe Germán, îl vor termina. Iar el nu merită una ca asta. El, mai mult decât oricine, nu merită asta. Germán mi-a fost alături în cele mai întunecate luni din viața mea, în timp ce eu făceam neîncetat cea mai mare prostie. M-a susținut și când plângeam din cauza absenței lui Simón. Când eram distrusă din cauza plecării celui mai bun prieten al lui și din cauza morții mamei mele. Datorită soțului meu, tenacității sale, răbdării sale, sprijinului său constant, mi-am recăpătat rațiunea, datorită lui am redevenit eu și de aceea nu merită, pentru nimic în lume, să descopere trădarea mea. Fiindcă eu nu eram aceea. Iar dacă mi-am revenit a fost datorită lui. Germán nu poate fi pedepsit pentru că m-a adus din nou la viață. Nu e corect. Dacă va fi cazul, îmi pot asuma prețul, prețul exilului, al despărțirii. Dar el nu. Nu merită ca fostul meu eu, dezechilibratul meu eu, acel eu care nu mai există să revină din trecut ca să-

l sfâșie pe din două. Fiindcă știu că nu și-ar mai reveni niciodată. Și pentru nimic în lume nu pot să permit să se întâmple asta.

Trebuie să o împiedic.

Trebuie să opresc asta cu orice preț.

Capitolul 21

Roi alerga pe drumurile forestiere. Atât lui, cât şi lui Iago îi plăceau cărările care urcau până la muntele Carballo, aveau denivelări mari și câte-o pantă foarte nenorocită, ideală pentru a arde calorii și a îmbunătăți rezistența. Carlos, coach-ul de *crossfit,* îi încuraja mereu să iasă la alergat de vreo două ori pe săptămână, chiar dacă ploua, era cel mai indicat pentru a completa antrenamentul aproape militar la care-i supunea. Astăzi Roi alerga singur, din ziua înmormântării Virucăi, prefera să păstreze puțin distanța de prietenul său. În ultima vreme, se simțea foarte incomod cu el. Iar faza de la cimitir a fost picătura care a umplut paharul. Încercase să-l facă să se relaxeze, să privească lucrurile cu mult calm, dar Iago se prefăcea că nu aude, tot ce obținuse fuseseră răspunsuri urâte și câte-o tentativă de ceartă, iar Roi, bineînțeles, nu voia să se certe cu el.

Nu era prea distractiv să alerge singur, dar cu căștile în urechi și muzica din telefonul mobil cursa devenea destul de plăcută. Din cauza transpirației, ochelarii îi alunecau de pe nas și trebuia să și-i reașeze din când în când. După douăzeci de minute de dat tot ce avea mai bun din el și cântând foarte tare pentru a se însufleți, simți o prezență lângă el. Întorcându-se, dădu peste zâmbetul lui Iago, care alerga în același ritm cu el și care apăruse din neant. Roi își dădu jos căștile.

— Mama mă-sii, ce m-ai speriat!

— De ce nu m-ai sunat să vin să alerg?

— Am crezut că nu vrei.

— Cum așa?

— Nu știu, te văd cam descurajat, tulburat. Ieri n-ai venit la antrenamente.

— M-am dus la altă oră.

— Bine, nici tu nu m-ai anunțat. Așa că suntem chit.

— Ai ceva cu mine? întrebă Iago.

— Eu? Nimic.

— Bine, iar dacă ai vreo problemă, o discutăm.

Roi încuviință.

— E valabil și pentru tine.

— Ce probleme să am? întrebă Iago, în defensivă și puțin tulburat.

Aceea era atitudinea lui în ultima vreme.

— Doar nu vrei să spui că scena de zilele trecute de la cimitir e specifică unui tip normal.

— Altul ca tata. Ce-i, tu nu-ți pierzi niciodată controlul?

— Eu zic doar că poți să-mi povestești orice.

— Da, da, nesuferitule. Facem o întrecere până la cruce?

Roi n-avea deloc chef să fie provocat de prietenul lui, dar nu știu nici cum să refuze. Iago nu-i așteptă răspunsul și-și începu sprintul.

— Haide, fătălăule. Ne vedem sus!

Iago țâșni cu toată viteza, Roi încercă să-l urmeze, însă fără prea mult chef. Dar nu voia ca prietenul lui să câștige având mult avantaj, pur și simplu ca să nu-și dea seama că n-avea deloc chef de întrecere. Așa că se strădui să prindă o viteză bună.

Ajungând la cruce, îl găsi pe Iago, care stătea pe vine, cu fața schimonosită și atingându-și pieptul. Roi se alarmă.

— Ești bine?

— Da, da, doar că am sprintat prea mult. Gata.

Se ridică dintr-un salt, însă fu nevoit să se agațe de prietenul său din cauza unei amețeli care aproape că-l făcu să cadă.

— Sigur ești bine?

— Ți-am mai zis că da.

În momentul acela se auzi un mesaj pe telefonul lui. Iago îl privi.

— Este Nerea. Uite ce târfă!

Îi arătă telefonul. Era îmbrăcată cu puține haine, arătându-și fără pudoare surplusul de kilograme, machiată exagerat cu fard de pleoape și având o atitudine provocatoare. Și o singură frază. „Părinții mei sunt plecați, avem atelierul să ne-o tragem".

— Asta a rămas înfierbântată de zilele trecute. Mergem?

— Acum?

— Da, mama mă-sii! Facem duș la mine acasă, iau puțin material și dăm o petrecere.

— Mâine avem ore.

— Nu fi pămpălău, ce mama mă-sii! Ești de-o plictiseală… Haide, să mergem.

Roi încercă să se eschiveze, dar nu reuși.

O oră mai târziu, se aflau la ușa atelierului de sculptură al tatălui Nereei,

cu niște cutii de bere în mâini. Sunară la ușă. Nerea deschise și fu uimită să-l vadă pe Roi.

— Dacă vrei să plec, îmi faci o favoare.

— Ce vorbești? Mai bine trei decât doi. Intrați.

Intrară în atelier. Era un spațiu enorm. Plin de sculpturi uriașe pe jumătate terminate. Părți neasamblate de trupuri goale, atât de bărbați, cât și de femei, construite din diferite materiale, dar mai ales din fier. Părea un peisaj desprins din filmul *Metropolis.* Tatăl Nereei era un artist recunoscut în Galicia, inundase cu operele sale multe sensuri giratorii și piețe publice. Unele opere nu erau lipsite de polemică, având în vedere conținutul lor explicit sexual. Nerea se mândrea cu tatăl ei și îi plăcea la nebunie când avea atelierul la dispoziția ei. Deși nu avea intenția de a continua tradiția artistică a familiei, îi plăcea totuși să se plimbe printre piesele tatălui ei și să-și facă fotografii cocoțată pe sculpturile care reprezentau organele sexuale realizate la scară mare. În acele instantanee părea o ființă mică urcată pe corpuri enorme, de parcă ar fi fost protagonista din *The incredible Shrinking Man* sau din scena alb-negru ce făcea parte din filmul *Vorbește cu ea* de Almodóvar. Avea mare succes cu ele pe Instagram.

Le arătă cu mândrie băieților niște sâni realizați din fier, ce păreau armura strâmtă a unei amazoane de cinci metri înălțime.

— Alea chiar sunt țâțe, dădu verdictul Iago.

— Și cine crezi că a fost sursa de inspirație? glumi Nerea, arătându-le pe ale ei prin pulover.

Nu erau niște țâțe de top model, ci adecvate unei fete ca ea, plinuță, dar pentru că le afișa cu mândrie, arătau la fel de atrăgătoare.

Desfăcură niște beri și le terminară curând. Iago marca ritmul, era nerăbdător, dornic să bea și să se îmbete repede. Adusese un arsenal de droguri și, pe lângă cocaină, de data asta avea și GHB și Ecstasy. Dacă cocaina era excitantă, GHB-ul era un depresor. Provoca dezinhibare, mai ales sexuală, nu degeaba era cunoscut în Statele Unite ca drogul violului, provoca și modificări ale percepției tactile și vizuale, sporea comunicativitatea și, cu puțin noroc, îți conferea o stare euforică de fericire deplină, fără efectele anxioase ale cocainei. Însă dacă întreceai măsura cu doza, te putea face KO, te scotea din circuit.

— Țâțele alea stârnesc simțurile, nu? Cine vrea o picătură?

— Omule, cine-ți dă toate astea? Și cum le plătești? întrebă Nerea. Tu ești băgat în vreo șmecherie ciudată.

Iago preferă să nu-i răspundă, șmecheriile lui ciudate, cum le numea Nerea, le păstra pentru el, se pricepea să țină secrete. Când voia, devenea cel mai ermetic tip din lume. De mic învățase că era cel mai înțelept lucru. „Cu cât știe lumea mai puține, cu atât mai bine” îi zicea tatăl lui. Și respecta asta cu atâta sfințenie, încât uneori, păstrând atâta secretul, ajungea să-l uite și el. Fără îndoială, era cea mai bună armură a lui pentru a supraviețui, mai ales în zile precum aceasta, când remușcările, vina și mai ales durerea îl asaltau. Își turnă în bere cu pipeta trei picături generoase din sticluța în care ținea drogul. Însă numai atâtea, nu voia să vomite.

— Am nevoie la baie, zise Roi, pentru a se eschiva de la vreun drog. Unde e? o întrebă pe Nerea. Mă încurc mereu.

Nerea se ridică de pe sculptură și-i indică drumul, însoțindu-l.

— Aveți grijă ce faceți, porcilor, strigă Iago printre râsete.

Când se îndepărtară de prietenul lor, Roi o apucă pe Nerea de umăr.

— Ai văzut ce dornic e să consume droguri? o întrebă pe prietena lui.

— Mereu a fost puțin vicios, răspunse ea, fără să acorde prea mare importanță.

— Aha, dar acum e mai mult. Încep să mă îngrijorez.

— Nu te stresa, Iago e băiat deștept. Și are deja un tată.

— Dar de o lună consumă prea mult. Iar eu cred că este de când Viruca…

— Dar ce vorbești?

Roi își dădu seama că pe Nerea o deranja simpla menționare a profesoarei. Credea că fata fusese întotdeauna geloasă pe Viruca. Chiar dacă Nerea nu se manifesta, Roi își dădea seama că nu suporta ca Iago să simtă vreo atracție pentru profesoară. O atracție dubioasă, fără îndoială, de iubire-ură, o dorință de a i-o trage și a o hărțui. Asta i-a spus odată în timp ce erau amândoi la dușurile de la sala de gimnastică, moment de care Iago profita mereu pentru confesiunile sale sexuale. Să i-o tragă și să o hărțuiască. Îl credea în stare, pentru că exista în Iago ceva neîmblânzit, sălbatic, ceva ce ascundea sub un control și o indiferență aparente. Și, în loc să-l scandalizeze acea mărturisire, lui Roi i se păru oarecum morbidă și atrăgătoare. Fiindcă înțelegea acea dorință dominatoare de a poseda pe cineva aproape ca pe un obiect și de a face ce voia cu el.

— Nu-ți face filme, încheie Nerea. Iago se bucură de viață și bine face.

Ajunseră la baie și Nerea îl întrebă dacă voia să-l aștepte. Roi refuză. Când intră în toaletă, simți mirosul de diluant care invada încăperea. Nu-i

venea să-și facă nevoile, fusese doar un pretext ca să rămână singur cu Nerea și să-i transmită îngrijorarea pentru prietenul său, însă nu se aștepta ca fata să nu-l ia în seamă. Oare exagera? Dar nu, nivelul dependenței de droguri a lui Iago crescuse considerabil de când dispăruse Viruca. Asta era clar. Chiar dacă prietena lui nu voia să vadă asta.

Când se întoarse de la baie, Iago și Nerea își mai desfăcuseră câte o bere și îi mai dădură una și lui Roi.

— Încă mai am jumătate din a mea.

Iago i-o luă din mâini și o izbi de țâțe.

— Aia era deja caldă.

— Omule, nu întrece măsura, că apoi trebuie să șterg, protestă Nerea.

— Dacă vrei, șterg chiar acum cu gura. E visul oricărui tip, să lingă niște țâțe de doi metri.

Roi luă o înghițitură de bere și simți un gust deosebit de amar.

— Sper că nu mi-ați pus nimic în ea…

— Nu, ce mama mă-sii! Nu ți-am pus drog în cola cao.

Nerea râse la gluma lui Iago. Și începură amândoi să imite un video foarte celebru de pe YouTube în care un țăran se plângea că-i pusese cineva *drog în cola cao.* Căutară filmulețul pe telefonul fetei ca să-l vadă pentru a nu știu câta oară. Și, pentru a nu știu câta oară, râseră iar.

Roi începu să simtă imediat o căldură care-i invada tot corpul și atunci fu conștient că-i puseseră ceva în bere.

— Nenorociților.

Iago râse.

— Ai două opțiuni: fie te relaxezi și te bucuri, fie te enervezi și ajungi să vomiți. Ufff… mă lovește și pe mine, ce plăcere, Doamne… Zbor. Zbor… Nu știu de ce nu i s-a acordat Nobelul celui care a inventat asta, ce fericire. Ufff… Sus, sus, sus… Schimbă muzica, Nerea, pune ceva mai ritmat. Uite ce piele am, atinge.

Nerea se apropie de el și începu să-i atingă brațul, abdomenul.

— Simți? Te-ai excitat?

Nerea duse mâna lui Iago la țâțele ei.

— Mă excit al naibii de tare, o asigură băiatul.

— E mai mișto originalul decât copia, nu? Cele ale sculpturii sunt mai mari, dar astea sunt mai plăcute.

Iago consimți, imitând fața unei persoane cu probleme mintale și scoțând limba.

— Haide, Roi, îi spuse Iago prietenului său. Uite niște țâțe adevărate.

Roi refuză, dar Nerea nu-l lăsă să dea înapoi și, apucându-l de mână, îl apropie de ea. Fără să-i dea drumul lui Iago, îl făcu și pe celălalt băiat să o pipăie.

Iago și Roi schimbară o privire. Iago zâmbi așa cum ar face-o un copil văzând o bomboană interzisă pe care se pregătește să o fure. Și, fără să-și ia ochii de la prietenul său, îi devoră gura Nereei. Iago își vârî mâna pe sub rochia fetei și începu să tragă de chiloții ei ca să-i dea jos.

Privirea lui Roi rătăci pe sculptura enormă de care se sprijineau. Efectul GHB-ului, apropierea prietenilor săi, excitația ciudată pe care o simțea și acel peisaj halucinant îl făceau să nu mai gândească bine și să nu mai știe cum să se comporte. Se lăsa dus, își simțea corpul ușor și, deși încerca din când în când să se îndepărteze, își simțea voința anulată. Și, în plus, excitația era mai puternică decât el.

În mai puțin de două minute, își scoseseră deja o parte dintre haine, Nerea avea rochia pe deasupra mijlocului, chiloții dați jos. Iago, în boxeri și cu o excitație care nu lăsa loc imaginației, o penetră direct. Atunci Roi avu un moment de luciditate și hotărî să se îndepărteze, își trase pantalonii și, când era pe punctul de a pleca, Iago îl apucă de braț.

— Tu nu pleci de aici.

— Puteți să continuați singuri.

— Nici vorbă. Spune-mi că nu ești excitat.

Iago îi atinse penisul.

— Mai ai puțin și plesnești, omule. Iar Nerea vrea să rămâi, nu-i așa?

— Desigur. Ne simțim al naibii de bine, afirmă fata, cu pupilele complet dilatate.

— Plec.

— Ba rămâi, ce mama dracului!

Iago îl apucă tare de braț și-l trase spre ei.

— E destul și pentru tine. Vrei pizda ei sau penisul meu? Alege.

— Du-te dracului, omule, protestă Roi, desprinzându-se de mâna prietenului său.

Roi se îndreptă de spate și încercă să se îndepărteze, dar Iago îl ajunse din urmă și, cu o furie neobișnuită, cu o furie colosală, îl înghesui în sculptură.

— Ce crezi, că mă poți păcăli, că nu-mi dau seama cum te uiți la mine când suntem la dușuri? Păi, profită, idiotule, pentru că nu se va mai repeta.

Sunt atât de excitat, încât mi-o trag cu oricine.

— Lasă-mă în pace, omule.

Iago își duse mâna la gâtul băiatului și începu să strângă.

— Spune-mi că nu ești înfierbântat ca o cățea. Spune-mi și-ți dau drumul.

Roi încercă să scape de el, dar fără prea mare succes, prietenul lui era mai puternic, iar efectul drogului îl afectase destul de mult.

— Lasă-mă.

Iago continuă să strângă, iar cu cealaltă mână îi atinse mădularul.

— Ești foarte fericit. Penisul tău vrea să petreacă. Iago o privi pe fată. Nerea, vino.

Nerea se apropie de ei.

— Devorează-mi-l. Și apoi pe al lui.

Nerea îl privi pe Iago și imediat după aceea pe Roi. Acesta refuză. Era panică în privirea lui.

— Lasă-l, îi faci rău, zise fata, fiindu-i milă de Roi.

— Mă vrea doar pentru el, râse Iago, dar trebuie să mă împartă. Asta-i situația.

Iago o sărută pe fată, îl excita foarte mult să dețină puterea. Roi profită de moment pentru a-și desprinde gâtul de mâna prietenului său și încercă să se îndepărteze, dar Iago, mai rapid decât el, o lăsă pe Nerea și-l apucă din nou.

— Unde pleci?

— Acasă, departe de voi! Departe de tine!

— Nu, strigă Iago, strângându-l mai tare.

Roi nu văzu altă scăpare decât să-i tragă un pumn și-l lovi atât de tare, încât aproape că-l dărâmă. Iago reuși să se agațe de sculptură ca să nu cadă. Văzându-și prietenul atât de afectat, Roi se apropie îngrijorat.

— Ești bine?

— Pleacă, nenorocitule, înainte să pun mâna pe tine.

Roi șovăi.

— Pleacă, imbecilule.

O privi pe Nerea, iar fata îi făcu un semn să plece. Roi își luă hanoracul și tenișii și plecă de acolo, în timp ce Iago zbiera în urma lui:

— Ai încurcat-o cu mine, idiotule. Dacă spui ceva din toate astea, ești mort. Mort!

Capitolul 22

Nu este în clasă. Sunt de douăzeci de minute cu elevii din clasa a XII-a B. Lipsește doar el, Roi. De fiecare dată când aud un zgomot pe coridor întorc capul spre ușă, așteptând să intre. Dar nu. Nu este el. O jumătate din noapte am tot repetat ce aveam să-i spun, iar acum, că nu este alături de colegii lui, mă simt foarte frustrată. Aș putea să vorbesc cu Iago sau cu Nerea, dar sunt atât de convinsă că vinovatul este Roi, încât refuz să mă răzgândesc. De-abia reușesc să termin ora de curs. Elevii încep să iasă și, înainte ca Nerea să plece, îi ies în cale.

— Știi de ce nu a venit Roi?

— Habar n-am.

— A lipsit și de la alte ore? Ți-a zis dacă e cumva bolnav?

— Azi n-a venit. E tot ce știu.

— Lipsește de obicei?

— Nu.

Nerea e stânjenită. Vreau să cred că motivul este că simte că-și trădează prietenul vorbind cu mine despre el. Sper că nu e din cauză că știe ceva despre ce îmi face Roi, sau poate ea, sau poate Iago, sau poate toți trei la un loc. Îmi pierd mințile. M-am concentrat asupra lui Roi pentru că sunt convinsă că el trebuie să fi fost, fiindcă Roi m-a sfidat intrând pe profilul meu de Facebook, dar nu exclud posibilitatea să mă înșel. Însă nu vreau să trezesc bănuieli prostește. Mai bine rămân concentrată asupra obiectivului meu. Asupra celui despre care am decis că este obiectivul meu, adică Roi.

— Poți să-l suni?

— Acum?

— Te rog.

— Te vei interesa de orice elev care lipsește?

— Îl suni? Sau îi sun eu pe părinții lui și-i întreb ce-a pățit? Apoi va trebui să-i explici lui Roi de ce nu m-ai împiedicat să-i sun.

— Bine, bine… Chiar îți dai silința.

Nerea își scoate telefonul mobil și caută numărul prietenului ei în agendă. Sună de câteva ori, dar, în cele din urmă, intră robotul.

— Nu răspunde. Vrei să-i las vreun mesaj?

— Nu-i nevoie. Mersi.

— Pot să plec?

Încuviințez și mă dau la o parte din ușă ca să-i permit să iasă.

— Nerea…

Se întoarce.

— Ce?

— Dacă vorbești cu el… spune-i că se joacă cu focul și că încă poate încheia totul, că eu nu sunt o persoană ranchiunoasă.

Mă privește de parcă n-ar înțelege nimic din ce spun. Nu știu dacă e cea mai bună actriță din lume sau chiar e uimită. Chestia e că, dacă știe la ce mă refer, mesajul este valabil și pentru ea. „Încă puteți încheia totul. Încă o putem lua de la zero”.

— Cum zici tu, tanti. Pot să plec sau continui cu placa asta?

Îi fac un semn să plece. Mă îndrept spre biroul de informații? Vreau să notez numărul de telefon și adresa lui Roi. Ar fi o prostie să mă prezint la el acasă. Nu vreau să le dau explicații părinților lui, nici să afle el că am vorbit cu ei. Nu vreau să-l provoc. Fiindcă sigur ar vedea asta ca pe o provocare. Trebuie să tratez această chestiune cu inteligență, cu delicatețe, dar și urgent. Trebuie să-l scot cât mai repede din circuit. Citesc adresa. Nu mi-e cunoscută strada. O caut pe internet pe una dintre hărțile satului. E în nord, e un cartier acolo dintre cele cunoscute drept „case ieftine”. Nu știu ce denumire au acum. Deși n-am fost acolo, știu ce faimă au. Tot satul știe. Minimarketul drogurilor, așa-i spun Germán și prietenii lui în glumă. Fiindcă nu ajunge la denumirea de supermarket, ar fi prea pretențios pentru că, totuși, se face trafic doar pe o jumătate de stradă. Sau se făcea. Nu știu dacă în toți acești ani situația s-o fi schimbat prea mult. Nu este un cartier care să facă parte din traseul turistic al satului, dar nu e nici prea periculos. M-aș putea duce până acolo, dar nu știu dacă prezența mea va atrage atenția. Ar trebui să caut o scuză, o altă posibilă destinație, în caz că mă vede cineva. Nu vreau să se știe că m-am dus acasă la Roi, dar nici să se creadă că m-am dus să cumpăr cocaină sau alte droguri. Ce să inventez? Gândește-te, Raquel… Cel mai probabil, la ora asta, părinții lui sunt la serviciu, aș putea să mă prezint acolo pur și simplu. Dacă deschide Roi, foarte bine, dacă deschide altcineva, pot să inventez că fac vreun sondaj pentru primărie sau ceva de genul. Nu e cea mai bună idee, dar s-ar putea să funcționeze.

Mai am vreo două ore de curs; după ce termin, mă duc acolo. Deși poate c-ar fi mai înțelept să aștept până mâine, să văd dacă vine la școală. Dar

refuz să aștept atât de mult. Am nevoie să șteargă imediat mesajul de pe Facebook. Chiar dacă am denunțat spargerea profilului, nu știu când îl vor dezactiva și mă tem că Germán va intra pe Facebook înainte să se întâmple asta. Ce-i drept, nu obișnuiește să intre zilnic și nu există riscul ca Simón să vorbească cu el. După ce a aflat de relația noastră, sau de o minimă parte, Germán a rupt orice legătură cu el. Presupun că avea doar două opțiuni: fie să se despartă de mine, fie să rupă legătura cu prietenul lui cel mai bun. Și a ales a doua variantă. Așa că nu m-am simțit prost doar pentru tot ce îi făcusem și pentru tot ce-i ascundeam, ci și pentru că-l obligasem să renunțe la cel mai bun prieten al său. Dintr-odată, soțul meu trebuia să trăiască alături de o soție infidelă, trebuia să învețe să mă ierte și, în plus, îl lăsam și fără unul dintre pilonii vieții sale.

După terminarea orelor, mă urc în mașină. Pornesc. Încă nu știu ce-o să fac. Dacă să mă duc în cartierul lui Roi sau să mă întorc direct acasă. Șovăi. La următoarea intersecție, trebuie să mă decid, spre dreapta mă duc acasă, spre stânga o iau către cartierul lui Roi. Aleg stânga.

Cartierul, care sigur n-a fost niciodată frumos, acum este o cocină. Casele par pe jumătate abandonate, toate fațadele ar avea nevoie de o bună renovare. Sunt scorojite, au pete de mucegai și umezeală, felinarele sunt oxidate, străzile n-au mai fost asfaltate de mult și au numai gropi. Și cred că mereu ajung să plătească prețul aceiași oameni în vremuri de criză, credem că ne afectează pe toți la fel, dar nu-i adevărat. Localizez clădirea și reușesc să parchez la distanță mică. Nu sunt mulți oameni pe stradă. Mai bine. Când ajung în dreptul clădirii, văd că ușa este deschisă și hotărăsc să urc fără să sun. E la etajul cinci și liftul nu funcționează.

Îmi repet discursul în timp ce urc. Când ajung la etajul trei, deja regret că mă aflu aici. E o nebunie. „Fă stânga-mprejur, Raquel, fa stânga-mprejur și decizi mâine”.

Dar picioarele nu mă ascultă și, iată-mă acolo, urcând treptele. Ajung la etajul cinci. Caut ușa E. îmi pun degetul pe sonerie. Întârzii câteva secunde până mă decid, dar în cele din urmă apăs. A sunat? Încerc din nou. Cred că nu sună. Bat cu nodurile degetelor în ușă. Aștept o clipă, nu se apropie nimeni. Bat din nou. Nimic. Frustrare. Deși poate că e cel mai bine. Fac o ultimă încercare, cu același rezultat. Mă întorc pe unde am venit. Coborând scările, dau de el. De Roi. E foarte uimit. Nu mă aștepta.

— Tu? Ce cauți aici?

— Tu ce crezi?

— Ce vrei? Ai venit să vorbești cu părinții mei?
— Nu. E mai bine să nu-i implicăm. Nu crezi?
— În ce să nu-i implicăm?
— Hai să vorbim undeva.
— Dar… de ce? N-am ce să vorbesc cu tine. Doar am lipsit o zi de la școală.
— Uite ce-i, Roi, cred că nu ești conștient de ceva, ceea ce-mi faci este un delict pedepsit de lege. M-aș putea duce direct la Garda Civilă ca să cer să fii arestat.
— Că am lipsit de la școală? Zâmbește cinic. Tu iei pastile…
— Nu pentru că ai lipsit de la școală! Știi perfect despre ce vorbesc!
În momentul acela urcă o doamnă în vârstă, încărcată cu două pungi de cumpărături. Ne privește mirată.
— Bună ziua, doña Pilar, vă ajut?
— Mulțumesc, fiule, dar nu-i nevoie, continuă-ți discuția cu iubita…
Păstrăm tăcerea până când doamna intră în casă. Îl apuc pe Roi de braț.
— Hai să vorbim altundeva. La tine în casă, în mașina mea, oriunde, dar nu aici.
— Acasă la mine, nu.
— Atunci să mergem.
Încep să cobor scările. Roi mă urmează.
— O iau razna cu tine, serios.
Ieșim din clădire. Urc în mașină și îi deschid portiera. El șovăie.
— Vrei să urci odată?
— Bine, bine…
Deschide portiera și se așază pe scaun. I s-au udat ochelarii și, când intră în mașină, i se aburesc lentilele din cauza picăturilor de ploaie. Și-i dă jos ca să și-i șteargă. Eu pornesc motorul.
— Unde mergem?
— Nu știu, știi vreun loc unde putem vorbi fără să fim văzuți?
— Ia-o pe acolo, îmi zice arătând spre un drum. Duce spre munte.
Niciunul nu vorbește cât timp conduc. Încerc să mă liniștesc și să-mi aleg bine cuvintele. El deja pare mai relaxat. De parcă nu i-ar păsa prea mult că stă pe scaunul copilotului în mașina profesoarei lui de limbă și literatură. Să nu ne vadă nimeni pentru că nu vreau să dau explicații, nici să creadă lumea ce nu e. Aș putea spune că l-am adus acasă, că se simțea rău… dar n-o să meargă.

Parchez pe un drum unde există un mirador cu deschidere către întregul sat. La ora asta, nu e nimeni. Și, la cât e de urâtă vremea, nimănui nu i-ar trece prin minte să se oprească să contemple peisajul. Opresc motorul. Nu ne dăm jos din mașină. Mă privește întrebător.

— Scoate-ți telefonul, îi zic.

— De ce?

— Nu vreau să înregistrezi conversația asta. S-ar putea să zic vreo două vorbe urâte și prefer să nu rămână înregistrate.

— Ai văzut prea multe filme… Scoate-l mai întâi tu pe-al tău.

— E mașina mea și eu comand aici. N-am de ce să scot nimic.

— Păi, dacă tu nu-l scoți…

— Bine, bine.

Iau telefonul din buzunarul pantalonilor și îl pun pe bord. Roi face la fel.

— Și acum? Mă dezbrac ca să vezi că n-am niciun microfon?

— Nu-i amuzant, nu-i deloc amuzant. Îmi nenorocești viața și trebuie să încetezi. Nu ți-am făcut nimic ca să-mi faci una ca asta. Trebuie să încetezi imediat. Dacă o faci, promit să uit totul.

— Ce să încetez?

— Voiai să-ți demonstrezi teoria, foarte bine, ai făcut-o. Mi-e clar. Recunosc. Ai câștigat.

— Dar ce teorie? mă întreabă cu tot calmul din lume, de parcă n-ar fi vorba despre el.

— Teoria că toți avem puncte slabe și că e suficient să le cunoască cineva ca să te nenorocească. Am înțeles. Aveai dreptate. Acum încetează. Șterge statusul de pe Facebook, șterge profilul și debarasează-te de tot ce ai furat de pe iCloud-ul meu. Dacă nu o faci, chiar voi fi implacabilă. Poate că-mi vei distruge căsnicia, dar n-am să mă las până nu te voi băga în închisoare sau până nu-ți voi distruge viața. Îți jur.

— Să vedem… povestea cu închisoarea nu va fi posibilă, pentru că sunt minor. Iar chestia cu iCloud-ul va trebui să mi-o explici, pentru că nu pricep ce zici.

— Roi, nu mă păcălești. Așa cum ai intrat pe contul meu de Facebook, la fel ai intrat și în iCloud-ul meu. Și ai avut acces la tot.

— Nu, spune calm.

Ce stoic e ticălosul!

— Da, ai intrat. Știu.

— Ți-am zis că nu. Una e să intri pe un profil privat de Facebook, asta o

face și un copil de doi ani, și alta să-ți spargă cineva parola de la iCloud.

— Doar nu vrei să-mi zici că nu știi s-o faci…

— Păi, dacă m-aș strădui mult, poate că aș reuși să mă strecor. Dar cu mult efort. Și, sincer, mă îndoiesc că aș găsi ceva acolo care să merite atâta efort.

Respir. Lucrurile nu decurg cum mă așteptam. Îmi imaginam un Roi șmecher, lăudându-se cu isprava sa, afișându-și puterea, râzându-mi în față, desfătându-se cu disperarea mea, dar nu prevăzusem asta, să nege majoritatea acuzațiilor, să aibă această atitudine aproape de copil bun, cu excepția zâmbetelor sale cinice și a controlului absolut al situației. Ce fac?

— Nu ești conștient de cât de gravă este situația. Îmi violezi intimitatea. Este un delict și-ți dau șansa să încetezi, să te îndrepți. Următorul meu pas este să te denunț. Și nu doar la liceu, ceea ce, desigur, voi face. Dar se va ajunge chiar la proces, Roi.

— Tanti, ai mai zis asta, dar oricât o repeți, nu va fi așa. Eu n-am făcut nimic.

— Atunci cine, ia zi? Nerea? Iago? Sunteți toți trei mână-n mână, nu? Poate că n-ai furat tu parola, dar le-ai dat ideea lor…

— De Nerea e doar gura. Și e prea isteață ca să se bage în așa ceva. Cât despre Iago… uite, după ce… după ce-a făcut zilele trecute la cimitir, puțin îmi pasă.

— Adică, ar fi putut s-o facă Iago?

— Eu spun doar că n-am fost eu.

— Bine, atunci vorbește cu Iago, spune-i să-l șteargă. Spune-i că…

— Tocmai ți-am zis că nu mai vorbesc cu el.

— Iar eu îți spun că, dacă mâine mai e statusul ăla pe profilul meu, trec la acțiune! Vă denunț! Voi reuși să fiți exmatriculați definitiv! Și luați-vă adio de la universitate și de la viitorul vostru!

Rămâne tăcut. Nu și-a pierdut nicio clipă calmul. Eu m-am agitat de la bun început, am acționat ieșindu-mi complet din minți. Chiar și în privința asta mă întrece. Un mucos nenorocit. Un elev nenorocit a scos tot ce-i mai rău din mine.

— Și pot să te întreb ce scrie în acel status de ești atât de terminată?

— Nimic.

— Haide, au lovit la țintă, nu? Unde te doare cel mai tare.

— Ce vrei? Spune-mi ce vrei. În afară de a dovedi că ai dreptate. Ce mai vrei? Să discutăm.

— Vreau să mă duci acasă. Acum. Sau, uite, o iau pe jos, nu-i nicio problemă.

Se pregătește să coboare, iar eu, aproape instantaneu, blochez ușile. Mă privește uimit.

— Tanti, tu ești de groază. Deschide.

— Te duc.

Pornesc. Păstrăm tăcerea tot drumul. Ajungem la clădirea lui. De data asta nu parchez mașina, pur și simplu opresc în fața clădirii unde locuiește.

— Pleacă. Vorbește cu cine-o fi și încetează asta. Fă-o. Pentru binele vostru.

— Iar eu îți spun că n-am nicio legătură. Cu mine ai greșit ținta.

Iese din mașină. Trântește portiera. Dar înainte de a intra în clădire, se apropie de geamul meu. Îmi face un semn să-l cobor. O fac.

— Un lucru îți mai spun. Dacă o să vorbești cu Iago și vrei să-l sperii, sper să te străduiești mai bine. Ăla nu-i ca mine. El e dat dracului.

Capitolul 23

Ajung acasă epuizată, cu nervii la pământ. Încerc să deschid grilajul de la intrare cu telecomanda, dar nu reușesc. Așa că mă dau jos din mașină și încerc s-o fac manual. Dar tot nu merge. Sun la interfonul de la poartă.

— Da?

— Germán, nu pot să deschid poarta. Nu știu ce are… Nu știu ce are…

— Vin acum.

— Mulțumesc.

Germán coboară imediat și deschide poarta dinăuntru. Urc în mașină fără să-l salut, pornesc motorul și o bag în garaj.

— Rahatul ăsta nu funcționează.

— N-o mai fi având baterie. Mie mi-a mers înainte. Dă-mi voie să verific.

— Dacă nu merge, înseamnă că nu merge. Sau crezi că nu știu să folosesc o telecomandă?

— Bine, bine…

Conștientă de tonul pe care l-am folosit, îi dau telecomanda.

— Ia, scuze. Aparatele astea mă enervează rău.

— Auzi, vrei să ieșim la o plimbare? În felul ăsta te relaxezi și vorbim.

— Acum? N-am chef să ies, Germán.

— Trebuie să stăm de vorbă, Raquel. Și e mai bine să luăm aer.

Simt cum mi se strânge stomacul. Despre ce trebuie să vorbim? Mi-a văzut profilul de Facebook. Sigur. La naiba. La naiba. La naiba. Trebuie să-i spun adevărul. Nu, adevărul nu, o parte din adevăr. Doar cea necesară pentru a putea justifica acel status pe profilul meu. Dar cu ce să încep? Cum o să creadă că un elev a descoperit că am avut doar o noapte, doar una, de sex cu Simón? De unde să deducă asta, dacă nu din toate e-mailurile cu care l-am hărțuit pe prietenul lui? Ah, Doamne, dar trebuie să încerc, trebuie să fiu convingătoare, trebuie să acopăr această rană înainte să devină o hemoragie de neoprit.

— Bine.

— Haide.

Îl urmez până în garaj și văd că-mi arată două biciclete.

— Sunt moarte de plictiseală la O Muíño. Așa că le-am adus aici.

Îmi vine să protestez din nou, pentru că n-am niciun chef să mă plimb cu bicicleta, dar, înainte să-mi dau seama, pedalăm deja pe străzile satului. Ar trebui să mă bucur de plimbare, dacă n-ar fi acea neliniște care mă macină. Încerc să mă liniștesc, să mă las purtată de pedalare, să pună stăpânire pe mine senzația infantilă de a merge pe bicicletă.

— Cum e la școală? mă întreabă.

— Bine…

— Aha.

Știe. Știe tot. O să fie oribil. Și simt că n-am scăpare, oricât aș lua-o la fugă pe această bicicletă, nu voi avea cum să scap.

— O luăm pe aici?

Germán are două prosoape pe umeri și un ghiozdan în spate, n-a vrut să-mi spună pentru ce le-a luat. Are de gând să facă un picnic la ora asta? Are mâncare în ghiozdan?

— O să-ți placă locul. S-o luăm pe aici.

Nu știu cât timp pedalăm, bine că terenul este destul de plat, iar denivelările pe care le întâlnim sunt în pantă. Și, în sfârșit, o luăm pe o cărare, un drum de țară, care ne duce până la lacul de acumulare As Conchas. Locul este extraordinar. Dacă în urmă cu două ore ploua cu găleata, acum cerul este complet senin și mii de stele ne luminează. Infinitul universului acolo sus. În văzul nostru. Păcat că n-am starea de spirit necesară să mă bucur de el.

— Vino.

Lăsăm bicicletele și ne apropiem de malul lacului. Se aud unele voci. Mai sunt și alți oameni pe aici? Germán arată cu mâinile spre niște bălți. Au dimensiunea unor piscine mici sau jacuzzi mari. Trei sau patru persoane se scaldă la ora asta, într-o noapte de iarnă ca aceasta. Iese fum din două izvoare de apă caldă.

— Nu te-am adus niciodată aici, nu-i așa? Ce deștepți au fost romanii!

— Romanii?

Ce legătură au romanii acum? Pentru asta m-a adus aici? Voia să vorbim despre romani? Nu înțeleg nimic.

— Acolo, la două sute de metri, se află ruinele așezării romane. Știi că mulți spun că nu zăcămintele de aur din Ourense i-au atras pe romani? Mai ales pentru că nu trebuie să fi găsit multe. Apele sale termale i-au atras. Cele pe care le-au găsit pe râurile Miño, Arnoia și pe acesta, pe râul Limia. Vezi acele cinci băi mici? Sunt romane. Aici veneau să se scalde. Vino, bagă

mâna.
Îi dau ascultare. Îmi apropii mâna de apa uneia dintre bălți. E caldă.
Germán începe să se dezbrace.
— Ce faci?
— Mă dezbrac. O să facem o baie.
— Acum? Dar nu trebuia să vorbim?
Sunt din ce în ce mai nedumerită.
— Nu putem să vorbim în apă?
Germán rămâne complet dezbrăcat și intră în baltă. Eu mă uit la el, neştiind prea bine ce să fac. Privesc spre locul unde se află celelalte persoane. Sunt doar trei sau patru și se află la o distanță destul de mare, în alte bălți. Cu siguranță, și ele sunt dezbrăcate. Așa că nu se vor scandaliza dacă mă văd fără haine.
— Haide, bleguțo.
Chiar vrea să mă bag acolo dezbrăcată? De ce? Ca să-mi facă apoi scandal și să mă lase acolo singură și în pielea goală? Asta vrea? Dar nu, Germán nu e așa. Decid să mă dezbrac repede. E frig. Foarte frig. Așa că mă bag repede în apă. Corpul meu se obișnuiește imediat cu acea temperatură caldă. Și reușesc să mă relaxez puțin.
— Cum e?
— Bine… Presupun… Vorbim?
— Stai liniștită, relaxează-te, permite-i acestei ape alcaline și călduțe să intre în fiecare por al pielii tale, o să vezi ce bine e.
Păstrăm o vreme tăcerea, pe care eu o rup în cele din urmă cu o întrebare inofensivă.
— Veneai des aici în adolescență?
— Câteodată. Tatei îi plăcea mult să vină.
Observ cum o umbră îi acoperă chipul, dar încearcă s-o alunge.
— Dar nu erau atâtea bălți. Pe astea le-au construit de curând. Nu-i așa că-i plăcut?
— Da. Dar o să ne fie un frig când o să ieșim…
— Vei vedea că nu. Având corpul fierbinte, vei fi recunoscătoare pentru puțin frig.
Germán se relaxează în apă, contemplă peisajul nocturn. Respiră.
— Ce isteți erau romanii, sigur au descoperit aceste ape și au zis: „gata, rămânem aici. Vom construi aici o așezare”. Și cine știe câți ani s-au bucurat de nopți precum aceasta, exact aici, unde suntem noi. Nu e uluitor că în

clipa asta suntem aici, în această apă caldă, și contemplăm aceleași stele pe care le-au văzut ei cu două mii două sute de ani în urmă?

Germán privește din nou cerul.

— Ar fi trebuit să-mi descarc pe telefon aplicația aia care spune numele constelațiilor. Acum aș fi putut să mă laud și să pun nume fiecăreia dintre ele.

Ar trebui să mă bucur de acest moment, știu. Dar nu pot. Și, mai ales, nu pot face asta gândindu-mă că s-ar putea să fie ultima oară când ne bucurăm de așa ceva, că atunci când se va afla tot adevărul, nimic nu va mai fi la fel. Ceea ce nu reușesc să înțeleg este de ce Germán lungește atât de mult totul. Vrea să-mi dea de înțeles într-un mod încâlcit că relația noastră ar fi putut să fie plină de astfel de momente și că eu singurică am decis s-o distrug?

Germán își ia ochii de la firmament și se uită la mine.

— Nu știu cu ce să încep.

Iat-o că vine. Bomba. Ah…

— Nici eu, îi răspund.

— Am luat o hotărâre, spune pe un ton grav.

E foarte serios. Nici nu e de mirare.

— La naiba…

— Știu că este greu și știu că… dar nu văd altă alternativă. Chiar nu o văd.

— Eu cred că putem să stăm de vorbă, Germán. Să nu ne grăbim, eu… nu știu cu ce să încep.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, pentru că e deja destul de greu, iar dacă mă întrerupi, va fi imposibil. Fiindcă te-am adus aici ca să ne simțim bine și relaxați. Pentru ca, pe lângă acest cer infinit și plin de secole de istorie, problema noastră să pară ceea ce este, o chestie măruntă.

Tac. Iar Germán începe să vorbească fără să mă privească:

— Vreau să cumpăr partea de restaurant a mamei. Pilar și soțul ei nu vor să se implice sau nu pot. Dar eu vreau s-o fac. Nu pot permite ca mama să-l vândă și să rămânem fără O Muíño. E casa noastră.

— Vrei să cumperi restaurantul?

— Cu fratele meu. Să fim asociați cu părți egale. Și să-l transformăm într-o pensiune.

— Asta voiai să-mi spui? întreb respirând ușurată.

Cu o ușurare care mă face să simt că plutesc, ca și cum forța de gravitație n-ar avea efect asupra mea.

— Știu că, spus așa, pare ceva măreț. Și că este o decizie pe care trebuie s-o luăm amândoi. Știu, dar voiam să-ți spun că mi-e foarte clar, Raquel. Nu fug de nimic, nu mă dau bătut, chiar nu. Dar, să recunoaștem, am avut la dispoziție doi ani să scriu și n-am reușit decât să-ți fac viața mizerabilă. Ai avut o răbdare infinită cu mine. Trebuie să schimb direcția. Iar aceasta este o șansă grozavă, chiar este. Am fost fericit zilele astea muncind alături de fratele meu. Am multe planuri, multă energie. Cred că pensiunea ar putea funcționa, cred că aș ști cum s-o administrez. Și, uite, dacă nu te vezi locuind aici, ne putem muta în Vigo sau în Ourense, eu sunt dispus să fac naveta în fiecare zi. Dar cred că asta trebuie să fac, Raquel, trebuie s-o fac.

— Bine, răspund.

Observ cum îl dezarmează răspunsul meu.

— Bine?

— Da, înțeleg. Ai dreptate. Cred că, dacă ți-e atât de clar, tot ce pot și trebuie să fac este să te sprijin.

— Sigur?

— Da.

— Dar cum rămâne cu tot ce mi-ai spus, că mă îngrop de viu, că fug, că fac asta doar pentru ca tata să se simtă mândru de mine?

— Dacă ești hotărât, sunt și eu, Germán.

Germán e șocat. Zâmbește fericit. Cred că de mult nu l-am mai văzut atât de bucuros.

— Măi să fie, chiar a funcționat că te-am adus la terme… Ah, Quela, ești cea mai bună. Mă sărută. Mulțumesc. Te iubesc.

— Ei, nu e mare lucru.

— Ba e. Ba e. Faptul că mă sprijini înseamnă totul. Dar… acum urmează partea afurisită, și anume să obținem un credit pentru a putea plăti partea mamei mele. Fiindcă acum băncile sunt foarte afurisite când e vorba să împrumute bani. Analizează totul pe toate părțile. Iar câștigurile de la restaurant sunt așa și așa, au fost doi ani slăbuți…

— Bun, am apartamentul mamei. A sosit momentul să-l scot la vânzare. Cu siguranță, ce obțin pe el ne ajunge să cumpărăm partea de restaurant.

— Apartamentul mamei tale? Nu, nu, nu. Nu pot să-ți cer asta.

— De ce nu? Suntem soț și soție. Ce-i al tău e al meu și ce-i al meu e al tău. Asta e pentru toată viața, nu? La bine și la greu. Am trecut prin multe situații și le-am depășit. Iar dacă acum a apărut asta și trebuie să investim în O Muíño, în proiectul tău, bun, atunci va trebui să o facem.

— Sigur?
— Da.
— Raquel, dar mai ieri îmi cereai să scriu, să nu mă închid aici. Iar acum ești dispusă să-ți investești moștenirea în restaurant.
— Îmi investesc moștenirea aici ca să nu fii nevoit s-o pierzi pe a ta. Nu mi se pare un târg rău. Și știi ce? Poate că e compatibil. Poate, nu spun acum, dar poate peste câțiva ani, când totul va fi demarat, vei putea să scrii.
Bine. O să sacrific apartamentul mamei pentru a-mi salva căsnicia. Căsnicia aceea care, de la o vreme, nu știam dacă merită osteneala. Trăiam cu îndoiala constantă de a nu ști dacă eram niște lași pentru că nu îndrăzneam să ne despărțim sau niște curajoși pentru că ne străduiam în continuare. Și iată răspunsul: vreau să lupt ca s-o salvez. Ca să fim în continuare doi, ca să fim în continuare noi. Acum știu ce vreau, având în vedere posibilitatea de a-l pierde, știu că vreau să lupt. Iar dacă prețul este apartamentul mamei, foarte bine.
În momentul acela, niște faruri foarte puternice luminează întreaga zonă. Se aude zgomot de motoare. Privim în direcția de unde vine zgomotul și vedem sosind două jeepuri enorme, cu pneuri uriașe, până la malul lacului de acumulare. Au muzica dată la maximum.
— Ce-i cu ăștia? întreb.
Din vehicule coboară un grup de oameni, toți destul de tineri, făcând multă zarvă. Au sticle în mâini, e clar că sărbătoresc ceva. Încep să se dezbrace. Iar unii în lenjerie intimă și alții goi intră în bălți printre strigăte. La naiba cu toată pacea și contemplarea universului.
— La naiba, Germán!
Cel care-l salută e unul din familia Acebedo. Gabriel, cel cu părul hippy. Care se aruncă în balta noastră în costumul lui Adam. Ce să mai, în pielea goală, la fel cum suntem eu și Germán.
— Fetelor! Aduceți-ne niște beri! le strigă celor două fete care au rămas lângă jeepuri. Trebuie să sărbătorim.
— Ce mai faci, Gabriel? întreabă soțul meu oarecum stânjenit.
— Grozav, iar acum, că vă am aici, mai bine decât oricând. Ce coincidență! Nu știam că vii aici să faci baie seara cu soția ta. Ce tare! Pe a mea n-o conving să facă așa ceva nici dacă o îndop cu fructe de mare și pastile.
— Mă rog, nu pare că-i simți prea mult lipsa, îi spun.
— Bineînțeles că nu. Și cu atât mai puțin acum, pentru că e în Mexic.

Pentru mine, acesta este secretul unei căsnicii fericite. Să te întâlnești cu nevasta cât mai puțin posibil.

Râde la propria glumă. Se bălăcește în apă ca un copil mic.

— Mama mă-sii! Ce bine-i aici!

Le strigă fetelor:

— Vin berile alea sau ce?

Fetele se apropie cu o ladă frigorifică. Și scot mai multe beri, pe care ni le oferă.

— În sănătatea voastră, porumbeilor! Auziți, după ce plecăm de aici, ne ducem să încheiem petrecerea acasă. Veniți și voi, nu?

— Mulțumim, dar eu mâine am ore…

— Da, mulțumim, Gabriel, dar și eu am treabă la restaurant.

— Aha, aha… Unde aveți mașina?

— Am venit cu bicicletele, spune Germán.

Gabriel nu reușește să-și înăbușe râsul când îl aude.

— Atunci va trebui să veniți cu noi, chiar dacă nu vreți. La cum o să vă scadă tensiunea când o să ieșiți din apa asta caldă, nu veți fi în stare să urcați nici măcar una dintre acele pante până în sat. Nici măcar una…

— Vom vedea, îi zic.

Gabriel râde din nou. Chiar cu mai multă poftă.

— Niciuna, drăguțo, niciuna.

Bea berea din două înghițituri.

— Gata cu apa caldă.

Se ridică și rămâne în picioare în baltă. Se uită după prietenii lui și strigă:

— În apă, rațelor! Doar nu sunteți lași!

Și, cu un strigăt viking, iese din baltă și aleargă până la mal. Prietenii îl urmează, strigând și ei, și cad în apă făcând mult zgomot și dând din mâini.

Eu și Germán observăm din baltă toată desfășurarea tinerească de care sunt atât de mândri.

— Sunt mai rău decât adolescenții, comentez.

— Fugim înainte să ne oblige să continuăm petrecerea cu ei?

Sunt întru totul de acord. Așa că ieșim amândoi din apă, ne ștergem cât putem de repede și ne îmbrăcăm. Gabriel avea dreptate într-o privință. Avem tensiunea foarte scăzută. Apa caldă ne-a secat de energie. Iar când urcăm pe biciclete, simțim imediat că ne va fi foarte greu să pedalăm. De ce n-om fi venit cu mașina?

Iar la prima pantă, cedez. Decid să merg pe jos și să trag bicicleta după mine.

Douăzeci de minute mai târziu, deja nu mai pot și simt că de-abia am înaintat. Auzim motoarele mașinilor. Trec pe lângă noi claxonând. Unul dintre jeepuri oprește la câțiva metri mai în față. Gabriel iese din mașină și se apropie de noi.

— Băieți! le strigă celor din mașină. Hai, ajutați-mă să pun bicicletele în spate.

— Nu-i nevoie, Gabriel, spune soțul meu.

— Aha, aha…

Eu n-am putere să protestez. Și, înainte să ne dăm seama, bicicletele noastre sunt deja în portbagaj.

— Haideți, sus!

— Dar ne lași acasă, da? îi cere Germán.

— După un pahar la fermă, vă las unde vreți.

Germán mă privește cu resemnare. Eu încuviințez. Orice, numai să nu continui să pedalez. Ce noapte ciudată!

Jeepurile cu muzica la maximum ne duc până în sat. Dar, în loc să intre în zona urbană, o iau pe o șosea care conduce la o fermă enormă înconjurată cu un gard impunător din fier și piatră. Poarta care se deschide când Gabriel apasă pe o telecomandă este și mai monumentală.

— Bine ați venit la Vila Acebedo.

La vreo trei sute de metri vedem o clădire enormă din piatră. Este un fost palat restaurat. Nu știu nici câți metri pătrați o avea, nici ce avere o fi costat renovarea lui. Germán îmi vorbise cândva despre palat, dar e prima dată când voi intra în el. Recunosc că simt o oarecare curiozitate să aflu cum o fi în interior.

În curând o să văd. Coborâm din mașini și intrăm în palat. Gabriel are bun-gust. Pereți din piatră, podele și mobile din lemne nobile. Ficuși și mici palmieri răspândiți prin toate părțile oferă spațiului un aspect între decadent și exuberant. În aripa de vest, așa se referă Gabriel la acea parte a casei, există o bibliotecă minunată cu tavane foarte înalte, cu un aer industrial, proiectată cu siguranță de un arhitect de renume ce și-a exercitat asupra ei tot talentul. Gabriel mi-o arată cu mândrie.

— Lemn din stejar. Paisprezece mii de volume. Și nu, nu le-am citit pe toate, glumește. Albumele cu Tintin, da. Ce vrei de băut?

— Apă?

— De-aia nu avem. Dar o să găsim ceva și pentru tine. Haide.

Gabriel ne conduce până la o piscină interioară. E de vis. Îl privesc pe Germán.

— Impresionant, nu?

Obscen, mă gândesc. E obscen că locuieşte în casa asta, că se laudă cu ea, când mai bine de jumătate din sat locuieşte în mizerie de când s-a închis fabrica familiei lui.

— Mă duc după băutură. Să nu vă îndepărtați prea mult.

Ne lasă acolo și dispare.

— Dar nu sunt în ruină? îl întreb pe Germán.

— Milionarii cad mereu în picioare. Pot să închidă fabrici, să piardă milioane, dar știu cum să-și mențină în continuare statutul. În plus, și-au diversificat averea. Au lanțuri hoteliere pe coasta Caraibelor din Mexic și Miami, care le merg de minune.

— Am înțeles…

Gabriel apare cu pahare pentru noi.

— Să nu vă lipsească nimic. Aveam de gând să trezesc personalul de serviciu, dar e prea târziu. Așa că le spun oamenilor să se servească singuri. Ah, în dulapul acela există costume de baie. Deși, mă rog, ne-am văzut deja toți în pielea goală, dar ca să păstrăm normele… Și e mult mai distractiv să ni le dăm jos apoi…

Îl privesc pe Germán. Nu vreau să par o mironosiță, dar nu mă încântă deloc posibilitatea ca lucrurile să degenereze și să sfârșească într-un fel de orgie în masă. Înainte să spun ceva, Germán mi-o ia înainte.

— Bea-o din două înghițituri și plecăm.

— Mulțumesc, îi zic, respirând ușurată.

Însă planurile noastre de fugă nu dau rezultate. Gabriel insistă că ne va duce el cu mașina, dar mai târziu. Așa că n-avem încotro decât să rezistăm. Petrecerea s-a animat, sosesc și alți oameni. Toți sunt tineri, între douăzeci și treizeci de ani.

— Sunt din sat? întreb.

— Presupun că mulți sunt din Ourense sau din Portugalia. N-avem scăpare.

— Și face un casting ca să-i aleagă, sau cum? Nu există nicio fată, niciun băiat urât.

— Gabriel a fost întotdeauna un desfrânat.

— Iar tu ești încântat, îi trântesc.

— Eu? Râde. Să nu-mi spui că ești geloasă.
— Nu… dar totul… nu știu… e cam marțian, nu?
— De ce?
— Nu știu… tipul ăsta de petreceri… aici…
— Nu înțelegi cum de știu și oamenii de la sate să se distreze?
— Nu e vorba de asta.
Văd ceva.
— La naiba!
— Ce-i?
Îi arăt doi puști care tocmai au intrat.
— Cred că ăia doi sunt elevi de la liceul unde predau. Să plecăm de aici. Nu vreau să mă vadă. Haide.
Germán vrea să-și ia mai întâi rămas-bun de la Gabriel, dar eu insist.
— Îl suni mâine și îți iei rămas-bun. Nu fi atât de politicos.
— Bicicletele noastre sunt la el în mașină. Durează doar un moment.
În timp ce Germán se duce să-l caute pe Gabriel, eu încerc să mă ascund în spatele plantelor. Îi văd pe puști dezbrăcându-se acolo, în fața mea, ca să-și pună un slip, fără să le pese că i-ar putea vedea cineva. Se aruncă în apă. Germán vine cu Gabriel.
— Așadar, profesoara vrea să plece.
— Îți mulțumesc mult pentru petrecere, dar deja e foarte târziu.
— Nu-ți face griji. Deși pierdeți partea cea mai frumoasă…
Ieșim din palat și urcăm în jeep.
— Dar dacă ne opresc agenții de la trafic, voi plătiți amenda. Glumesc, de mult n-am mai primit o amendă. Mă costă ceva bani.
Îi indicăm drumul spre casă. El vorbește întruna, se laudă cu locuința sa, cu petrecerile sale, îl lovește cu cotul pe soțul meu, căutându-i complicitatea. Noi ne limităm să încuviințăm. Și ne lasă exact la poartă. Nanuk latră nervos când ne vede coborând din mașină.
— Noapte bună, porumbeilor! Acum știți unde locuiesc. Repetăm când doriți.
Intru în casă, în timp ce Germán scoate bicicletele din portbagaj. Îl mângâi pe Nanuk, îl văd pe Gabriel vorbind cu Germán și luându-și rămas-bun de la el cu o pupătură pe obraz afectuoasă și o palmă la fund.
— Ai grijă de ea! Nici nu știi ce comoară ai, derbedeule!
Germán intră cu bicicletele.
— Nu știu cum de poți să-l placi pe tipul ăla.

— De ce?
— De ce?
Mie-mi trec prin minte mii de motive ca să-l urăsc, dar mi se par toate atât de evidente și mă deranjează atât de mult că Germán nu-și dă seama de ele, încât prefer să tac.
— Nimic… las-o baltă.
Mă închid în baie. Am nevoie să stau singură câteva minute. Să-mi fac ordine în gânduri, să respir. A fost o zi foarte lungă și intensă. Profit ca să-mi verific de pe telefon profilul de Facebook, vreau să știu dacă a fost eliminat. Intru din nou de pe profilul lui Tere. Și constat ușurată că nu mai e acolo. O fi dat rezultate fermitatea mea în fața lui Roi? Și-o fi dat seama că sunt un os greu de ros? Mai bine să nu mă bucur prea devreme de victorie, pentru că s-ar putea ca el să nu fi avut nicio legătură cu toată chestiunea asta și profilul să fi fost șters la solicitarea mea. Dar important este că Germán nu l-a văzut. Acum trebuie să șterg orice urmă din iCloud-ul meu. Să șterg tot. Fotografiile, documentele, tot. Tot trecutul, ca să-mi salvez viitorul. Or fi făcut vreo copie la tot ce exista acolo? S-or putea juca în continuare cu mine? Sper că nu, sper să nu fi fost atât de prevăzători. Între timp, trebuie să-l elimin ca să nu-l mai poată accesa nimeni.

Capitolul 24

În zilele următoare totul decurge normal, în ciuda tuturor temerilor mele. Roi a revenit la cursuri și are prudența de a nu face niciun comentariu despre întâlnirea noastră. Cel puțin, în public nu spune nimic. Nu știu dacă o fi vorbit cu prietenii lui. Și eu mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Acasă, Germán este implicat întru totul în posibilele schimbări aduse restaurantului ca să-l transforme într-o pensiune. A vorbit deja cu un arhitect să-i facă un proiect. A făcut-o fără să-i spună fratelui său, iar când Demetrio a aflat, s-au certat. Într-o după-amiază, când ajung la restaurant, exact cu puțin înainte de a sosi lumea la cină, îi găsesc în plină ceartă.

— Nu mă opun, la naiba! Dar s-o luăm pas cu pas. Nici nu știm încă sigur dacă o să rămâi și deja vrei să revoluționezi totul.

— Păi, dacă rămân, nu vreau să fiu doar ajutorul tău la bucătărie.

— Dar cine ți-a zis să fii ajutorul de bucătar? Sunt o mie de alte lucruri de făcut. Mai ales de când mama stă cu brațele-n sân.

Nici n-apucă s-o menționeze bine, că soacra mea își și face apariția în restaurant, cu bigudiuri, în halat și papuci. În momentul acela încep să sosească primii clienți, care o privesc la fel ca noi, uimiți. Ce caută soacra mea în halat?

— Mamă…

— Ce-i?

— Una e să nu mai vrei să muncești și alta să cobori aici de parcă ar fi sufrageria casei.

— E casa mea.

— Casa e sus, aici este restaurantul.

Soacra mea îl ignoră. Ia capacul de pe una dintre oalele de pe foc și, cu o lingură din lemn, gustă supa.

— N-are niciun gust.

— Mama care te-a făcut, protestează Demetrio.

— Gustă, Raquel, îmi cere Claudia. Noi, femeile, ne pricepem la asta.

— Nu prea am gust, îi spun drept scuză ca să nu fiu nevoită să mă bag.

Claudia îmi aruncă una dintre acele priviri dezaprobatoare cu care sunt deja obișnuită.

— Aha…

Și, tam-nesam, iese din bucătărie și se întoarce pe unde a venit. Privirea lui Demetrio scânteiază. Însă Germán pare îngrijorat.

— S-o fi simțind bine mama? N-o fi luând-o puțin razna?

— Nici vorbă! O face dinadins, strigă Demetrio. Ne boicotează ca să luăm mai repede o decizie. Sunt convins de asta.

Germán mă privește, nu știu dacă-mi cere voie să-i spună ce decizie am luat. Când ajungem acasă, îi zic că-l privește, că poate să facă ce vrea, dar că ar fi bine să aștepte să fie totul rezolvat. Să vedem dacă există cumpărători interesați de apartament și chestiile astea. Pare de acord, dar cu toate acestea, e în continuare îngrijorat de sănătatea mintală a mamei lui.

În cancelarie, profesorii se bucură de absența lui Mauro, deși nimeni n-o spune explicit. Norul acela negru pe care-l aducea cu el, acea amintire constantă a morții Virucăi s-a risipit. Mă împrietenesc din ce în ce mai mult cu Isa, profa de chimie, care-mi aduce puțin aminte de Tere, deși e mai puțin frivolă și mereu e cu pisălogeala ideologică, fiindcă analizează totul din punct de vedere politic, și descopăr printre altele, că este căsătorită cu Marga, șefa de studii. Chestia e că deja mi se părea mie că au un discurs și un mod de a se exprima similare. Faptul că-și împart viața este, poate, unul dintre motivele care le face să trăiască în afara satului, fiindcă oricât de moderni ar fi oamenii de aici, două lesbiene căsătorite ar cam atrage totuși atenția. Sau poate că mă înșel și nu locuiesc în Novariz, pur și simplu pentru că nu vor.

Profit de faptul că mă înțeleg bine cu ea ca să încerc să mai cercetez puțin. Pentru că, deși au încercat să mă sperie spărgându-mi contul de Facebook, nu voi permite să scape basma curată. Nici vorbă. Iar dacă din hard disk-ul Virucăi n-am obținut prea multe informații, poate că e momentul să încerc alte căi. Dacă între Iago și Viruca a existat ceva, așa cum mi-a sugerat Mauro, poate că știe cineva de la liceu.

— Bem o cafea mai târziu? o întreb.

— Mai bine ceva mai tare.

Avem deja jumătate de gin tonic în corp. Observ privirea Conchei de la tejghea. Nu știu dacă mă judecă, nu știu dacă a ajuns deja la concluzia că am apucat-o pe calea greșită. Două săptămâni la liceu și deja beau gin la cinci după-amiaza. În aceste zile am încercat s-o trag de limbă pe Concha să-mi povestească tot ce crede despre moartea Virucăi, dar n-a scos o vorbă. „Nicio șansă, *miña nena,* așa-s bătrânii”.

— Haide, întreabă ce dorești, îmi trântește Isa.

— Nu știu ce-mi doresc să întreb.
— Ba știi foarte bine. Viruca.
Atât de evidentă sunt? Chiar se vede atât de clar?
— Mai degrabă mi-ar plăcea să uit tot ce are legătură cu ea decât să pun întrebări despre ea.
— Păcat că ceea ce preferi tu nu se va și întâmpla.
— De ce?
— Pentru că soțul ei nu te va lăsa s-o uiți, pentru că elevii nu te vor lăsa s-o uiți și pentru că tot liceul și tot satul sunt încă prea traumatizați după moartea ei încât să șteargă totul cu buretele. Ia zi… ce știi despre ea sau, mai bine zis, ce vrei să știi?
— Profesoară bună, foarte muncitoare, foarte… foarte frumoasă.
— Da, chiar era frumoasă. Foarte.
— Sigur erau toți înnebuniți după ea…
— Uite ce-i… eu i-aș fi făcut favoarea, spune Isa zâmbind cu jumătate de gură. Dar, sinceră să fiu, n-a fost niciodată interesată. Nici de mine, nici de nimeni. Să nu crezi că era dintr-acelea care se laudă cu frumusețea lor sau care trec prin viață seducând oameni. Mai degrabă se arăta oarecum distantă. Mă rog, nu distantă, dar nu flirta. Știi că unele persoane mai mult cochetează decât vorbesc sau încearcă să te seducă, dar ea nu era așa.
— Și, totuși, n-o deranja să-și expună intimitățile în clasă.
— Ah, dar făcea asta pentru a-i provoca pe elevi… Pentru a-i stimula. Mie mi se pare o mare greșeală, dar cred că aceea era intenția ei.
Vreau să-l aduc în discuție pe Iago, să aflu dacă ea a auzit vreun zvon despre ei doi, dar nu știu cum să o întreb. Așa că divaghez.
— Spui că nu se lăuda cu frumusețea, dar îi plăcea să se îmbrace foarte bine, nu? Totul de firme scumpe. Foarte scumpe.
— De unde știi tu asta?
— Am văzut fotografii. Și recunosc că am intrat pe Facebook-ul ei, o mint.
Mai bine să creadă că am intrat pe Facebook-ul Virucăi decât în casa ei.
— Aha… Observ o sclipire de admirație în privirea ei. Deci, ai aflat câte ceva. Mă lași să-ți spun părerea mea? Și apoi tragi ce concluzie dorești.
— Desigur.
— Dar nu aici, hai să ne plimbăm. De când nu te-ai mai plimbat pe la râu? E minunat. Mergem?
Îi dau de înțeles că sunt de acord. Isa i se adresează Conchei.

— Trece totul în contul meu, frumoaso.

Ieșim din bar și începem să mergem. De ce a preferat să continue discuția afară? Este atât de important sau de delicat ce-mi va relata? Dar, o vreme, vorbim sau mai bine zis vorbește ea despre banalități. Că satul îi place, dar nu într-atât încât să locuiască în el, că e păcat că va sfârși precum Ferrol, ca un oraș-fantomă după închiderea șantierelor navale. Că riscăm ca jumătate de țară să sfârșească așa. Sau, cel puțin, jumătate din Galicia, fiindcă redresarea, de-ar sosi, știm deja că aici sosește întotdeauna târziu, că suntem vagonul de la urmă. Că nu avem nici putere financiară, nici capacitatea de a produce industrie. Că stăm foarte bine la capitolul turism, dar Camino de Santiago, fructele de mare și fantezia microclimei estuarelor au și ele o limită. Că doar cu astea nu ne descurcăm.

Are dreptate șefa de studii când ne spune că pe noi, profesorii, dacă ne pornești, nu ne mai oprește nimeni. Este unul dintre defectele noastre sau una dintre calitățile noastre. Blestemata elocvență, acea capacitate de a ține un discurs din neant și de a-l argumenta până la infinit, dacă-i nevoie. Când mă cert cu el, Germán ajunge să-mi reproșeze mereu că locvacitatea mea îl zăpăcește, îl enervează, îl epuizează.

Isa continuă să vorbească despre idiosincrazia și situația din Galicia. Unul dintre subiectele preferate ale oricărui profesor implicat politic, iar Isa este o astfel de profesoară. E dintr-acele profesoare care se preocupă de elevi și care le vâră ideologia lor printr-o pâlnie. De multe ori, fără să fie conștiente de asta. Sau cu intenția de a-i face să reacționeze, de a-i ajuta să-și clădească o minte critică. Chiar dacă, deseori, tot ce obțin sunt adepți pentru cauză. Pot fi mai mult sau mai puțin de acord cu ceea ce spune, dar recunosc că, în aceste momente, mă interesează destul de puțin. Vreau să-mi povestească ce mă interesează.

— Viruca, nu?

Asta, da, Viruca.

— Virucăi și soțului ei le plăcea să trăiască bine. Foarte bine, ceea ce în țara asta s-a numit a trăi mai presus de posibilități. Să ne înțelegem, mai presus de posibilitățile a doua salarii de profesori. Dar ea și Mauro aveau, probabil, bani de la familie. Să fim serioși, părinților Virucăi nu le-a mers deloc rău și era singurul lor copil. Și am impresia că și Mauro provine dintr-o familie înstărită, iar după moartea părinților trebuie să-i fi revenit o sumă frumușică. Dar, din ce știm sau intuim, sau din ce a vrut să ne povestească Viruca, a investit prost, foarte prost. A băgat mii și mii de euro în acțiuni la

fabrica Acebedo, firma de mezeluri, o știi, nu?

— Desigur.

— Păi, a investit cu puțin timp, la un an și un pic, cred, înainte să se ducă totul de râpă. Au pierdut totul. Au trebuit să ipotecheze din nou casă, să ceară bani de la bănci… să-și vândă cabana de pe plajă, să-și reducă stilul de viață la condiții foarte proaste și, cu toate acestea, socotelile tot nu se potrivesc, au venit și mai multe credite, și mai multe împrumuturi, o nebunie. Cred că Viruca nu l-a iertat și l-a învinuit, iar căsnicia s-a dus dracului în câteva luni. În acele luni de certuri, unele treceau dincolo de limită, nu se ascundeau, și de-aia am atâtea informații, una e bârfa și alta e să știu, pentru că eram cu toții la capătul străzii.

Încerc să diger toată acea informație, căutam ceva despre un posibil flirt între Iago și Viruca și dau peste această panoramă. Mă dezamăgește totul. Nici nu știu ce să mai cred. Mă ghidează Mauro spre băiat, spre Iago, ca să nu cred că el a avut vreo legătură?

— După cum îți spuneam, în acele luni din anul trecut randamentul academic al Virucăi nu s-a văzut afectat, elevii nu s-au plâns de nimic și totul a decurs bine. Dar când a venit vara, atunci lucrurile s-au schimbat. Ea era alta. Niște suișuri și coborâșuri de nu-ți vine să crezi, când era în al nouălea cer, când își târa picioarele pe coridoare. Și atunci, încetul cu încetul, elevii au început să comenteze. Că mirosea a alcool, că-i invita pe toți să se dezbrace, metaforic vorbind, adică să se dezbrace emoțional, să-și deschidă sufletul. Știi și tu, ideile lui Perogrullo. Ea, se pare, a mărturisit câteva lucruri inimaginabile. Că soțul ei încercase s-o recâștige în acea vară într-un mod patetic, că mai bine se călugărea decât să se mai culce cu el…

— Le-a povestit astea elevilor?

— Da, să ne înțelegem, cu toții am mai făcut câte-o indiscreție și le-am comentat elevilor chestii din viețile noastre, la urma urmei, după luni întregi și atâtea ore de curs se creează o legătură, iar elevii se pricep de minune să te tragă de limbă… Dar să vorbești despre experiențele tale sexuale… ufff… nu trebuie să fii prea isteț ca să știi că e o idee foarte proastă.

— Și ce i s-a întâmplat pe timpul verii ca să se întoarcă transformată în altă persoană?

— Asta e întrebarea de un milion de puncte. Am discutat, dar niciunul dintre noi nu știe. Nici măcar fostul ei soț. Și cred că din cauza asta Mauro e atât de amărât, din cauză că n-a știut să citească simptomele, nici să taie problema de la rădăcină, fiindcă n-a știut niciodată unde era rădăcina.

— Adică, după părerea ta, totul are legătură cu problemele economice…

— Deci, trecutul meu marxist leninist mă trădează, văd în orice o cauză economică, dar nu, cu siguranță e mai mult de atât. Un scriitor pe care-l urmăresc pe Twitter spune că e mereu uimit că în sondajele CIS[8] în care spaniolii sunt întrebați despre problemele care-i preocupă cel mai mult, nu apare niciodată dragostea pe prima poziție.

Zâmbesc la această idee. Și-mi imaginez una dintre acele sondaje având în capul listei dragostea, urmată de șomaj și apoi de independența Cataloniei.

— Cine știe ce motive are o persoană ca să decidă să-și pună capăt vieții? continuă să spună. Ruina economică, depresia, dezamăgirea în dragoste sau clima asta nenorocită, pentru că, atunci când vin șapte săptămâni de ploaie neîntreruptă, îți piere cheful de orice…

— Așadar, nu crezi că elevii au făcut-o să se sinucidă?

— Deci… sunt doi sau trei, o să-ți dai tu seama, care sunt niște specimene… Și sigur că au apăsat pe butoanele adecvate ca s-o ajute să cadă, dar de aici până la a da vina pe ei… Noi, ceilalți, suntem aici, nu? Vreau să spun că pe noi, ceilalți profesori, nu ne-au înnebunit. Trebuie să fii deja pregătit. Nu știu dacă mă fac înțeleasă.

— Da, presupun că da.

Și mă gândesc: sunt eu pregătită?

— Pot să-ți pun o întrebare? îi trântesc. E… mă rog, sigur e o aberație, dar e ceva ce am auzit pe ici, pe colo… Crezi că a putut avea vreo aventură cu vreun elev?

— Viruca?

Râde.

— Nu, nu cred. Să fim serioși, n-are profilul profei pedofilie. Sigur vreunul era înnebunit după ea. Dar ea… Nu, nu… Nici vorbă. În plus, nu reușesc să cred întru totul în aventurile profesorilor cu elevii. Nu spun că nu se întâmplă niciodată, dar nu știu… cred că asta funcționează foarte bine în literatură sau în cinematografie, dar dacă lucrezi în domeniul ăsta și le predai elevilor, cred că ultimul lucru la care te gândești este că te-ar putea atrage unul dintre ei. Să fim serioși, pe mine mă pufnește râsul numai când mă gândesc că acele trupuri pe jumătate formate, transpirate, isterice, teatrale, acei saci plini de furie, de deliruri de măreție și de decadență, ar putea să mi se pară atrăgătoare.

Felul cum explică mă face să zâmbesc. Fiindcă sunt întru totul de acord

cu acea idee. Și mie mi-e greu să cred că un profesor sau o profesoară poate simți dorințe sexuale sau amoroase pentru acei elevi care încă sunt proiecte de persoane. Și nu vorbesc despre faptul că mă dezgustă din punct de vedere moral, ci despre pura imposibilitate de a exista acea dorință. Eu, care nu sunt străină de frumusețea unui corp bine clădit, atletic și care nu spun că nu există deja așa ceva la câte-un elev, am nevoie să fie însoțită întotdeauna de un stimul sau de o provocare, fie intelectuală sau de alt fel. Iar poziția de superioritate pe care, logic vorbind, o avem întotdeauna noi, profesorii, în fața elevilor dezactivează complet acea posibilitate de stimul. Dar, după cum bine spune Isa, cazuri de profesori sau profesoare care seduc sau se lasă seduși/ seduse de elevi și de eleve au existat de când lumea și pământul. Deși, la fel ca ea, și eu cred că sunt mai mult excepții decât regulă, cu toate că, dacă e să ne luăm după filme, seriale TV și literatură, par a fi la ordinea zilei.

Asta înseamnă că Virucăi i s-ar fi putut întâmpla? Că s-ar fi putut simți atrasă de unul dintre ei? S-ar putea, dar văzând reacția Isei, cred că ar trebui s-o exclud.

Sau nu?

Capitolul 25

Chiar dacă fac pe viteaza, nu reușesc să-mi îndepărtez frica de fiecare dată când intru la ore, așteptând ceva rău ce nu se întâmplă. Oare dețin în continuare toată informația de pe iCloud-ul meu? La fel pățesc și când ajung acasă. Am mereu senzația că Germán o să-mi spună că știe, că a aflat despre tot trecutul meu cu Simón, că mă părăsește. Am coşmaruri oribile noaptea. Simón apare în multe dintre ele. Ne-o tragem. Am niște vise erotice care până și pe mine mă fac să roșesc și care se transformă în cele din urmă în adevărate monstruozități. Așa că trec de la cea mai extraordinară excitație la cea mai groaznică teroare. Subconștientul meu e putred. Cum de putem adăposti asemenea atrocități în interiorul nostru? Cum e posibil ca, fără frâiele raționalului, care țin din scurt inconștientul, să se ducă totul dracului în felul acela? Mă trezesc prost dispusă, foarte afectată. Germán vrea să știe ce-am pățit. Începe să se îngrijoreze că mă trezesc atât de prost dispusă în fiecare dimineață.

— Ai visat-o iar pe mama ta?

— Da.

Îl mint. Îl mint pe soțul meu cu privire la coșmarurile mele. Nu cred că este prea grav. Pot să trăiesc cu asta. Dar mă deranjează. Nu vreau să mai existe minciuni în căsnicia noastră, vreau să las în urmă tot acest rahat. Vreau un nou început. Trebuie să mă iert, trebuie să depășesc ce s-a întâmplat, trebuie să reușesc să nu mă afecteze nimic din toate astea. Nu e posibil ca acum eu sau mai bine zis, acea parte din mine pe care n-o controlez să mă boicoteze cu acele coșmaruri care-mi condiționează starea de spirit toată ziua. Urăsc că mi se întâmplă asta. Urăsc că sunt atât de reale și de crunte, încât continuă să fie vii în mine și după ce mă trezesc.

— Quela, poate că te gândești la chestiunea cu apartamentul. Încă e timp să anulăm totul.

— Nu, nu e vorba de asta.

Decid să-i spun o parte din adevăr. Doar o parte. Deoarece, ca o mincinoasă desăvârșită ce-am fost, știu că minciunile sunt mult mai eficiente dacă sunt presărate cu puțin adevăr. Și-i spun că niște elevi îmi fac viața cam grea și vor să mă sperie puțin. Ca să sfârșesc precum Viruca, moartă.

— Ce? Dar de ce?

— Presupun că ei cred că sunt o pradă ușoară.

Germán se schimbă la față.

— Dar de când se întâmplă asta?

— Nu-ți face griji, Germán, a fost o prostie, în primele zile. Acum s-au mai relaxat lucrurile, îl mint.

— Uite ce-i, Raquel, nu e o prostie, cealaltă profesoară și-a luat viața. Dacă se mai întâmplă ceva, îmi spui, da? E o chestiune serioasă. Vei sta acolo până la sfârșitul anului școlar. Trebuie să le câștigi încrederea sau, nu știu… haide, nu le poți permite să-ți facă viața grea.

Îi spun că totul e sub control și că, dacă situația ar continua, aș vorbi cu șefa de studii și gata.

— Nu i-ai spus încă nimic?

— Nici nu s-a întâmplat ceva grav. Și uite, weekendul ăsta mă duc în A Coruña, iau puțin aer și sigur nu mă mai gândesc atâta. Și în felul acesta încep odată toate demersurile ca să vând apartamentul. Caut cea mai bună agenție, fac puțină curățenie, închiriez un depozit ca să las lucrurile de valoare…

— În weekendul ăsta? Nu se poate în următorul? Avem o nuntă la O Muíño și i-am promis fratelui meu că-l ajut.

— Rămâi. Prefer să mă duc singură. Petrec și eu o noapte ca fetele.

— Și o să te descurci singură cu totul?

— Am de gând s-o oblig pe Tere să mă ajute, nu-ți face griji. Și sigur mai pot să mituiesc încă vreo doi prieteni.

De-abia aștept să părăsesc Novariz pentru două zile. Vineri mă trezesc mai bine dispusă știind că, în câteva ore, voi fi în drum spre A Coruña. Am doar două ore de curs, voi mânca ceva ușor și voi porni la drum. I-am rugat pe elevi să-mi predea azi unul dintre comentariile de text pe care li le-am dat luni. După foaia cu maimuțoiul din spânzurătoare pe care am găsit-o dată trecută, nu ard de nerăbdare să strâng lucrările. Dar nici nu voi renunța să le strâng de teamă că voi da peste ceva ce nu-mi va plăcea. Mulți elevi nu-mi predau nimic. Îmi dau tot felul de scuze, „n-am terminat la timp”, „am uitat”, „l-am lăsat în alt dosar”, „nu știu unde l-am pus”, „toți îmi dați un milion de teme și n-am cum să le fac pe toate”… Acum elevii vin echipați cu telefoane mobile de ultimă generație, cu iPad-uri cu conexiune 4G, dar scuzele rămân aceleași dintotdeauna. Aceleași pe care le foloseam și noi când eram elevi. Or fi conștienți că nu de mult și eu eram de partea

aceea? Ies din clasă fără să arunc vreo privire lucrărilor. Nu vreau să-mi strice nimic weekendul. Iar când mă pregătesc să urc în mașină, îl văd pe Mauro apropiindu-se. Arată bine. Zâmbește cu jumătate de gură. Același zâmbet din ziua când l-am cunoscut. Un zâmbet care-și croiește drum prin tristețe.

— Bună. Ai găsit ceva acasă la Viruca? Ceva despre Iago?

Îl privesc. Îmi vine să-l întreb despre starea lui financiară. E adevărat că e ruinat? E adevărat că asta l-a distanțat de soția lui și l-a făcut să pice într-o stare depresivă?

— Ai găsit ceva? repetă.

— Deocamdată nu, îi zic. Adevărul e că am făcut o copie cu ce era în calculatorul ei, dar n-am prea avut timp… Am verificat ceva, dar n-am găsit nimic. Nici urmă de Iago. Deși nu știu dacă el este problema, Mauro.

— De ce spui asta?

— Săptămâna asta mi-a făcut cineva o festă și n-a fost el. Sunt convinsă. A fost Roi.

— Ce s-a întâmplat?

N-am deloc chef să-i povestesc, dar dacă nu-i spun, e în stare să mă sune la telefon sâmbătă și duminică. Așa că-l pun la curent într-un mod concis.

— Ce nenorociți! Așa sunt ei. Și de ce ești atât de convinsă că Roi e în spatele poveștii?

— Pentru că n-a avut nicio problemă să recunoască în fața tuturor și cu o atitudine de șmecher că intrase pe Facebook-ul meu. De-aia tot el trebuie să fi intrat în iCloud-ul meu.

Dar, ce-i drept, e ceva ce mă frământă și nu se potrivește întru totul, trebuie să recunosc.

— Deși, când l-am înfruntat, n-a recunoscut. A făcut pe miratul. Mi-l imaginam războinic, mândru de isprava lui. Dar nu, s-a prefăcut surprins și i-a ieșit de minune.

— E clar. Sigur n-a fost el, ci Iago.

— Nu știu… Cred că sunt implicați amândoi sau toți trei, cu Nerea. Se joacă cu mine.

— S-a mai întâmplat și altceva? Au mai făcut ceva?

— Pe lângă faptul că s-au dat drept mine și au scos la lumină o poveste din trecutul meu care-mi poate distruge viața? Nu. N-au mai făcut nimic altceva. Cred că deja nu mai au cu ce să mă atace.

Însă spun asta cu jumătate de gură, dorindu-mi mai mult decât orice să

fie adevărat.

— Mi-au șters profilul, așa cum i-am cerut lui Roi.

— Nu te încrede. Să n-ai deloc încredere.

Deschid portiera mașinii, ca să închei conversația, îmi arunc dosarul cu lucrările elevilor pe bancheta din spate. Câteva dintre foi zboară pe banchetă. Văd ceva.

— La naiba…

— Ce-i?

Regret imediat după ce am scos acea exclamație.

— Nimic, nimic.

Mauro privește spre bancheta din spate și vede ce-am văzut și eu. Pe colțul unei foi albe e desenat un maimuțoi spânzurat, dar acum mai detaliat și s-au adăugat două litere numelui. RAQ _ EL.

Iar de data asta chiar mă cutremur la gândul că, dacă atunci când erau doar trei litere au fost în stare să ajungă atât de departe, ce mă așteaptă acum, când aproape că m-au spânzurat de tot, acum că aproape mi-au completat numele?

Ar trebui să-i denunț, dar mă tem că ar fi ca și cum aș încerca să sting un foc cu benzină. Ar lua-o ca pe o provocare și ar putea să folosească tot ce au împotriva mea. Nu pot permite ca Germán să afle ceva. Trebuie să găsesc o altă cale pentru a face asta. Trebuie să fiu mai inteligentă decât ei.

— Trebuie să-i oprești înainte să sfârșești precum Viruca. Trebuie, tu sau împreună cu mine, să găsim dovezi cu privire la ceea ce-ți fac, la ceea ce i-au făcut ei și…

— Uite ce-i, Mauro, liniștește-te, nu voi permite să mi se întâmple ceva. Serios că nu.

Urc în mașină și pornesc. Pe parcursul primilor kilometri simt cum un nor negru mă pândește, apăsându-mi pieptul, dând târcoale pe lângă mine, dar pe măsură ce mă îndepărtez de Novariz, starea mea de spirit se schimbă. O să uit pentru două zile de toate astea. Mă așteaptă orașul meu, prietenii mei. Am de gând să grăbesc demersurile cu apartamentul, dar o să mă și îmbăt. Da, fără îndoială, o să trag o beție. Acea perspectivă mă face să văd viața altfel. Aproape mă bine dispune. Cu cât mă îndepărtez mai mult, cu cât se mărește distanța dintre mașina mea și Novariz, cu atât mă simt mai bine. Aveam nevoie doar de puțină distanță ca să am o perspectivă asupra lucrurilor. Și ca să le ofer adevărata importanță.

Dau muzica la maximum. De-abia aștept să mă întorc în oraș, să petrec

două zile departe de toate astea. Să uit de elevi, de amenințări, de hărțuială, de opresiunea acelui liceu… Deschid geamul. E frig, dar vreau să simt vântul pe fața mea. Cu toate că maimuțoiul spânzurat e în continuare acolo, printre foi. Cu numele meu. Nu pot să uit de el. Și-mi trece prin minte că cel mai bun mod ca să nu mă afecteze este să scap de hârtia aia. Așa că mă abat la următoarea benzinărie pe care o văd. Frânez și caut printre foile de pe bancheta din spate. Când o găsesc, rup cu fermitate foaia în două. Ies din mașină, caut un coș de gunoi și arunc cele două bucăți de hârtie. La naiba. Problemă încheiată.

Mă întorc la mașină. Pornesc la drum. După câțiva kilometri, îmi dau seama de ceva. Dar cum de pot fi atât de imbecilă? Tocmai am aruncat una dintre dovezile care-i incriminează pe hărțuitorii mei? Cum o să mă creadă dacă va trebui să povestesc și altcuiva ce-mi fac elevii? Hotărăsc să mă întorc la prima intersecție ca să recuperez foaia. Sunt o dobitoacă.

Am pierdut mai bine de o jumătate de oră cu recuperarea foii. N-a fost deloc plăcut să bag mâna în coșul de gunoi. Am văzut cum mă priveau două persoane, or fi crezut că sunt o cerșetoare care umblă după mâncare. Reușesc să recuperez hârtia. Chiar dacă este pătată de ketchup. Ce scârboșenie! Încerc să o șterg cu un șervețel și o vâr în torpedo. Acolo rămâne.

Două ore mai târziu, intru în A Coruña. În ciuda întârzierii, în ciuda cerului înnorat, încerc să zâmbesc. Trebuie să mă scutur de griji și să mă gândesc la cât de mult îmi doresc să fiu aici.

Mă întâlnesc cu prietena mea și facem o plimbare lungă prin centru. Dacă n-ar fi frig și vânt, aș coborî până la plaja din Orzán, m-aș descălța și mi-aș uda picioarele în apă. Dar dacă până și vara e rece, acum trebuie să fie înghețată. Mai bine-mi pun pofta-n cui.

Când îi zic lui Tere cât mă bucur s-o revăd, să mă plimb din nou prin piața Maria Pita, prin port, pe la castelul San Anton, pe străzile din Montealto, prietena mea mă privește amuzată.

— Dacă ți-a fost dor chiar și de Montealto, situația ta e gravă.

— Hai să bem un pahar cu vin. Mai multe pahare. Și apoi te invit la cină. Și apoi dormi cu mine acasă la mama, pentru că nu vreau să dorm singură acolo sau mai bine mă inviți la tine. Hai să bem mult. Promite-mi că o să bem mult.

— Așa, îmbată-te, doar așa poți să continui cu prostia asta.

— Ce prostie? Intrăm aici?

Indic unul dintre barurile din zona cu vinuri. E unul dintre zecile deschise în ultimii ani. Nu mai există niciun parter de clădire pe toate aceste străzi care să nu aibă un bar sau un restaurant. Și toate cele noi au un aspect similar, între *enxebre*[9], cosmopolit și industrial.

— Răspunde-mi, Tere. La ce prostie te referi?

— Ai văzut ce fericită și ce ușurată te simți că te-ai întors aici? Chiar te gândești serios la ideea de a vinde apartamentul mamei tale?

— Păi, tu erai prima care-mi ziceai să-l vând.

— Dar nu așa. Nu în grabă și pe fugă. Și nu din motive greșite.

— Motive greșite?

— Tu nu vrei să trăiești în Novariz. N-ai vrut niciodată. Iar acum ești dispusă să-ți investești toată moștenirea de la mama ta în satul acela?

— Este o investiție bună. Și Germán are nevoie de ea.

— Ți-a cerut el să faci asta?

Un chelner cu patru *piercing*-uri și două dilatări în ureche ne aduce al treilea Ribeiro. Ne-a adus și câteva gustări. Dar le dau la o parte, vreau să las loc în stomacul meu pentru cină, iar dacă începem să ronțăim, îmi va pieri apoi foamea. Tere le atacă fără milă.

— Nu, firește că nu mi-a cerut el. Nu mi-ar cere niciodată așa ceva. I-am propus eu.

— Te-ai țicnit de tot. Te simți atât de vinovată și ți-e atât de frică să nu descopere ce s-a întâmplat, încât ești dispusă să sacrifici apartamentul. E o nebunie, Raquel.

— De ce? Așa se face într-o căsnicie. Se împarte totul.

— Gândește-te, Raquel. Chiar vrei să-ți ipotechezi așa viitorul? Chiar vrei să renunți la singurul lucru pe care ți l-a lăsat mama ta? La siguranța pe care ți-o oferă acest apartament și să investești totul într-o afacere care nu-ți place nici ție și nu-i place nici lui?

— Și ce să fac? La ce naiba îmi trebuie siguranța aia dacă nu-l am pe el? El îmi dă acea siguranță. Aceia sunt doar niște pereți.

— Nu poți să arunci pe fereastră moștenirea mamei tale fiindcă te-a speriat un elev. Fiindcă asta s-a întâmplat. Îi vei permite unui mucos să-ți decidă viața?

— Nu-i așa! zic cu atâta impetuozitate și las paharul pe masă cu atâta putere, încât îl sparg.

Vinul și cioburile se împrăștie peste tot.

— La naiba.

Chelnerul cu *piercing*-urile vine repede cu o cârpă și cu mătura ca să șteargă tot. Încerc să-l ajut, luând câteva cioburi cu degetele. Dar băiatul insistă să nu mai pun mâna pentru că se ocupă el.

— Raquel, și dacă iese prost? Dacă afacerea nu merge și pierdeți totul în cele din urmă?

— Dar de ce trebuie să te gândești la ce-i mai rău?

— Pentru că, dacă n-o faci tu, cineva tot trebuie s-o facă. Crezi că-l vei putea ierta dacă se întâmplă așa ceva? Dacă în căsnicia voastră mai apare și problema banilor…

— Tere, căsnicia noastră este solidă. Unele femei chiar se mărită pentru toată viața.

Tere rămâne mută. Observ dezamăgirea infinită de pe chipul ei. Se putea aștepta la asta de la alții, dar nu de la mine. Acea înjunghiere nu-mi este specifică.

— Scuzați-mă, doamnă căsnicie perfectă, scuzați-mă pentru că altele au eșuat în căsniciile lor, printre care și eu. Dar ți-o spun tocmai pentru că știu cât de ușor este să se ducă totul de râpă. Desigur, poate că a ta rezistă tuturor obstacolelor. Poate că a ta este atât de solidă, încât faci pe tine la simpla amenințare a unui puști și vii repede să irosești moștenirea pe care ți-a lăsat-o mama ta.

Tere scoate douăzeci de euro din portofel, îi lasă pe masă și pleacă. Eu nu știu prea bine ce să fac. Tocmai m-a lăsat singură în bar? Chelnerul îmi aruncă o privire compătimitoare.

— La naiba cu iubita ta, ce caracter!

— Nu e iubita mea!

De ce crede imbecilul ăla cu urechi perforate că suntem iubite?

— E de-ajuns douăzeci de euro?

— Chiar prea mult.

— Atunci păstrează restul.

„Ca să-ți mai faci vreo două perforări în urechi”, mă gândesc.

Ies de acolo ca s-o caut pe Tere, n-o pot lăsa să plece așa. N-am să pierd o prietenă din cauza unei discuții înfierbântate. Asta-mi mai lipsea.

— Tere! Tere!

— Lasă-mă.

Tere continuă să meargă, nu se oprește deloc. Grăbesc pasul. O ajung din urmă.

— Tere, o iau de braț, iartă-mă.

— Nu mă atinge, lasă-mă.
— Tere… o să creadă toată lumea că suntem iubite.
— De ce ar crede asemenea prostie?
— Chelnerul crede deja.
— Cel cu *piercing*-urile?
— Da.
— E un idiot.
Și râde.
— Doar un idiot ar putea să creadă așa ceva și să-și găurească urechile în toate felurile posibile.
Zâmbesc. Ajung lângă ea.
— Dar fără atâtea bijuterii care să atârne pe el, ar fi drăguț.
— Crezi că ar vrea să-ncerce cu două lesbiene? Asta-i cam excită pe tipi, nu?
— De unde să știu?
Râd, mai ales pentru că nu s-a supărat. Sau pentru că supărarea a ținut-o atât de puțin.
— Ne întoarcem și-i propunem? spune Tere printre râsete.
— Mai bine te întorci tu diseară.
— Sigur tu i-ai plăcea mai mult.
Zâmbesc. Nu merit o prietenă ca Tere. Dar nu-i zic, ca să nu profite și să mă ducă la un restaurant de trei stele Michelin.
— Haide, să mergem să luăm cina. Și să nu mai vorbim despre subiectul ăsta. Bine?
— Bine. Dar dormim acasă la mama ta. Și-mi lași mie patul matrimonial, că poate-l agăț pe chelner.
— Ai fi în stare.

•

Ei bine, a fost în stare. L-a agățat pe băiat. După cină, ne-am dus să bem niște cocktailuri Caipiroska – „O să vezi ce bine le prepară aici” – și, după al treilea, deja mahmură, Tere s-a încăpățânat să-l vadă pe chelner. Mi s-a părut o idee atât de nebunească, încât m-a amuzat și ne-am prezentat acolo. Prietena mea n-a avut nevoie decât de două păhărele ca să se lase sedusă sau să-l seducă, nu știu prea bine cum a fost, alcoolul îmi încețoșează amintirea. Cred că a folosit tactica fostului. Căci la aceasta apelează în ultima vreme. Este o tactică foarte simplă, dar extrem de eficientă. Când vrea să agațe pe cineva, se apropie, se prezintă și îi spune imediat că-i

amintește de fostul ei, îi atinge brațul și-i zice: „Ah, nu, tu ești mult mai puternic, iar zâmbetul tău este mult mai frumos și i-ar plăcea lui să aibă părul tău și abdomenul ăsta… Și, uite, tu știi chiar și să vorbești. I-ar plăcea fostului meu să-ți ajungă măcar la degetul mic”. Și nu-i nevoie de mai mult, de obicei toți cad. Cred că a funcționat și cu chelnerul, chiar dacă se uita și la mine. Mă tem că rămăsese setat pe ideea de trio. Așa că a trebuit să insist de mai multe ori că nu suntem un cuplu de lesbiene, să nu-și facă iluzii, și că cel mult, va face sex cu una din noi. Adică, cu Tere.

Le-am lăsat patul mamei. „Mi-ai promis, Raquel”. Iar eu m-am dus să dorm în fosta mea cameră. Mama a luat decizia bună să elimine decorațiunile adolescentine de pe pereți după ce am plecat de acasă. Și, deși la momentul respectiv mi s-a părut o trădare, indiciul că voia să scape de mine cât mai repede, acum îi mulțumesc că a făcut-o. N-aș suporta să dorm ascultând gemetele și mișcarea ritmică a lui Tere și a chelnerului și, în același timp, să fiu nevoită să privesc posterele cu NSYNC care-mi inundau pereții. Ce-mi mai plăcea Justin Timberlake, eram mare fan. Și ce-a mai râs Germán când a descoperit unul dintre CD-urile cu *boy band* pe etajeră.

N-am să devin nostalgică, n-am să mă las pradă vechiului truc de a rememora cele mai frumoase momente cu Germán. Toate nopțile în care ne-am furișat în camera asta. Nici cum ne-am cunoscut, nici cel dintâi an de fericire. Dar, de asemenea, ar fi absurd să neg cât de dor mi-e de el în noaptea asta. Dacă-mi imaginez mai multe nopți așa, fără el… Nu, prefer să n-o fac. Nu, bineînțeles că nu vreau să le trăiesc. Nu voi permite așa ceva. Nu voi permite să se întâmple asta. O să lupt din răsputeri ca să dorm în continuare în fiecare noapte lângă el.

Ce sensibilă sunt noaptea. Ce sensibilă, ce slabă și ce fricoasă. Nu prea-mi place de mine noaptea. Sper să-mi vină odată somnul.

•

De dimineață, în bucătărie, dau peste chelner în boxeri, căutând prin sertare. E șocantă imaginea unui tip aproape gol prin casa mamei. De mult nu s-a mai plimbat nimeni așa pe aici. Ultimul a fost Germán și au trecut deja ani de-atunci, mama încă trăia. Și cred că este o modalitate bună de a exorciza apartamentul. De a-i alunga tristețea. Ce-i mai indicat decât frumusețea și viața pentru a îndepărta amintirile urâte? Zâmbesc.

— Nu aveți nimic pentru micul dejun? întreabă.

— Nu locuim aici.

— Nu mai spune! Mi se părea mie că nu e casa tipică a doua lesbiene.

— Și, după părerea ta, cum arată o casă a unui cuplu de lesbiene?

— Ah, nu știu, n-am fost niciodată întruna. Dar mi-o imaginez mai… nu știu… cu țesături în carouri?

Tere intră în clipa aceea, doar în niște chiloți tanga și o bustieră.

— Chiar ți-ai tras-o cu ăsta? întreb arătând spre chelner și simulând dispreț.

— Era să-mi smulgă *piercing*-ul, spune chelnerul arătând spre unul dintre cerceii lui. Iubita ta e o fiară. Și-mi place că sunteți atât de libertine.

— Ți-am mai zis că nu suntem iubite! protestez.

— Știu, știu, râdeam de tine, răspunde. Haideți, îmbrăcați-vă, vă invit să luăm micul dejun prin port. Sau vreți să aduc niște croasanți?

— Cel mai bine ar fi să pleci, nu e cazul să prinzi drag de noi, îi trântește Tere.

— Ce tare! Dacă face un tip asta, e vai de capul lui, dar la voi e chiar amuzant, nu? Să știți că și noi avem sentimente.

— Da, iar când vă înțepați, și voi sângerați, da. Toți am citit Shakespeare. Mă rog, tu sigur nu.

— Auzi, am un doctorat în științe umane.

— Și ai ajuns chelner. Așa e în țara asta. Hai, adio! Poate ne trimitem mai încolo vreun mesaj pe WhatsApp.

Tere îl însoțește pe chelnerul cu *piercing*-uri afară din bucătărie. Îi aud vorbind.

— Și hainele mele?

— Or fi în cameră, zic eu. Să nu trântești ușa când pleci, se simte în clădirile astea vechi.

Tere intră din nou. O observ, cu admirație, dar și cu uimire.

— Ești tare.

— E drăguț. În ciuda *piercing*-urilor. Bun, deci? Ai reflectat sau continui cu ideea nebunească să vinzi apartamentul?

Nu prea știu ce să-i răspund.

— Doar nu vrei să-mi zici că-ți dorești să pierzi acest refugiu de lux. Recunoaște că ți-a prins foarte bine să petreci noaptea aici și să dai peste un tip aproape gol prin bucătărie. Chiar vrei să renunți la asta?

— Îmi place să fiu aici cu tine, îmi place acest weekend departe de Novariz, dar mi-a fost dor de Germán care să doarmă lângă mine.

— Bine, atunci caută modul de a nu-l pierde fără să vinzi apartamentul. Îți va veni ție vreo idee.

— Tere, o să-l scot la vânzare.

Tace.

— Asta nu înseamnă că-l și vând imediat. Dar cel puțin să văd cum e piața.

— Bine, atâta vreme cât e doar asta…

— Iar azi o să mă ajuți să selectez ce trimit la depozitul de mobilă și ce nu, bine? Iar dacă te porți frumos, poate-ți dăruiesc haina aceea a mamei care-ți place atât de mult.

— Serios?

— Serios.

•

Timp de mai multe ore, ne ocupăm de organizarea lucrurilor care pot rămâne acasă și care e mai bine să ajungă la depozitul de mobile. Ce bine că o am cu mine pe Tere, plus câteva beri ca să suport situația, fiindcă pentru mine este prea dureros să înfrunt atâtea amintiri ale mamei. Imediat după moartea ei, am închis apartamentul și am încercat să mă îndepărtez cât mai mult de el. Chiar dacă nu m-am mutat în alt oraș, am făcut tot posibilul să nu mă gândesc nici la acest apartament, nici la ea. Credeam că, în felul acesta, aveam să pot depăși pierderea ei, într-un mod mai puțin traumatizant. M-am înșelat amarnic. Acum știu asta.

Berile au început să-și facă efectul. Mai ales asupra lui Tere, care urmează să aibă un acces de sinceritate, specific ei, pe cât de lucid, pe atât de periculos.

— Pot să-ți spun ceva?

— O să mă doară?

— Cred că ți-e atât de teamă să nu-l pierzi pe Germán, încât ești dispusă la orice. Și știi de ce ți se întâmplă asta? Pentru că te temi că, dacă-l pierzi, vei păți la fel ca atunci când ai pierdut-o pe mama ta.

Mă foiesc stânjenită. Nu e cel mai bun moment, nici locul potrivit. Sau poate că da, poate că nu există moment mai bun, nici loc mai potrivit decât acum și aici, în apartamentul ei și înconjurată de lucrurile ei, și tocmai deaia nu vreau s-o ascult pe Tere. Nu vreau să fiu de acord cu ea.

— Ce legătură are una cu alta? Ce legătură are moartea mamei cu relația mea cu Germán?

— Mare legătură.

Tere ia o înghițitură din berea ei, care-i folosește ca să facă o pauză melodramatică.

— Te temi să nu înnebunești dacă-l pierzi. Așa cum ți s-a întâmplat cu mama ta. Dar știi ce, Raquel? Ești mai puternică decât crezi.

— Știu deja că sunt puternică.

— Nu, nu știi. Dar vei afla. Sunt convinsă de asta.

Capitolul 26

— Ce naiba ai?

Antrenorul de la sala de gimnastică intră furios în vestiar și-l apucă pe Iago de tricou. Cele patru persoane care se schimbau în momentul acela rămaseră tăcute, contemplând scena.

— Ce-i? protestă Iago.

— Ce-i? Puteai să mori și puteai să-l omori pe Fernando! Cum ți-a trecut prin minte să vii la antrenament în starea asta? Ești drogat, tipule! Nu vreau oameni care se droghează în sala asta de gimnastică!

— Atunci va trebui să-i dai afară pe jumătate dintre cei care vin aici. Iago arătă spre unul dintre băieții care erau acolo. Ăsta fumează marijuana, iar pe ălălalt l-am văzut trăgând pe nas în stil mare.

Cei spre care arătă îi făcură un semn să se ducă dracului. Roi ieși în momentul acela de la duș. Antrenorul i se adresă.

— Pot să știu și eu ce-are prietenul tău?

Roi îi privi pe amândoi și ridică din umeri. Nu voia decât să-i spună că nu mai era prietenul lui. Și că n-avea de gând să-și asume răspunderea pentru toate idioțeniile pe care acesta le făcea. Că-i venise să facă pe eroul la aruncatul cu inele, și ce? Că sărise asupra lui Fernando, lovindu-l la cap? Nu era problema lui.

— Nu te mai întorci aici până nu încetezi să mai consumi rahatul ăla, îi trânti antrenorul.

— Am plătit pentru tot anul și o să vin dacă așa vor mușchii mei.

— Să nu-ndrăznești să te pui cu mine, băiete. Nici să nu-ți treacă prin minte, că o să ieși în pierdere. Începând de mâine, ca să intri la orele mele, o să-ți fac un test antidrog. Dacă iese pozitiv, nu te antrenezi. Și nu mai avem ce discuta.

I se adresă lui Roi:

— Și ție la fel!

— Mie? De ce? Eu ce legătură am?

Antrenorul nici nu-i răspunse și ieși din sala de gimnastică fără alte explicații. Roi îl privi pe Iago cu furie.

— Ești mulțumit? Ce dracu' ai, îmi zici și mie?

— De-ajuns cu predicile, fătălăule.

Roi îi privi cu coada ochiului, stânjenit, pe tipii care se aflau în vestiar.
— Vrei să taci?
— Ah, da, e un secret.
— Du-te dracului, tipule! N-o să mă faci în felul ăsta să mai vorbesc cu tine.
— Dar acum ce faci, nu vorbești? Poate-i adevărat și taci.
Roi îi întoarse spatele, deschise dulăpiorul, își scoase geanta de sport și începu să se îmbrace. Era furios și foarte frustrat de atitudinea celui care-i fusese cel mai bun prieten.
— Nu știu de ce naiba te porți așa. Cu atât mai mult cu mine. Nu merit asta.
— Ah, sărăcuțul, nu merită, zise pe un ton zeflemitor.
— Du-te dracului. Dacă vrei să te distrugi, fă-o.
— Dar ce-i cu prostia aia că mă distrug?
Roi se apropie de el și-i vorbi aproape în șoaptă, ca să nu-i audă nimeni. Cu toate că mai rămăsese doar o persoană, ceilalți intraseră la dușuri, n-aveau chef să asiste la confruntare.
— Crezi că n-am ochi? Crezi că nu știu de ce ești așa de terminat?
— Habar n-ai despre ce vorbești.
— Ba sigur că am. Viruca.
— Taci!
— Viruca.
— Ți-am zis să taci, nenorocitule!
— Viruca.
Iago îl lipi de dulăpioare.
— Dacă-i mai rostești numele cu voce tare, te omor, băiete.
Iago avea pumnul ridicat, pregătit să-i tragă una și să-i străpungă obrazul, bărbia și toate oasele nenorocite ale feței. Roi, deși era încolțit și vedea că situația era foarte periculoasă, că provoca un animal rănit, avu curajul sau inconștiența de a zâmbi.
— Vezi? O ții în tine, te arde.
— Pe mine nu mă arde nimic.
— Și în mine puteai să ai încredere. În mine chiar puteai să ai încredere. Dar ai decis să ții în tine. Și nu știu dacă-ți dai seama, dar, pe zi ce trece, te afectează și mai mult. Ceva te macină în interior. Și o să te distrugă.
— Acum ești psiholog?
Roi nu-i răspunse, dar își dădu seama că, într-un fel, îl atinsese pe băiat.

Poate că n-ar trebui să se dea bătut atât de repede. Iago se comporta ca un adevărat imbecil, dar poate că ceea ce-l măcina era atât de grav, încât nu știa cum să lupte cu el. Așa că i se făcu milă.

— Știi ce? Chiar dacă ești un nemernic, poți să contezi pe mine.

— Ți-am zis să mă lași în pace.

— Poate că nu vreau.

Capitolul 27

A treia oră de dimineață o am cu cei din anul doi. Am băut trei cafele, un suc de portocale și altul de ananas și am mâncat două gogoși. Vreau să fiu pregătită, hrănită, pentru luptă. Credeam că weekendul petrecut în A Coruña mi-a prins bine, dar sunt mai paranoică decât când am plecat. Au fost două zile minunate, departe de toate astea, dar acum îmi dau seama că erau doar o paranteză. Acum viața mea este aici. Aceasta este bătălia pe care trebuie s-o câștig.

Fiindcă mă simt atât de groaznic, mi se pare aproape ciudat că lecția se desfășoară cât se poate de normal, urmând tiparul ultimei săptămânii. Dacă m-ar vedea cineva din afară, n-ar putea să zărească starea de tortură interioară în care mă aflu. Sunt foarte agitată. Nu pierd din vedere pe niciunul dintre cei trei, pe Roi, pe Nerea și pe Iago. Și pentru prima dată, mă gândesc că poate dușmanii mei nu sunt ei sau nu numai ei. Poate că sunt atacată din altă parte. Da, sunt paranoică. Foarte. Nu-mi place de mine așa. Nu-mi place că au reușit să facă asta cu mine. Atât de curând, atât de repede. Ce țintă bună au avut!

Le înapoiez elevilor lucrările corectate. Îi felicit. Poate într-un mod cam exagerat. Dar vreau să mă arăt curajoasă, să nu-și dea seama că pe dinăuntru sunt în plină furtună. Vreau să creadă că, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda boicotului unora, eu sunt perseverentă și că judecata mea, starea mea de spirit și cheful meu vor rămâne intacte. Bineînțeles, nu comentez nimic despre maimuțoiul spânzurat, nu le voi face pe plac. Pentru mine n-a existat. Asta vreau să le transmit. Am în mână lucrarea Nereei. Mă apropii să i-o dau. I-am pus un nouă. Poate că merita doar un opt. Dar nu sunt ranchiunoasă.

— Felicitări, Nerea. Foarte bună analiză. Iar referințele pe care le folosești sunt extraordinare.

— Știu, răspunde.

— N-ar fi rău un mulțumesc, îi zic cu cel mai frumos zâmbet, chiar și numai ca să te antrenezi pentru momentul când te va felicita un șef. Un „știu” nu este cel mai bun răspuns.

— Dar tu nu ești șefa mea.

Bineînțeles că nu. Ai fi deja concediată. Îmi vibrează telefonul mobil.

Mai întâi o dată. Un mesaj. Apoi încă o dată. Alt mesaj. Și o a treia oară. Nu-l scot. După ce am repetat de atâtea ori că nu se folosesc telefoanele mobile în clasă, nu pot să-mi încalc propria regulă.

Îi dau acum lucrarea lui Roi.

— N-ai fost prea inspirat. Poți s-o faci mult mai bine.

Roi vede nota, un cinci virgulă cinci.

— Ah, dar am trecut, nu-i chiar așa de rău.

Continui să predau lucrările. Telefonul vibrează din nou. O dată, de două, de trei ori. După ce termin de împărțit lucrările, mă așez la catedră. Le cer să deschidă cartea pe care o analizăm. Puțini o au la ei și pentru că deja prevăzusem asta, am făcut copii xerox după mai multe pagini. Îi spun uneia dintre eleve să le împartă. În timp ce face asta, profit să arunc o privire rapidă telefonului. Și când văd conținutul primului mesaj mâinile încep să-mi tremure. Nu e posibil. Nu. Nu. Nu.

Este o fotografie porno. Cu mine. Eu sunt. Dezbrăcată. Aplecată. Făcând o felație.

Următorul mesaj conține altă fotografie. Din nou eu. Dezbrăcată. În timp ce Simón îmi devorează sânii.

Nu se poate așa ceva. Îi privesc pe toți elevii. Cine-mi trimite aceste fotografii? Cine?

Al treilea mesaj este altă fotografie. Eu și Simón la duș. Prefer să nu mă uit la ea. Mi-o amintesc foarte bine.

Când ne-a trecut prin minte să facem aceste poze? De ce nu le-am șters? Sau am făcut-o? De ce ni le-am trimis pe WhatsApp? Iar dacă le-am șters, de ce apar acum? Și ele au rămas arhivate pe iCloud? Iar acum unul dintre elevi mi le trimite. Le-a văzut. M-a văzut dezbrăcată, făcând sex cu cineva care nu este soțul meu. Acele fotografii probabil că sunt transferate din telefon în telefon chiar acum. Sigur. În mai puțin de douăzeci și patru de ore – ce tot zic douăzeci și patru de ore? – în mai puțin de una sau două ore, voi fi bătaia de joc a întregului liceu. „Târfa, infidela, nenorocita”.

Vor exista un înainte și un după acest moment. Știu. Ce pot să fac? Încerc să mă liniștesc. Privesc pe fereastră. Văd copacii desfrunziți de pe alee. Acolo, afară, iarna este străină de tragedia mea. Un nou mesaj. Mă uit la el. Nu mai este o fotografie. E mai rău. E o amenințare.

„Dacă nu vrei să i le trimitem soțului tău…”

Sosește altul: „Trebuie să faci doar un lucru…”

Și încă unul: „Ridică-te și scrie chiar acum pe tablă: mâine examen”.

Serios? Asta vor să fac? De ce? Sosește încă unul nou: „E foarte simplu. Fă-o”.

Îi privesc pe toți elevii. N-o pot face. Nu pot să cedez în fața unui șantaj atât de pueril. Nu e mare lucru ce-mi cer. Aș putea justifica foarte ușor un examen. Am studiat deja câteva subiecte, nu e chiar atât de ciudat să vreau să văd cum se descurcă. Dar nu pot să cedez. Dacă cedez, sunt pierdută. Dacă cedez, au câștigat. Dar acele fotografii nu trebuie să ajungă la Germán. Sunt fotografii făcute în zile diferite, în locuri diferite. Acele fotografii dovedesc marea minciună în care am trăit în toți acești ani. Minciuna că a fost doar o noapte, doar o greșeală. Aceste fotografii demonstrează că greșeala a continuat, iar acea greșeală continuată are un singur nume: trădare. Și ar pune capăt căsniciei mele într-o secundă. Nu, bine-ar fi să se termine într-o secundă. Nu. Ar fi pur și simplu declanșarea unei curse spre infern. Un infern neplăcut, lung, murdar, oribil. Un iad din care n-ar supraviețui niciunul din noi doi.

Și pot să evit toate astea scriind pur și simplu pe tablă: „mâine examen”. Deși știu că nu este adevărat. Dacă cedez acum, situația nu se va mai termina. Le voi da puterea: și mă voi preda.

Însă ideea că acele fotografii ar putea ajunge la Germán este prea devastatoare. Nu pot să permit așa ceva. Și dacă scriu chestia cu examenul? Cel puțin, voi câștiga câteva ore sau câteva zile pentru a mă gândi la o strategie, pentru a reuși să opresc asta, dar cum? Bine, poate că nu știu cum, dar cel puțin voi putea să-l avertizez pe Germán, să pregătesc terenul, să încerc să îmblânzesc impactul. „Nu. N-o face, Raquel, nu ceda. N-o face. N-o poți face. Te observă. Gândește-te că cel care ți-a trimis mesajele te observă. Și se va bucura de capitularea ta. Nu-i face pe plac. N-o face”.

Mă ridic de pe scaun. Iau o cretă. Chiar o să scriu? Nu trebuie. Nu trebuie. Nu trebuie. Nu trebuie. Nu trebuie. Nu trebuie. Nu trebuie. Nu trebuie.

Însă degetele mele par a avea viață proprie și înainte să-mi dau seama, am scris: „mâine examen”.

Strigătele de protest ale elevilor nu se lasă așteptate. Și trebuie să-mi sprijin mâna de tablă ca să nu cad, pentru că mi se înmoaie picioarele. Am cedat. Acum trebuie să fac față consecințelor. Prima, să liniștesc fiarele, să le explic decizia mea și să pară firească, logică. Și astfel s-o pot nega pe cea mai mare, dacă mă văd obligată s-o fac la un moment dat. Nu, n-am cedat niciunui șantaj, deja mă gândisem să dau un examen. Jalnic.

— Liniștiți-vă, nu va conta la nota finală, vreau doar să văd cum ați asimilat conceptele. E mai mult un examen ca să mă testez pe mine, să văd dacă mă fac înțeleasă.

— Adică, dacă picăm examenul, de fapt tu-l pici.

— Și putem să greșim cât de mult vrem. Doar ca să te enervăm, nu?

Le spun că nu, că trebuie să-și dea silința, dar s-o facă într-un mod relaxat. Și că, dacă se gândesc bine, nici nu prea au ce să învețe. N-am parcurs foarte mult din materie.

— Mai mult, o să fie atât de ușor, încât dacă treceți toți, atunci o să conteze la nota finală.

— Atunci cum rămâne: contează sau nu contează?

Din nou vâlvă. Nu sunt deloc mulțumiți, nu mai știu ce să creadă. Îi privesc pe cei trei instigatori sau pe cei despre care cred că sunt instigatorii acestei situații. Nu-mi pot da seama prea bine dacă se bucură, dacă suferă, dacă au avut sau nu vreo legătură cu toată această încurcătură. Dar desigur că au avut o legătură, cum să nu aibă? Și sigur au fost toți trei. Sunt complici. Sigur.

Continui să vorbesc până-i liniștesc pe toți. Practic, le dictez întrebările pe care le voi da la examen. Le-am improvizat.

— După cum vedeți, e floare la ureche.

— Și dacă e așa de floare la ureche, de ce o faci? Crezi că nu-l vom putea face mai bine? Că suntem prostuți? întreabă Nerea.

— Bine, dacă vrei, ție îți dau un examen special. Unul pentru nivelul tău.

Câțiva elevi se bucură de comentariul meu. Nerea nici nu clipește.

— Ora s-a terminat, profa.

Elevii încep să se ridice.

— Atunci mâine avem sau nu examen?

— Da. Examen.

Elevii ies agitați din clasă. Zarva este mai mare decât de obicei. Nu sunt deloc mulțumiți de ideea examenului și acela este felul lor de a se exprima. Zgomotos. Eu rămân așezată pe scaun. Învinsă.

Roi este unul dintre ultimii elevi care ies. Mă privește. Zâmbește.

— Foarte prost, profa, foarte prost. Nu se negociază niciodată cu teroriști.

Rămân stană de piatră.

El a fost. El a fost.

Nenorocitul are curajul să-mi râdă în față.

Îl văd cum iese din clasă. Și, în sfârșit, reacționez cu o furie care țâșnește din adâncul meu și pe care n-o pot controla. Mă ridic de pe scaun impulsionată de o forță care până și pe mine mă uimește și mă iau după el. Toți mușchii îmi sunt tensionați, vreau să pun mâna pe el și să-l strivesc de perete. Vreau să-mi apropii fața la jumătate de centimetru de a lui. Vreau să fiu extraterestrul care o încolțește pe locotenentul Ripley într-un colț și o amenință să-i scuipe-n față veninul său. Un venin puternic și mortal, care-mi roade chiar acum măruntaiele.

Și, fără să mă pot abține, îl apuc pe Roi de braț, pe coridor, și-l lipesc de perete. Simt că adrenalina care a pus stăpânire pe mine mă face să am o forță infinită.

— Cine te crezi, nenorocitule?

Roi rămâne uimit de accesul meu de furie. Observ privirile tuturor elevilor. Tocmai s-a așternut tăcerea.

— Răspunde! Crezi că poți să mă șantajezi și, pe deasupra, să-mi râzi în față? Chiar crezi asta, mucos nenorocit? O să te distrug! O să te distrug!

Roi e mut. Nici el, nici altcineva nu spune nimic. Toți au rămas stană de piatră. Impresionați de accesul meu de furie, de atacul meu de nebunie necontrolată. Dintr-odată, văd pe cineva apropiindu-se.

— Raquel, Raquel… ce s-a întâmplat? Ce faci?

Este Marga, șefa de studii. Eu îl țin în continuare pe Roi de braț.

— Raquel, Raquel…

În sfârșit, îmi iau ochii de la Roi și o privesc.

— Ce-i?

— Dă-i drumul. Lasă-l să plece. Dă-i drumul.

Și de parcă vorbele ei ar rupe vraja, îmi dau seama de ceea ce fac, că îl împing atât de tare pe băiat în perete, încât sigur îi fac rău. Îi dau drumul imediat.

— Ție-ți filează o lampă, tanti. Chiar foarte mult, îmi strigă Roi.

Devine curajos în prezența șefei de studii, căreia îi zice:

— Poate faci ceva cu nebuna asta!

Roi se îndepărtează în timp ce-și aranjează cămașa. Îl văd coborând scările până când îl pierd din vedere. O privesc pe Marga, neștiind ce să spun.

— Hai să bem o cafea în biroul meu, îmi zice Marga. Și-mi povestești în liniște.

Nici nu mă mișc.

— Raquel, ești bine?
— Nu știu ce mi s-a întâmplat, chiar nu știu… Eu…
— Haide, mai bine vorbim în altă parte. Vino.
Mă duce spre biroul ei. Observ privirile și comentariile elevilor în timp ce pășim pe coridor. Sunt atât de rușinată, încât tot ce pot face este să las capul în jos și să-mi privesc pantofii. Drumul până la biroul Margăi mi se pare etern. Marga merge în fața mea și, când ridic privirea, îi observ spatele. Mâinile. Cred că mi-ar plăcea să mă agăț de mâna ei și să mă las dusă departe de acel loc. Ce naiba mi s-a întâmplat? Cum de mi-am putut pierde cumpătul în halul acela?
Intrăm în biroul ei.
— Stai jos, hai.
— Îmi pare rău… îmi pare rău… asta… eu… nu știu…
— Raquel, nu-i nimic, stai liniștită. Nu suntem aici ca să-ți țin o predică sau ceva de genul ăsta. Povestește-mi. Pur și simplu povestește-mi. Ce s-a întâmplat?
— Am cedat nervos. Nu-mi stă în fire, serios că nu. Eu nu sunt așa, niciodată… e prima oară când încolțesc un elev, când pun mâna pe el, când îl împing, eu… Serios că nu fac chestii de-astea…
— Te cred. Liniștește-te. Știu că ai cedat nervos. Tocmai te-am văzut. Și tuturor ni s-a întâmplat la un moment dat. Vreau doar să știu de ce, cum s-a întâmplat?
— Nu știu, mint. Nu știu.
— Desigur că știi. Raquel, sunt de partea ta. Voi fi mereu de partea ta. Ar trebui să dai foc unui elev și să-i mănânci capul și ficatul ca să-mi treacă prin minte să fiu de partea lui. Și poate că nici așa n-aș face-o, bine?
Încerc să schițez un zâmbet recunoscător pentru cuvintele ei de încurajare. Și pentru o clipă, iau în considerare posibilitatea să-i spun adevărul. Tot adevărul. Să încep cu începutul, să-mi deschid sufletul și să-i povestesc tot, fără să omit niciun detaliu. Dar am telefonul mobil în buzunarul de la pantaloni. Și acele fotografii mă ard. Acele fotografii, acea realitate mă împiedică să fiu sinceră. Așa că mint, mint și-i povestesc primul lucru care-mi trece prin minte, sperând să sune credibil.
— M-a provocat în cel mai prostesc mod, iar eu am fost atât de idioată încât să-i cad în plasă. E vina mea, e numai vina mea.
— Ce ți-a zis?
— A fost o prostie, serios, improvizez eu disperată. Îi deranja pe alți

elevi făcând comentarii foarte cinice, foarte jignitoare. Toată ora s-a comportat așa și, la sfârșit, când a trecut pe lângă mine…

— Ce ți-a spus?

„Inventează repede ceva, Raquel. Fă-o cu pricepere. Fii convingătoare”.

— Că sunt o lașă, că e prea mult pentru mine și să nu mă apuc să apăr pe nimeni, mai ales când n-o fac cu sinceritate. Când eu îi disprețuiesc la fel de mult ca el.

— Ți-a zis toate astea?

— Da.

Îi observ expresia feței, vreau să-mi dau seama dacă a înghițit asemenea poveste. Nici nu știu de ce mi-a trecut prin minte așa ceva.

— Și atunci tu te-ai enervat?

— Da.

— Păi, te enervezi cam repede, răspunde.

— Chiar nu știu ce-am pățit, încerc eu să par convingătoare. Și-ți jur că n-o să se mai întâmple, iar dacă vin părinții lui să se plângă, bineînțeles că voi accepta toate consecințele… Și…

— Stai liniștită, n-o să vină pentru atâta lucru. Cel puțin, părinții lui Roi n-o să vină. În patru ani nu i-am văzut nici măcar într-o zi pe aici. Deci, cel puțin în privința asta, ai avut noroc.

Marga mă mângâie pe braț și mă privește în ochi înainte de a vorbi. Vrea să pară o persoană în care pot avea încredere.

— Raquel…

— Da?

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai enervat de la atâta lucru.

— Ăsta-i adevărul! mă agit, mă apăr. Chiar acesta este.

N-a crezut nimic. Cum s-o învinovățesc? Dar Marga nu pare supărată. Nu, mai degrabă, dimpotrivă. O văd îngrijorată, solidară cu mine.

— Nu vreau să treci singură prin asta. Raquel, vorbesc serios. Vreau să ai încredere în mine. Vreau să-mi spui dacă se poartă urât cu tine. Ți-am zis asta în prima zi și ți-am spus-o din inimă. Poți să contezi pe mine. Nu trebuie să faci nici pe eroina, nici pe martira, nici să-i înfrunți singură. Fiindcă nu este nici util, nici inteligent și, mai ales, nu este necesar.

— Știu, știu, îți mulțumesc.

— Nu, nu vreau să-mi mulțumești pentru nimic. Vreau doar s-o faci. Să contezi pe noi. Nu vreau să mai pierd și alți profesori. Nu mai vreau sperieturi. Nu mai vreau suferințe. Dacă elevii te hărțuiesc, dacă-ți fac viața

imposibilă, puțin îmi pasă dacă unul sau douăzeci, îi punem la punct și gata. Și-i punem categoric la punct.

— Bine.

— Nu voi permite să i se mai întâmple ceva vreunui profesor. Nu mi-aș ierta-o.

Încuviințez. Și încerc să par sinceră. Deși tot ce fac e să mă repet.

— Bine.

— Deci, gândește-te că ți-o cer aproape ca pe o favoare personală. Nu mă lăsa pe dinafară. Povestește-mi tot. Nu trebuie s-o faci acum, ci când vrei. Când vei fi mai relaxată, când vei pune cap la cap tot ce s-a întâmplat, când o să vezi că ai o poveste coerentă de spus, în care elevii nu pică întru totul prost și în care întotdeauna există o cauză și un efect.

— De ce spui asta?

— Deoarece cred că încep să te cunosc și ești dintr-acelea care preferă să se tortureze și să se învinovățească pentru tot ce se întâmplă, în loc să admită că printre elevi există adevărați profesioniști ai răului. Sau mă înșel?

Zâmbesc. E tot ce fac pentru a nu continua conversația.

Îi mulțumesc. Mă ridic și-i promit că da, că mă voi întoarce, că voi conta pe ea.

Dar știu că n-o voi face. Sau cel puțin, nu curând.

Oricât se străduiește și oricât de recunoscătoare îi sunt, în chestiunea asta sunt singură și trebuie s-o rezolv în felul meu. Și nu pentru că aș fi o eroină. Sunt singură pentru că tocmai am capitulat în fața lor. Am negociat cu teroriști.

Am intrat cu totul în noroi.

Și doar eu pot ieși din această belea.

Dacă pot.

Capitolul 28

Germán mă sună la telefon când ies de la liceu. De ce mă sună? A primit fotografiile? Teroriștii nu s-au ținut de cuvânt? Nu vreau să-i răspund. Nu vreau. Și n-o fac. Pun telefonul în geantă. Îl dau pe mute. Urc în mașină. Văd cum se mișcă geanta, vibrează telefonul. Trebuie să răspund. Trebuie să-l înfrunt.

— De ce nu vii la O Muíño cât mai repede? mă întreabă.

— Acum am terminat. Ce-i?

— Demetrio ți-a pregătit niște crab de te lingi pe degete. Vrea să desfacă chiar și cea mai bună șampanie. Sticla aceea pe care a cumpărat-o de la târgul din Frankfurt.

— Cu ce ocazie? întreb nedumerită.

— Spune că trebuie să-i trateze cum se cuvine pe noii asociați de la O Muíño.

— Ah… i-ai povestit despre apartament?

— Nu mai știam cum să mă abțin. Am făcut rău?

— Nu, nu. Vin acum.

Sunt primită la O Muíño de parcă aș fi Mr. Marshall din filmul lui Berlanga[10], mai lipsește doar fanfara. Fiindcă au improvizat chiar și o mică pancartă făcută din multe fețe de masă unite printr-o frânghie și agățată de perete. „Mulțumim, asociato. Bine ai venit în afacere”. De îndată ce intru pe ușa restaurantului, Demetrio desface sticla de șampanie. Toarnă în pahare. Se află acolo Claudia, Rosalía și Germán. Toți zâmbesc fericiți. Demetrio îmi dă o cupă plină de șampanie și mă îmbrățișează. Este o îmbrățișare puternică, lungă, protectoare. Eu tremur.

— Ești foarte tare, cumnată. Foarte super. Tremuri?

— Păi, nu mă așteptam…

— Și mai zice lumea că-ți dai aere… Dar tu ești o emotivă, spune Demetrio.

— Dar cine a zis că-și dă aere? se apără Claudia.

— Era un fel de-a spune. Tremură ca o trestie. Mulțumesc, Raquelina, sincer îți mulțumesc. Știam eu că-l iubești pe ticălosul de frate-meu. Dar nu-mi imaginam că atât de mult. Ne-ai salvat viața.

— Mă rog… răspund, neștiind ce să spun.
— N-o mai copleșiți, încă poate să regrete și să se răzgândească.
Germán se apropie de mine. Și-mi vorbește printre șoapte.
— Iartă-mă pentru asta. Pur și simplu i-am comentat lui Demetrio și situația a scăpat de sub control.
— Nu-i nimic, prostuțule. Mă bucur că au reacționat așa.
— Ce șușotiți? întreabă Demetrio.
— Nimic, că este încântată de această primire.
— Da, dar încă nu l-am vândut și nu știu cât îmi va lua să găsesc un cumpărător… Poate durează mai mult de o lună… Și cum Claudia trebuia să dea un răspuns…
— Știind că veți rămâne voi cu restaurantul, puțin îmi pasă cât o să dureze. Îi refuz chiar mâine pe ceilalți, răspunde soacra mea.
— Și, auzi, s-ar putea să am deja un cumpărător pentru apartament, spune Demetrio.
Germán îi aruncă o privire ucigașă.
— Demetrio…
— Bine, uite ce-i… soțiorului tău nu-i place deloc ideea, cine știe de ce… Iar eu nu zic că o să iasă ceva, dar uite, poți să vorbești cu el și să-i faci o ofertă.
— Las-o baltă, o să găsească în A Coruña alt cumpărător.
— Cine este? întreb.
— Gabriel Acebedo, ieri am jucat un meci de baschet la el acasă, nu-i așa? Și i-am zis că ai un super apartament în La Marina pe care vrei să-l vinzi și s-a arătat interesat. Dar nu știu de ce se împotrivește ăsta. Se uită la fratele lui. Bani au, și la cât de mult te iubește, ai putea să obții de la el oricât i-ai cere.
— Ce prostie este asta că mă iubește?
— E nebun după tine, știm cu toții asta. Demetrio zâmbește ștrengărește și mă privește. Ți-a povestit vreodată cum se distrau în adolescență ăștia doi?
Germán se încordează, se enervează.
— Demetrio, petrecem cu familia, nu este momentul, nici locul…
— Bine, bine.
Mi se adresează din nou:
— Tu zi-i să-ți povestească într-o zi, iar dacă nu, îți fac eu un rezumat.
— Ce idiot ești, serios! îl mustră Germán, mai bine dispus. Ce asociat o

să am la pensiune…

— Mă rog, mai vorbim despre pensiune. Nu-ți spun nici da, nici nu, dar să nu te arunci ca nebunul, va trebui s-o luăm încet, da? zice Demetrio.

— Să ciocnim, spune Rosalía ridicând paharul, ea știe întotdeauna cum să reducă tensiunea care apare uneori între cei doi frați.

Ce bine că e aici, mai ales acum, când vor munci cot la cot și vor fi nevoiți să ia amândoi deciziile. N-o să fie ușor. Fiindcă, deși se adoră, se ceartă destul de des.

În timp ce ridică paharul, Demetrio vorbește cu mine ca să lămurească lucrurile.

— Eu zic că nu-i nicio problemă să-i faci o ofertă lui Gabriel și, când va sosi momentul, să-i arăți apartamentul, nu-i așa?

— Desigur, răspund.

Sunt de aceeași părere ca Germán, nici pe mine nu prea mă încântă ideea ca familia Acebedo să cumpere apartamentul. Cred că e de-ajuns că posedă jumătate de sat. Ce-i drept, nu reușesc să înțeleg de ce lui Germán nu i se pare o idee bună. Mereu a vrut să le facă pe plac lui Gabriel și fraților acestuia.

— Haideți, să ciocnim, conchide Germán. Ridică paharul și toți îl imită. Pentru soția mea. Cea mai bună din lume. Sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ. Nu te merit, inima mea.

— Măi să fie, ce se pricepe la vorbe scriitorul, îi dă replica Demetrio. Pentru tine, Raquelina.

Toți ciocnesc paharul cu al meu. Bem. Mie-mi rămâne șampania în gât. Dar încerc să disimulez. Claudia, soacra mea, schimbă o privire cu mine. Eu încerc să zâmbesc, dar știu că-mi iese ciudat.

— Bun, haideți să mâncăm crabii ăia. Avem pe foc niște crabi de două kile fiecare, cei mai buni de pe piață. Și avem și salată de rucola, roșii și quinoa. Ca să vezi că tocmai ai investit într-o afacere care unește tradiția galiciană cu modernitatea. Asta nu găsești nici în cele mai bune restaurante din A Coruña.

— Taci, nesuferitule, nu mai e nevoie să-i faci reclamă, spune cumnata mea și mă privește. Ca acționară, acum va trebui să-i pun la respect ca să nu te calce în picioare.

— Mai bine îl las pe Germán să facă asta.

Fiindcă nu voi face pe arbitrul între ei doi. Nici vorbă.

Ne așezăm la masă. Soacra mea se pune lângă mine. Își așază mâna pe

brațul meu.

— Germán e fericit. Mulțumesc.

— Am făcut ce trebuia.

— Nu trebuia, îmi spune. Dar ai făcut-o. Iar dacă e să fiu sinceră cu tine, n-am crezut niciodată c-o vei face.

Mă străduiesc să zâmbesc. „Nici eu, Claudia, nici eu n-am crezut c-o voi face”. Dar iată-ne aici, sărbătorind această nebunie. Sărbătorind într-una dintre cele mai groaznice zile din viața mea. Soțul meu crede că sunt cea mai bună femeie din lume și, chiar în momentul ăsta, probabil că există o copie a fotografiilor mele în pielea goală, trăgându-mi-o cu alt bărbat în aproximativ două sute de telefoane mobile ale tot atâtor elevi.

— Ești bucuroasă? mă întreabă Germán. Iartă-mă pentru toată această nebunie.

— Nu-i nimic.

— De mult n-am mai avut o veste bună și de-aia au luat-o puțin razna…

— Da…

— Ne permiteți să ne retragem o secundă? își întreabă Germán familia.

— De ce? îl întreb. Urmează să mâncăm…

— Doar o secundă.

Mă ia de mână. Mă ridic de la masă și-l las să mă conducă până la baie. Închide ușa.

— Raquel, știu că totul este o capcană sau că pare a fi. Dar adevărul e că nu este. Însă nu te simți obligată, poți să te răzgândești când dorești. Toți vor înțelege.

— Mă îndoiesc foarte mult.

— Nu, serios. Iar dacă nu înțeleg, puțin îmi pasă. Nu trebuie să faci asta.

— Bine, eu am luat deja decizia. Spune-mi că nu vom da greș și mi-e deajuns.

— Firește că nu vom da greș. Vom transforma O Muíño în cea mai frumoasă pensiune din toată zona.

— Pe fratele tău nu prea-l încântă ideea de pensiune, nu-i așa?

— Va trebui să se obișnuiască.

— Ai grijă cu el, Germán. Până ieri era patronul.

— Era patron împreună cu mama. Dar stai liniștită. Auzi, cât despre vânzarea apartamentului lui Gabriel, în niciun caz.

— De ce? Uite ce-i… nici mie nu-mi convine, dar n-am înțeles de ce nu-ți place ideea.

— Pentru că nu vreau să amestec lucrurile. Îi plac pe cei din familia Acebedo pentru că-i cunosc de când mă știu și-mi sunt prieteni, mai ales Gabriel, dar e mai bine să nu faci afaceri cu ei. Nici măcar să le vinzi un apartament.

— Sunt de acord.

Germán mă sărută. Mă privește îndrăgostit.

— Ești cea mai bună.

— Îmi vine să te înregistrez spunând-o.

— De ce?

— De-ale mele. Te iubesc mult, Germán.

Mă privește oarecum alarmat.

— Nu mi-o spune așa, pe tonul ăla și cu acea emfază, pare că urmează să mă anunți că ai o boală incurabilă.

E mai rău, mă gândesc. Mult mai rău.

Se aud bătăi în ușă.

— Vă așteaptă crabii. Lăsați giugiuleala pentru la noapte, strigă Demetrio de cealaltă parte.

— Ieșim imediat!

Mâncăm printre râsete, planuri de viitor și mai multă șampanie, destul de mult vin și până și Claudia se „afumă” puțin. Eu, de fiecare dată când sună un telefon mobil, trebuie să-mi reprim o tresărire. Mă simt ca într-un film unde există o bombă pe punctul de a exploda și doar eu sunt conștientă de pericol. Trebuie să salvez lumea de explozie, de catastrofa și trebuie s-o fac fără să afle cineva, fără să înceteze petrecerea.

Dar cum să fac asta?

Capitolul 29

În noaptea asta îmbrățișez spatele lui Germán în pat. Nu știu dacă doarme. Îmi imaginez că da, având în vedere capacitatea sa de a adormi în câteva secunde. Eu nu pot să dorm. Mintea îmi galopează. Dar încerc să mă liniștesc. Vreau să mă calmeze contactul pielii mele cu spatele lui. Vreau să-i inspir mirosul și să-mi fie ca un drog. Luna plină luminează o parte din cameră. E una dintre acele nopți ciudate de iarnă cu puțini nori și, de aceea, luna folosește drept far nocturn. Îi contemplu spatele, alunițele. Iau telefonul mobil și folosesc lumina ecranului pentru a străbate fiecare centimetru al pielii lui.

— La ce te uiți? întreabă.

De fiecare dată când unul din noi doi ia telefonul mobil în pat și pune o melodie sau se uită la un video, celălalt întreabă: „Ce asculți? La ce te uiți?" De parcă n-am vrea să pierdem nimic din ceea ce-l bucură pe celălalt.

— Ești treaz?

— Pe jumătate.

— Nu mă uit la nimic. Mă rog, ba da. La alunițele de pe spatele tău.

Ating o zonă unde se grupează mai multe.

— Îți amintești cum le-am botezat pe acestea? Lacul Bled? Lacul Bled din Slovenia. Cu insulița lui în mijlocul apei. Niște trepte enorme ca să urci la biserica de pe insuliță. Un peisaj ce părea desprins dintr-un vis. Aceea a fost una dintre primele călătorii pe care le-am făcut împreună. Eu văzusem niște fotografii pe Internet și m-am îndrăgostit de acel loc. Voiam să-l cunosc. Voiam să mă scald la malul acelui lac de poveste și apoi să închiriem o barcă ca să ne ducem până la biserica de pe insulă. Îmi amintesc că, atunci când am urcat în avion, eram foarte agitată. Mă temeam că locul nu avea să fie ca în fotografie. Și că vacanța mea de vis avea să devină o dezamăgire. N-a fost așa. Într-una dintre acele nopți de vacanță am botezat constelația de alunițe Lacul Bled. Când lucrurile aveau să se înrăutățească, avea să ne rămână întotdeauna amintirea Lacului Bled.

Germán se întoarce în pat. Mă privește amuzat.

— Ce-i cu accesul ăsta de romantism?

— N-am voie?

— Ba sigur că ai voie. Dar mi se pare ciudat. Fiindcă ție ți-a fost

extirpată gena romantismului de la naștere. Sau nu? Cum era aia că romantismul a fost inventat de magazinul El Corte Inglés ca să vândă brățări?

— Nu râde de mine.

Germán rămâne în tăcere. Mă privește. Se uită la mine așa cum o făcea când m-a cunoscut, cu un amestec de uimire, dorință, curiozitate și teamă. „Teamă că mâine mă voi trezi și totul va fi o minciună”, spunea el foarte siropos. Iar eu râdeam și-l asiguram că nu trebuia să spună acele fraze de bolero ca să și-o tragă iar cu mine. Acum observ că teama a dispărut din acea privire. Este sigur de iubirea mea. De parcă siguranța n-ar fi întotdeauna un miraj cu care ne obișnuim să trăim.

— Te iubesc mult, Raquel. Și știi că nu trebuie să vinzi apartamentul, da? Eu o să te iubesc la fel, chiar dacă nu-l vinzi.

— Taci. Și dormi. Decizia e deja luată.

Germán zâmbește, privește fotografia tatălui său.

— Cred că tata e fericit acolo sus.

Cuvintele lui mă uimesc, chiar mă înfiorează. Acolo sus. Nici nu știam că soțul meu crede într-o viață dincolo de moarte. Dar prefer să nu aduc asta în discuție.

— Știi că singura dată când l-am simțit mândru de mine a fost când m-am căsătorit cu tine? De parcă, în sfârșit, aș fi luat o decizie bună. Iar azi mi-ar spune la fel? „Vezi? Ai ales bine”.

Germán se cuibărește din nou în pat și văd cum i se închid ochii. Eu mă întorc cu spatele și-i simt mâna îmbrățișându-mi corpul și trăgându-l spre al lui.

— Și da, se numea Lacul Bled, îmi zice. Ar trebui să ne întoarcem acolo într-o bună zi.

Reușesc să dorm puțin. Dar mă trezesc repede. Mă uit la ceas. Au trecut doar câteva minute. Gândurile mi se declanșează iar. Blestemata mea realitate se strecoară din nou în pat, în această noapte cu lună plină. Și oricât de mult mă străduiesc, de data asta nu reușesc să mă liniștesc.

Și dacă mâine nu le dau examen? I-aș putea lua telefonul mobil lui Germán. Să-l iau cu mine și în felul acesta să verific dacă-și duc la bun sfârșit amenințarea, dacă nedându-le examen, ei trimit fotografia. Vorbesc la plural, ei, pentru că deja sunt convinsă că sunt cei trei. Trebuie să fie cei trei. Iago, Nerea și Roi. Cei trei muschetari, cei trei nenorociți, cele trei picioare care susțin acea bancă a răului. Germán doarme buștean. Îi iau

telefonul. Mă ridic și-l duc la baie. Și dacă-l fac să dispară? Și dacă-l arunc în W.C. Și apoi mă prefac că nu știu ce i s-a întâmplat? „Cine știe unde l-ai pierdut, Germán, ești un aiurit, nu știi niciodată unde ți-e capul”. Cu siguranță, îi va lua vreo două zile până va face rost de unul nou. Sunt două zile câștigate pentru mine. Deși s-ar putea ca Demetrio să-i dea vreunul vechi. Trebuie doar să facă o copie a cartelei SIM și gata. Cel mult, aș câștiga câteva ore. Nu merită atât de mult efort pentru atât de puțin. Soluția nu poate fi să-i tai soțului meu contactul cu lumea exterioară. Dacă au făcut rost de numărul lui de telefon, îl pot afla și pe al lui Demetrio. Și nu mi se pare prea fericită nici ideea ca Demetrio să vadă fotografiile în care apar dezbrăcată cu alt bărbat care nu este fratele lui. Mă înfiorează.

Verific din nou hard disk-ul Virucăi. Mă încăpățânez cu ceva ce nu există. Oricât de mult ciocănesc acolo, nu voi reuși să bat un cui care poate că nu există. Trebuie să gândesc diferit. Trebuie să aflu cât mai multe despre cei trei. Dacă au reușit să mă rănească de moarte, atacându-mi din plin punctul slab, și eu aș putea face la fel cu ei. Să folosesc armele lor. Apelez la lucrările lui Roi și Nerea, acelea în care Viruca îi îndemna să-și povestească viețile, secretele, acele lucrări în care le cerea să-și elibereze demonii. Mă uit mai întâi la cea a Nereei. Deși am citit-o deja acum câteva zile, dar vreau să văd dacă mi-a scăpat ceva, ceva de care pot să trag. Dar povestește doar generalități, nu-și deschide sufletul, e clar că n-are de gând să participe la jocul propus de profesoară. Menționează câteva anecdote din copilăria ei. Tatăl ei este sculptor, cu oarecare renume în provincie. Nerea relatează cu destul haz cum a crescut jucându-se în atelierul artistului, văzându-și tatăl dezbrăcând femei și bărbați ca să plăsmuiască acele corpuri în operele sale. La șapte ani, a povestit la școală cât se poate de firesc că-și petrecuse weekendul înconjurată de trupuri goale. Având în vedere scandalul pe care l-a făcut învățătoarea, a învățat repede că era mai bine să nu facă referire la unele lucruri, pentru că avea să existe mereu un profesor sau un elev dispus s-o judece și s-o cenzureze cu prima ocazie. Așa că s-a obișnuit să păstreze secrete de când era mică, tot ce avea legătură cu familia ei. Sau cu orice era nevoie. În plus, asta a făcut-o să creadă că aparțineau unei clase diferite de oameni, unui grup de oameni mai deschiși la minte și mai elevați. „Am crescut în libertate, dar am învățat să mă prefac”, încheie.

Pot să trag vreo concluzie din asta? Educată cu valori mai libertine și mai tolerante. Sau poate educată diferit, făcând-o să se simtă superioară celorlalți și, în același timp, să se prefacă. Din asta apare un monstru? Nu

cred. Sau da, dar e doar pură speculație. Și, bineînțeles, nu prea pot să am vreun avantaj din asta.

Totuși, Roi vorbește despre o copilărie dificilă. A crescut cu lipsuri. În acel cartier pe care-l cunosc deja, înconjurat de sărăcie, de mizerie. Nu-i place viața lui, nu se mândrește cu ea. Se vede că vrea să plece cât mai repede de acolo, să facă parte dintr-o altă clasă socială. Cum să-l învinovățesc? Cine n-ar vrea același lucru în locul lui? Poate că prietenia lui cu Iago izvorăște și din acea dorință de a se simți egal cu cei norocoși. Ceva ce, într-o oarecare măsură, i se întâmplă lui Germán; deși el n-a avut o copilărie cu lipsuri, a vrut întotdeauna să se înconjoare de oameni precum cei din familia Acebedo. Chiar și faptul că s-a simțit atras de mine a avut o oarecare legătură cu asta. Eu eram fiica unei doctorițe oncolog de renume. Făceam parte dintr-o presupusă elită din A Coruña. Sau, cel puțin, așa a crezut el, fiindcă îmi amintesc că-mi spunea asta când am început să ieșim, îmi zicea că nu era la nivelul meu, dar că-și dorea să fie, că nu va ști să se comporte în anumite medii. Și cred că a fost puțin dezamăgit când a descoperit că nu aveam să-l duc niciodată prin acele locuri. În curând și-a dat seama că fusesem crescută la o școală privată, una dintre puținele școli laice de bani gata din oraș, dar că nu mă simțeam nici prea în largul meu, nici prea mândră că făceam parte din acea clasă. Nici mama nu mă făcuse să mă simt specială datorită privilegiilor noastre. Dimpotrivă, m-a educat cu ideea că norocul era de partea noastră, dar că nu folosea foarte mult dacă nu era însoțit de alt fel de valori.

Citesc tot ce găsesc despre Roi și Nerea. Dar nu reușesc să depășesc prea mult aceste prime impresii. O fată care se simte superioară și un băiat care vrea să aparțină altei clase sociale. Cu alte cuvinte, mai nimic.

Încerc să introduc din nou în contul de gmail al Virucăi numerele din fișierul pe care l-am găsit în calculatorul ei. Sper ca vreunul dintre ele să-mi deschidă poarta spre secretele sale. Dar tot nu am noroc. Încerc combinații, dar nimic. Firește, eu sunt hacker așa cum este Lisbeth Salander simpatică.

Mă străduiesc mai mult decât alte dăți, știind cât de mult risc. Rezultatul este același. Nimic.

Mă uit la ceas, e ora șapte dimineața. În curând se va lumina de ziuă și va trebui să decid dacă merg înainte cu ideea examenului sau nu. Îmi simt gâtul iritat. Mi se pare că am febră. Ar fi minunat să mă îmbolnăvesc. Să cer concediu câteva zile. Să uit de tot. Dar s-ar putea să nu reușesc să amân nimic. S-ar putea ca ei să considere asta o capitulare absolută. Și dacă-mi

dau demisia? Și dacă mă dau bătută? Vor accepta înfrângerea mea și mă vor lăsa în pace? Mă îndoiesc însă că se vor mulțumi cu asta. E clar că vor să mă vadă distrusă, iar o demisie n-ar fi suficientă pentru ei. Sigur că nu.

Decid să mă întorc acasă la Viruca. Sunt disperată, da. Și ce? Trebuie să încerc ceva. Dintr-odată, ideea de a transfera tot din calculatorul ei în al meu mi se pare cea mai bună idee. Dacă n-am găsit nimic în dosarele pe care le-am copiat, s-ar putea să existe ceva în cele pe care nu le-am verificat. Sigur. Trebuie să existe. Într-un colțișor, pe undeva. Iar dacă nu sunt în stare să găsesc nimic singură, o să cer ajutor. În A Coruña am un prieten la care pot apela. Dacă nu poate să găsească nimic, fără îndoială înseamnă că nu există nimic care să prezinte interes.

Ar trebui să-i povestesc lui Mauro că o să trec pe la apartamentul fostei lui soții, dar prefer să trec sub tăcere. O să-i spun dacă găsesc ceva clar. Nu e vorba că n-am încredere în el, dar acum, după toată informația pe care mi-a dat-o Isa, prefer să fiu precaută. Și nu vreau să-i spun nici că am cedat șantajului. Mi-e rușine. Foarte multă rușine.

Când plec de acasă, aud împușcături în zona muntelui. Sună ca focurile de artificii și poate de-aia Nanuk urlă speriat și neliniștit. Urăște astfel de zgomote.

— Nu-i nimic, Nanuk.

Au ieșit la vânătoare de mistreți. Ne-a zis deja don Froilán că unii oameni din sat se adună ca să-i vâneze, sătui să le tot distrugă recoltele. E a doua oară în această săptămână când auzim împușcături și Nanuk nu reușește să se obișnuiască. Și eu pățesc la fel. Prefer zgomotul pescărușilor.

•

Intru în clădirea unde locuia Viruca. E ora opt și jumătate dimineața. Mă întâlnesc cu o adolescentă. Mi-e cunoscută. Mă privește.

— Scuze! Tu ești profa la liceu, nu? De la liceul Rosalía.

— Da, îi spun. Ești eleva mea?

— Nu, nu, dar te-am văzut. Ești cea nouă, de limbă și literatură, nu? Să nu-mi spui că te-ai mutat aici! Fiindcă te-am văzut zilele trecute în lift. Te-ai mutat?

— Ah… mă… gândesc la asta.

— În apartamentul Virucăi Ferreiro?

— Eh… locuia aici?

— La etajul trei apartament B. Eu locuiesc la C.

— Ah, păi nu mi-au zis nimic cei de la agenție.

— Credeam că încă nu i-a luat nimeni lucrurile. Părinții ei au fost ieri pe aici.

Înghit în sec. Părinții vin la apartamentul fetei lor. Desigur, de ce n-ar veni? Și dacă îi apucă să vină în dimineața asta? Cum aveam să-mi justific prezența? Adolescenta mă privește în continuare, așteptând un răspuns. Trebuie s-o fac să creadă că apartamentul acela este scos la închiriat.

— Ah… Păi, apartamentul este… gol.

Bine, n-am fost prea convingătoare.

— O să-l închiriezi? Sper să nu te influențeze ceea ce tocmai ți-am spus.

Fata nu știe prea bine cum să spună ce urmează.

— Să nu-ți faci sânge rău, nu s-a sinucis acolo.

— Bine. Mulțumesc.

Încerc să schițez un zâmbet de mulțumire.

— Nu-ți face griji.

Fata pleacă. Eu intru în clădire, dar înainte de a închide ușa, mă întorc să o privesc. Ea a făcut la fel. Privirile ni se întâlnesc. Cred că n-a crezut nimic din tot ce i-am zis. Poate că ar trebui să plec de aici, deși zarurile au fost deja aruncate. Mai bine copiez tot ce este în calculator, plec imediat și îi dau înapoi cheia lui Mauro, ca să nu mai fiu tentată să mă întorc aici.

Urc în lift. Oglinda îmi reflectă chipul palid. Cearcănele de la faptul că n-am dormit, fața îngrijorată. Probabil că o imagine asemănătoare îi arăta acea oglindă și Virucăi în ultimele zile. Imaginea disperării, a căderii. Îmi alung din minte acel gând. E prea chinuitor și macabru. „Tu nu ești ea”.

Intru în apartamentul Virucăi și mă duc direct la calculator. Știu cum să transfer toată informația pentru că a trebuit să fac asta o dată de pe vechiul meu Mac pe cel nou. Am nevoie doar de un cablu ethernet conectat de la unul la altul. O fac și-mi spune că operațiunea va dura o oră și jumătate. Mă uit la ceas. O să ajung la timp pentru examen.

Nu-mi rămâne decât să aștept.

Am la dispoziție o oră și jumătate ca să-i scotocesc din nou prin dulapuri. Ca să fiu mai exhaustivă de data asta. Deși nu cred că am talent de detectiv. Căutarea se dovedește la fel de inutilă. Ce-i drept, senzația este diferită. Cred că-mi scapă ceva. Ceva ce e în fața ochilor mei și nu reușesc să văd. Verific buzunarele tuturor pantalonilor ei, ale jachetelor și cămășilor ei. Nimic. Mă uit din nou în geanta de sport. Prosop, tenişi, cheie mică de lacăt de la dulăpior… O fi unul dintr-acele dulăpioare care se închiriază pentru o lună? O fi păstrând ceva acolo? Dac-ar fi așa, cel mai probabil și-ar

fi lăsat geanta de sport în acel loc, nu? Deși poate c-ar trebui să arunc o privire… Pentru asta trebuie să aflu la ce sală de gimnastică se ducea. Unde am văzut o fotografie? Ah, da, în aparatul foto digital.

Îl caut, îl deschid și reușesc să aflu cum se numește sala de gimnastică. Mă rog, se văd doar ultimele litere, dar va fi suficient. EIRA.

Părăsesc apartamentul după trei ore. Cu tot ce era pe calculatorul ei instalat pe al meu. Și am senzația că am depășit o limită pe care nu trebuia niciodată s-o depășesc. În plus, acum există un martor, eleva de la liceu. Sper să uite că m-a văzut pe aici. Dacă o întâlnesc pe culoarele liceului, îi voi spune că până la urmă am hotărât să nu închiriez apartamentul. Mă uit la ceas, trebuie să mă grăbesc dacă vreau să ajung la timp la școală. Nu vreau ca ei să creadă că am dat bir cu fugiții, că nu mă voi duce să le dau examenul. Nu vreau să le dau nici cinci minute de răgaz ca să-i poată trimite fotografiile lui Germán.

Ies din clădire. Mă uit din nou la ceas, cu speranța deșartă că timpul s-ar fi oprit. Mi-au mai rămas doar zece minute să ajung la liceu. Încep să merg repede și, când îmi dau seama că în felul acesta n-o să ajung, o iau la fugă. Alerg pe străzile din Novariz. Observ cum mă privesc puținii pietoni care există la ora asta. „De ce te-ai grăbi în acest sat în care nimeni nu se scoală de dimineață? Unde-i urgența?"

Ajung la liceu transpirată, fără suflare. Cu inima bătându-mi nebunește. Încerc să respir calm, expirând și inspirând încet, ca să încerc să reduc pulsațiile. Îi salut pe vreo doi profesori care mă privesc nedumeriți. Cel de sport se apropie de mine.

— E totul în regulă?

— Da, credeam că nu mai ajung.

— Doar n-ai de făcut o operație pe inimă. Dacă întârzii cinci minute, să aștepte. De câte ori nu așteptăm și noi după ei…

— Și nu sunt nici în formă.

— Te încălzesc eu când dorești.

Zâmbesc. A fost o insinuare? Tocmai s-a dat la mine acea… ființă în trening?

Urc scările, recăpătându-mi încetul cu încetul răsuflarea. Sunt fleașcă pe spate. Mă miros pe ascuns la subraț. Doamne, sper să am deodorant în geantă. Caut și găsesc un *roll on*. Încerc să-l am mereu la mine, transpir ușor. Mă închid în toaleta profesorilor și-mi ung bine axilele cu *roll on.* Dacă tot sunt la toaletă, îmi stropesc fața cu apă și mă pieptăn cu degetele.

Sunt gata. Pregătită să intru în clasă. Mă simt de parcă m-aș duce la eșafod. Sau să denunț un coleg pentru a evita o tortură. Sunt o rușine de om. O scursură, o paria. Cea mai rea. Iar asta nu se rezolvă cu puțin deodorant.

— Nu vom da examenul.

Roi tocmai s-a ridicat în picioare și a strigat asta foarte tare. „Nu vom da examenul", o spune în timp ce eu împart foile cu întrebările.

— E complet nedrept și nu-l vom da.

Îl privesc nedumerită. Nu înțeleg ce pretinde. Mai întâi mă obligă să dau un examen și acum vrea să-l împiedice?

— Ești delegatul clasei? întreb, încercând să nu-mi pierd calmul.

— Nu. Dar nu-i nevoie, am vorbit cu câțiva și nu-l vom da.

— Îmi pare rău, dar asta nu decizi tu.

Roi rupe în două foaia pe care i-am dat-o. Și mai mulți elevi îl imită. Printre ei, Nerea. Iago nici nu se clintește.

— Vino cu mine, îi poruncesc. Vino cu mine.

Băiatului îi ia o secundă să reacționeze, dar îmi dă ascultare în cele din urmă.

— Venim imediat, le spun elevilor. Profitați să aruncați o privire pe întrebări, dacă vreți.

Ies pe culoar și Roi mă urmează. Cobor scările. El rămâne sus, privindu-mă.

— Unde mergem?

— Undeva unde să nu ne audă nimeni.

Roi decide să coboare și eu îl duc prin coridoarele labirintice, până ajungem afară, la adăpostul unui copac, lângă fântâna care miroase a sulf.

— Nu mai era alt loc? întreabă. Aici miroase oribil.

— Pot să știu ce pretinzi? Mă obligi să dau un examen și acum nu vrei să-l susții? Încerci să mă înnebunești?

— Eu nu te-am obligat să dai acest examen.

— Cum nu? M-ai șantajat cu pozele!

— Ce poze?

— E de-ajuns, nu ți se pare?

— Păi, nu știu despre ce vorbești. Din nou.

— Ah, da? Dacă n-ai fost tu, atunci de ce mi-ai zis că n-ar trebui să negociez cu teroriști?

— Pentru că asta i s-a întâmplat Virucăi.

— Ce?

— Era clar că nu voiai să ne dai examenul, că te obliga cineva. Așa i s-a întâmplat și Virucăi. Nu intuiești cum stau lucrurile? Cineva te obligă să faci ceva, la început o prostie, cum e un examen, dacă n-o faci, te atacă unde te doare cel mai tare – încearcă să ghicească – în căsnicia ta?

Eu tac. Iar tăcerea mă trădează.

— În căsnicia ta, da. Așadar, cu mare durere în inimă, cedezi. E doar un examen, nu? Îl poți justifica, în fața ta și a noastră. Dar apoi îți vor cere altceva, un lucru mai nenorocit sau mai rușinos și atunci îți vor apărea multe îndoieli. De asemenea, te vezi obligată să cedezi. O să începi să te simți foarte rău, o să începi să te urăști. Și astfel, încetul cu încetul, o să te prăbușești. Și este inevitabil. Pentru că-ți dai seama că o să faci orice pentru a-ți salva căsnicia. Dar prețul este foarte mare, fiindcă tocmai ai devenit ostatica unui șantajist. Te-ai transformat în ceea ce urăști cel mai mult, în cineva care e manipulat, în cineva pe care tu l-ai detesta, pentru că te transformi în cea mai proastă versiune a ta, într-o lașă, într-o trădătoare și, mai ales, într-o profesoară rea. Cea mai rea. Și n-o să suporți, o să te învinovățești că ai cedat, că te-ai lăsat târâtă, iar dacă la un moment dat îți vine să-ți îndrepți greșelile, deja o să fie târziu. Acțiunile tale nu mai au justificare, n-o să te ierte nimeni dacă acum ai vrea să dai timpul înapoi. Fiindcă ceea ce te-au obligat să faci nu este doar rău, cu siguranță este și ilegal. Așa că nici șefa de studii, nici directorul, nici colegii tăi, nici elevii n-o să te ierte. Nici soțul tău, pentru că, bineînțeles, el o să afle totul în cele din urmă. Iar aceea va fi lovitura fatală. O să te simți încolțită, distrusă, singură și, poate, unica soluție pe care o vei vedea o să fie să termini cu totul. Să dispari. Niște pastile, niște tăieturi la încheieturile mâinilor, să te spânzuri? Să te îneci?…

Tăcere. Nici nu știu ce să spun la auzul viitorului macabru pe care tocmai mi l-a prezis băiatul.

— Asta i s-a întâmplat Virucăi. Și de-aia a fost găsită plutind în lacul de acumulare.

— Dar ce fel de psihopați sunteți? Și, ia zi-mi… ce mă împiedică să mă duc chiar acum la șefa de studii și să-i povestesc ceea ce tocmai mi-ai spus? Ia zi! Sau la Garda Civilă, mai bine.

— Nu știu, ce te împiedică?

Tac din nou. Roi zâmbește.

— Măi să fie, te strâng bine ăia cu ușa, nu? Ce e în pozele alea? Tu omorând copii sau trăgându-ți-o cu ei? Tu într-o orgie? Cu cine-l înșeli? Cu

fratele lui? Cu tatăl lui? Ce poate fi atât de grav ca să te aducă în starea asta?

— Vrei să-mi spui că n-ai nicio legătură?

— N-am nicio legătură.

— Îmi pare rău, dar nu te cred.

— Atunci de ce am rupt foaia de examen? Nu vezi că-ți ofer o scăpare? Tu ai cedat, i-ai demonstrat șantajistului tău că erai dispusă să dai examenul, dar ceva mai presus de tine, ceva ce nu ai putut să controlezi te-a împiedicat să-l duci la bun sfârșit. Reușești să ieși basma curată din povestea asta. Ar trebui să-mi mulțumești.

Clatin din cap. Nu, nu și nu. Nu-l cred. Nu pot accepta că-mi dă o mână de ajutor. Se joacă cu mine. Are prea multe informații ca nu fie implicat. Asta face parte din joculețul lui macabru. Vrea ca acum să am încredere în el, ca să-mi dea din nou o lovituri Fără îndoială.

— Dacă n-ai fost tu, atunci cine? De unde știi toate astea?

— Pentru că eu am fost implicat în ce i s-a întâmplat Virucăi. Foarte la început. Apoi n-am mai fost.

— Cine dirijează totul? Nerea? Iago? Ajută-mă.

Clatină din cap.

— Am făcut deja mai mult decât trebuia. Dacă mai fac un pas, situația se va întoarce împotriva mea. Nu pot. Am mers deja prea departe.

Roi se îndepărtează. Și rămân acolo, neștiind prea bine ce să fac în continuare. Isa apare pe coridor.

— E totul bine?

— Da, de ce?

— Fiindcă pare că ai văzut un mort. Ești palidă.

— Ah, nu, doar că n-am luat micul dejun…

— Păi, mănâncă un croasant. Sau două. Te rog.

Încuviințez. Îi spun că mă grăbesc, că mă așteaptă elevii.

Când intru în clasă, Roi e deja la locul lui.

— Continui cu examenul? întreabă un elev.

Cred că-l cheamă Alberto.

— Nu că ar conta, am avut timp să ne uităm pe toate întrebările.

— Și?

— O să-l trecem fără probleme.

Îmi vine o idee. Cum de nu m-am gândit înainte? E ceva cam în disperare de cauză, dar poate să funcționeze.

— Păi, mai bine, nu? Mai bine să-l treceți fără probleme. Să continuăm cu examenul. Dar dați-mi telefoanele mobile.

Elevii protestează furioși. „Nici vorbă de așa ceva”, „De ce?”, „Ce te-a apucat?”

— La examenele mele nu stă nimeni cu telefonul mobil.

— Dar am văzut deja întrebările! Nu mai e nevoie să copiem, am văzut deja răspunsurile!

— Cu atât mai bine. Dați-mi telefoanele, vă rog.

Îmi desfac geanta și trec pe la toate mesele. În ciuda protestelor, reușesc să-mi dea unul câte unul telefoanele mobile. Când ajung în dreptul Nereei, fata face pe leneșa, dar mi-l dă în cele din urmă. La fel se întâmplă și cu Iago.

— Sigur asta e anticonstituțional sau ceva de genul, îmi spune.

— Atunci, reclamați-mă.

Iago acceptă și mi-l dă. După ce iau toate telefoanele, le spun că au la dispoziție patruzeci de minute ca să dea examenul. Să nu facă prea multă gălăgie. Mă pregătesc să ies.

— Dar unde te duci, profa?

— Am încredere în voi. Mă întorc imediat.

Ies din clasă, sub privirile uimite ale tuturor. Cine știe ce-or mai fi crezând despre mine? Îi oblig să dea un examen de care apoi nu-mi pasă deloc. Dar nu pot să ratez această ocazie de a arunca o privire asupra tuturor telefoanelor. Poate găsesc ce caut printre fișierele lui Iago sau ale Nereei. Sau ale lui Roi. Cu toate că mi le-au dat fără să protesteze prea mult, acela nu poate fi un indiciu prea bun.

Intru în toaleta profesorilor și mă închid într-una dintre cabine. Scot toate telefoanele și le pun pe podea. Le caut pe al lui Iago și pe al Nereei. Am încercat să memorez care erau. Unul avea o husă albastră și celălalt una argintie. Dar sunt mai multe modele cu aceleași carcase, așa că nu prea știu cu care să încep. Mă hotărăsc să încep cu primul pe care pun mâna.

La naiba. Are parolă. Nu pot să-l accesez. La fel se întâmplă și cu următoarele. În sfârșit, găsesc unul care n-are. Mă duc direct la fotografii. E al Nereei. Îmi dau seama pentru că are multe selfie-uri cu ea. Dar nici urmă de fotografiile mele compromițătoare. Mă duc la conversațiile ei de pe WhatsApp. De aici nu s-a trimis niciun mesaj către telefonul meu mobil. Iar dacă a făcut-o, a avut precauția să-l șteargă.

Continui să inspectez telefoanele mobile, cu același succes redus.

Aproape toate sunt blocate cu o parolă sau cu amprentă. Nu pot să intru. Pe măsură ce le încerc, le las pe podea. Ca să nu mă încurc și să nu repet munca. Reușesc să mai intru într-unul, dar tot nu găsesc nimic. Brusc, se aud niște bătăi în ușă.

— Raquel, ești acolo?

Rămân neclintită. Mută. E vocea Margăi, șefa de studii.

— Raquel, ești bine?

La naiba.

— Ah, da, da… ies acum.

— Ai pățit ceva? Elevii din clasa ta sunt agitați.

Vâr cât pot de repede telefoanele mobile în geantă, încercând să nu fac zgomot, deși, la cât sunt de grăbită, unul îmi cade pe jos.

— Raquel…

— Ies acum.

Deschid în sfârșit ușa. Și dau peste Marga, care mă privește îngrijorată.

— Ești bolnavă? Arăți oribil.

— Asta mi-a zis și Isa. N-am luat micul dejun… și am amețit puțin.

— Ah… Și-i lași pe elevi singuri în plin examen? Ai fi putut să anunți orice profesor care era liber ca să-i supravegheze.

— Nu e chiar un examen… e mai mult… o… verificare…

Se uită la mine, neștiind prea bine ce să creadă. Îmi vede geanta bombată.

— Le-am luat telefoanele mobile, mă justific.

— Și ți le-au dat?

— Da.

— Adică le iei telefoanele mobile și pleci.

— Am amețit… a fost doar un moment.

— De cel puțin zece minute făceau gălăgie…

— Atât de mult?

— Sigur ești bine?

— Da, da… mă duc în clasă. Mulțumesc pentru grijă.

Și ies din toaletă fără să privesc în urmă, îndepărtându-mă de acel interogatoriu stânjenitor care m-a făcut să par o cretină.

— Raquel…

Marga nu se lasă bătută. N-am încotro, trebuie să mă întorc și să suport cu stoicism ce are să-mi spună.

— N-oi fi însărcinată?

— Eu? Nici vorbă. Bine-ar fi.

— Aveți în plan un copil?

— Nu, de ce?

— Ah, nu, fiindcă ai zis ce bine-ar fi.

— Ah, da… nu, nu, improvizez din mers, nu-l avem în plan, dar dacă vine, e bine-venit.

Zâmbesc cu stângăcie. Par protagonista unui film cu încurcături. Ce mod absurd de a intra în belele!

— Mă duc în clasă…

— Du-te, du-te.

Intru în clasă. Ce-i drept, e zarvă mare. Îi cert și le țin tipicul discurs că mă așteptam să pot avea încredere în ei. Că nu-i voi mai lăsa niciodată singuri la un examen. Le cer să-mi dea foile și să-și ia fiecare telefonul. Se năpustesc toți asupra catedrei mele, dar le cer s-o facă în ordine. Mă ascultă cu chiu, cu vai. Se produce puțină încurcătură cu telefoanele. Unii nu știu care e al lor. Protestează. Dacă nu le-aș fi luat telefoanele… În toată agitația, ceva îmi atrage atenția. Rămân cu ochii ațintiți asupra tenișilor lui Iago. Ce au așa de special? Atunci îmi dau seama. Sunt la fel că ai Virucăi, la fel că ai soțului meu, aceeași marcă și același model pe care le folosesc cei ce practică *crossfit.* Or fi mers el și Viruca la aceeași sală de gimnastică? Aceea pe care încă nu m-am dus să o vizitez și unde încă n-am verificat dacă deschide cheia vreun dulăpior. Știu că e ca și cum m-aș agăța de un pai. Dar n-am nimic de pierdut.

•

Chiar în după-amiaza aceea aflu la ce sală de gimnastică se ducea Viruca. Sala de gimnastică se numește Moreira. Și da, acolo se țin ore de *crossfit.* Așa că mă prezint pe la șapte după-amiaza. Mă dau drept o posibilă clientă și îi rog să-mi arate instalațiile. Rugăminte ce-mi este îndeplinită. Iar când ajung la vestiar, văd dulăpioarele și întreb dacă se închiriază vreunele pentru o lună. Îmi arată partea de sus a doua dulapuri.

— Ai fi interesată? Cred că sunt vreo două libere.

— S-ar putea.

Sub pretextul că am nevoie la toaletă, rămân un moment singură. Și, de îndată ce fata care mi le-a arătat iese, eu îmi încerc norocul la dulapurile de închiriat. Din a treia încercare reușesc să deschid un dulăpior. E al Virucăi. Înăuntru este un hanorac. Îl iau. Îi verific buzunarele. Și găsesc ceva. Un telefon mobil. Privesc în toate părțile, având grijă să nu mă vadă nimeni. Și-

l vâr în buzunarul meu. Las hanoracul în dulăpior. Și îl închid.

Când ies din vestiar, mă apropii de fata care m-a condus prin sala de gimnastică și o întreb dacă e o atmosferă plăcută în grupurile de *crossfit,* dacă au vreo pagină web sau de Facebook. Ea îmi răspunde că da, îmi notează adresa. Vreau să văd pozele care sunt postate. Și, de asemenea, o întreb pe recepționeră dacă există vreo listă cu cei care sunt înscriși în grupuri.

— Da, de ce?

— Sunt profesoară la liceu și știu că unii elevi vin aici să facă sport și, sinceră să fiu, nu mi-ar plăcea să fiu cu ei în aceleași grupuri. Ar putea fi cam stânjenitor. Te deranjează dacă arunc o privire?

— Nu știu…

— Dacă nu verific, n-o să pot veni. Și e tocmai scuza perfectă ca să nu mă încumet.

— Bun, haide… dar să nu spui nimănui. Oricum, să știi că uneori se mai schimbă grupurile, nu sunt bătute-n cuie.

— Dar cel puțin îmi fac o idee.

Deschide un fișier pe calculator și mă lasă să arunc o privire. Văd numele lui Iago și, de asemenea, pe al lui Roi, dar nu-l văd pe al profesoarei.

Îi mulțumesc fetei și mă pregătesc să plec.

— Așadar, te înscrii?

— Sigur. Revin săptămâna viitoare.

•

Ajung acasă. Mă închid în baie pentru ca Germán să nu mă vadă. Deși în momentul acela nu e acasă, dar în caz că sosește. Scot din buzunar telefonul Virucăi. Să nu aibă parolă, să nu aibă parolă. Dar n-are baterie. Și nu e compatibil cu încărcătorul meu. Măi, să fie. Mă uit la ceas. N-o să găsesc niciun magazin deschis. Mâine la prima oră mă voi duce să cumpăr un încărcător.

Sunt convinsă că nu este telefonul mobil pe care-l folosea zilnic, pentru că pe acela sigur îl avea cu ea când s-a omorât. Acesta era al doilea telefon al ei, cel pe care-l ascundea de toată lumea. Acesta era telefonul mobil pe care-l folosea pentru lucrurile interzise. Pentru infidelități. Fără îndoială. Știu asta pentru că și eu am avut unul.

Dacă mâine, după ce-l încarc, reușesc să-l accesez, o să fiu mult mai aproape de aflarea adevărului.

Decid să intru pe pagina de Facebook pe care mi-a dat-o fata de la sala de gimnastică. O cercetez de la început până la sfârșit. Văd vreo două fotografii în care apar Iago și Roi. Dar nici urmă de Viruca. Intru pe profilurile oamenilor din diferitele grupuri. Le cercetez fotografiile. Până când, pe profilul unei fete, găsesc ceva.

— Bingo!

E o fotografie de la o cină. În ea apare Viruca, printre mulți alți oameni, alături de Iago. Băiatul îi înconjoară umerii cu brațul și o privește. Zâmbitor. Și nu par elev și profesoară.

Pe cât să pun pariu că numărul de telefon al lui Iago apare în al doilea mobil al Virucăi?

Capitolul 30

La nouă și jumătate dimineața sunt în fața unui magazin de consumabile și telefoane mobile. Încă este închis. Verific programul care e lipit de ușă și decid să aștept. Am în buzunar telefonul mobil al Virucăi. Ard de nerăbdare să aflu ce voi descoperi.

Văd venind un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani. Deschide magazinul. Aștept să aprindă luminile. Nu știu de ce nu vreau să par nerăbdătoare. De parcă pe acel domn l-ar interesa sau nu anxietatea mea. Când, în sfârșit, îl văd așezându-se la tejghea, intru în magazin.

— Bună dimineața, aveți un încărcător pentru acest telefon mobil?

— E un android, corect?

Încuviințez, dar fără să fiu prea sigură. Caută printre mai multe adaptatoare și încărcătoare și alege unul.

— Vezi dacă se potrivește.

Îl iau, încerc să-l bag în mufa telefonului și da, se potrivește.

— Îl iau. Cât costă?

Plătesc și, când să plec, îmi vine o idee.

— Aveți cumva tot pentru modelul acesta și ca să-l încarc în mașină?

Ies din magazin emoționată. Cu încărcătorul pentru mașină nu va trebui să-l încarc nici în cancelarie, în văzul tuturor, nici să aștept până la prânz, când voi ajunge acasă. Am vreo două ore libere înainte de primul curs. Pot să fac o plimbare cu mașina, întotdeauna mă liniștește și mă ajută să gândesc, în timp ce se încarcă bateria.

O iau în direcția A Coruña. Nu am niciun interes să mă duc acolo. Cel puțin, nu acum, când am ore. Dar o fac aproape automat. Pun telefonul mobil la încărcat.

La fiecare cinci minute verific starea bateriei. Și când, în sfârșit, ajunge la douăzeci la sută, decid să nu mai aștept și să arunc o privire. Frustrarea survine imediat. Telefonul are parolă. Nu pot să-i accesez conținutul. La naiba. Ce să fac? Ce să fac?

Îmi iau telefonul. Caut în agendă și apelez.

— Darío, sunt Raquel. Raquel Valero.

— Raquel! De când n-am mai vorbit! Ce mai zici? Tot așa bunăciune ai rămas?

— Nu fi fraier. Auzi, te deranjez?
— Tu? Niciodată, femeie, spune-mi.
— Trebuie să-ți cer o favoare enormă. Și adevărul e că nu pot să-ți răspund la prea multe întrebări. Trebuie să mă ajuți fără să-mi pui întrebări.
— La naiba, devine interesant.
— Ai ști să deblochezi un telefon mobil a cărui parolă nu o știu?
— Cât ai zice pește. Ce-mi dai în schimb?
— Ce vrei?
— Două sute de euro. Sau o poză cu țâțele tale.
— Cu țâțele mele? Serios?
— Firește că nu! Doar nu aveam de gând să mă laud cu poza cu țâțele fostei profe a surorii mele. Când mi-l aduci?
— Păi, vreo două ore, cât îmi ia să ajung.
— Uau, chiar ești departe. Pe unde umbli?
— În iad, mai mult sau mai puțin.
Îmi iau la revedere de la el. Decid să sun la liceu ca să anunț că azi nu pot să mă duc. Că a apărut o problemă. La urma urmei, n-am decât o oră de curs. Nu cred că se vor supăra prea tare. Mă prefac răgușită și inventez cea mai veche scuză din lume și pe care au folosit-o toți elevii dintotdeauna.
— Sunt foarte răcită. Nu vreau să molipsesc pe nimeni, Marga.
— Nu-ți face griji, femeie. Ai grijă de tine și fă-te bine. Ne vedem luni. Încearcă doar să nu lipsești prea des vinerea, să nu devină obișnuință.
— Chiar mă simt îngrozitor.
— Da, te cred. Nu te stresa. Iar elevii vor fi încântați să nu facă ora și să iasă mai devreme. Te pup.
După ce vorbesc cu ea, decid să-l anunț pe Germán.
— Germán, te-am trezit?
— Nici pomeneală, m-am trezit imediat după ce-ai plecat. Spune-mi.
— Mă duc în A Coruña. M-au sunat cei de la agenție. Vor unii să vadă apartamentul neapărat azi. Mă rog, l-au văzut deja, iar acum vor să discute cu mine detaliile.
— Ce tot spui? Așa de repede? Și sunt dispuși să plătească atât cât ai cerut?
— Asta o să încerc să negociez.
— Bine, deocamdată, nu lăsa prea mult din preț, vei avea timp să-l mai reduci. Când te întorci?
— Te deranjează dacă rămân până duminică? În felul ăsta termin de

împachetat lucrurile mamei. Vino și tu, dacă vrei.

— Bine, nu știu dacă o să pot veni. Dar te anunț, bine?

— Genial. Te pup.

Închid și mă simt îngrozitor. Încep să mă obișnuiesc să-l mint pe soțul meu. O fac cu o naturalețe uimitoare. Asta ar trebui să mă îngrijoreze. Duminică va trebui să inventez că n-am reușit să ajung la un acord cu posibilii cumpărători. Că voiau să le fac o reducere prea mare.

Darío mă primește în cocioaba lui. În halat și pijama. Mă îmbrățișează când mă vede.

— Raquel!

— Dacă știai că vin, nu puteai să te îmbraci puțin?

— De ce? Asta-i uniforma mea de muncă.

— Ai mult de lucru?

— De mă doare. Dar atât timp cât ies biștarii, e super tare.

Darío are un puternic accent specific regiunii A Coruña. Un amestec între derbedeu și snob. Plin de cuvinte colocviale specifice zonei. Eu cred chiar că exagerează. Pentru că uneori chiar și mie mi-e greu să-l înțeleg. Pe Darío l-am cunoscut pentru că am fost diriginta surorii lui, căreia i-am predat câteva luni. Am avut o problemă cu ea și el a venit imediat la școală. Și din primul moment am simțit o oarecare fascinație pentru acest personaj. Inteligent, provocator și care-și adora sora. Avea grijă de ea ca nimeni altul. Ea se mândrea mereu cu fratele ei, un *cracker* într-ale calculatoarelor. Și avea dreptate. În curând, tot liceul a apelat la el ca să ne rezolve problemele de informatică. A devenit indispensabil.

Darío își dă la o parte de pe față părul slinos. Chelește, deși are doar douăzeci și șapte de ani și ascunde asta cu o pleată cam absurdă care-i acoperă jumătate de față, dar care de-abia îi acoperă chelia.

— Și ai o pată pe tricou, îi spun.

— E acolo de secole, nu se ia cu nimic. Știi vreun truc? Am încercat de toate și nu merge nimic.

— Să-ți cumperi altul?

— Cu ăsta am debutat. Habar n-aveai, nu-i așa? Ți-l imaginezi pe Armstrong renunțând la costumul lui de astronaut? Munca mea chiar a fost un mare pas pentru om.

Zâmbesc auzindu-i raționamentul incontestabil. Scot telefonul și i-l dau.

— Cât o să dureze?

— Vrei deblocare de telefon și presupun că și de cartelă SIM, nu?

— Ar fi bine.

— Îl conectez la calculator și în două minute e deblocat. Cartela îmi va lua puțin mai mult. E mai complicată treaba. Dar stai liniștită, mă descurc. Fac o schemă și în mai puțin de o oră e gata și asta. Te servesc cu ceva? Nu știu ce-o fi prin frigi.

— Nu, mersi. Sigur fac salmonela sau ceva.

— Nu-ți bate joc de mine. Fă-te comodă. Ca la tine acasă.

Arată spre o canapea plină de haine, benzi desenate și vechituri. Există vreo două replici de nave făcute din Lego din *Războiul stelelor*. Și un elicopter controlat cu telecomandă. Și, de asemenea, o dronă.

Îmi fac loc și încerc să mă așez fără să deranjez prea mult haosul. Darío intră în cameră, conectează telefonul la calculator și începe să lucreze.

— Și ce-o să găsesc înăuntru?

— Nu sunt foarte sigură.

— Chiar nu-mi spui care-i mișcarea?

— N-aș ști cu ce să încep.

Răsfoiesc câteva dintre benzile desenate. Nu cunosc niciuna. Nici acei supereroi nu-mi sunt cunoscuți. S-a schimbat mult lumea benzilor desenate de când am deschis ultima oară una. Profit s-o sun pe Tere și să-i spun că am venit într-o vizită surpriză în A Coruña și că rămân în weekend. Ea se bucură într-un mod ieșit din comun, de parcă nu ne-am mai văzut de secole.

— Spune-mi că încă n-ai cumpărător pentru apartament.

— Nu, stai liniștită.

— Mai bine. Luăm cina împreună? S-a deschis un loc minunat. Ai bani?

Cincisprezece minute mai târziu, Darío se ridică și-mi dă telefonul.

— Ce mai pramatie femeia asta, așa-i?

— Poftim?

— Stăpâna telefonului. N-o fi al tău, nu? Că-i încurcătura dracului…

— Nu…

— Cu pozele de pe WhatsApp nu pierde vremea tipa.

— Ți-ai vârât nasul?

— Dacă nu mi-ai zis povestea. Și voiam să pricep. Tipa e super bună. Ce mai cățea! Oaaa…

Cu telefonul în mâinile mele, caut aplicația WhatsApp și o deschid. Sunt mai multe numere, patru, dar niciunul nu are nume. La naiba. Viruca era discretă și grijulie chiar și cu acest telefon. Dar bănuiesc că era logic. Ce bine-ar fi să am memorie fotografică, pentru că mi-aș putea aminti dacă am

văzut pe undeva vreunul dintre acele numere. Poate pe listele cu elevi. Dar n-am acea capacitate, ba dimpotrivă, mi-e destul de greu să-mi amintesc CNP-ul, iar singurul număr de telefon pe care am reușit să-l memorez a fost cel pe care-l aveam acasă la mama. Apoi, după ce au apărut agendele de la telefoanele mobile, n-am făcut niciodată efortul de a reține vreunul. Nici pe cel al lui Germán, pentru că oricum îl am în agendă.

Măi să fie, acum înțeleg de ce Darío a făcut-o cățea. Privesc una dintre fotografiile de pe WhatsApp. E o poză destul de explicită. Cu organele genitale ale unui băiat. Un prim-plan care arată clar atât mărimea, cât și gradul de excitație. Părul pubian este practic ras. E un trup slab și tânăr. Fără îndoială. Mă duc la mesaje.

„Asta-mi provoci. Mi-e dor de tine. Ne vdm?”

Iar răspunsul Virucăi: „Ești bolnav”.

Și, drept răspuns, o altă poză. La fel de explicită, doar că puțin mai amplă. Acum se văd și buricul, și o parte din picioare.

„Bolnav de tine”.

Viruca: „Nu-mi mai scrie”.

El: „Ce-ai fakut cu ce ți-am dat?”

Închid telefonul. Voi avea timp să văd totul în liniște. Acasă la mama. Acasă la mine.

— Cât îți datorez?

— Hei, nu mă jigni. E cinstea mea.

— Mulțumesc mult, Darío. Ce mai face sora ta?

— Ca de obicei, e o zăpăcită. Cu chestiile ei, știi deja. Spune că-și vede de facultate, dar… eu o cred pe jumătate, pe Bea e mai bine să n-o crezi întru totul. Chiar nu-mi povestești care-i faza?

Drept răspuns, îl sărut pe amândoi obrajii și plec. Vreau să ajung cât mai repede la apartamentul mamei. Trebuie să analizez în detaliu tot ce există în acest telefon mobil. Tot.

Cine este cel din fotografie? Roi? Iago? Un adult? Dar nu pare trupul unui adult. E clar un tânăr, atletic, dar tânăr. A avut o relație cu Viruca pe care ea a terminat-o și băiatul n-a acceptat asta? A tot insistat până când ea s-a sinucis? Îi trimitea fotografii pornografice și în clasă o hărțuia? Sau o șantaja, la fel ca pe mine?

Intru în apartamentul mamei. Îmi las geanta pe masa din bucătărie. Mă așez, scot telefonul. Caut mesajele. Există mesaje doar de la patru numere de telefon diferite. Dacă este un telefon pe care-l folosea pentru aventurile

ei, asta înseamnă că avea patru amanți?

Mă întorc la mesajele băiatului. După acele poze trimise și după ce Viruca i-a cerut s-o lase în pace, el îi scrie din nou. „Ce-ai fakut cu ce ți-am dat?” „De ce nu vii la ore?” „Pe unde umbli?” „De ce nu-mi deschizi când sun la interfon?” „Mi-e dor de tine”. „Hai să vorbim”. „Iartă-mă, te rog”. „Viruca, la naiba…” „Răspunde-mi”.

Sunt mesaje din zile diferite. Trebuie să verific datele, dar ultimele mesaje, în care deja nu se mai arată provocator și sigur de sex-appeal-ul lui, ci are o atitudine imploratoare, sunt din urmă cu cinci săptămâni. Cam de când a murit Viruca. Asta înseamnă că băiatul nu știa nimic despre moartea ei? Că n-a avut nicio legătură? Sau a lăsat acele mesaje pentru a avea un alibi? Un mod de a demonstra că el nu știa nimic. Că el era străin de tot ce i se întâmpla profesoarei.

Privesc celelalte numere de telefon.

„Viru, când ne vedem?”

„Viru, de aia-mi dai numărul ăsta?”

„Nu-mi răspunzi niciodată, Viru”.

La numărul acela nu mai sunt alte mesaje.

„Nu mai pot, trebuie să te văd”. Acesta este un mesaj de la alt număr. Și la care Viruca răspunde: „Răbdare, deja sunt foarte aproape de final”.

Aproape de final, de care final? La ce se referă?

La ultimul număr de WhatsApp sunt vreo două mesaje cu altă conotație. Ea e cea care scrie: „Vreau două. Peste o jumătate de oră, la locul obișnuit?” Două? Două ce? La acel mesaj există doar un răspuns: „Da”.

Și aici se termină mesajele pe WhatsApp. Fie avea acel telefon de puțin timp, fie a avut precauția să șteargă toate mesajele. Deși, ce-i drept, fotografiile cu băiatul nu le-a șters. Mă duc la albumul foto și, pe lângă cele două poze cu mădularul erect al băiatului, găsesc mai multe selfie-uri ale Virucăi. Semidezbrăcată, pozând în oglindă. Practica *sexting* cu amanții ei? Mi se pare foarte tulburător să văd acele fotografii ale profesoarei. E o frumusețe, e sex pur. Sau mai bine ar trebui să vorbesc la trecut, pentru că e moartă. Pe lângă faptul că debordează de sex, selfie-urile au ceva bolnăvicios. Pozițiile, fața palidă. Are o vânătaie pe gât? În două fotografii apare cu picioarele legate. Îi plăcea sexul dur? Sado?

Nu le mai privesc. Mă tulbură prea mult.

Ce pot să fac cu aceste numere de telefon? Cum să aflu cui aparțin? Cine e băiatul din poze? Să-i trimit un mesaj? Să-i spun că am telefonul Virucăi,

să nu se mai joace cu mine, pentru că altfel duc această dovadă la poliție? Mă îndoiesc că există în aceste mesaje indicii de vreun delict, dar poate că Iago, Roi, sau cine-o fi nu știe asta. Pot să joc la cacealma. Dacă joc bine această carte, poate fi șansa mea ca să mă lase în pace. „Dacă continuați să mă hărțuiți, voi folosi asta împotriva voastră. Am dovezile care vă incriminează”.

Desigur că dacă o voi face, trebuie s-o fac foarte bine. Poate că am doar o șansă. Nu pot s-o ratez. Cum să fac? Ce mesaj să scriu?

Mă gândesc la diferite posibilități, dar niciuna nu reușește să mă convingă. Așa că, atunci când vine Tere, îi cer ajutorul. Pentru asta, trebuie s-o pun la curent cu tot. Și, în timp ce fac asta, văd cum se schimbă la față. Când, în sfârșit, îi spun toată povestea cu telefonul, Tere este categorică.

— Trebuie să-l duci la poliție.

— Nu. Nu.

— Cum adică nu, Raquel? Ai înnebunit?

— Dacă mă duc la poliție, vor începe să investigheze, iar dacă se ajunge la băieți, aceștia se vor răzbuna pe mine. Îi vor trimite pozele lui Germán. Nu pot să fac asta. Trebuie s-o scot la capăt fără implicarea poliției.

— Și ce vrei să faci?

— Păi… să le arăt că nu-i de joacă deloc cu mine, că și eu am cu ce să le distrug viața. Acesta e pașaportul meu, Tere, îi spun arătând spre telefonul mobil. Asta va fi salvarea mea.

— Eu cred că e o nebunie, Raquel. Că vorbim despre ceva foarte serios, că poate fi dovada unei crime. Iar dacă nu-l predai, obstrucționezi justiția, ăsta sigur e delict.

— Dar ce dovadă? Nu prea e nimic aici. Doar patru numere și patru fotografii.

— Și ce? Poate fi un fir de care să se tragă.

— Au închis cazul. Au spus deja că a fost o sinucidere. Dacă ar fi vrut să investigheze cu adevărat, ar fi ajuns deja până aici. Cum e posibil ca o profesoară să găsească asta, iar ei nu? Motivul este că nu-i interesează subiectul.

— Nu știu, Raquel… nu știu.

— Tere, am nevoie de tine. Ajută-mă să ies din beleaua asta. Nu le pot permite acelor mucoși să mă șantajeze în continuare. Nu le pot permite să se joace cu viața mea.

— Ce-ar fi să-i spui adevărul lui Germán? N-ar fi cel mai bine pentru

toată lumea?

— Adevărul? Nu pot! Nu-i pot face așa ceva lui Germán, nu pot. Ajută-mă, Tere. Eu te-am sprijinit mereu, în toate nebuniile tale.

Tere șovăie.

— Femeie, de data asta e ceva serios. Și ce vrei să faci? Spune-mi.

— Trebuie să-i trimit un mesaj băiatului cu pozele. Ce să-i scriu?

— Nu știu… zi-i că… ai telefonul Virucăi, că ai toate dovezile care-l implică în moartea ei. Că vrei să negociezi.

— Și dacă el n-a avut nicio legătură cu moartea ei? Dacă a fost unul dintre celelalte trei numere?

— Bun, dar e clar că ăsta e un băiat. Adică, unul dintre elevii tăi, cu siguranță. Tu nu-l recunoști după penis, nu? Pentru că în felul ăsta am scăpa imediat de îndoieli.

— Ce amuzantă ești!

— Sau după buric sau după picioare. Nu-ți par cunoscute?

— Tere, dar tu crezi că i-am văzut buricul vreunuia dintre elevii mei? Ce mesaj să-i scriu? Concentrează-te.

— Păi, ce-ai zis, că ai telefonul Virucăi, care-l va duce direct în închisoare.

— Da?

Încep să tastez cu oarecare nervozitate. Șterg și scriu de câteva ori, până concep un mesaj care să-mi convină. I-l arăt lui Tere.

— Cum ți se pare?

— Merge. Trimite-l.

— Da?

— Am zis că da, mama mă-sii!

Îl citesc cu voce tare ca să mă asigur, să mă conving întru totul că e tot ce pot să scriu mai bine. Că e cel mai potrivit.

„Poate ești uimit să primești acest mesaj. După cum vezi, am telefonul Virucăi. Și dovezile pentru a te băga la închisoare. Îl duc Gărzii Civile? De tine depinde”.

Apăs pe trimitere.

Și fie ce-o fi.

Capitolul 31

Eu și Tere așteptăm răspunsul, privind cu nerăbdare telefonul. Dar, timp de câteva minute, nu sosește niciun răspuns. După o jumătate de oră, telefonul e la fel. Așa că nu-mi rămâne decât să-l bag în buzunar și să cobor să iau ceva pentru cină. În timp ce aștept la coada de la pui fripți, orice sunet de telefon mobil mă face să tresar. Cred că în mai puțin de douăzeci de minute m-am uitat de vreo zece ori la telefon. De ce nu răspunde? Nu l-o fi primit? S-o fi stricat telefonul? Sau o fi căutând un mod de a scăpa de amenințarea mea cu un contraatac brutal? Încep să regret că am aruncat prima piatră. Mă tem că acel mesaj va avea consecințe ireversibile. Sper să nu-mi explodeze bomba în față. Fiindcă, la ce noroc am, orice e posibil.

Mă întorc acasă cu doi pui fripți, niște crochete și o porție de salată.

— Vrei să ne facem cât focile? întreabă Tere.

— Ce ne rămâne o să fie pentru micul dejun.

— Pui și salată la micul dejun? Ești îngrozitoare.

Se aude țiuitul unui mesaj. Simt că-mi stă inima. Scot telefonul Virucăi. Mă uit la Tere, vrând parcă s-o consult dacă ar trebui să-l deschid.

— Ce mai aștepți? Haide.

Deschid WhatsApp-ul și iată răspunsul. Scurt, laconic: „Fă ce vrei”. Nu era răspunsul la care mă așteptam. Iar asta mă enervează.

— Cum adică să fac ce vreau? Îi e indiferent dacă duc asta la Garda Civilă? Serios? Serios?

Mă uit la Tere, căutând o soluție.

— Ce să fac?

— Mai trimite-i un mesaj. Spunându-i că vorbești serios.

Șovăi. Dintr-odată, toată această idee, toată inițiativa mea mi se pare o greșeală absolută. Cine mă pune să încerc să joc același joc?

— Nu știu…

Și în momentul acela mai primesc un mesaj pe WhatsApp: „Nici nu știi cine sunt. Sau ai recunoscut asta?”

Următorul mesaj este o fotografie cu mădularul lui. Iar următorul, aproape imediat: „Îți place? Virucăi îi plăcea la nebunie. Voi, profele de literatură, știți să apreciați ce-i bun”.

Scot un țipăt. Arunc telefonul de parcă m-ar arde.

— Știe cine sunt! Știe cine sunt!
— De unde să știe?
Îi arăt partea de mesaj în care vorbește despre profele de literatură.
— Știe. Și are dreptate, eu nici măcar nu știu cine e el! Nu știu dacă e Roi sau Iago. Ar putea fi chiar Nerea.
— Nu cu penisul ăla, nu cred.
— Dar poate că a furat fotografiile de pe Internet și se joacă cu mine. La naiba. La naiba.
— Du telefonul mobil la poliție, Raquel. E cel mai înțelept.
— Trebuie să aflu al cui e numărul ăla.
Mă duc la ghiozdanul în care am laptopul. Îl deschid. Caut lista cu elevi, fișele lor. Și trec în revistă, unul câte unul, toate numerele de telefon. Dar, bineînțeles, niciunul nu coincide cu cel pe care-l caut. Niciunul. Dacă Viruca avea un alt telefon pentru aventurile ei, probabil că și elevul care e în spatele mesajelor a făcut la fel. Își poate permite un elev două telefoane mobile? Mă rog, dacă a fost în stare să-mi acceseze telefonul ca să intre pe iCloud-ul meu, e clar că are bani pentru echipament, așa că nu-i atât de greu să-și poată permite două telefoane. Asta ar trebui să-mi ofere indiciul că persoana care e în spatele a tot ce se întâmplă manevrează bani. Iar Roi nu are bani. Oare o fi adevărat că Iago e cel care încearcă să mă sperie?
Iau o decizie. Iau telefonul Virucăi și-l închid.
— Așa ai de gând să rezolvi problema? Închizând telefonul?
— E cel mai bine. E mai bine să creadă că nu mi-e teamă, că n-am de gând să mai comunic cu el. Și că s-ar putea să duc telefonul la Garda Civilă. Și să-și dea seama că-l am la mână. Că nu mă sperie atitudinea lui șmecheră și atotștiutoare. Că eu țin frâiele.
— Și, după părerea ta, va deduce toate astea din faptul că ai închis telefonul?
— Nu?
— Păi, adevărul e că nu cred, Raquel.
— Deocamdată îl las închis. Și după ce voi ajunge la o concluzie de-a lungul weekendului, voi acționa în consecință. Acum mai bine să uităm de toate astea. Hai să luăm cina.
— Vei acționa în consecință, ce bine zici.
— Râzi de mine tocmai într-un astfel de moment?
— Nu, nu. Hai să mâncăm.
Mi-e greu să înghit puiul și de-abia simt gustul salatei și al crochetelor.

Nu mi-e foame, dar încerc să mă prefac, încerc să mă păcălesc singură pentru că intenția mea este să nu mă afecteze nimic din toate astea și să dovedesc că nimeni nu-mi va putea schimba nici starea de spirit, nici apetitul.

— Știi că m-am mai văzut cu chelnerul?

— Cu cel cu piercing-urile? întreb. Și?

— Mă rog, îi plăcea mai mult casa asta decât a mea. Și cred că a fost puțin dezamăgit când și-a dat seama că nu am banii pe care credea că-i am. Mă lași să-l invit din nou aici?

— Azi?

— Sau mâine. Nu vreau nici să fiu insensibilă la ce ți se întâmplă.

— Fă ce vrei.

Capitolul 32

Iago se învârtea în camera lui cu telefonul în mână. Mintea-i mergea cu viteza luminii. Cum naiba pusese mâna profesoara cea nouă pe telefonul mobil al Virucăi? Cum naiba de-l avea? Și de ce? De ce-și băga nasul în toate astea? Trebuia s-o oprească, trebuia să facă asta cu orice preț, înainte ca apele să se agite și mai mult. La naiba, la cât de bine mergea totul acum! Garda Civilă închisese deja cazul, după ce ajunsese la singura concluzie posibilă, aceea că lașa se sinucisese. Ce-a apucat-o acum pe profesoara cea nouă să răscolească totul? „Să știi, tanti, că Viruca s-a omorât. S-a omorât. Și bine a făcut, pentru că era o panaramă, o trădătoare, o lașă. A cuprins-o vinovăția. Și e normal s-o fi cuprins. Fiindcă doar cineva care este în stare să facă așa ceva, doar o asemenea nenorocită poate avea un sfârșit ca al ei. Firește că s-a aruncat în râu, firește c-a vrut să-și înăbușe conștiința idioată.

Pentru că asta s-a întâmplat. Da".

Iago încercă să se liniștească. Acele gânduri recurente nu-l duceau niciodată spre nimic bun. „Gata, frate, depășește situația. Gata. Gândește-te la altceva. Trădătoarea aia e poveste veche, tu ai toată viața nenorocită dinainte. Gata". Dar, firește, dacă profa cea nouă răscolește totul, nu-i posibilă uitarea.

Hotărî să iasă la alergat. Poate reușea să se calmeze dacă elimina prin transpirație toată acea furie.

Își puse pantalonii de sport, tenișii, un tricou și se pregăti să iasă din casă.

— Pleci? îl întrebă tatăl lui.

— Mă întorc în mai puțin de o oră. Vreau să alerg înainte de cină.

— Plouă.

— Și ce?

— Fă ce vrei, spuse Tomás, văzând că era imposibil să vorbească cu fiul lui.

Iago ieși și după o jumătate de oră de alergat într-un ritm bun, sentimentele sale de furie față de Viruca se transformaseră. Acum își amintea tot ce fusese frumos, doar partea bună. Și fuseseră atâtea momente frumoase! Nimeni nu-l făcuse vreodată să se simtă așa. Așa de bine, așa de rău, așa de euforic, așa de viu… Și de aceea îl enerva atât de mult că în cele

din urmă… nu, dar gata. Nu avea să se mai gândească la asta. Nu avea să permită furiei să pună din nou stăpânire pe el. Acum tot ce trebuia să facă era să rezolve problema cu profa cea nouă. Să o facă să uite odată de Viruca. Să uite toată lumea de ea. Viruca îi aparținea doar lui. Amintirea ei era doar pentru el.

Grăbi pasul. Mai avea putere să alerge încă cel puțin cincisprezece minute. Până când mușchii aveau să-i plesnească de durere. Putea s-o facă. Și, încetul cu încetul, îi veni o idee pentru ca profesoara cea nouă să lase în pace amintirea Virucăi. Da, putea funcționa.

Se întoarse acasă, intră în salon și i se adresă tatălui său:

— Vrei să luăm mâine cina la O Muíño?

— Ce-ți veni?

— N-am mai ieșit de mult împreună, nu? Iar locul acela îți place.

— Gata, sun să rezerv, spuse Tomás, însuflețit și zâmbitor la auzul propunerii fiului său.

Îl bucură să vadă că băiatul începea să iasă din mutismul său; deja începuse să se îngrijoreze cu adevărat.

— Urc să mă schimb.

Iago se închise în camera lui. Era euforic datorită planului pe care-l concepuse. „Acelei profesoare nenorocite avea să-i treacă o dată pentru totdeauna cheful de a-și vârî nasul unde nu-i fierbea oala. Avea să facă pe ea de frică”, își jură Iago.

Luă telefonul și o sună pe Nerea.

— Nere, să nu-ți faci planuri pentru mâine-seară.

Capitolul 33

Reușesc să nu deschid telefonul mobil al Virucăi tot weekendul. Deși asta nu înseamnă că nu mă gândesc tot timpul la el. E mai bine să nu fac nimic până nu aflu cine este în spatele acestei povești și până n-am un mod clar de a-l învinge.

Trec pe la agenția la care am apelat pentru vânzarea apartamentului. Întreb dacă a fost cineva interesat. Și da, au fost vreo doi interesați, iar unul a făcut o ofertă. Dar e cu cincizeci de mii de euro mai puțin decât cer.

— Ar trebui să accept?

— Ești foarte grăbită să-l vinzi? mă întreabă fata de la agenție.

— Eh… cred că nu.

Mă simt cam vinovată când spun asta, dar nu e chiar atât de mare grabă, nu?

Mă întorc la apartament și-i spun Teresei că am o listă întreagă cu lucruri de făcut. Orice, numai să nu mă gândesc la telefonul Virucăi. Să uit pentru câteva ore de existența lui. Dacă tot sunt în Coruña, vreau să profit de tot ce-mi oferă orașul, să iau masa la un restaurant de lângă plajă, să merg la cinema, la cumpărături, să ne pierdem într-unul dintre centrele comerciale imense din împrejurimile orașului și să probăm toate hainele din lume. Teresa se alătură entuziasmată planului. Și tăiem de pe lista imaginară tot ce reușim să facem. Ce-i drept, Tere decide că e mai bine să probeze haine cu două pahare de Ribeiro sau un Godello bun în corp. Nu bem două, ci cinci pahare. Și de aceea ajungem să ne entuziasmăm de aproape toate hainele pe care le probăm și ne întoarcem la apartament cu foarte multe pungi. Iar seara, după ce influența alcoolului a trecut deja, ne dăm seama că jumătate dintre hainele pe care ni le-am cumpărat sunt oribile. Dar în loc să ne apuce panica, ne pufnește râsul și desfacem o sticlă de vin, în speranța că, dacă ne îmbătăm din nou, ne vor plăcea iar hainele. Dar nu, și râdem din nou. Ce bine mi-a prins ziua din Coruña, este o gură de oxigen și aproape că reușesc să uit de toate problemele mele din Novariz.

Însă noaptea mintea mea se gândește iar la același lucru. Și apar din nou coșmarurile. Reușesc cu chiu, cu vai să adorm, mă trezesc devreme și cu dorința de a-l vedea pe Germán. Intenționam să stau până după-amiază, dar mi-e prea dor de el.

În momentul acela mă sună un număr necunoscut. Nu știu dacă să răspund. Îmi fac curaj și zic:

— Da?

— Raquel? Sunt Gabriel. Gabriel Acebedo.

Și ăsta de ce mă sună?

— Ah, bună, Gabriel.

— Sper că nu te deranjez, Germán mi-a dat numărul tău de telefon. Mi-a spus că ești în A Coruña.

— Da, sunt aici, organizez treaba la apartamentul mamei mele.

— Uite ce-i… o să ți se pară un jaf armat, dar sunt chiar pe aici, prin zona Cantones… și nu știu dacă ți-a zis soțul tău sau cumnatul tău că sunt interesat să-ți văd apartamentul.

Așa este. Uitasem că Demetrio îmi spusese.

— Poți să mi-l arăți acum? În felul ăsta scutim amândoi un drum într-o altă zi.

— Păi… voiam să mă întorc în Novariz, dar… bine, dacă nu întârzii.

— Dă-mi adresa.

I-o dau și, după zece minute, deja sună la ușă. De-abia am timp să ridic toate obloanele și jaluzelele ca să se vadă apartamentul în toată splendoarea sa. Între timp, Tere s-a aranjat repede, mai ales când i-am zis că unul dintre membrii familiei Acebedo vine să vadă apartamentul.

— E ăla care arată bine?

— Poate arăta acum câțiva ani.

Gabriel urcă scările cu viteza fulgerului și, când deschid ușa, deja a ajuns pe palier. Mă sărută cu afecțiune și o privește pe Tere.

— Tu ai fost la nuntă, nu? Cred că ai prins buchetul.

— Nu mai spune! zise Tere foarte măgulită. E imposibil să ții minte. A fost acum mulți ani.

— Eu am memorie bună pentru lucrurile care mă interesează.

Îl invit să intre. Gabriel se uită cu atenție în fiecare cameră.

— Minunat. Cu mult bun-gust. Mama ta era o femeie cu stil. Prin Novariz nu vezi astfel de apartamente.

Îi mulțumesc pentru aprecieri, dar pe mine nu mă păcălește. Mai ales după ce am fost în palatul lui. Cineva care locuiește într-un asemenea loc nu se poate lăsa impresionat atât de ușor.

— Chiar vrei să renunți la o asemenea bijuterie?

— Asta-i zic și eu, comentează Tere, dar căsnicia e cea mai importantă.

— Presupun că Germán merită o tipă așa de grozavă, zice Gabriel. Și cât ceri pe el?

Îi spun suma, de fapt îi spun mult mai mult decât mă gândisem să cer și observ privirea uimită a prietenei mele. După expresia feței, pare că nu înțelege nimic. Totuși, Gabriel nu e foarte șocat.

— Mă rog, bănuiesc că se poate negocia ceva. Bine, ce-i drept, în A Coruña terenul e scump, iar apartamentul e în centru…

— Deocamdată nu vreau să scad prețul.

Gabriel încuviințează.

— Vreo ipotecă? Probleme cu vecinii? E totul în regulă?

— Totul.

— Atunci ținem legătura, bine? Fiindcă sunt interesat. Foarte interesat.

— Minunat! spune Teresa, fără să-și ascundă câtuși de puțin entuziasmul. Bei ceva cu noi? Ca să sărbătorim.

— Tere, încă nu l-a cumpărat, îi zic.

— Aha, aha… dar, mă rog, era o scuză să bem niște cocktailuri ca să ne meargă bine dimineața de duminică…

— Eu vreau să pornesc curând la drum… îi spun.

— Cât de curând? întreabă prietena mea. Făcusem rezervare să luăm masa împreună. Ce-i cu graba asta?

— Îl poți lua pe chelnerul tău.

— Ar trebui să-i fac cinste și nu-mi permit atâtea cheltuieli.

— Atunci bem cocktailurile alea sau ce? întreabă Gabriel.

— În altă zi, promit.

— Ești o nesuferită, zice Tere.

Îl însoțesc pe Gabriel până la ușă.

— Mulțumesc că mi l-ai arătat, așa, pe nepusă masă. Nici nu te-am întrebat, cum îți merge în Novariz? Te adaptezi? Ești bucuroasă că Germán vrea să cumpere o parte din O Muíño?

— Păi… da…

Gabriel zâmbește de parcă mi-ar înțelege îndoielile și grijile. Reținerile mele.

— Acolo se trăiește bine, femeie. Va trebui să repetăm ce-am făcut zilele trecute. O să vezi ce bine e!

— Aha…

— Da, femeie, după două sau trei petreceri la palat îți trece orice dor de A Coruña.

— Mulțumesc.
— Nu mulțumesc, nu. Tu promite-mi că vei mai veni la palat. Pentru asta sunt prietenii. Iar eu țin foarte mult la soțul tău.
— Știu.
— Atunci îmi promiți? Și în felul acesta putem încheia târgul. Iar dacă negociezi bine, o să obții ce dorești de la mine. Sunt un sentimental.
Zâmbesc, îl sărut pe amândoi obrajii și-mi iau rămas-bun de la el. Închid ușa. Tere e uimită.
— La naiba cu tipul. A fost cam ciudat, nu?
— De ce?
Și mie mi s-a părut, dar vreau să aud ce-are de zis Tere, în general am încredere în felul cum îi judecă pe ceilalți.
— Părea puțin ca un mafiot, nu? Când te sărută de moarte. De genul: ca prieteni, totul în regulă; ca dușmani, ai grijă.
— Exagerezi.
— Bine, dar am puțină dreptate.
— Face parte din familia Acebedo, Tere. Așa sunt obișnuiți oamenii ăștia să-i trateze pe ceilalți. La școală erau câțiva snobi de teapa lui. Cred că lumea e a lor și că, atunci când te includ și pe tine în ea, ar trebui să le fii veșnic recunoscătoare.
— Și e foarte bun prieten cu Germán?
— Păi… eu credeam că e o prietenie ca oricare alta din trecut, dar poate că lunile astea, la cât de mult a venit prin Novariz, au devenit iar apropiați.
Îmi strâng lucrurile, le vâr în geanta de voiaj. Și-mi iau rămas-bun de la prietena mea, care e în continuare puțin supărată că nu mai rămân.
— Nu te bosumfla, Tere, mă întorc cât de curând.
Mă îmbrățișează.
— Raquel, promite-mi că n-o să faci nicio prostie. Că te vei gândi bine la fiecare pas.
— Nu mă duc la război, nu-i nevoie să faci fața aia.
— Sunt îngrijorată, bine?
— Stai liniștită, o să mă descurc. O să vezi.
— Vrei să deschidem telefonul și să vedem dacă e vreun mesaj nou? Prefer să faci asta aici, cu mine, decât pe drum.
Nu e o idee rea. Dacă am de gând s-o fac, e mai bine să-l deschid acum, când am companie. Dar decid să fiu puternică. Nu, mi-am promis că nu-l voi deschide până nu voi avea o strategie. Și n-o am. Așa că îi spun

adevărul. Că acel telefon nu va fi deschis decât după ce voi ști ce să fac cu el.

Tere mă sărută foarte sonor pe ambii obraji înainte să urc în mașină și îmi face cu mâna în timp ce pornesc motorul. O văd agitându-și brațul prin oglinda retrovizoare. Îi fac un semn să plece și o pierd în cele din urmă din vedere când pătrund în traficul de pe strada Juan Flórez.

Pe drum, mă gândesc iar și iar la telefonul Virucăi, la pagina mea de Facebook, la toată informația pe care au furat-o de pe iCloud-ul meu. Și blestem această epocă în care am hotărât să ne punem pe Internet toată intimitatea. Suntem sătui să auzim că s-a schimbat sau s-a volatilizat conceptul de intimitate din cauza Internetului și a tehnologiei, dar nu suntem conștienți de tot ce implică asta până când nu experimentăm pe pielea noastră. Suntem vinovați că împărtășim fiecare minut, fiecare clipă pe Internet. Și, de asemenea, suntem vinovați că nu ne protejăm mai bine intimitatea pe calculator.

Da, știu că e vina mea, că eu sunt vinovată că am pus pe Internet sau am păstrat anumite lucruri și am crezut că nu exista niciun pericol. Dar nu te gândești că cineva va folosi vreodată toate astea pentru a-ți face rău. Ce bine-ar fi fost dac-aș fi predat acum cincisprezece ani, nimic din toate asta nu s-ar fi întâmplat. Elevii n-ar fi avut acces la intimitatea mea, la secretele mele. Acum n-aș fi fost șantajată. Firește că, dacă nu m-aș fi culcat cu cel mai bun prieten al soțului meu, de mai multe ori, dacă n-aș fi făcut fotografii la întâlnirile noastre sexuale, dacă nu le-aș fi păstrat pe iCloud-ul meu, dacă nu… Dacă nu, dacă nu, dacă nu… Oricât de mult ar fi existat Internetul, oricât de mult mi-ar fi violat intimitatea, n-ar fi găsit nimic.

În timp ce conduc pe autostradă mă gândesc la toate astea. Și, de asemenea, la moduri de a mă ierta. Moduri de a-mi găsi justificări că nu sunt un monstru, că sunt ca toți ceilalți. Că greșesc și că am dreptul să supraviețuiesc unei greșeli, fatală, dar greșeală la urma urmei, din trecutul meu. Crimele nu se prescriu? De ce trebuie să plătesc atât de scump pentru o greșeală pe care aproape că reușisem să mi-o iert?

Văd o ieșire la trei sute de metri. O benzinărie. O iau într-acolo. Parchez în primul loc pe care îl văd. Nu am nevoie la toaletă, nici să mănânc ceva. Am oprit din alt motiv.

Iau telefonul Virucăi și îl deschid. Introduc noua parolă, pe care mi-a dat-o Darío atât pentru deblocare, cât și pentru PIN, și aștept noile mesaje. Pregătindu-mă pentru ce-i mai rău. Dar, spre surprinderea mea, nu sosește

niciun mesaj. Tipul acela nu mi-a mai scris. Cum trebuie să interpretez asta?

Încerc să nu-mi bat prea mult capul. Pun din nou telefonul mobil în geantă și pornesc iar la drum. În mai mult de o oră voi intra în Novariz.

Reușesc să fac telecomanda de la poarta casei noastre să funcționeze din prima. E ora douăsprezece și jumătate, într-o zi însorită de februarie. E frig și am întâlnit destulă ceață pe drum, într-atât încât uneori a trebuit să reduc viteza, dar acum, aici, în Novariz, strălucește soarele. Cu poarta deschisă, intru în grădină îndreptându-mă spre parterul casei, spre garaj și, dintr-odată, dau de el.

De Iago, fără tricou, cu un topor în mână. Nanuk aleargă agitat printre picioarele lui.

— Salut, profa! Bine-ai venit.

Capitolul 34

Frânez brusc. Mă gândesc să dau înapoi, dar, la cât sunt de agitată, folosesc greșit schimbătorul de viteze și mașina mi se oprește. Întorc cheia ca să pornesc din nou motorul. Iago se apropie de mine. Blochez repede ușile. Încerc din nou să pornesc motorul. Nanuk se apropie și se cațără până la geam. Nu înțelege de ce nu-i deschid portiera mașinii. De fiecare dată când sosesc, obișnuiesc să fac asta, îi place la nebunie să intre și să mă salute înainte să cobor. Iar faptul că acum n-o fac îl nedumerește și protestează urlând.

— O s-o strici… Ambreiază, îmi spune Iago.

Nu știu ce mi se întâmplă, nu pot să pornesc mașina. Iago continuă să se apropie. Trebuie să fie un vis, trebuie să mă trezesc. Nanuk continuă să geamă și eu încerc să-l calmez. Mă agită foarte tare.

— Gata, gata, Nanuk, așteaptă.

Iago e deja lângă geam. Are o expresie ciudată, în ciuda zâmbetului. Are cearcăne, ochii sticloși și părul încâlcit. Îmi face semn să cobor geamul. Eu nu-mi pot lua ochii de la toporul de pe umărul său. L-a omorât pe soțul meu? Acum urmez eu? De ce nu reușesc să pornesc mașina asta nenorocită? Dar nu, nu s-a întâmplat nimic, altfel Nanuk n-ar fi atât de fericit, nu? Pentru că e fericit, deși urlă. Sau urlă pentru că a fost martor la ceva oribil?

— Raquel!

Este vocea lui Germán. Îl văd ieșind din garaj cu niște bușteni. Are cămașa descheiată. Zâmbește. Din spatele lui apare Nerea, cu niște beri în mâini. Ce naiba se întâmplă? Ce caută ăștia în casa mea, cu soțul meu?

— Ce repede ai venit! Uite cine a venit să mă ajute să tai lemne!

Îl privesc pe Iago. Își afișează cel mai frumos zâmbet. Nerea mă salută și ea, dar fără să zâmbească. Sunt șocată. Ce caută elevii mei aici? Și tocmai aceștia.

— Nu bagi mașina în garaj? mă întreabă Germán.

Și o spune ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume să-i avem pe doi elevi de-ai mei, pe care el nu-i cunoștea, la noi acasă și bând bere.

— I s-a blocat, spune Iago. Vrei să mă ocup eu? Am luat de curând carnetul, dar conduc de doi ani. M-a învățat tata.

Refuz. În sfârșit, reușesc să pornesc motorul și duc mașina până în garaj. Văd, stivuite într-un colț, multe crengi netăiate, înainte să cobor din mașină, vâr telefonul mobil al Virucăi în torpedo. Încerc să-l ascund cât mai bine. Caut toate hârtiile de prin mașină și le pun și pe ele tot acolo, ca să-i ascund prezența. Nu voi permite ca Iago sau cealaltă să-l găsească. Ce naiba caută aici? Și cum de Germán a fost atât de prost să-i lase să intre? E o nebunie. O prostie. O să mă dau jos din mașină, dar înainte prefer să vorbesc între patru ochi cu soțul meu. Îl sun pe mobil.

— Germán, vino în garaj.

— De ce?

— Am zis să vii!

Îl aștept în mașină. Când îl văd că apare, deschid portiera copilotului și-i spun să intre. Germán mă privește cam mirat.

— Sunt transpirat, Quela, și plin de mizerie de la lemn, nu vreau să murdăresc scaunul.

— Intră!

Germán îmi dă ascultare. Se așază pe scaunul copilotului, dar lasă portiera deschisă. Eu întind brațul și o parte din corp ca să ajung până la ușă și să o închid.

— Ce se întâmplă? mă întreabă.

Miroase a alcool și a tutun. Și e de-abia miezul zilei.

— Câte beri a băut?

Și pare că a dormit puțin și prost. A chefuit azi-noapte?

— Mă întrebi ce se întâmplă?

— Ce caută ăștia aici? Ce caută în casa noastră? Ți se pare normal?

— Mă ajută cu lemnele.

— Dar de când avem lemne? Boilerul nu mergea cu nu știu ce rahat de biomasă?

— Peleți, da. Dar lemnul ăsta e pentru șemineul din salon. Ai zis zilele trecute că ar fi bine să-l aprindem.

— Am zis?

— Da. Ce se întâmplă, Raquel?

— Nu știu cum te-ai lăsat păcălit de ăia doi și cum i-ai lăsat să intre. Cum s-a întâmplat? Nu înțeleg nimic. De unde-i cunoști? Ce caută aici?

— Băiatul și tatăl lui au luat aseară cina la restaurant, iar eu i-am zis lui Demetrio că vreau să fac rost de lemne de undeva și mi-au zis că au ei și că mi le oferă la preț bun…

— Dar le-a cerut Demetrio sau ți le-au oferit ei?
— Nu știu, cred că m-au auzit vorbind cu el, presupun, nu știu prea bine cum s-a întâmplat. De ce? Ce importanță are?
— Nu vreau să vină elevi de-ai mei la mine acasă. Nu cred că este atât de greu de priceput.
— Dar e ilegal sau ceva de genul să cumpărăm lemne de la tatăl unui elev?
— Desigur că nu! Dar nu văd necesitatea! Și miroși a alcool… Bei alcool cu elevii mei minori? Ești nebun?
— Două beri, Quela. Și ăia numai minori nu sunt.
— Ce vrei să zici?
— Că nu e prima bere pe care o beau ei, Raquel, asta vreau să zic. Nu deveni isterică și n-o lua razna.
— Și ea de ce a venit? Cu pantalonii ăia scurți, mama mă-sii, doar suntem în februarie!
— Să nu-mi zici că ești geloasă pe o elevă!
— Sunt foarte proști, Germán, ei sunt în stare de orice… Ea este… Ea este…
— Crezi că o să sară pe mine și o să mă violeze sau ce?
Îmi pierd controlul și strig:
— Nu râde de mine! Vorbesc foarte serios!
În sfârșit, Germán pare că-și dă seama de gravitatea situației.
— Bine, bine… nu știam că o să reacționezi așa. Iartă-mă.
— Spune-le să plece!
— Raquel, ce ai pățit? De parc-ar fi prima oară când ai sau avem legături cu vreun elev. Ai adus de mai multe ori acasă câțiva să vedem un film.
— Dar ăștia sunt elevii despre care ți-am vorbit!
Germán mă privește nedumerit.
— Cei care-mi fac viața imposibilă. Cei care mă hărțuiesc.
— Iago? Nerea? Ei aș! Nu-mi vine să cred.
— Da!
— Dar… Iago? E un băiat fermecător. Și de o oră tot vorbește foarte frumos despre tine. Mama mă-sii, a citit chiar și cărțile despre care le-ai vorbit la ore. Și Nerea pare o fată isteață, mai rece, cred că nu prea avea chef să vină aici, probabil că a venit la insistențele celuilalt, dar haide, nu mi-a părut nici ea o fată rea.
— Iago a vorbit frumos despre mine?

— Da. Și știi că practică *crossfit?* Mi-a zis să mă înscriu la sala de gimnastică unde se duce el, că au un antrenor grozav și au format un grup minunat.

— Nici gând! Germán, să nu-ți treacă prin minte așa ceva.

El mă vede atât de serioasă, încât își dă seama că în felul acesta nu se va putea înțelege cu mine.

— Bine, bine. Dar să știi că te înșeli în privința lui. E imposibil ca băiatul ăsta să te enerveze.

— Știu eu ce zic, Germán! Sau ești cumva tu în clasă ca să vezi?

— Nu, nu, firește că nu. Dar… Ce ți-a făcut, mai exact?

— Păi… în prima zi n-a vrut să-și dea gluga jos din cap… Și apoi… apoi…

— Apoi ce?

Și atunci îmi dau seama că nu prea am ce să-i zic. Mai mult, n-am de ce să-i acuz, asta dacă nu cumva mă apuc să vorbesc despre faptul că au intrat în coptul meu de Facebook și că mi-au violat iCloud-ul. Așa că nu știu prea bine ce să-i spun și, văzând insistențele lui Germán, nu pot decât să mă fac că plouă.

— Îmi boicotează orele în tăcere!

— În tăcere? Și cum se face asta?

— Iar cealaltă nici nu știi cum mă provoacă prin tot ce zice… e… Și n-am de ce să-ți dau explicații! Dacă-ți zic că sunt persoane rele, așa este și punct. Nu vreau să mai vină pe aici și nu vreau să ai legături cu el, nici cu ea și, bineînțeles, nu vreau să te duci la aceeași sală de gimnastică la care merge el. Iar acum le spui să plece!

— Uite ce e… Raquel… va fi foarte ciudat să le cer să plece când de-abia am tăiat jumătate din lemne. Ne fac o favoare. Ni le-au vândut pe un preț de nimic. Iar eu nu mă pricep deloc la tăiat bușteni. Nici nu știi ce greu e.

— Atunci rămânem fără lemne!

— Bine, uite ce e… eu le zic. Le spun să plece. Dar nu va fi foarte ciudat să le cer asta exact acum, când ai sosit? Acesta e mesajul pe care vrei să-l transmiți? Că te enervează atât de tare, încât nu poți să suporți nici măcar să termine de tăiat niște bușteni înainte să-i trimitem acasă?

— Fă ce vrei, îi spun.

— Atunci îi lăsăm să le termine de tăiat. Îi invit la o Coca-Cola, ca să nu mai bea alcool și să se ducă apoi la casele lor. Ești de acord?

Eu păstrez tăcerea. Germán o interpretează ca pe un da și iese din mașină. Cobor și eu în cele din urmă, dar în loc să mă duc în grădină, urc scările interioare la primul etaj. Intru în salon ca să mă apropii de fereastră. Și, de îndată ce pășesc în salon, observ ceva ciudat. E îngrozitor de frig. Ferestrele sunt larg deschise. Privesc într-o parte și-n alta. E totul ordonat, dar simt că e ceva diferit. Mă uit cu atenție. E covorul puțin strâmb? Nu, nu cred că e asta. Nu stăm de prea multe zile în casa asta ca să știm dacă e ceva nelalocul lui. Văd o scrumieră goală și cred că nu era înainte acolo. Sau era? Miroase a tutun? S-a fumat aici și de-aia sunt deschise ferestrele? Încerc să-mi îndepărtez orice idee ciudată din minte și mă apropii de fereastră. De-aia am venit. Ca să-i observ, dar fără ca Iago și Nerea să mă vadă.

Germán vorbește cu Iago. Între timp, Nerea cară câte un buștean dintr-o parte în alta. Probabil că soțul meu le inventează o scuză pentru a-mi justifica absența. Iago încuviințează și auzind vorbele lui Germán, clatină din cap cu vehemență. Îl văd luând un buștean mare. Germán se apropie de Nerea. Ea zâmbește. Ce naiba i-a zis? Și de ce ea îi pune mâna pe umăr? Iago începe să taie cu toporul. Știe cum să-l mânuiască, are forță și îndemânare. Dintr-odată, Iago privește spre fereastră, iar eu, ca o fraieră, mă îndepărtez cât pot de repede. M-o fi văzut? Aud sunetul toporului și mă apropii din nou cu grijă. Iago pare foarte concentrat asupra muncii sale. Ține cu putere unealta. Mușchii brațelor sale se încordează, la fel ca cei abdominali. Este același corp ca acela din fotografiile de pe telefonul Virucăi? Slab, fără păr, fibros. Ce bine-ar fi dac-ar avea un semn, vreo aluniță sau ceva care să-l dea de gol.

— Ce faci? Să nu-mi spui că-l spionezi pe băiat?

Germán tocmai a intrat în salon.

— Nu, nu, îi zic. Le-ai spus să plece?

Brusc, văd un pahar lunguleț în spatele canapelei. Are rămășițe ale unei băuturi închise la culoare. Ce caută acolo?

— I-am zis că nu-i nevoie să mai taie și alți bușteni. Că o s-o fac eu încetul cu încetul, spune Germán.

— Sigur le-ai spus asta?

— Desigur, dar a insistat să mai taie câțiva bușteni și apoi pleacă. Doar nu era să-i scot în șuturi afară, nu?

— Unde e Nerea? îl întreb, fiindcă am pierdut-o din vedere.

— Uite-o, mi-o arată. Aduce niște bușteni.

— Bine. Poți să-mi faci o favoare?

— Spune-mi.
— O să cobor să-i salut. Dar vreau să vorbesc cu băiatul între patru ochi. Îi voi spune Nereei să urce să aducă lemne și o ții de vorbă.
— Serios?
— Te rog. Și să nu ne pierzi mult timp din vedere pe mine și pe Iago.
— Vrei să vă supraveghez?
— Da, pentru orice eventualitate.
— Dacă vrei, cobor cu tine.
— Nu, nu vreau nici să creadă că mi-e frică de el.
Cobor în grădină. Văd că Germán a rămas la fereastră. Nu e vorba că vreau să mă supravegheze, ci prefer să fie departe cât timp vorbesc cu Iago. Mă întâlnesc cu Nerea.
— Nerea, Germán m-a rugat să-ți zic să duci sus câteva lemne, vrea să vadă dacă funcționează șemineul. Poți să faci asta? Auzi, a cui a fost ideea să veniți la mine acasă?
— A mea nu, te asigur.
Nerea se duce spre garaj și ia vreo doi bușteni. Așa că profit ca să mă apropii de Iago. O fac cu pas hotărât. Să vadă că sunt sigură pe mine. O să vadă el! Deși n-am de gând să-mi pierd controlul. Chiar dacă a avut îndrăzneala să apară aici cu un topor și pe jumătate dezbrăcat.
— Cum îndrăznești să vii aici?
În timp ce vorbește cu mine, Iago taie în continuare lemne cu toporul. De parcă aș avea un rol secundar în toată povestea asta. De parcă aș fi doar ceva deranjant, o muscă pe care o poate îndepărta lovind-o cu mâna.
— M-a rugat soțul tău. E vreo problemă, profa? întreabă.
Îi simt vocea puțin distorsionată, de parcă i-ar fi greu să vorbească.
— Nu vreau să mai intri în casa mea. Dacă ai de gând să mă sperii, nu vei reuși. Nu mi-e frică de tine. Și pune pe tine o cămașă sau un pulover, te rog, că e februarie. Și termină odată treaba!
— Nu-ți place ce vezi sau îți place prea mult?
— Să-ți intre bine-n cap: eu nu sunt Viruca. Pe mine n-o să mă seduci, nici n-o să mă provoci, nici…
— Cred că-ți faci un film, profa. Poate c-ar trebui să nu-ți mai imaginezi lucruri.
Mă privește cu ochii aceia sticloși și, acum îmi dau seama, cu pupilele dilatate. E sub efectul vreunui drog? La mine acasă?
— Și mai ales, mai ales, ar trebui să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți

fierbe oala, continuă să spună. Am aflat că ai pus tot felul de întrebări pe la sala de gimnastică și că ai intrat în apartamentul unei moarte. Nu ți-e rușine?

— Aveam voie. Iar ție n-am de ce să-ți dau vreo explicație.

— Eu zic doar că bănuiesc că e mai bine pentru toată lumea să ne înțelegem bine.

— Ai tupeu. Dar nu eu am început toată povestea asta. Dacă-mi bag nasul, e pentru că voi mă obligați. Doar nu crezi că mă poți șantaja cu niște fotografii și eu o să stau cu mâinile-n sân.

— Niște fotografii?

— Nu face pe niznaiul, că știi foarte bine despre ce vorbesc.

— Îți jur că nu.

— Nu, Iago, nu… Pe mine nu mă păcălești. Am de gând să aflu ce i-ați făcut Virucăi, am de gând să cercetez. Și știi de ce? Pentru că doar în felul acesta voi scăpa de voi. Iar acum știu cum să o fac.

— Ah, da?

— Vrei să-mi spui că n-ai primit niciun mesaj pe mobil?

Iago mă privește și nu spune nimic. În ochii lui se citește atâta ură, încât trebuie să fac mari eforturi ca să nu-mi îndepărtez privirea. Iago ia toporul și lovește din nou lemnul. Privesc spre fereastră. Acolo se află Germán și Nerea. Dar nu se uită la mine în acest moment. Văd că Nerea îi vâră ceva în buzunar. Ce naiba…? Un bilet cu numărul ei de telefon? Sau ce?

— Faptul că am venit aici e doar un avertisment, profa. Iago mă privește cu ochii aceia de extraterestru din cauza pupilelor dilatate. Ca să vezi cât de ușor îmi e să mă strecor în casa ta, să petrec cu soțul tău, ce mai viciu are, să devenim prieteni la cataramă cu el și să înceapă să creadă că delirezi, pentru că niște tineri așa de drăguți nu-i pot face nimănui viața imposibilă…

Trebuie să ai o minte bolnavă ca să spui toate astea. Trebuie să fii o persoană rea, trebuie să fii… Și ce naiba a vrut să spună cu „ce mai viciu are Germán"?

— Las-o baltă, profa. Pentru binele tuturor. Vezi-ți de predat.

— Cum de ai tupeul să vii la mine acasă să mă amenințî?

— Nu te ameninț, ce mama mă-sii!

Pentru prima dată observ că-și pierde cumpătul și puțin din tupeu.

— E prea mult pentru tine. Asta e mai presus de tine și de mine. Sau nu știi? Uită de tot, uită de soțul ăla tâmpit și laș pe care-l avea Viruca, fiindcă sigur el e cel care-ți umple capul cu povești. Dar, mai ales, uită de ea. S-a

omorât, sfârșitul poveștii.

— Iago, dar nu înțelegi? Eu vreau să las totul baltă. Dar voi sunteți cei care mă obligați să n-o fac. Nu mă mai amenințați, nu mă mai șantajați, iar eu uit totul.

— Profa, habar n-am ce film ți-ai făcut. Eu nu te-am șantajat niciodată.

— Sigur? Dacă nu ești tu, atunci e prietena ta sau celălalt.

Dar clatin din cap, alungând acea idee.

— Și-mi pare rău, dar nu te cred. Tu ești, totul indică spre tine.

— Cine este celălalt?

Eu nu scot niciun cuvânt. În momentul acela Nerea se apropie de noi. Iago insistă din nou înainte ca Nerea să ajungă lângă noi.

— Cine?

Dar eu tot nu-i răspund.

— Plecăm? întreabă fata. Vreau să dorm puțin.

Iago mă privește și, văzând că tac, cedează.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Lasă toporul și se duce la garaj. Eu și Nerea observăm tăcute cum își pune pe el hanoracul și haina din piele. Îl mângâie pe Nanuk, iar câinele se lasă iubit.

— Soțul tău pare un tip de treabă, îmi spune Nerea. Petrecăreț, dar de treabă. Nu ți se potrivește deloc.

Nu știu cum să iau acel comentariu. Petrecăreț? Au chefuit cu el sau ce?

— Ce i-ai vârât lui Germán în buzunar?

— Eu? Nimic.

Iago se apropie de noi.

— Plecăm?

Nerea încuviințează. Iago își trece un braț pe după umărul ei și mă privește, în timp ce se îndepărtează.

— Nu vreau să mai vin aici. Nu mă obliga.

Și ies amândoi din curte.

Urc furioasă scările și-l înfrunt pe Germán. Nanuk mă urmează.

— Să nu-i mai inviți niciodată, niciodată, ai înțeles?

— Bine, bine, am înțeles.

Ca o nebună, bag mâna în buzunarul de la pantalonii lui, căutând un bilețel sau ceva, nu știu ce.

— Ce faci? Ce cauți?

— Ce ți-a vârât tipa aia în buzunar?

— Despre ce vorbești, Raquel?
— Am văzut!
Germán ridică mâinile ca să mă lase să-l cercetez în voie. Dar nu găsesc nimic. În buzunarul lui drept găsesc doar o bancnotă de cincizeci de euro. Iar în cel stâng, nimic. Mă rog, găsesc un șervețel, pe care-l verific pe toate părțile, în speranța, sau mai bine zis cu teama, de a găsi un număr de telefon scris pe el. Dar nu văd nimic.
Germán mă privește îngrijorat.
— Gata, ești mulțumită?
Nu zic nimic.
— Acum vrei să-mi explici de ce ești atât de neliniștită?
— Tocmai m-a amenințat, Germán! Tipul ăla despre care zici că e foarte drăguț tocmai m-a amenințat!
— Ce? Ce ți-a zis?
— Să nu-l oblig să se întoarcă.
— Să se întoarcă unde?
— În casa asta. Nu-ți dai seama că a venit aici doar ca să-și marcheze terenul, să mă intimideze? Iar tu îi inviți să chefuiți! I-ai adus acasă să beți ultimul pahar, nu?
— Dar despre ce tot vorbești?
Furioasă, mă duc să iau paharul lunguleț pe care l-am văzut în spatele canapelei.
— Ce-i asta? îl miros. Un pahar cu resturi de alcool. Iar tu pari nedormit.
Mă apropii la trei centimetri de chipul lui, ca să verific ceva.
— Și ai pupilele dilatate, la fel ca el. Germán, chiar ai chefuit acasă cu elevii mei și te-ai drogat?
— Am zis că nu…
Nu cred. Nu cred nimic din tot ce-mi spune. Mă uit din nou prin salon. Ferestrele deschise. Îmi vine o idee. Mă duc direct în bucătărie și deschid mașina de spălat vase. E plină de pahare. Pahare pe care eu nu le-am murdărit zilele astea. Mai sunt și trei scrumiere. Le miros ca o posedată. Deși e totul curat, sigur mai sunt urme de miros. Le ating, încă sunt calde.
— Germán, tocmai ai spălat vasele. Încă e caldă mașina.
— Și?
— La naiba, recunoaște că ai petrecut aici cu ei. Recunoaște, înainte să-mi pierd definitiv încrederea în tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lua peste picior. Tu nu. Dacă nici în tine nu mai pot avea încredere, chiar o

să înnebunesc. Nu vezi în ce stare sunt? Nu mă vezi? Dacă mă iubești măcar puțin, chiar numai foarte puțin, spune-mi adevărul!

Văzându-mă atât de fragilă, Germán își schimbă, în sfârșit, atitudinea.

— Bine, Raquel, da, iartă-mă. Te-am văzut atât de isterică, încât am preferat să nu-ți zic nimic… Iartă-mă, iartă-mă, îmi pare rău.

— Ați dat o petrecere acasă?

— Da.

— Dar cum s-a întâmplat? Cum au ajuns până aici?

— Ți-am spus că a venit Iago să ia cina cu tatăl lui și apoi au băut câteva pahare. Eu și Demetrio am acceptat să-i însoțim și să bem și noi vreo două pahare. Iar eu eram atât de vesel, încât am continuat… Și l-am întâlnit apoi pe Iago într-un pub… și… după un pahar, am mai băut unul…

— V-ați drogat?

Lui Germán îi e greu să răspundă.

— V-ați drogat?

— Nerea avea vreo două pastile de Ecstasy…

— La naiba!

— Iartă-mă, nu știu ce-a fost în capul meu, sincer, nu mi-am dat seama că, fiind elevii tăi… situația era atât de gravă.

— Serios? Nu ți-ai dat seama?

— Iartă-mă. Nu se va mai întâmpla. Nu știu unde mi-a fost capul… Nu știu… mă simțeam atât de bine cu ei, m-am simțit și eu ca un adolescent, așa cum petreceam înainte verile aici… și… iartă-mă. Sunt un cretin.

— Da. Ești foarte cretin. Și ei foarte deștepți. Nu-ți dai seama? Au făcut-o doar ca să mă enerveze pe mine. Au înnebunit-o pe Viruca și acum vor să facă la fel și cu mine. Cu orice preț. Iar dacă vor fi nevoiți să se folosească de tine, atunci o vor face. Totul numai ca să cedez.

— Dar de ce să-ți facă una ca asta? De ce se înverșuneze împotriva ta?

— Nu știu… Dar trebuie să mă crezi, Germán, trebuie să te simt de partea mea. Și să nu mă mai minți, te rog. Pentru că, dacă nu pot avea încredere în tine, nimic din toate astea nu are sens, îmi fac bagajele și mă întorc în A Coruña și să se ducă naibii elevii, serviciul și Novariz.

Sunt disperată. Îmi vine să plâng. Germán se apropie și mă îmbrățișează.

— Bineînțeles că sunt de partea ta. De partea cui să fiu?

— Eu n-o iau razna de obicei, nu? Adică, nu sunt nici paranoică, nici nu inventez lucruri… Dar dacă-mi dați atâtea motive… n-am de ales.

— Haide, nu-ți face griji. Sunt cu tine, Quela. Întotdeauna.

Și, în sfârșit, încep să mă liniștesc. În brațele lui încep să-mi recapăt calmul și rațiunea.

— Cum de ți-a trecut prin minte să te droghezi cu ei? Serios acuma…

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Îl strâng tare în brațe pe Germán. Mi-ar plăcea să-l întreb dacă-mi va fi mereu alături, dacă o să mă creadă mereu, orice s-ar întâmpla, chiar dacă el va descoperi în cele din urmă acele fotografii blestemate cu care sunt amenințată. Dar bineînțeles, nu e momentul potrivit. Sau, cel puțin, eu nu simt că ar fi.

Îi spun că vreau să fac un duș, să-mi vâr capul și corpul sub robinet, să mă relaxeze forța apei, să alunge oboseala și această senzație oribilă pe care o am acum.

— O să fii bine? mă întreabă.

— Da.

Mă închid în baie, deschid robinetele de la duș și aștept să se încălzească apa în timp ce mă dezbrac. Verific temperatura apei punându-mi mâna sub jet. Mișc robinetul la dreapta ca să se încălzească mai mult și când apa e în sfârșit pe placul meu, intru în cadă, trag paravanul și las apa să curgă pe tot corpul meu. Mă săpunesc bine, ca și cum aș vrea să-mi curăț tot corpul și toată mintea de răul din aceste zile.

Și, dintr-odată, îmi dau seama de ceva. Iago mi-a cerut, m-a rugat să-l las în pace, să nu mai investighez. Că problema e foarte serioasă și că e mai presus de el, de mine. Să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Iar asta presupune o întorsătură a situației, asta e dovada că Mauro avea dreptate, că nu e un paranoic, că în spatele sinuciderii Virucăi e ceva dubios. E ceva neclar și e ceva ce Iago, și poate și altcineva, nu vrea să se afle.

M-a amenințat ca să nu mai cercetez.

Trebuie să vorbesc cu Mauro.

Trebuie să ascult cu atenție tot ce-mi poate spune. Acum știu că nu-l domină sentimentul de vinovăție că n-a putut să împiedice sinuciderea soției sale. Acum știu că are dreptate. Că pe Viruca, într-un fel sau altul, a omorât-o cineva.

Capitolul 35

Mauro este entuziasmat că, în sfârșit, îl cred. Că sunt prima persoană care nu-l privește cu scepticism și care e dispusă să-i urmeze teoriile. Să le exploreze, cel puțin. A scos din nou vermutul pe care mi l-a oferit data trecută și, în timp ce bea, ascultă cu atenție tot ce am să-i spun.

Încerc să am grijă când îi spun despre celălalt telefon mobil. Cel pe care l-am găsit în dulăpiorul ei de la sala de gimnastică. Simt durerea pe chipul lui când îi vorbesc despre mesajele și fotografiile pe care le-am descoperit.

— Vreau să le văd, l-ai adus?

— Nu.

— Nu? întreabă vizibil enervat.

— Prefer să-l țin ascuns deocamdată. Să nu cumva să mă atace cineva și să-mi ia geanta.

— Bine, dar la un moment dat ar trebui să-l văd.

— S-ar putea să te doară prea mult, Mauro.

— Puțin îmi pasă! Dar, dacă văd numerele de telefon, poate recunosc vreunul.

— Când ajung acasă-îți trimit numerele. Dar acum trebuie să-mi povestești tot, Mauro. Trebuie să știu exact ce s-a întâmplat. Sau ce știi tu, ce-ai aflat și, de asemenea, ce intuiești. E adevărat că Viruca ți-a trimis un mesaj video de rămas-bun? Cine i-a găsit cadavrul? Cum era acel cadavru? Unde a apărut mai exact? Când ai văzut-o în viață ultima oară? Vreau să știu tot.

Mauro încuviințează.

— S-a întâmplat pe 8 ianuarie, pe 9 de dimineață m-au sunat polițiștii ca să mă duc să recunosc un cadavru. A fost cea mai oribilă zi din viața mea. Îngrozitoare. Nu mi-o pot șterge din minte. N-o voi putea uita niciodată.

Mauro îmi relatează cu lux de amănunte cum l-au dus până la morgă, cum au ridicat cearșaful și cât de greu i-a fost să se țină pe picioare când a descoperit că era ea, soția lui, cea moartă. Și cum a trebuit să le dea el vestea socrilor și cum i-a văzut ofilindu-se într-o secundă.

— Parcă li s-au luat ani din viață. După vreo două zile, cei de la Garda Civilă i-au găsit hainele pe malul râului, la câțiva kilometri de locul unde îi apăruse cadavrul plutind în lacul de acumulare. Vrei să vezi locul?

Urcăm în mașina lui de lux și o luăm pe un drum de țară care ne duce într-o zonă de pescuit a râului Limia. Pătrundem printre copaci și tufișuri. Este o zonă cu vegetație foarte bogată. Și în sfârșit, ajungem la o mică oază de pe mal. Râul curge liniștit. Îți vine să navighezi pe el. Dar nu să te arunci în apă într-o zi atât de friguroasă ca asta.

— Aici s-a întâmplat. Aici i-au găsit hainele. Aici s-a aruncat în apă. Sau cel puțin, ei așa zic.

Mă aplec și-mi vâr o parte din mână în apă. Nu e atât de rece precum îmi imaginam. O scot și mi-o șterg pe pantaloni.

— Prin zona asta, datorită apelor termale, există curenți de apă caldă. Dar, cu toate astea, mă îndoiesc că s-a băgat *motu proprio* în râu.

— Crezi că și-ar fi ales un alt mod să-și pună capăt zilelor?

— Nu știu. De obicei, nu porți o astfel de conversație cu soția ta. Cum ai vrea să te sinucizi, scumpo?

Schițez un fel de zâmbet.

— În orice caz, nu cred că a forțat-o cineva să se arunce de aici, conchide.

— De ce?

— Pentru că, dacă a obligat-o cineva să vină aici, dacă a înecat-o, s-ar putea să fi fost în altă parte, ca să nu se vadă urme pe pământ sau semne că ar fi fost forțată. De unde să știm că n-a fost obligată să se dezbrace în alt loc și din acel loc au băgat-o în apă și au împiedicat-o să iasă? Apoi i-au luat hainele și le-au lăsat aici, ca să pară că ea singură și nesilită de nimeni a hotărât să-și pună capăt zilelor.

E clar că Mauro a avut mult timp la dispoziție să se gândească la teoria lui. Și, bineînțeles, e posibil. Iar dacă s-a întâmplat așa, asta ar însemna că în spatele acestui asasinat e cineva atent, care a gândit mult lucrurile, care a făcut treaba atât de bine, încât a reușit să-i păcălească pe cei din Garda Civilă și pe judecător, care a reușit o crimă perfectă. Ceva ce literatura și cinematografia ne-au asigurat întotdeauna că este imposibil. Deși realitatea se încăpățânează să demonstreze contrariul, oare nu s-ar putea considera asasinate perfecte sutele, miile de crime care au rămas neelucidate?

Dar, dacă toată povestea asta ar fi adevărată, e ceva ce nu se potrivește.

— Și mesajul de rămas-bun pe care ți l-a trimis? Crezi că a fost obligată să ți-l trimită? Părea forțată? Ai observat ceva ciudat?

— Vrei să-l vezi?

Mauro scoate telefonul din buzunarul blugilor. Caută filmarea și când o

găsește, se apropie de un copac, pentru ca puținul soare al după-amiezii să nu ajungă la ecran.

— Vino.

Eu mă apropii și Mauro apasă pe play. Este un mesaj scurt, concis. Ea apare în prim-plan, pe un fond în care nu se văd decât nori. E un unghi puțin înclinat și de aceea nu se vede nimic altceva decât cerul în spatele ei. Viruca întârzie câteva secunde înainte să vorbească.

„Îmi pare foarte rău, nu mai pot. Îmi pare rău”.

E prima oară când aud vocea Virucăi. Și când o văd mișcându-se. Nu m-am gândit niciodată cum o fi vocea ei. Și mă miră s-o aud. E destul de gravă și guturală. La început, nu pare să se potrivească cu acea imagine a ei atât de frumoasă și delicată, dar după ce o auzi și te obișnuiești, nu ți-o mai poți imagina altfel. O face și mai atrăgătoare. Asta-i toată filmarea.

— Gata?

— Da.

Ceva din acea filmare nu mi se pare că se potrivește. Mă rog, mai multe lucruri, de fapt.

— Nici nu-ți spune pe nume, nici… Nici măcar nu se vede cum deschide sau închide camera telefonului mobil, nu?

— Ce vrei să spui? întreabă el.

— Că s-a deranjat să o editeze. Nu o vedem apropiind degetul pentru a întrerupe filmarea. Știa să editeze filmări?

— Mă rog, cu telefonul mobil este destul de simplu, nu? mă întreabă Mauro.

— Da, presupun că da, deși eu nu știu cum se face, nu m-a interesat niciodată să învăț. Germán îmi reproșează asta mereu.

— Cred că ea știa.

— Bine, dar de ce s-o editeze? Pentru ce?

— Nu știu, poate că apoi a început să plângă și nu voia s-o văd…

— Sau poate că filmarea e mai lungă și persoana care ți-a trimis-o a decis s-o editeze și să se vadă doar acea parte.

— Cum adică persoana care mi-a trimis-o? Crezi că n-a fost ea? E trimisă de pe telefonul ei.

— Da, dar acele două fraze, dacă sunt editate, au putut fi scoase dintr-o filmare care nu-ți era destinată, care era pentru altcineva și care nu era neapărat mesajul de rămas-bun al unei sinucigașe. Și apoi a fost trimisă pe mobilul ei și de acolo, ție.

— Crezi? întreabă el, cântărind cu oarecare speranță că s-ar putea să am dreptate.

— Este o posibilitate. Dacă, după cum zici, asasinul sau asasinii au fost în stare să plănuiască totul, să-i pună hainele în alt loc, de ce n-ar fi posibil să fi căutat printre filmările ei și să fi editat una dintre ele?

Mauro mă privește impresionat.

— S-ar putea. Dar mie de ce nu mi-a venit ideea asta? Și de ce nu s-a gândit nimeni la asta, niciunul dintre cei din Garda Civilă?

Poate pentru că eu am o informație pe care ei nu o au. Dar deocamdată nu vreau să i-o împărtășesc lui Mauro. Eu știu că ea n-a vrut să se mai vadă cu băiatul care-i trimitea mesajele pe celălalt telefon. Ea îi scria spunându-i să înceteze, să o lase în pace. Poate că i-a trimis și un mesaj video spunându-i că nu-l mai suporta, că nu voia să se mai vadă cu el. Bine, este o posibilitate destul de mică, dar nu pot și nici nu vreau s-o trec cu vederea.

— Atunci cui îi era destinată această filmare? întreabă el. Lui Iago?

— Nu știu. Poate. Sau poate altora.

— Altora? La plural? Tu crezi că soția mea se culca cu mai mulți?

— Nu știu, Mauro, dar hai să încercăm să fim deschiși la minte și să nu excludem nimic, ești de acord?

— Cum poate deveni cineva într-un timp atât de scurt o necunoscută? Eu n-am înșelat-o niciodată, continuă să spună. Niciodată. Și nu zic că din acest motiv și ea trebuia să facă la fel, dar mi-e greu să mi-o imaginez cu alții.

— Mă rog, nu mai erați împreună, nu?

— Nu.

— Așa că, teoretic și practic, nu te înșela. Mauro, pot să te întreb ceva?

— Ce dorești.

— Cât de grave erau problemele economice pe care le aveați tu și soția ta?

Mauro mă privește cu oarecare mirare.

— Ce ți s-a spus?

— Nu prea multe. Că vă certați mult în ultima vreme și că problemele financiare ieșeau la iveală.

— Și de ce mă întrebi? Te îndoiești de mine?

— Nu, doar încerc să strâng cât mai multe informații, încerc s-o cunosc mai bine pe ea. Poate că, dacă aveați probleme economice grave, s-a apropiat de cineva care ar fi putut-o ajuta să le rezolve sau… nu știu, încerc

să caut posibile căi de a continua cu asta.

— Am avut probleme foarte mari, da. Foarte mari. Am pierdut foarte mulți bani, din vina mea, în principal. Viruca avea gusturi scumpe. Iar eu nu știam să-i spun nu.

— Judecând după dulapul ei, se vede că-i plăcea să cheltuiască.

— Te-ai uitat în dulapul ei?

Tac rușinată.

— Nu, nu, stai liniștită, ai făcut bine. Pentru asta ți-am dat cheia de la apartamentul ei, ca să te uiți la ce vrei. Să spunem că aveam un nivel de viață cu mult peste ce-și pot permite doi profesori de liceu. Noi ne permiteam pentru că aveam bani de la moștenirea de familie. Dar am investit prost, tot ce aveam la bursă am pierdut printr-o mișcare proastă. Iar ceea ce investisem în fabrica familiei Acebedo… Și alte afaceri… Mă rog, un dezastru. A trebuit să vindem casa de pe plajă, să le cerem bani părinților ei. Eu deja topisem moștenirea alor mei… A fost destul de neplăcut, ne-am spus lucruri oribile. Eu am acuzat-o că m-a târât în acea viață absurdă de luxuri, iar ea pe mine că mă întindeam mai mult decât îmi era plapuma. Am renegat-o, am învinovățit-o că m-a transformat într-un snob, într-un snob patetic, și i-am zis că-mi părea rău că am cunoscut-o. Că regretam ziua în care am invitat-o la o cafea. Și că mai bine n-aș fi venit în Novariz, pentru că în felul acesta n-aș fi cunoscut-o.

Trage aer în piept înainte de a continua. Se gândește.

— Acum, că o spun cu voce tare, parcă nu sună atât de oribil. Presupun că asta se datorează faptului că îndulcesc situația sau că eu și Viruca nu eram un cuplu care se certa prea mult. Până când au început problemele cu banii, vreau să zic. Mă rog, știu că există cupluri care se ceartă toată ziua, că așa comunică ei, că-și spun lucruri mult mai teribile decât ce ți-am povestit eu și că sunt în continuare împreună. Dar noi nu știam să facem asta. De cum am început să ne certăm, am început să ne și distrugem. Știi când, dintr-odată, îți arăți latura cea mai urâtă și, de asemenea, vezi latura cea mai urâtă a soției tale și nu mai e cale de întoarcere? Nu mai poți recupera ce erai, pentru că ai arătat deja ce monstru sălășluiește în tine și ai văzut ce monstru există în cealaltă persoană. Și nimeni nu-și dorește să conviețuiască alături de monștri.

Cuvintele sale mă impresionează. Îl înțeleg atât de bine… Mă atinge atât de mult ceea ce spune… Nimeni nu vrea să conviețuiască alături de monștri. Sunt sigură că asta va crede Germán dacă va ajunge să descopere

adevărul. Cum să-l învinovățesc că va dori să mă părăsească după ce va descoperi trădarea mea? Cum va conviețui în continuare cu un monstru? Dar, de asemenea, vreau să cred că oamenii depășesc aceste lucruri. Câte infidelități, câte trădări se iartă? Mii, milioane. Oamenii merg înainte. Poate cu răni grave care se cicatrizează prost, dar se cicatrizează. Se transformă, dar, cu toate acestea, merg înainte. Există căsnicii care supraviețuiesc tuturor problemelor. Și altele, ce-i drept, care nu supraviețuiesc. Din care categorie facem oare parte eu și Germán?

— Așadar, crezi că nu v-ați fi împăcat niciodată? îl întreb.

Se gândește destul de mult la răspuns. Caută cuvintele potrivite. Observ că se străduiește să fie clar.

— Pe termen scurt, mă îndoiesc. Dar cu timpul, eu credeam că da. Puteam să suport să ne despărțim, să divorțăm, dar nu putea suporta ideea unui viitor fără ea. Eu simțeam nevoia să cred că, pe termen lung, aveam să ne împăcăm. Asta mă ajuta să merg înainte, să nu mă clatin. De aceea acum este atât de dureroasă ideea că ea nu mai există. Că nu va mai exista niciodată. Că a dispărut pentru totdeauna. Pentru totdeauna. Este atât de… ridicolă acea idee. Atât de absurdă… Îți amintești când, copil fiind, descoperi pentru prima oară ideea infinitului sau ideea morții? Și este absolut nesfârșită, de neconceput. Este o lovitură care schimbă totul dintr-odată, care face ca totul să capete o nouă perspectivă. Una destul de înfiorătoare. Așa sunt eu acum, ca un copil mic. În fiecare zi când mă trezesc, trebuie să fac un efort monumental ca să accept ideea că ea nu mai există. Este o muncă titanică, niciodată nu mi-a fost nimic mai greu decât acea jumătate de oră în care trebuie să mă oblig să reorganizez lumea. Să reorganizez o lume în care ea nu mai este. Și în unele zile dau greș, nu reușesc să accept asta, iar în acele zile nimic nu are sens și nimic nu merită osteneala. Hoinăresc prin casă, prin liceu, prin sat, prin viață.

Îi observ fragilitatea, starea sufletească și mintală. Și mă simt egoistă, teribil de egoistă, pentru că, în ciuda vulnerabilității sale, în ciuda durerii sale, eu nu mă pot gândi decât la propria durere și vulnerabilitate. Pot doar să mă proiectez în el. Așa voi fi eu când Germán nu va mai fi cu mine. Mă voi transforma în acea persoană, în cineva care va avea nevoie de mai mult de o jumătate de oră dimineața pentru a reorganiza o lume fără soțul meu. Pentru a reorganiza haosul pe care-l lasă în urmă. Ah, Doamne…

Mă apropii de malul râului. Privesc spre apă. Cum se supraviețuiește unei despărțiri?

Mauro se apropie de mine, mă vede afectată.

— Ești bine?

— Da, da, desigur.

— Scuze. Nu voiam să te afecteze ce ți-am povestit. Nu mă lua prea mult în seamă.

— Stai liniștit. Plecăm de aici? Data viitoare aducem undițe și pescuim, sigur e mai distractiv.

Zâmbește, recunoscător pentru efortul meu de a duce conversația pe alt făgaș.

— Nu este sezon de pescuit.

— Ah, nu?

— Haide, te invit să bem ceva, dacă vrei. Meriți. Asta dacă nu cumva vrei să fugi de acest domn cenușiu și depresiv. În cazul acesta, o să te înțeleg foarte bine.

Ce atrăgător este când își scutură tristețea! Aproape că-mi vine să-i spun asta, dar nu vreau să interpreteze greșit, ultimul lucru la care mă gândesc este să am o aventură. Și sigur e ultimul lucru la care probabil că se gândește și el, de aceea nu vreau să stârnesc un moment incomod pentru că nu știu să-mi țin în frâu gândurile. Zâmbesc imaginându-mi că în clipa asta suntem ca doi *castrați,* două persoane cu organele sexuale extirpate. Ale lui din cauza durerii că a pierdut-o pe Viruca, iar ale mele din cauza fricii de a-l pierde pe Germán.

— Aș bea un vermut din acelea de casă din care mi-ai dat să gust când am fost la tine. Știi vreun loc unde se servește așa ceva?

— Știu. Și-ți promit că nu voi vorbi nici despre Viruca, nici despre căsnicie, nici despre moarte, nici despre nimic neplăcut. Ești de acord?

— Unde trebuie să semnez?

Mauro mă duce la un bar aflat într-o clădire cu arcade din piatră. Este situat pe una dintre străzile cartierului evreiesc din Novariz. Se mai păstrează doar două străzi din vechiul cartier. La o brutărie din această zonă se fabrică din nou dulciuri de origine evreiască, după rețete ancestrale. Mauro îmi vorbește despre asta cu pasiune. Despre *mamules* din fructe uscate și apă de flori de portocale, despre *ghorayebah* din făină de alune sau despre *kijelej de mon* cu semințe de maci.

— Mergem apoi să-ți cumpăr vreo două *kijeles.* Sunt foarte dulci pentru gustul meu, dar merită, pentru că la fiecare înghițitură simți că mănânci o bucățică de istorie.

Îmi dau seama că Mauro este pasionat de istoria evreiască din Galicia. Și ca orice profesor bun, se bucură povestind și transmițându-și cunoștințele. O face cu entuziasm și aparține acelei categorii de persoane care, când vorbesc despre un subiect despre care tu habar n-ai sau cunoști foarte puține, te fac să cugeți cu privire la acesta. Dar cum era posibil ca până acum acest subiect să nu mă fi interesat? La al treilea vermut de casă, deja îmi doresc să-mi cumpăr toate cărțile de istorie a evreilor și sefarzilor din Galicia care există pe piață. Nu pot să trăiesc fără să aflu tot despre ei. Cum au sosit, cum s-au stabilit, cum mulți dintre ei s-au convertit în cele din urmă la creștinism, pentru a supraviețui epocii teribile a Inchiziției și cum alții fie au fost uciși, fie au fost nevoiți să fugă pentru a nu avea aceeași soartă.

Descopăr în Mauro profesorul de istorie, persoana pasionată, care vibrează transmițând cunoștințe. Poate că de vină este alcoolul sau căldura din bar, care, deși e din piatră, reușește să mențină căldura ce provine de la șemineul din capăt, sau poate faptul că timp de o oră niciunul din noi doi nu vorbește despre moarte, nici despre absențe, nici despre despărțiri este ceea ce mă face să mă simt foarte în largul meu și pentru prima oară de săptămâni întregi, mă simt lipsită de griji, eliberată de acea neliniște care mă ținea prizonieră de când am sosit în Novariz.

— Elevii ți-au pus vreo poreclă? îl întreb.

— Din câte știu eu, nu.

— Tocmai m-am gândit la una pentru tine. Profesor Lexatin.

Mă privește între amuzat și îngrozit.

— De ce acel cuvânt așa de înfiorător? Atât de mult te plictisesc?

— Nu, nu, nici vorbă… dimpotrivă, simt că nodul de neliniște pe care-l aveam în stomac a dispărut.

Mauro râde.

— Ah, dar n-am nicio legătură cu asta. E de la vermut!

— Atunci să mai cerem unul înainte să plecăm.

— Bine, și apoi mergem să luăm *kijeles.*

— S-a făcut.

Capitolul 36

Am dus deserturile acasă. Am mâncat unul pe drum, iar Mauro avea dreptate, sunt foarte dulci. Sunt destul de lipicioase, dar încerc să simt cu fiecare înghițitură acea bucățică de istorie, „toată istoria evreiască pe care-o cuprinde”, cum spune el, dar nu reușesc. Presupun că, după ce a trecut deja efectul vermutului și fără cuvintele lui Mauro, acest desert este doar atât: un desert. Totuși, în seara aceea, înainte de a ne duce la culcare, încerc să-i transmit lui Germán tot ce am învățat și-i povestesc tot ce învăluie acel desert.

— E bun, zice el. Am putea aduce și la restaurant sau să le dăruim viitorilor oaspeți de la pensiune. Mai mult, am putea chiar povesti pe un pliant sau pe o carte de vizită toată istoria evreilor. Chestiile culturale le plac mereu foarte mult turiștilor. Cum le-ai descoperit? Eu, care sunt de aici, habar n-aveam că există asemenea dulciuri.

— M-am întâlnit cu profesorul de istorie în timp ce mă plimbam prin cartierul evreiesc și mi-a vorbit despre ele.

— Ce bine.

Mai mușcă o dată din prăjitură.

— Deși, dacă stau bine să mă gândesc, nu știu dacă tatălui meu i-ar plăcea să servesc deserturi evreiești, la cât de propalestinian era.

— Tatăl tău?

— Foarte mult.

— Doar nu vei lua decizii în funcție de ce-ar crede sau nu tatăl tău, nu-i așa? Una e să vrei să ți-l amintești cu atâtea fotografii prin casă și alta să te influențeze în halul ăsta.

— Te deranjează fotografiile? întreabă sincer.

— Nu, nu… Nu e vorba despre asta.

— Eu nu sunt ca tine, Raquel, eu simt nevoia să mi-l amintesc pentru a accepta că l-am pierdut. Trebuie să-i privesc în față moartea. Și nu te critic pentru felul cum ai reacționat tu la moartea mamei tale, fiecare gestionează cum poate lucrurile astea.

Mă pregătesc să-i dau replica, dar în acel moment primesc un mesaj pe telefonul mobil. Este pe canapea, așa că mă apropii și mă uit la el.

— Cine e? întreabă Germán văzându-mi expresia feței.

— Tere, îi spun, improvizând.
— Vești proaste?
— Nu, de ce?
— Ai o față de om speriat.
— Nu-i nimic, doar că a rămas în apartamentul mamei din A Coruña și a scăpat un pahar cu vin pe canapea…
— Așa-ți trebuie dacă-i lași apartamentul.
— Aha…
Nici nu știu cum de am putut să improvizez. Nu-mi pot lua ochii de la mesaj, îmi concentrez întreaga atenție să citesc iar și iar ceea ce scrie: „Vreau telefonul mobil al Virucăi. Lasă-l mâine la prima oră în cutia poștală numărul șapte din stația de autobuze și dăm uitării toată povestea asta”.
Îi inventez o scuză lui Germán și cobor la mașină. Vreau să văd dacă numărul acesta coincide cu vreunul dintre cele salvate în mobilul Virucăi. Nanuk mă însoțește. Intră cu mine în mașină. Scot telefonul din torpedo, îl deschid și mă uit la numere. Într-adevăr, numărul coincide cu cel al mesajelor cu fotografiile tipului. Nu încape îndoială. Iago este băiatul acela. Tocmai s-a dat singur de gol. Dar probabil că se simte atât de sigur pe el, încât nu-i pasă. Trebuie să mă hotărăsc ce să fac. Oare o fi adevărat că, dacă îi dau telefonul mobil, încetează hărțuirea și fotografiile mele compromițătoare nu vor ajunge niciodată la Germán? Pot să am încredere? Chiar sunt dispusă să pierd singura mea asigurare de viață, și anume telefonul? Și, chiar dacă Iago s-ar ține de cuvânt, mai sunt Roi și Nerea, cine-mi garantează că ei nu mă vor necăji în continuare? Și în plus, simt că dacă aș renunța acum, l-aș dezamăgi pe Mauro. Bineînțeles, nu e cel mai important lucru pentru mine în acest moment, tot ce vreau, tot ce-mi doresc este ca Germán să nu afle niciodată despre toate astea, dar simt că predând telefonul, nu voi pune capăt acestei chestiuni. Pur și simplu voi avea mai puține arme pentru a contraataca. Acum că știu că a funcționat cacealmaua mea, că-și dorește cu adevărat telefonul mobil, pentru nimic în lume nu i-l pot da. Singurul lucru înțelept pe care-l pot face și pe care trebuie să-l fac este să găsesc o ascunzătoare mai bună.
Așa că petrec jumătate din noapte mutând telefonul dintr-un loc în altul, în timp ce Germán doarme.
A doua zi, la școală, încerc să-mi îndeplinesc perfect rolul de profesoară de literatură. Le vorbesc elevilor despre Emilia Pardo Bazán și despre romanul ei *Conacul din Ulloa*. Îi provoc să-l citească. Cred că nimeni, în

afară de cei trei, care își ocupă locurile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, n-ar putea să intuiască iadul prin care trec. Devin o expertă într-ale minciunii, în stare să mă prefac, sunt ca un spion ce inventează o identitate pentru a o ascunde pe cea adevărată: pe cea a unei persoane cufundate într-o furtună interioară din care nu știe cum să iasă.

Inițiez o dezbatere despre Galicia de azi și cea pe care o descria Emilia Pardo Bazán, despre cât de mult s-a schimbat societatea și despre instinctele umane, care au rămas aceleași, la fel și modul în care relaționăm unii cu alții. Sistemul aproape feudal pe care-l descrie Pardo Bazán în romanul ei despre Galicia rurală din secolul al XIX-lea nu prea mai are legătură cu cel actual, deși poate că nu s-a schimbat atât de mult. Puterea continuă să oprime clasa cea mai defavorizată. Abuzând de ea în foarte multe moduri, acum chiar și cu acordul acesteia, creând sclavi supuși care nici nu-și dau seama de asta. Îmi exagerez părerile ca să-i întărât, ca să mă contrazică, să se exprime. Și în timp ce elevii se angrenează într-o discuție care imediat derivă în sfera politică, eu mă pregătesc să-mi analizez următorii pași. Deși sunt în continuare în clasă, mintea mea umblă prin alte părți.

Îl privesc pe Roi. Puținele dovezi pe care le-am obținut până acum au demonstrat că avea dreptate în ceea ce spunea, că nu se află în spatele hărțuielii. Că a fost Iago, chiar dacă, ce-i drept, acesta a negat într-un mod foarte credibil că ar ști ceva despre fotografiile ce mi-au fost furate de pe iCloud. Nerea mi-o fi furat pozele, mi-o fi accesat calculatorul și telefonul mobil? Ce-ar fi să încerc să stau de vorbă cu ea în altă parte decât la liceu? Aș putea să obțin ceva de la ea?

Dar poate că ar trebui să mai discut cu Roi. Să fiu sinceră cu el sau cel puțin, să-i spun o parte din adevăr. Să-i arăt că-l cred, că știu că el nu are nicio vină. Trebuie să reușesc să-l abordez fără martori, ca să nu se simtă constrâns, ca să se exprime fără teamă.

Discuția din clasă s-a încins cam mult și trebuie să intervin și să calmez spiritele. „Să nu devină o dezbatere politică de la televizor, nu e nevoie de țipete, nici de insulte pentru a încerca să ne impunem părerea”, le spun. Dar sfaturile mele rămân doar vorbe-n vânt, am stârnit bestia din ei și nu sunt dispuși să mă asculte. Bine că ora de curs se termină și toți pleacă așa cum o fac de obicei, în mod gălăgios.

Caut în fișele elevilor numărul de telefon al lui Roi și-l notez în agenda telefonului meu. Mă uit pe fereastră. Și aștept să iasă. E timpul pentru pauză și toți coboară pe alee și se risipesc pe străzile satului. Când îl văd neînsoțit,

îl sun.

— Roi, sunt Raquel. Vino în biroul meu.

— De ce?

— Ca să nu afle nimeni. Vreau să-ți spun ceva.

— Acum?

— Da. Dar găsește un pretext pentru colegii tăi, să nu te vadă, bine?

Roi închide telefonul și-l văd cum intră în liceu.

Nu știu prea bine ce și cum îi voi spune. Trebuie să-l fac să mi se destăinuie. E o mișcare riscantă și cam disperată. Mai ales pentru că nu mi-e clar dacă pot avea încredere în el. Dar am senzația că trebuie să fac asta.

Mă apropii de zona de birouri, iar Isa îmi iese în întâmpinare. Mă întreabă cum a fost weekendul în A Coruña, cum merge treaba cu vânzarea apartamentului. S-ar putea să cunoască niște prieteni care-ar fi interesați. Eu îi spun să ia legătura cu mine, că voi fi încântată să stau de vorbă cu ei și să le arăt apartamentul. Roi trece pe lângă mine, mă privește întrebător, iar eu îi fac un semn să-și continue drumul spre birou.

— Ai numărul meu de telefon? o întreb pe Isa.

— Îl iau din lista profesorilor. Sau mi-l dă Marga.

— Minunat. Păi, mulțumesc mult, Isa. Să mă sune când vor, bine?

Îmi iau rămas-bun de la ea și mă îndrept spre birouri.

Roi mă așteaptă la ușă.

— Ce vrei?

— Așteaptă.

Scot cheia și descui ușa, îl invit înăuntru. Și încui cu cheia. Nu e nevoie să încui, dar vreau să creez un climat propice. Scot din geantă o foaie și i-o arăt.

— Ți-e cunoscut vreunul dintre aceste numere de telefon? îl întreb.

Roi mă privește cu oarecare curiozitate, nu înțelege de ce îi pun acea întrebare. Dar, cu toate acestea, se uită la ele. Sunt numerele din telefonul Virucăi.

— Păi, așa, la prima vedere, nu.

— Nici ăsta? Uită-te bine, te rog.

— Nu.

— Vrei să-mi faci o favoare? Poți să tastezi pe telefonul tău, să vezi dacă nu cumva coincide cu vreunul pe care-l ai în agendă?

— De ce ar trebui să fac asta?

— Te rog.

Roi își scoate telefonul și tastează. Îmi arată că nu-l are salvat în agendă. Nu apare niciun nume.

— Crezi că Iago are un alt număr de telefon?

— Nu. De ce?

— Numărul ăsta e al lui.

— Nu. Numărul lui e altul.

Decid să risc puțin. Am transferat pozele porcoase din telefonul Virucăi în al meu. O caut pe cea cu trupul lui Iago și i-o arăt.

— Ai ști să-mi spui dacă acest trup este al prietenului tău?

Văzând trupul gol al lui Iago, Roi îndepărtează repede telefonul din ochii lui.

— Tanti, ce porcărie îmi arăți.

— Este sau nu este?

— De unde să știu? Verifică tu pe Instagramul lui. Are mii de astfel de fotografii. Mă rog, nu atât de porcoase. Dar aproape. Toată ziua se expune. Are 4 k de urmăritori.

— 4 k?

— Patru mii de urmăritori. Nu prea te pricepi la rețelele sociale, nu?

Îl întreb care e numele de utilizator al prietenului său. Mi-l spune și intru pe Instagram să-l caut. Și are dreptate, pe profilul lui sunt sute de fotografii în care se expune. Cu puține haine, ba chiar în unele este strategic dezbrăcat, fără să-și arate organele genitale, pentru ca fotografiile să treacă de cenzura Instagramului și să nu fie eliminate că încalcă regulile impuse. Mă impresionează câtă nerușinare și exhibiționism reflectă aceste poze. Unele, ca să nu zic foarte multe, au un aspect sexual și morbid foarte evident. Făcut dinadins. Din ce motiv se expune în felul acesta? Văzând aceste fotografii, îmi întăresc teoria că de ceva vreme, de când cu răspândirea la nivel mondial a Internetului, nu doar că ne-am transformat în consumatori compulsivi de pornografie, ci am devenit și producători involuntari de material audiovizual pornografic. Există foarte multe aplicații care devin adevărate mijloace pentru a ne expune în felul acesta: Instagram, Snapchat, Periscope… Așa-numitul *sexting,* schimbul de fotografii cu înalt conținut sexual, ne-a transformat pe toți în producători de pornografie. Pentru că acele fotografii care, în multe cazuri, erau destinate unui singur receptor, pe care noi îl aleseserăm, ajung să fie împrăștiate și multiplicate la infinit, pe tot Internetul. Iar în cazul lui Iago, e clar că nu caută să ajungă la un singur receptor sau o singură receptoare, ci aspiră să aibă cât mai mulți

urmăritori. E o lume ciudată, aceasta a narcisismului sexual. Cu cât mai mulți fani, cu cât mai mulți urmăritori, cu atât e mai satisfăcut egoul.

— Și tu ai un astfel de profil? îl întreb pe Roi.

— Nici vorbă. Mie nu-mi place să apar în pielea goală. Și de-aia eu n-am decât o sută și ceva de urmăritori. Carnea vinde. Iago știe cum să profite.

— Ce vrei să spui?

— Exact asta, că datorită acestui lucru are mii de fani.

— Și nu profită altfel?

— Altfel? Cum?

— Nu știu, te întreb pe tine pentru că tu ai zis că știe cum să profite.

Fiindcă, văzând acele fotografii aproape pornografice ale lui Iago, tind să cred că dacă e în stare să se afișeze așa doar pentru a avea urmăritori, poate că este în stare să caute și un alt fel de beneficiu.

— Face comerț cu ele?

Roi îmi râde în față.

— Ce tot spui? Instagram nu plătește pentru așa ceva.

— Nu spun că prin Instagram, ci prin alte aplicații… nu știu… unii oameni sunt dispuși să plătească pentru astfel de fotografii sau chiar mai îndrăznețe.

— Nici vorbă!

Rămânem o clipă în tăcere.

— Aveai dreptate, îi zic.

— Cu ce?

— Că Iago e cel care mă hărțuiește. Și cel care a hărțuit-o pe Viruca.

— Dacă zici tu…

— Încep să am dovezi. Știu că-i trimitea aceste fotografii, în privat.

Roi mă privește fără să i se clintească vreun mușchi al feței. Nu știu dacă știa deja sau dacă descoperă asta acum și nu vrea să-mi dau seama.

— Avea o aventură cu ea.

— Iago? Ar fi vrut el! Ce să caute o bunăciune ca Viruca cu un idiot?

— Nu era prietenul tău?

— Era, tu ai zis-o.

— Ajută-mă. Ajută-mă să-l demasc.

Pentru prima oară, Roi mă privește diferit. Cântărind parcă dacă poate avea încredere în mine. Sau cel puțin, asta vreau să-mi imaginez.

— O faci pentru Viruca sau ca să nu ajungă la nimeni acele fotografii compromițătoare ale tale pe care zici că le are? mă întreabă.

— În momentul ăsta puțin îmi pasă de fotografiile cu mine pe care le are. Mi-e indiferent.

Încerc să par sinceră, fiindcă încep să cred și eu asta. Sunt uimită de mine însămi, dar ăsta-i adevărul, dacă vreau să câștig această luptă, trebuie să fiu dispusă să risc totul, să fac orice, iar dacă, între timp, acele fotografii ajung la Germán, asta e. O să mă descurc eu cumva. Dar e singura cale. Acum îmi dau seama. Singura cale este să nu-mi fie frică.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat.

Roi șovăie. Încă nu are încredere în mine.

— Iago a venit la mine acasă și m-a amenințat. Mi-a spus să nu continui cu cercetările, pentru binele meu. Iar mie nu-mi spune nimeni ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Nu asta mi-ai zis, să nu cedez șantajelor? Asta fac. Ce altă dovadă mai vrei?

Roi își ia telefonul mobil.

— Nu știu dacă ar trebui să fac asta. Dar o să am încredere în tine. Înainte să-ți trimit ceva, trebuie să-ți pun o întrebare: tu ai încredere în mine? Pentru că, dacă eu am încredere în tine, și tu trebuie să ai în mine.

Cumpănesc răspunsul.

— Răspunde. Ceea ce-ți voi trimite e *heavy.* Foarte. Indiferent de ce-ți trimit, o să ai încredere în mine? Și o să mă asculți? O să mă asculți până la capăt?

— Da, îi spun temătoare.

— Dă-mi cheia.

— Cheia?

— De la birou. Pentru că, după ce vei primi ce-ți voi trimite, s-ar putea să vrei să pleci fără să asculți ce am de zis și n-am să permit asta.

— Mă sperii.

Roi caută ceva în telefonul lui. Și apasă pe trimitere. Imediat se aude un țiuit la telefonul meu. Mesaj primit. Și apoi încă unul și încă unul. Șapte mesaje pe WhatsApp.

Intrigată, deschid aplicația. Îmi ia mai multe secunde să asimilez ceea ce văd. Și rămân complet șocată. Stupefiată.

Îmi îndepărtez privirea de la ecranul telefonului și mi-o îndrept spre Roi.

— Ce? Ce fel de glumă e asta?

Sunt pozele mele cu Simón. Cele care mi-au fost trimise pentru a mă șantaja.

— Cum de le ai tu? Tu mi le-ai trimis?

— Mi-ai zis că o să mă asculți.
Tac și îl privesc.
Roi începe să vorbească.

Capitolul 37

— Ascultă-mă, te rog. În prima zi de școală mi-a plăcut cum l-ai înfruntat pe Iago. Și pe noi toți. Așa că m-am gândit că poate ești persoana indicată. Cineva care putea să descopere, cu puțin ajutor, adevărul despre Viruca. Despre ce i s-a întâmplat. Dar ca să te implici, trebuia să treci prin aceeași situație. Să-i cunoști iadul, să simți teama de a fi hărțuită.

— Tu ai fost? Tot timpul ai fost tu? Dar îți dai seama ce-mi spui?

— Ai zis că o să mă asculți. Te rog doar s-o faci până la capăt.

Trebuie să fac un mare efort ca să nu sar la gâtul lui, dar mă abțin și îi fac semn să continue. O să ascult tot ce are de spus, chiar dacă trebuie să-mi stăpânesc neputința și furia pe care le simt în clipa asta.

— L-am cunoscut pe Iago anul trecut la sala de gimnastică și am devenit prieteni destul de buni. Recunosc că am fost fascinat de el încă de la început, că m-a atras foarte mult. Are o personalitate grozavă. Și… mă rog, ca să-i fiu alături și să-i devin prieten, eram dispus să fac orice-mi spunea. Așa de imbecil sunt, recunosc. Așa că anul ăsta, când am ajuns să fim în aceeași clasă, am devenit cățelușul lui. Tot ce făcea, spunea, gândea făceam și eu. Și într-o zi, a început să o atace pe profesoară, pe Viruca, și eu l-am urmat. Dar apoi, când situația s-a tot complicat, mi-am dat seama că nu mai puteam să continui… Deși n-a mai contat, pentru că atunci Viruca și-a luat concediu. Iago era încântat, se simțea un învingător. Reușiserăm s-o eliminăm. Era mândru. Dar după o săptămână, am început să observ o schimbare la el. Nu se mai fălea cu ceea ce făcuserăm, a început să mă evite, era amărât și mai tăcut decât de obicei. Iar când am aflat despre moartea ei… el a făcut pe durul, dar știu că l-a afectat foarte mult. Foarte mult. A fost o lovitură brutală. Nici nu puteai să vorbești cu el despre asta, se înfuria foarte tare. Uneori o insulta: târfa aia. Iar alteori reacționa așa cum a făcut-o la cimitir. Se îmbăta și plângea de furie, de durere sau de vină. Nu știu…

Roi tace. Mă privește.

— Uite ce e… Roi… îmi spui prea puține lucruri. Mai exact, ce relație avea Iago cu Viruca? Era îndrăgostit de ea? Avuseseră relații sexuale?

— Nu știu. Adică, el era foarte obsedat. Nebun după ea, ce să mai! Dar nu știu dacă ea s-a culcat vreodată cu el. Nu sunt sigur. Uneori, se umfla-n

pene că și-o trăseseră, dar a doua zi îmi spunea că nu, că era o minciună. Și după o săptămână spunea iar că da și chiar îmi povestea cu lux de amănunte cum fusese. Și că-și lăsase soțul pentru el. Iar apoi nega din nou. Și se plângea că ea nu-l vedea ca pe un bărbat, dar că într-o bună zi avea s-o facă și avea să-și dea seama ce tip era el.

— Și tu ce crezi? Aveau o relație? Sau pentru că nu a reușit s-o aibă, a omorât-o în cele din urmă?

— Nu știu. Nu știu.

— Și fiindcă voiai să afli, în loc să te duci la Garda Civilă sau să-i povestești directorului, decizi să-mi faci mie viața imposibilă.

Roi tace.

— Dar nu-ți dai seama ce prostie ai făcut? Nu-ți dai seama că ai comis un delict? Ai încercat să mă șantajezi. Mi-ai violat intimitatea, mi-ai accesat ilegal calculatorul… ai… la naiba… Roi.

— Știu, știu… Dar era singura cale… Garda Civilă nu mai investiga, toți au considerat că s-a sinucis…

— Și poate că s-a sinucis, Roi. N-ai nici măcar o dovadă că nu s-a sinucis.

— Dar tu ai. Tu ai aflat deja că Iago e implicat. Pentru că te-a amenințat că va lua măsuri dacă nu-l lași în pace.

— Atunci și tu ești vinovat, ce-ai făcut tu a fost și mai rău, m-ai șantajat!

— Doar ca să investighezi. Ai fi ajuns atât de departe dacă eu nu te-aș fi obligat? Ia zi! Tu ai obținut mai multe decât noi toți, decât Garda Civilă, decât soțul ei, decât toți. Așa că ideea mea a funcționat.

Clatin din cap. Mi-e greu să cred că m-am implicat în așa ceva. Și cel mai rău e că, în tot delirul lui, are dreptate. Am ajuns foarte departe, am aflat multe lucruri despre Viruca pentru a încerca să-mi salvez pielea, căsnicia. Și e adevărat că altfel nu m-aș fi implicat în toată povestea asta, nu sunt atât de curioasă, nici băgăreață, mie puțin îmi pasă de viețile celorlalți.

— Și acum, că am aflat că tu mă șantajai, de ce crezi că o să investighez în continuare? Sau vei folosi din nou acele fotografii pentru a mă amenința?

— Nu, firește că nu. O să-ți dau tot ce am cu tine. Nu voi folosi nimic. N-am avut niciodată de gând să fac asta. Niciodată. Trebuie să mă crezi.

— Deja nu știu ce să mai cred.

— Crede-mă pe mine. Risc mult povestindu-ți totul. După tot ce ți-am spus, dacă te duci acum la director, voi fi exmatriculat definitiv. Sunt sincer, deși știu bine ce risc îmi asum.

În privința asta are dreptate. Acum e în mâinile mele.

— Și acum, că știu adevărul, că știu că nu mă va hărțui nimeni, nici nu mă va șantaja, de ce crezi că o să continui să cercetez ce i s-a întâmplat Virucăi?

— Pentru că ești deja prea aproape ca să renunți, nu?

Nu știu ce să cred. Sunt atât de copleșită de tot ce mi-a povestit, de tot ce am aflat, încât nici nu știu ce-am de gând să fac. Vreau să continui cu povestea asta? Atât de mare e curiozitatea mea? Sau dorința de a-l ajuta pe Mauro? N-ar fi mai înțelept să renunț, acum că știu că nu mă va hărțui nimeni?

— Nu știu, Roi, nu știu. Ar fi mai bine să pleci.

— O să mă denunți?

— Nu. Nu mă întreba de ce, dar deocamdată nu vreau s-o fac.

— Deocamdată?

— Pleacă. Și șterge tot ce ai furat din calculatorul meu.

Roi încuviințează. Ia cheia și descuie ușa. Mi-o înapoiază și pleacă.

Eu mă simt ca un balon rămas fără aer. Alunec pe scaun, încercând să asimilez tot ce mi s-a întâmplat.

Gata? Aș putea să renunț acum și nu s-ar întâmpla nimic? S-a terminat hărțuiala? Aș putea să predau ca o profesoară normală, după care să mă întorc acasă și să-mi trăiesc viața liniștită alături de soțul meu? Și, dacă-i așa, de ce nu mă simt ușurată? De ce mă roade această neliniște? Oare simt nevoia să știu ce i s-a întâmplat Virucăi? Oare nu vreau ca acum Iago să scape basma curată, să vadă că am cedat amenințării lui și că am lăsat lucrurile așa din cauză că mi-a fost frică? Dar nu-i cel mai înțelept? Am în mâinile mele, pentru prima oară de când mă aflu în Novariz, posibilitatea de a lăsa totul în urmă. De ce nu țopăi de bucurie?

Ochii îmi cad pe foaia pe care i-am dat-o lui Roi s-o citească, cu numerele de telefon din mobilul Virucăi. Mă uit la ele de parcă nu le-aș mai fi văzut. Dacă n-aș fi atât de neîndemânatică și n-aș uita atât de repede numerele, le-aș fi memorat deja, la cât de mult le-am privit.

Dintr-odată, am o intuiție. Sau, mai degrabă, o revelație. Nu. Nu e posibil. Nu. Nu. Nu.

Nu e posibil. Era acolo, în fața mea. Sub nasul meu, din momentul în care Darío mi-a dat telefonul deblocat. Și n-am văzut. Nu mi-am dat seama. Cum pot să fiu atât de bătută-n cap? Cum pot să fiu atât de neatentă la numerele de telefon? Chestia e că, dacă stau bine să mă gândesc, unul dintre

ele mi se părea cunoscut…

L-am rugat pe Roi să tasteze numărul lui Iago ca să văd dacă-l avea în agenda lui. Și eu de ce n-am făcut la fel? De ce n-am tastat numărul acela care mi se părea cunoscut? De ce? Numărul care mi se părea cunoscut corespundea următorului mesaj pe WhatsApp de pe mobilul Virucăi: „Vreau două. Peste o jumătate de oră, la locul obișnuit?”

Și acum fac imediat legătura între acel mesaj și momentul în care Nerea a vârât mâna în buzunarul pantalonilor lui Germán. Buzunarul acela în care n-am găsit nimic. Dar firește că am găsit ceva. Cincizeci de euro.

Tastez acel număr de telefon în agenda mea. Cu teamă. Pentru că știu deja ce-o să găsesc.

Tastez primele cifre.

Nerea îi dăduse cincizeci de euro.

Tastez ultimele trei cifre.

Nu Iago și Nerea îi dăduseră lui o pastilă de Ecstasy.

Nu.

Completez numărul pe telefonul meu. Și apare numele în agenda mea, singurul nume care nu voiam să apară pentru nimic în lume.

Germán.

Germán vinde droguri.

Germán o cunoștea pe Viruca.

Era dealerul ei.

Capitolul 38

Părăsesc liceul de parcă m-ar fi împușcat cineva. Rănită de moarte. N-am putere nici să merg. Tocmai am descoperit că soțul meu o cunoștea pe sinucigașă. Că-i vindea droguri. Germán vânduse iarbă o scurtă perioadă în timpul facultății, dar asta?, de când?, de ce?, cum a început? Sunt convinsă că în A Coruña nu făcea așa ceva. Fiindcă, oricât de oarbă aș fi fost, mi-aș fi dat seama de ceva, vreo mișcare ciudată, oameni care-ar fi venit acasă sau el ar fi găsit pretexte să plece, dar nu. Trebuie să se fi întâmplat acum, în aceste luni, în Novariz. Mie-mi spunea că venea să aibă grijă de tatăl lui și să ajute la restaurant și, într-un fel… Poate că a făcut-o doar în mod sporadic, poate că aducea cocaină de bună calitate pentru propriul consum din A Coruña și cineva i-a zis să vândă un gram sau două. Nu? Și așa a început. Sau cine știe… E imposibil de digerat. Dar dacă se întâmpla doar în mod sporadic, cum de știau elevii mei că vinde? Ce se întâmplă? Nu-mi cunosc soțul. Cine e? Și, mai ales, de ce nu mi-a zis că o cunoștea pe Viruca? De ce am fost oarbă în tot acest timp? Îmi vând apartamentul pentru el. Eram dispusă să sacrific totul pentru el. Și nu știu cine e.

Simt nevoia să iau aer. Să mă plimb. Să mă gândesc. Nu pot, nici nu vreau să-l înfrunt acum. Nu-l voi suna. Nu. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să las să treacă orele.

Poate că nu este așa de grav. Poate că există o explicație. Poate…

Poate că mă voi arde dacă mă încăpățânez să mă agăț de un cui fierbinte.

Merg ca un zombi pe stradă. Îi salut în mod automat pe niște elevi, pe doi profesori care se miră văzând că mă comport atât de ciudat. Probabil că par un figurant dintr-un film cu posedați.

— Raquel, pleci?

— Da… da… am terminat pe ziua de azi.

Nu știu dacă mai am ore sau nu. Puțin îmi pasă. Acum nu mă preocupă asta. Vreau doar să merg. Cobor scările din piatră care duc la râu. Dintr-odată, cineva mă strigă. Mă prefac că nu aud și continui să cobor.

— Raquel!

Recunosc vocea lui Mauro.

Nu, acum nu vreau să-l văd, dar nici nu pot să plec așa, pur și simplu. Se apropie de mine cu pași repezi.

— Raquel, Raquel…

Mă întorc. Văzându-mi chipul, se sperie.

— Ce-ai pățit?

— Acum nu prea am chef de vorbă, Mauro.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-au făcut?

— Nimic, nimic…

Mi-ar plăcea să inventez orice scuză și să scap de el, dar sunt atât de amețită, încât nu știu ce să spun.

— Raquel, te rog… Povestește-mi.

— Aici nu, hai să coborâm.

Îl duc până la una dintre băncile de pe malul râului. Mă uit în jur, ca să mă asigur că nu ne aude nimeni, și încep să vorbesc. Îi povestesc tot ce mi-a zis Roi.

— Și îl crezi? Crezi că a făcut-o pentru a-ți atrage atenția? Ca să investighezi?

— Da, de ce nu? Bineînțeles că a funcționat, am ajuns destul de departe. Chiar prea departe.

— De ce prea departe?

Și atunci îi vorbesc despre soțul meu.

— O cunoștea pe soția ta. Știai? Știai că soția ta îl cunoștea pe soțul meu?

— Raquel, eu nu știu cine e soțul tău.

— Germán Campos, de la restaurantul O Muíño, ți-e cunoscut?

— Știu unde se află, dar n-am fost niciodată. Ai vreo fotografie?

— Cu soțul meu? Da, cred că da, în telefon.

Caut una în care să se vadă clar. Aleg una în care zâmbește și pare un copil. Un copil nevinovat, un băiat bun, nu un dealer.

— Îl cunoști? L-ai văzut vreodată cu soția ta?

— Nu. El nu ți-a spus c-o cunoștea?

Clatin din cap.

— Nici când i-ai zis că trebuia s-o înlocuiești? Dar tu ești sigură c-o cunoștea pe Viruca?

— Chiar foarte bine, cred că era dealerul ei.

Mauro primește informația la fel de uimit ca și mine.

— Soțul tău…?

— Știu că din când în când consumă, dar de acolo până la… nu, e prima oară când aflu. Eu… eu nu mai pot, Mauro. Cred că… cred că renunț.

— Renunți la ce?
— La toate astea, nu vreau să-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala, renunț la liceu, la sat… Mai bine plec. Și să se ducă naibii totul.
— Dar… dar nu poți să pleci acum. Acum suntem mai aproape decât oricând.
— Îmi pare rău, Mauro. Dar deja am descoperit mai mult decât voiam. Știu că era soția ta, știu cât de important este pentru tine, dar… Nu. Îmi pare rău.
Mă ridic de pe bancă.
— Și gata? Să se ducă naibii totul? Mă lași așa și nu-ți pasă de ce s-a întâmplat, că au râs de tine, că te-au amenințat, ți-e indiferent? Nu simți niciun pic de empatie pentru ce i s-a întâmplat soției mele acum că te-au făcut și pe tine să treci prin aceeași situație? Nu simți deloc empatie?
— Nu știu, Mauro. Am nevoie… am nevoie să stau singură, să mă gândesc… Îmi pare rău.
Și mă îndepărtez de el. Nu sunt mândră de ceea ce fac, că-l las acolo, dar eu acum trebuie să mă îndepărtez. Să mă îndepărtez de el, de liceu, trebuie să mă gândesc, trebuie să diger faptul că soțul meu este un străin nenorocit.
Încep să merg. Îmi las picioarele să mă ducă oriunde.
Departe. Foarte departe.
Merg mai întâi pe lângă râu, apoi o iau pe ultimele străzi ale satului și pătrund pe drumuri de țară. Pierd noțiunea timpului. Nu știu dacă merg de o jumătate de oră sau de două ore. Nu sunt în stare să-mi dau seama. De cât timp am părăsit aleea asfaltată a râului? Începe să plouă. Puțin îmi pasă că mă ud și că nu sunt pregătită pentru ploaie. Sunt singura fraieră care pleacă de acasă fără umbrelă și fără pelerină într-o zi de februarie în Galicia. Dar ce mai contează, e doar apă. Continui să merg.
Ploaia devine torențială. Frigul și umiditatea îmi ajung până la oase. Decid să mă opresc. Deja s-a întunecat. Habar n-am de cât timp merg. Mă dor picioarele. E mai bine să mă întorc. Să mă întorc pe unde am venit înainte de a mă rătăci în munți. Fiindcă asta-mi mai lipsea, să mă rătăcesc printre copaci. Văd luminile satului în depărtare, ele îmi vor indica drumul. Îmi simt picioarele grele. Mă abat din drum de vreo două ori fără să vreau, pentru că nu știu prea bine pe unde am venit. Dar, în cele din urmă, găsesc calea. Drumul înapoi mi se pare etern. Dar cât am mers?
În sfârșit, ajung la liceu. Am crezut că n-o să reușesc, că aveau să vină să mă caute. Nu mai e nimeni pe aici. Porțile sunt închise. Îmi văd mașina

parcată și urc în ea. Ud tot scaunul. Îmi curge apă din haine. Sunt udă leoarcă. Mă uit în oglinda retrovizoare. Par o fantomă, un spectru.

Nu sunt nici măcar umbra femeii care a sosit în Novariz.

Mă simt atât de dezolată, încât îmi vine să plâng. Îmi vine să plâng foarte tare. Dar n-o fac. Nu folosește la nimic să plâng acum. A sosit momentul să vorbesc cu Germán. Să-l confrunt. Vreau să aud ce are de zis. Vreau să-mi explice. Vreau să-mi spună.

Pornesc motorul mașinii și mă îndrept spre casă.

Toate semafoarele care-mi ies în cale sunt pe roșu. Mi-ar plăcea să nu mă opresc la niciunul, pentru că acum îmi doresc să ajung cât mai repede cu putință. Văd mai mulți adolescenți trecând pe o zebră. Se uită la mine, nu știu dacă mă recunosc. Unul ridică mâna ca să mă salute. Sau poate că mi se pare, de la ploaie și întuneric nu prea-mi pot da seama. Cineva arată spre farurile de la mașina mea. Ce-i cu ele?

— Le ai stinse, profa.

Le aprind imediat și aproape că-i orbesc pe tineri.

— Dă-le pe fază mică!

Semaforul se face în sfârșit verde și pornesc. Reușesc să ajung acasă. Telecomanda de la poartă nu vrea să mă asculte, dar, la a patra încercare, reușesc s-o fac să funcționeze. Poarta se deschide. Plouă atât de tare, încât Nanuk nu iese să mă întâmpine, probabil că stă lipit de radiator, o fi el câine eschimos, dar îi place la nebunie să stea la căldură. Bag mașina în garaj. Găsesc vreo două prosoape pe care Germán a avut precauția să le lase în prima zi acolo, la îndemână. Și le folosesc ca să-mi usuc puțin părul. Mai întâi de toate trebuie să-mi schimb hainele. Nu vreau să am o discuție cu soțul meu așa, udă leoarcă. În timp ce mă șterg îmi dau seama că în garaj este o mare dezordine. Lemnele împrăștiate, cele două dulapuri deschise și… ce caută totul pe jos? Urc în casă.

Și acolo descopăr că totul e un talmeș-balmeș. Sertarele mobilelor deschise, cărțile împrăștiate pe jos, mesele răsturnate. Ce naiba s-a întâmplat? Ne-au jefuit?

— Germán! Germán!

Ce căutau? Și atunci îmi pică fisa. Telefonul Virucăi. Au venit după telefonul Virucăi. Mă duc repede în locul unde l-am ascuns, l-or fi descoperit? Urc în podul casei, mă uit sub placa de lemn unde l-am pus și e acolo. Ce bine! Decid să-l iau și să-l pun în buzunar. Cobor de acolo, încă îngrijorată pentru soțul meu și pentru Nanuk.

— Germán! Nanuk! Nanuk!

De ce nu iese câinele să mă întâmpine?

Îl sun pe Germán la telefon. Are semnal și sună de mai multe ori, dar nu-mi răspunde. În cele din urmă, intră robotul.

— Germán, sună-mă de îndată ce auzi mesajul.

Intru în bucătărie. Totul e răvășit. Au demontat chiar și hota. Unde e câinele?

— Nanuk!

Văd ceva pe sol. E sânge. Niște picături care devin o pată, o urmă. O urmăresc. Ajunge până la scările exterioare, dar acolo, din cauza ploii, se pierde. Au rănit câinele? Pe Germán?

Îmi sună telefonul. E soțul meu.

— Unde ești?

— La restaurant, ce-i? Care-i urgența? M-ai speriat.

— Ne-au intrat în casă, Germán. Ne-au jefuit.

— Ce?

— Câinele nu e aici, am văzut sânge. I-au făcut ceva lui Nanuk. Lui Nanuk al meu.

— Vin imediat! Nu te mișca. Nu te mișca.

Dar nu pot să stau acolo fără să fac nimic. Ies în grădină, cu speranța să găsesc vreo urmă. Folosesc lanterna de la telefonul mobil ca să lumineze puțin solul, dar nu prea are putere, așa că intru din nou în casă și caut disperată o lanternă. Avem una, știu că avem una pe undeva. Nu o găsesc, cobor în garaj și o caut. În sfârșit, o găsesc într-una dintre cutiile pe care le-au răsturnat. Ies afară, îndreptând raza de lumină în toate părțile. Ploaia se întețește din ce în ce mai mult. Trebuie să găsesc urma de sânge. Trebuie s-o găsesc. Îl strig pe nume, disperată.

— Nanuk! Nanuk! Unde ești? Sunt eu, inimioara mea! Nanuk…

Nimic. N-am să mi-o iert. Dacă i s-a întâmplat ceva câinelui meu, n-am să mi-o iert niciodată. Pentru că eu sunt de vină pentru tot. Pentru că mi-am băgat nasul unde nu trebuia. De ce? Cine m-a pus să fac asta? Cine m-a pus să fac pe detectivul, pe isteața, să încerc să fiu la înălțimea acelui nemernic? Vrea telefonul ăla blestemat și nu va renunța până nu-l va obține.

— Nanuk!

Poarta de la intrare se deschide. Sosește Germán în Land Roverul enorm al fratelui său. Îl parchează prost în mijlocul grădinii.

— Nu apare?

— Nu.
— Nanuk! Te-ai uitat bine prin casă? Poate e sub pat sau… Te-ai uitat?
— Nu… Dar urma de sânge pornea din bucătărie spre scările de afară…
— Mă duc să mă uit în cameră. Tu continuă să-l strigi.
— Să nu-l fi omorât, Doamne… să nu-l fi omorât…
— Raquel, să nu ne gândim la ce-i mai rău, da? N-aveau de ce să-l omoare… e un câine inofensiv, nu e un câine de pază…
— Așa e, așa e…
Germán urcă în casă. La scurt timp, apare la fereastră.
— Nu e aici. Cobor.
Eu continui să-l strig pe Nanuk, în timp ce Germán se întoarce lângă mine.
— Au distrus toată casa, de ce? Ce voiau? N-au luat nici televizorul, nici laptopurile… Ce căutau?
— Telefonul.
— Telefonul tău?
— Nu. Al Virucăi.
— Îl ai tu?
— Da, și cu un mesaj de la tine. Cu cât îi vindeai gramul? Cu cincizeci de euro, la fel ca Nereei, sau îi ofereai un preț de prietenă?
Germán rămâne stupefiat. Mut.
— Nu-mi răspunzi?
— Uite ce e… Raquel… nu știu ce-ți imaginezi… dar…
— Acum nu, Germán. Acum nu mai vreau să aud nicio minciună. Acum hai să ne găsim câinele. Vom avea timp să și vorbim. Nanuk!
— Raquel…
— Pe unde o fi putut să iasă? E vreo gaură în gard pe unde s-ar fi putut strecura?
Mă apropii de gardul grădinii. Caut disperată vreun loc pe unde ar fi putut să încapă câinele.
— Aici! strigă.
— L-ai găsit? întreb în timp ce o iau la fugă spre locul unde indică Germán.
— A fugit pe aici. E sânge pe gard.
Germán atinge cu un deget sârma și se murdărește de sângele câinelui nostru.
— Ce i-au făcut, Dumnezeule?

— Hai pe partea cealaltă, pe aici nu putem sări.

Ieșim în fugă pe poarta de intrare și înconjurăm tot gardul, până ajungem în locul în care ne aflam mai devreme, dar pe partea cealaltă. Eu arăt spre sol. Mi se pare că văd două pete de sânge, pe care încă nu le-a șters ploaia, fiindcă zona e protejată de buruieni.

— Pe aici! Nanuk!

Vedem vreo două străfulgerări în depărtare. Două fulgere. Urmate de două tunete puternice. Înaintăm printre copaci.

— Nanuk!

— Nanuk!

Fulgeră iar și se aude imediat sunetul tunetului. Se apropie furtuna.

— Dacă continuă să se apropie, n-ar trebui să stăm printre copaci, spune Germán.

— Nu-mi pasă! Nu plec de aici până nu-l găsesc. Nanuk! Dacă i s-a întâmplat ceva… dacă i s-a întâmplat ceva…

Pășim în continuare, orbește, neștiind foarte bine pe unde ar fi putut să fugă. Urcăm pe panta unui munte, drumul este abrupt, trebuie să ne folosim de mâini ca să continuăm urcușul. Mă dor mâinile și, din cauza frigului și a apei, de-abia pot să mă țin de buruieni sau de pământ. Dar merg în continuare. Sunt stăpânită de furie, de adrenalină. Pot să merg toată noaptea, dacă e nevoie, n-am să mă opresc, nici Germán, până nu-l voi găsi. Ce bine-ar fi să putem face asta fără să vorbim, fără să gândim, fără ca mințile noastre să funcționeze cu viteza vântului, fără să existe mii de întrebări și mii de reproșuri între noi. Și mai e și ploaia asta blestemată, care nu se oprește.

— Și de ce fuge, dacă e rănit? N-ar fi trebuit să rămână ghemuit în casă?

— Poate că l-au izgonit, l-au speriat… sugerează Germán.

— Dar cum de au fost atât de sălbatici să-l rănească pe câinele nostru? Cine sunt oamenii ăia, Germán?

— Și de ce mă întrebi pe mine? Tu oi fi știind…

— Iago, spun. Trebuie să fi fost Iago.

Dar ceva nu se potrivește. Ceva nu…

— Iago s-a jucat cu el… continui să spun. Nanuk n-ar ataca niciodată pe cineva cunoscut și dacă nu l-a atacat, de ce ar fi rănit? N-are sens. Nanuk l-ar fi lăsat să răscolească toată casa fără probleme. Ar fi crezut că e un joc. Trebuie să fi intrat alții… Alții care voiau, de asemenea, telefonul mobil… Alții pe care Nanuk nu-i cunoștea, s-a agitat și… sau nu? Ce se întâmplă,

Germán?

— Eu nu știu nimic, Raquel.

— Nu? Și atunci de ce avea Viruca numărul tău de telefon? De ce vorbeai cu ea? De ce nu mi-ai zis nimic?

Germán continuă să meargă, răscolind printre tufișuri, înțepându-se cu buruieni.

— Hai să găsim câinele. Îl vom găsi, spune.

Și mai mult decât a certitudine, sună a dorință.

Înaintăm în continuare orbește. Germán calcă strâmb și e nevoit să se agațe de o creangă ca să nu cadă. Pe creangă sunt țepi care-l taie. S-a rănit la o palmă. Se vaită. Sângerează. Privește cum curge sângele. Eu mă apropii de el ca să-l ajut, dar nu-mi dă voie. Mă respinge.

— Dacă i se întâmplă ceva, dacă i se întâmplă ceva lui Nanuk… nu te voi ierta niciodată, îmi trântește.

Rămân neclintită. Chiar am auzit asta sau mi s-a părut?

— Poftim? Tu nu mă vei ierta? Tu pe mine? întreb absolut stupefiată.

— Da, Raquel. Eu pe tine. De ce a trebuit să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbea oala? De ce nu puteai să-ți ții orele la școală și atât? De ce mania aia de a cerceta, de a întreba, de a răscoli totul?

— Mă hărțuiau! Trebuia să mă apăr!

— Și ai făcut asta apucându-te să investighezi moartea Virucăi? Așa te-ai apărat? De ce n-ai putut să denunți hărțuiala la liceu și gata?

— Pentru că… pentru că nu puteam.

— De ce?

— Pentru că nu.

— Pentru că nu. Ce mai răspuns! Păi, uite unde ne-a dus „pentru că nu” ăsta al tău. Faci pe deșteaptă și nu știi în ce te bagi.

— Du-te naibii, tipule!

— Sunt deja la naiba! Sau nu vezi?

Țipăm unul la altul. Vreau să cred că facem asta pentru că suntem nervoși, pentru că, din cauza ploii torențiale, de-abia reușim să ne auzim vocile și de-aia țipăm. Dar ne insultăm. Nu ne respectăm. Asta facem.

Ne continuăm drumul în tăcere. Poate că niciunul din noi nu vrea să mai spună ceva. Ca să nu regretăm apoi, ca să nu depășim nicio barieră de netrecut. Deși s-ar putea s-o fi depășit deja.

— Nanuk! Nanuk!

Da, mai bine să ne păstrăm puterile, saliva. Mai bine să le folosim doar

ca să-l strigăm pe câinele nostru.

— E ceva ce nu-mi spui, Raquel. E ceva în toată povestea asta care nu are sens. De ce naiba te-ai băgat în asemenea poveste? mă întreabă.

Auzind această acuzație, răbufnesc. E o întrebare nedreaptă.

— Am făcut-o pentru noi! Pentru noi! Ca să salvez relația noastră!

Germán se oprește și mă privește de parcă m-ar vedea pentru prima oară. Încearcă să înțeleagă, dar nu reușește să îmbine piesele.

— Dar ce era de salvat, Raquel? Nu ne era bine?

— Spune-mi tu. Dacă ne era atât de bine, de ce făceai afaceri despre care eu nu știam nimic? mă apăr atacând.

Nu sunt mândră că fac asta, dar nu-mi vine altă idee.

— De ce țineai acel secret?

— Și tu nu ai niciunul?

Tac. Și probabil că mă trădează suficient puțina parte a chipului meu pe care-o intuiește prin ploaie și întuneric.

— Răspunde, tu nu ai niciun secret?

Mă întreabă pentru că știe ceva? O fi primit pozele în care apar cu Simón? De-aia mă întreabă?

— Nu ai niciun secret pe care ai vrea să mi-l spui? Sau o să faci în continuare pe ofensată, pe soția perfectă care nu știe decât să se indigneze de greșelile și secretele soțului ei?

— Ți-au… trimis fotografiile?

— Ce fotografii?

La naiba. Habar n-are.

— Ce fotografii, Raquel?

— Las-o baltă.

— Nu! Ce fotografii?

Pentru ce să mai țin secretul? Pentru ce?

— În care apar cu Simón, îi trântesc cu furie. Cei care mă hărțuiesc mi le-au furat. Și voiau să mă șantajeze cu ele.

— Cu Simón? Tu și Simón v-ați făcut poze? Și cum sunt acele poze de te șantajau cu ele?

— Imaginează-ți ce-i mai rău.

Germán își duce o mână la abdomen, presupun că-l doare stomacul, de parcă i-ar fi tras cineva un pumn.

— La naiba… la naiba…

— Acum știm totul despre toți. Mă rog, despre tine încă știu destul de

puține lucruri.

— De câte ori te-ai întâlnit cu Simón? De câte ori? Știam, știam eu că relația aia s-a repetat în timp. Cum ai putut să faci asta, Raquel?

— N-am de gând să mai port iar discuția asta, îi spun cu o răceală care chiar și pe mine mă uimește. Nu vreau să vorbesc despre asta aici și acum, în ploaie, în timp ce-l căutăm pe câinele nostru muribund, acum că tocmai am descoperit că ești un dealer și că o cunoșteai pe femeia moartă. Cine știe dacă n-oi fi având vreo legătură cu asasinarea ei. Așa că îmi pare rău, dar n-am să port această conversație.

— Vrei să-mi răspunzi? insistă.

— Hai să găsim odată câinele! îi poruncesc. Nanuk! Nanuk!

Mergem în tăcere. Germán de-abia ține pasul cu mine. Presupun că-l macină ceea ce tocmai i-am spus. Nu știu de ce am făcut-o, presupun că pentru a mă simți eliberată sau, și mai rău, pentru a-l răni. La fel cum m-a rănit și el pe mine ținându-mă departe de șmecheriile lui. Am făcut-o dinadins, da, ca să-l necăjesc.

— Stai! Cred că am auzit ceva.

— Ce?

— Nu auzi? E un geamăt. El e.

Nanuk urlă. Trebuie să fie el.

— Eu nu aud nimic, îi spun.

— Taci!

Acum da. Acum îl aud. Încerc să urmăresc sunetul. Alerg pe o pantă. E în depărtare. Îl aud. Mă agăț de mai multe trunchiuri ca să nu cad. Solul este noroios. Trebuie să fac un efort pentru ca picioarele să nu-mi rămână blocate în noroi. Țintesc cu lanterna. Ce-i aia? El e? E Nanuk?

— E aici! Germán! E aici! Stai liniștit, Nanuk, vin, vin.

Alerg spre el. Nanuk e ascuns sub niște crengi. Are părul complet ud și tremură de frig. De-abia deschide un ochi, nu știu dacă mă recunoaște. Are o rană deschisă în abdomen. E o rană enormă. Mă apropii și mârâie.

— Nanuk, sunt eu. Sunt eu.

Reușesc să-l mângâi.

— Germán… e foarte rău, e foarte grav rănit sărăcuțul. Cum de i-au făcut asta?

Germán ajunge până în locul unde mă aflu.

— Nanuk, prietene. Ce ți-au făcut?

Germán își trece mâna pe spinarea câinelui și încearcă să-l liniștească

prin vorbele sale. Îi șoptește într-un mod afectuos și liniștitor.

— O să te faci bine, o să vezi. O să te vindeci.

— Ce facem?

— Trebuie să-l luăm de aici.

Germán încearcă să-l ia, dar Nanuk scoate niște urlete teribile. Probabil că simte o durere înfiorătoare. De ce n-am luat niciun calmant de acasă? Cum de nu mi-a picat fisa? Germán încearcă din nou să-l miște și câinele urlă iar.

— Suferă îngrozitor, nu știu dacă e o idee bună să-l miști, Germán.

Mă simt atât de neputincioasă, încât de-abia pot să gândesc.

Cad din nou mai multe fulgere, urmate de un sunet asurzitor. Fulgerele s-au succedat la o diferență de nici măcar o secundă. Furtuna se apropie. Trebuie să plecăm de aici cât mai repede. Nanuk urlă, la fel ca aproape toți câinii, simte o panică atavică atunci când aude tunete.

— Trebuie să-l iau, chiar dacă-l doare, doar n-o să-l lăsăm aici. Ajută-mă, Raquel, te rog, nu sta acolo. De îndată ce o să-l iau în brațe, o să alerg în sus pe deal. O să am nevoie să mergi în spatele meu și să mă împingi.

Mă apropii de ei, dar nu știu prea bine ce să fac. Nu vreau să fiu aici, nu vreau să trec prin asta.

— Cântă-i.

— Să-i cânt?

— Asta-l liniștește. Ca atunci când îl duci la veterinar pentru vaccinuri. Cântă-i.

Și astfel, prin ploaie, prin acea furtună îngrozitoare, încep să-i cânt la ureche o melodie a lui Julio Iglesias. Lui Nanuk îi place Julio Iglesias, ce să-i facem? De-abia mă aude, pentru că nu ridic vocea. Germán decide să mă acompanieze. Cred că o face ca să calmeze câinele și ca să-și facă curaj să urce repede dealul cu el în brațe.

Iată-ne pe mine și pe soțul meu, trecând printr-unul dintre cele mai proaste momente ale relației noastre, printr-una dintre cele mai urâte certuri, cântând o melodie a lui Julio Iglesias pentru câinele nostru muribund. Uneori, viața este o glumă proastă. Știu că dacă Nanuk supraviețuiește, când vom povesti mai târziu toată situația asta, va deveni una dintre cele mai bune povești ale noastre, dar dacă nu trece de noaptea asta, amândoi ne vom dori să îngropăm acest moment.

— „Căci eu iubesc viața, iubesc dragostea… Sunt un bufon, sunt un domn…”

Germán reușește să-l ridice, în ciuda urletelor și a zvârcolirilor câinelui. Și cu ajutorul meu, reușește să urce tot dealul. Îi împing atât de tare spatele, încât ajung să cad în noroi. Scot un scâncet.

— Ești bine?

— Da, da…

Reușesc să mă ridic și-mi îndepărtez noroiul de pe mâini. M-am rănit, dar nu e timp pentru lamentări.

— Haide…

— Gata, a trecut ce-i mai rău. Acum trebuie să ajungem la mașină și să-l ducem urgent la un veterinar. Ce greu e…

Germán merge cât poate de repede. Eu o iau înainte cu lanterna, ca să nu facă vreun pas greșit. Nanuk e într-o stare foarte proastă. Se vaită întruna. Mie mi se rupe sufletul să-l văd așa. Sărmanul nostru câine! Ce nenorocit i-a făcut una ca asta?

Mergem cât putem de repede. Germán își pierde din puteri. Nanuk cântărește în jur de douăzeci și opt de kile.

— Vrei să-l duc eu puțin?

— Nu, nu… rezist.

Văd hainele lui Germán pătate de sânge, pantalonii lui încep să devină roșii. Nanuk pierde prea mult sânge. Nu va reuși să se salveze. Ne vom vedea câinele cum va muri în noaptea asta. Nu sunt pregătită. Nu vreau să se întâmple asta. Nu vreau să se întâmple. Nu se poate întâmpla.

— Câine frumos, rezistă, viața mea. Rezistă.

În sfârșit, vedem casa noastră în depărtare. Furtuna nu are îndurare. Văzând obiectivul nostru atât de aproape, Germán capătă putere și aleargă, dar ghinionul îl face să calce unde nu trebuie și e cât pe ce să cadă. Urlă. Și-a scrântit o gleznă. Dar a reușit să nu cadă. Eu îl susțin cum pot.

— Mai e puțin, Germán, haide, te implor.

Șchiopătând, ajunge până la mașina fratelui său și deschide portiera din spate. Așază câinele pe banchetă, care se umple imediat de sânge.

— O să mă omoare fratele meu, dar ducă-se naibii bancheta, nu-mi pasă. Haide.

Urcă în mașină, pe scaunul șoferului.

— Poți să conduci cu piciorul așa?

Germán își dă seama că este o nesăbuință și se mută cât poate de repede pe scaunul copilotului.

— Condu tu, îmi spune.

N-am condus niciodată un Land Rover, dar nu e momentul să mă las intimidată. Vâr cheile în contact și pornesc motorul. Înainte să bag într-a-ntâia, întorc capul ca să mă uit la Nanuk, sărmanul nici măcar nu mai geme.

— Nanuk, nu adormi, nu adormi…

Mă uit la Germán.

— Știi unde găsim vreun veterinar?

— Te ghidez.

Germán îl sună pe Demetrio, îi povestește ce s-a întâmplat, iar fratele lui îi spune să nu-și facă griji, că-l va suna el pe Anton, cel mai bun veterinar din sat. Ne va primi de îndată ce vom ajunge. Îl asigură că el ne poate salva câinele. S-ar putea să fi spus asta doar ca să ne liniștească, dar noi avem atât de mare nevoie de speranță, încât îl credem. Anton îl va salva. Anton va ști cum să-l vindece pe Nanuk.

— Te vei face bine, te vei face bine, o să vezi.

Veterinarul îl consultă de mai bine de o jumătate de oră. Germán e în picioare, străbătând agitat cei cinci metri ai sălii de așteptare dintr-o parte în alta. Eu stau jos, udă leoarcă și plină de noroi, rugându-l pe Dumnezeul în care nu cred să-l salveze. Să-l salveze pe Nanuk. Eu și soțul meu nu putem nici măcar să ne privim. Nu ne putem consola reciproc. În timp ce încercam să ridicăm de jos câinele, în timp ce-i cântam, am reușit să funcționăm ca o echipă, ca un cuplu, dar acum toată acea conexiune s-a risipit.

Am senzația îngrozitoare, deși nu e decât o superstiție absurdă, că dacă Nanuk supraviețuiește, și relația noastră ar putea fi salvată, iar dacă moare câinele, căsnicia noastră va muri odată cu el.

Minutele trec foarte greu. Nici nu mai știu de câte ori m-am uitat la ceas. Cinci, zece, douăzeci de minute.

O oră. O oră și jumătate. Doar câțiva metri mă despart de soțul meu, împărțim același spațiu, dar suntem foarte departe unul de altul. Niciunul din noi nu face vreun efort pentru un gest cât de mic, poate pentru că nu mai avem putere. Niciodată n-am fost atât de străini unul de altul. Dar acum nu mai contează sau, ba da, contează, dar prioritatea este Nanuk, tot ce ne dorim este ca Nanuk să supraviețuiască. Viața câinelui nostru e în mâinile veterinarului. Și se pare că la fel și viața noastră în comun. E suspendată până când va ieși Anton ca să ne ofere posibilitatea să continuăm.

În sfârșit, ușa cabinetului se deschide. Anton, veterinarul, iese dezbrăcând un halat plin de sânge. După expresia feței sale nu ne putem da seama ce o să ne spună.

Ne privește. Și clatină din cap.

Nu.

Nu.

Nanuk. Nanuk al meu.

Germán izbucnește în plâns, neconsolat. Pare că nu se va mai opri din bocit. Să mă apropii de el, să-l îmbrățișez? Nu pot, nu știu. Anton lasă capul în jos, îi acordă un minut ca să-și revină. Veterinarul se uită la mine, eu nu plâng. Nu știu de ce, dar n-o fac. În sfârșit, plânsul lui Germán se potolește. Dar a lăsat loc pentru ceva mai rău, acum simte o mânie necontrolată. Lovește cu furie peretele clinicii.

— O să plătească. O să plătească foarte scump. O să-i găsesc. O să…

Lovește din nou peretele. Și din nou lacrimile îi curg pe față. – Nanuk…

E dezolat. Amândoi suntem.

— Putem să-l vedem? îl întreb pe veterinar.

Anton încuviințează și ne lasă să intrăm. Nanuk e acoperit cu o pătură din hârtie. Nu i se vede decât partea cu boticul. Acum chiar mă prăbușesc. Atât îmi trebuia pentru a mă prăbuși: să-l văd.

Un plânset incontrolabil iese din adâncul meu, de parcă nu mi-ar aparține. Mă domină. Germán mă îmbrățișează. Iar eu le permit brațelor lui să mă cuprindă. Însă nu-mi oferă nici căldură, nici consolare.

— Trebuie să mergem la Garda Civilă, îi spun. Să-i denunțăm.

— Mai bine vorbim despre asta acasă.

— Haide acum la secție. Haide, te rog.

Germán îl privește pe Anton și veterinarul își dă seama că avem nevoie de un moment între patru ochi și se retrage.

— Raquel, e mai bine să nu implicăm Garda Civilă în povestea asta.

— Ce? De ce? Ne-au jefuit, ne-au omorât câinele. Trebuie să intervină Garda Civilă.

— Și chiar vrei să le spui ce căutau cei care ne-au răvășit casa? Chiar vrei să le spui că ai în posesia ta telefonul mobil al unei persoane moarte?

— Mi-e indiferent. Poate că ar fi mai bine.

— Păi, mie nu-mi e indiferent. Problema asta o vom rezolva noi.

Nu înțeleg de ce vrea să țină la distanță Garda Civilă. Ca să nu descopere afacerile sale cu drogurile?

— Uite ce bine mi-a mers mie fiindcă am vrut să rezolv lucrurile singură, îi zic. Nanuk e mort. S-a terminat. Fie ce-o fi. Mergem la Garda Civilă.

Părăsesc clinica. Germán vine după mine. Furtuna s-a transformat într-o ploaie intermitentă. Plouă mai puțin, dar temperatura a scăzut, sau cel puțin mie mi-e foarte frig.

— Raquel! Ascultă-mă, te rog!

— Ce vrei?

— Nu ne putem duce acolo.

— De ce nu?

— Ai încredere în mine. E tot ce-ți cer: să ai încredere în mine. Vom avea timp să mergem, serios îți zic. Dar nu acum.

— Ce se întâmplă, Germán? Ce-mi ascunzi? Ți-e teamă să nu descopere că vinzi cocaină?

— Nu! Nu! Nu e asta!

— Atunci ce?

— Raquel, nu-ți dai seama? Ce i s-a întâmplat câinelui a fost doar un avertisment. Dacă vei continua, tu vei urma.

— Ce legătură ai tu cu toate astea? De unde știi că eu voi urma? Ce naiba zici, Germán?

— Nu știu nimic. Doar fac conexiuni, presupuneri… Iar dacă ți-au cerut să lași totul baltă, să încetezi, de ce naiba ai vrea să continui?

— Pentru că mi-au omorât câinele! Pentru că, dacă credeau că așa mă vor determina să las totul baltă, s-au înșelat amarnic! Au ucis ce iubeam mai mult. Și-mi pare rău, dar nu voi renunța. Nu mă voi lăsa până nu-i voi găsi pe vinovați. Chiar de-ar trebui să dinamitez satul ăsta blestemat.

— Și dacă asta a făcut și Viruca, a cercetat, s-a încăpățânat și… a sfârșit în felul acela?

— Păi, atunci să mergem la Garda Civilă, să le povestim tot.

— Crezi că o să ne ofere protecție douăzeci și patru din douăzeci și patru? Crezi că n-o să mai fim în pericol? Nu! Hai acasă, să ne gândim la următoarea mișcare, trebuie să fim mult mai isteți decât ei, dacă vrem să scăpăm de asta.

— Dar cine sunt ei?

Acum îmi amintesc ce-a zis Iago când a venit la mine acasă: „Asta e mai presus de tine și de mine”. Așadar, e adevărat, mai e cineva implicat în toată povestea asta. Există un „ei”. Povestea nu se termină cu Iago. Și are o oarecare logică, dacă Iago ar fi jefuit casă, n-ar fi trebuit să omoare câinele. Mai e cineva implicat.

— Cine sunt ei, Germán?

— Nu știu! Iago, celălalt coleg al lui, cum îl chema? Celălalt care te hărțuia…
— Roi, dar ăla deja nu mai…
— Roi. Ăla a putut intra în casă, ăla nu-l cunoștea pe Nanuk…
— Ascultă-mă, Germán. N-a fost el. El m-a hărțuit doar ca să mă implic în toată povestea asta…
— Ce? Și-l crezi?
— Da.
— Dar știi ce ciudat sună tot ce zici? De ce să-l crezi?
— De-aia. Nu asta e problema.
— Atunci s-o rezolvăm împreună. Dar nu te duce la Garda Civilă. Sunt de partea ta.
Îmi pare rău, dar nu-l cred. Nu mai am încredere în soțul meu. Știe mult mai multe decât spune. E clar. Faptul că a adus acum vorba despre Roi… nu știu… mi se pare că încearcă să devieze subiectul. Ca și cum ceva l-ar împiedica să-mi spună adevărul. Iar dacă n-are încredere în mine să-mi spună, nici eu nu pot să am încredere în el. S-a terminat.
Mă pun în mișcare, îndepărtându-mă de el.
— Ce faci? Unde te duci? Mașina e aici.
— Nu merg acasă.
— Te implor, nu te duce la secția Gărzii Civile.
— O să văd ce-o să fac.
— Nu te duce, te rog.
Mă îndepărtez.
— Raquel! strigă. Dacă te duci, nu se va rezolva nimic. Nimic. Lasă-mă pe mine. Îți promit că vor plăti pentru ce i-au făcut lui Nanuk. Îți promit!
N-am chef nici măcar să mă întorc și-mi continui drumul.

Capitolul 39

Mă îndrept spre secția Gărzii Civile. Puțin îmi pasă de ce zice Germán. Merg prin ploaie și ajung la destinația mea. Rămân nemișcată la ușă. Nu pot să intru până nu-mi pun în ordine tot ce le voi spune. Când, în sfârșit, reușesc să mă liniștesc, picioarele par că nu-mi dau ascultare. Mă aflu aici, la câțiva metri de secție, și nu înțeleg de ce nu mă mișc. „Haide, Raquel, intră. A sosit momentul să intervină cei care trebuie s-o facă.” Dar nimic, tot nu mă pot decide. De ce? Poate pentru că încep să intuiesc că-mi va fi greu să explic anumite lucruri: prezența mea acasă la Viruca, faptul că am telefonul ei mobil, că m-au hărțuit la ore și nu i-am denunțat, că doi elevi au cumpărat droguri de la soțul meu, aceiași elevi care mă hărțuiau, că alții dețin fotografii în care eu mi-o trag cu alt bărbat decât Germán… Da, încep să cred că sunt prea multe lucruri… Și, în cel mai rău caz, dacă nu vor să aibă încredere în mine, pot să le demonteze rând pe rând. Există două delicte clare, faptul că mi-au furat toate informațiile din calculator, că mi-au violat intimitatea și faptul că au intrat în casa mea ca să omoare câinele. Partea proastă e că acela care mi-a accesat calculatorul este Roi și a făcut-o ca să mă implic, ca să cercetez moartea Virucăi. Știu că n-a procedat bine și bineînțeles că nu sunt de acord cu metodele lui, dar nici nu vreau să plătească pentru asta. Avea o intenție bună, greșită, dar bună. Iar cel care a intrat sau cei care au intrat la mine acasă au fost alții, Iago? Nu, cel puțin nu doar el, pentru că deja sunt convinsă că el n-ar fi omorât câinele. N-avea de ce s-o facă. Așa că s-ar putea ca Garda Civilă să ajungă la aceeași concluzie, să-l excludă imediat ca suspect și să facă în cele din urmă legătura între cele două delicte și să-l acuze pe Roi că a intrat în casa mea și a omorât câinele. Și nu pot să permit asta. Pentru băiat și pentru că doar ar obstrucționa și ar întârzia adevărata investigație. Și atunci s-ar putea ca Germán să aibă dreptate, s-ar putea ca atunci adevărații vinovați să aibă timp pentru a face orice le trece prin minte. Să fugă, să distrugă probe, să inventeze alibiuri sau chiar să mă atace sau să ne atace.

Un jandarm iese din secție și, văzându-mă acolo, se apropie de mine.

— Sunteți bine? Aveți nevoie de ceva?

— Nu, nu…

— Sigur? Sunteți udă leoarcă… înăuntru avem prosoape și pături…

Clatin din cap. Fac stânga-mprejur și mă îndepărtez.

— Domnișoară…

Dar nu-l iau în seamă și grăbesc pasul. Merg pe străduțe înguste. Am ajuns, fără să-mi dau seama, în zona veche a satului. Trec prin cartierul evreiesc, prin fața barului unde am băut vermut cu Mauro, și atunci iau o decizie. Casa lui e singurul loc unde mă pot duce acum.

Mă îndrept într-acolo. Și după două sau trei sute de metri parcurși, simt o prezență. Sunt urmărită? Cred că o mașină mă urmărește de ceva vreme. Sau poate că e doar în imaginația mea. Dar am ciudata senzație că mașina aceea închisă la culoare se afla mai devreme pe o altă stradă… Erau în apropiere de casa noastră și ne-au urmărit până la clinica veterinară? Or ști că am la mine telefonul mobil și acum, că sunt singură, vor profita ca să mă atace? Încep să merg mai repede. De ce naiba am luat telefonul Virucăi? Dacă mi-l fură, atunci chiar nu voi mai avea niciun avantaj asupra lor. Nu pot să permit așa ceva. Mă întorc, mașina e tot acolo. Înaintează cu aceeași viteză cu care merg eu. Nu e în imaginația mea. Mă urmăresc. O iau pe prima străduță ce-mi iese în cale. Dacă mă îndrept spre Plaza Mayor, nu vor putea să mă urmărească, există niște trepte, mașina nu va putea să treacă pe acolo. Da, într-acolo trebuie să mă îndrept. Văd luminile de la farurile mașinii, a intrat pe străduță…

O iau la fugă. Alerg, deși nu mai am putere. Dar pentru nimic în lume nu le pot permite să mă prindă din urmă. Ajung în piață, solul din granit șlefuit este o capcană mortală pe ploaie. Trebuie să încetinesc pasul, dacă nu vreau să cad. Ce-o fi fost în mintea lor când au decis că piatra șlefuită era cea mai bună opțiune pentru un sat din Galicia? Privesc în urmă. Se pare că mașina nu mă mai urmărește. Oi fi reușit să scap de ei? Dar înainte de a termina de formulat acea întrebare, văd fasciculele de lumină ale farurilor. O iau la fugă. La naiba cu solul șlefuit, dacă o să cad, ghinionul meu. Ajung la trepte și le urc din trei în trei. Mașina ajunge până la ele și trebuie să frâneze. Bine. La două străzi distanță se află casa lui Mauro. Trebuie să ajung cu orice preț. Trebuie să reușesc.

Ploaia cade din nou cu putere. Aud pași în spatele meu? Nici nu îndrăznesc să privesc înapoi, dar în cele din urmă o fac. Nu văd pe nimeni. Dar, în orice caz, nu micșorez pasul. Ajung în sfârșit pe strada lui Mauro. E cineva în capătul celălalt al străzii? Vin spre mine? Ce să fac? Mă întorc? Dar în curând îmi dau seama că persoanele care vin se clatină puțin, sunt doi bețivi. Așa că decid să-mi continui drumul. Bărbații trec pe lângă mine.

— Bruneto, bea un ultim pahar cu noi.

Nu le răspund și-mi văd de drum. Ajung la intrarea în clădirea unde locuiește Mauro. În sfârșit. Sun la interfon. Nu răspunde. Îi aud pe bețivi vorbind cu altcineva. Cel care mă urmărea? Sun din nou, de data asta foarte insistent.

— Da?

— Mauro? Sunt Raquel… Scuze că vin la ora asta… Dar…

Mauro deschide ușa. Urc scările uzate din lemn, lăsând urme de apă și de noroi în drumul meu. Mauro e la ușă, îmbrăcat în pijama. Când vede în ce stare sunt, se alarmează.

— Ce ai pățit?

— Cred că sunt urmărită…

— Ce? De cine?

— Nu știu… Pot să dorm în noaptea asta pe canapeaua ta? Nu prea știu unde să mă duc…

Mauro mă lasă să intru la el în casă. La intrare îmi dau jos ghetele.

— O să șterg tot. Poți să-mi aduci ceva să mă schimb? Ca să nu intru cu hainele astea.

— Nu contează…

— Nu, nu, te rog, dă-mi ceva…

Mauro încuviințează. O ia pe holul lung, aprinde luminile, la fel ca data trecută și se întoarce imediat cu un tricou și niște pantaloni de fată. Mi le dă.

— Sunt ale Virucăi?

— Da, firește.

Știu că nu e momentul să fac pe fandosită, dar nu pot să mă abțin.

— Te superi dacă vreau orice altceva? Orice pantaloni de sport de-ai tăi și un tricou…

Mă privește, fără să-mi înțeleagă pe deplin dorința.

— Păi… poate că ți se va părea o prostie, dar nu prea-mi vine să îmbrac hainele ei…

— De ce?

Mi-e rușine să mărturisesc, dar deja mi se pare prea mult că mă aflu aici, în casa lui, și pe deasupra, cu hainele soției lui moarte. Cu toate acestea, decid să trec peste scrupulele mele.

— Nu contează, îmi pun hainele ei.

— Nu, dacă o să te simți incomod, îți aduc altceva. Dar intră în sufragerie, serios, nu contează dacă lași urme.

Îi mulțumesc și intru.

— Cine te urmărea?

— Nu știu… nici nu sunt foarte sigură că mă urmărea cineva… mă rog, da, nu știu… Sunt foarte confuză. Îți povestesc imediat.

Mauro încuviințează. Se duce în cameră să caute niște haine care să-mi poată fi de folos. Eu rămân și observ cărțile, decorul, lămpile. Îmi apar lacrimi în ochi. Ori de câte ori mă gândesc la Nanuk mă apucă plânsul. Așa că, atunci când Mauro intră cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou în mână, mă găsește făcând eforturi să nu plâng. Eforturi care sunt zadarnice. Pentru că-și dă seama de tot.

— Ce se întâmplă?

— Unde pot să mă schimb?

Mauro îmi indică baia. Mă încui în ea.

— Pot să fac un duș rapid? îl întreb prin ușă.

— Găsești prosoape în dulap.

Și acum, sub jetul de apă de la duș, mă simt protejată și, relaxându-mă, mă prăbușesc. Plâng ca o fetiță care tocmai a căzut de pe bicicletă. Și cred că bocesc mai mult de douăzeci de minute. Pielea degetelor de la mâini începe să mi se încrețească.

— E totul în regulă?

— Ies imediat.

Reușesc să mă liniștesc. Sunt atât de deshidratată după cât am plâns, încât n-aș mai putea să vărs nicio lacrimă în plus. Ies de la duș și mă șterg. Îmi pun tricoul și pantalonii lui Mauro. Hainele au impregnat mirosul lui.

Mă așteaptă în sufragerie, cu două pahare de vermut.

— Cred că ai nevoie.

Mă apropii de fereastră, privesc spre stradă, dar nu văd pe nimeni. Beau dintr-o înghițitură conținutul paharului.

— Pot să-mi mai torn unul?

— Și toată sticla.

Mă uit din nou pe fereastră. Dacă mă urmăriseră, acum ei nu mai sunt afară. Mă așez pe canapea, pe care Mauro deja a pus niște cearșafuri și niște pături. Apare cu sticla.

— Vrei să vorbești? Sau te las să dormi?

Nu știu prea bine dacă vreau să vorbesc sau nu. Știu că simt nevoia să beau. Și parcă nu se cuvine să beau în tăcere. Așa că, înainte să stau prea mult pe gânduri, încep să-i povestesc tot ce s-a întâmplat. Iar când îmi

exprim îndoielile cu privire la faptul că Iago mi-ar fi asaltat casă, Mauro nu prea înțelege.

— Dar, dacă n-a fost el, atunci cine? Nu înțeleg nimic.

Scot telefonul Virucăi. Nu știu dacă e pregătit să-l vadă, dar cred că nu mai e cazul să ne învârtim în jurul cozii.

— Acesta este al doilea telefon al Virucăi.

Mauro tresare.

— Îmi dai voie?

— Stai.

O să încerc să nu vadă deocamdată fotografiile, nu vreau nici să se prăbușească, nici să-l afecteze prea mult.

— Uite acest mesaj.

Citesc mesajul de pe unul dintre numerele de telefon, care nu corespunde nici cu al lui Germán, nici cu al lui Iago.

— „Nu mai pot, trebuie să te văd”. Și la care Viruca răspunde: „Răbdare, deja sunt foarte aproape de final”. Cine e? Și la ce se referă soția ta?

— Nu știu… trebuie să aflăm cui aparține acest număr de telefon.

— Ți-e cunoscut numărul?

Mauro îi aruncă o privire și nu, habar n-are. Îl tastează pe telefonul lui, în caz că l-ar avea în agendă. Dar nimic.

— Sunăm? mă întreabă.

— Deocamdată nu.

E mai bine să n-o facem. Până acum acest lucru nu mi-a oferit rezultate prea bune. Nanuk a murit din cauză că am folosit acea strategie. Prefer să nu mai încerc.

Dar Mauro tastează numărul.

— Nu! protestez.

Dar în loc să sune, intră un mesaj automat: „Numărul apelat este închis sau în afara ariei de acoperire”. Nu știu dacă să mă simt ușurată sau nu. Fiindcă nici posibilitatea ca cineva să răspundă nu mă făcea prea fericită.

— N-ar trebui să-l ducem la Garda Civilă? întreabă Mauro.

— Nu știu… Poate că Germán are dreptate într-o privință… S-ar putea ca nici măcar așa cei din Garda Civilă să nu facă prea multe. Avem doar indicii, presupuneri. Mai trebuie să continuăm puțin, să încercăm să aflăm mai multe. Și apoi mă voi duce, bineînțeles că mă voi duce la secție.

— Și dacă e prea periculos?

— Uite, mi-au omorât deja câinele și cred că tocmai mi s-a destrămat

căsnicia. S-a dus dracu' tot ce conta pentru mine. Acum nu mai au cu ce să-mi facă rău.

— Îți pot face ție rău.

Mă simt îndrăzneață și curajoasă. În urmă cu o jumătate de oră alergam speriată prin ploaie deoarece credeam că mă urmăreau. Dar acum, după ce am făcut duș acasă la Mauro și după trei pahare de vermut, sunt alta. O femeie hotărâtă și căreia nu-i e teamă de nimeni și de nimic.

— Nu voi permite să se întâmple asta.

Mauro încearcă să mă facă să mă răzgândesc, dar eu am luat deja o decizie și nu sunt dispusă să mă las convinsă.

Observ oarecare mândrie în privirea lui?

— Poți să contezi pe mine.

— Mulțumesc.

Îi ating brațul ca să încerc să-i arăt că recunoștința mea este sinceră. Dar nu știu dacă gestul îl deranjează sau dacă el îl interpretează în mod greșit, pentru că îl simt stânjenit.

— N-o fac doar pentru tine, ci ca să aflu ce i s-a întâmplat soției mele.

— Știu, știu. Dar tot îți mulțumesc.

— Pot să văd telefonul?

— Mauro, problema e că… există câteva fotografii… care…

— Dă-mi-l să văd, te rog.

Șovăi, dar i-l dau în cele din urmă. O să-l doară, dar cred că are dreptul să-l vadă. Și, într-adevăr, când vede fotografiile, îi simt durerea. Mi-l înapoiază de parcă l-ar frige.

— La naiba…

— Soției tale îi plăcea…?

— Să fie legată? Și să-și facă astfel de fotografii… Nu! Cel puțin, nu cu mine… Îți jur că… îți jur că nu înțeleg nimic…

Lui Mauro i s-a schimbat starea de spirit. Se ridică și ia paharele.

— Mai vrei vermut sau ne culcăm?

Îi zic că e mai bine să dormim. Eu sunt epuizată, iar el are nevoie să digere singur conținutul fotografiilor. Regret că i le-am arătat așa de brusc. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Mă pun în situația lui, dacă eu aș fi descoperit că soțul meu… Mă rog, de fapt, asta s-a și întâmplat. Am descoperit că soțul meu face trafic de droguri. Așa că e cam tot același lucru…

Mauro îmi spune noapte bună și se duce în camera lui.

Rămasă singură în sufragerie, încep să-mi pierd din puteri. Mă bag între

așternuturi. Sting lumina lămpii de pe masă și încerc să dorm. Deși știu deja că e imposibil, oricât închid ochii, oricât încerc să mă concentrez, oricât de obosită sunt, mintea mea e în alertă.

Au trecut două ore și eu tot trează sunt. Și moartă de frică. Noaptea și ororile sale. Mă simt pustie. Orfană. Sărmanul Nanuk. Și sărmana de mine. Cum o să ajung la finalul acestei povești? Cum o să supraviețuiesc fără Germán? Chiar s-a terminat relația noastră? Nu ne-am despărțit, firește, dar cum să rămân alături de cineva în care nu mai pot avea încredere?

Întorc pe toate părțile, iar și iar, tot ce s-a întâmplat. Germán făcând trafic de droguri cu elevii mei, Germán vânzându-i cocaină Virucăi. Era doar dealerul ei sau este implicat în vreun fel în moartea ei și de aceea nu voia să meargă la Garda Civilă? În unele momente, acea idee mi se pare complet nebunească, dar și faptul că face trafic cu droguri. Iar faptul că n-a vrut să-mi povestească nimic nu e deloc în favoarea lui.

Încerc să dorm. Să uit de tot pentru câteva ore. Nu reușesc. Simt din ce în ce mai multă teamă. Sunt îngrozită. Mă ridic. Bat la ușa dormitorului lui Mauro, cu speranța că nu doarme. Dar nu răspunde nimeni. Deschid ușa camerei lui. Îl văd în penumbră dormind. Și, fără să stau prea mult pe gânduri, decid să mă întind lângă el. E o nebunie, știu, dar am nevoie să simt căldură umană. Chiar am nevoie.

Și, în sfârșit, reușesc să adorm.

Capitolul 40

Mă trezesc în miezul nopții, speriată. Tocmai am avut un coșmar oribil. Încerc să ordonez imaginile tulburătoare în mintea mea, să le ofer o oarecare logică, să acord o semnificație acelei relatări onirice fără cap și coadă. Eram în pat și Iago apărea gol în cameră. Dezbrăcat și excitat. Și deși la început prezența lui mă stânjenea, după aceea goliciunea lui ajungea să mă excite. Foarte mult. Și tot ce-mi doream era să se întindă lângă mine. El se apropie și se lungește alături de mine și când mă îmbrățișează, simt ceva vâscos, e plin de sânge. Și apoi îl aud urlând pe Nanuk. Iago îmi zâmbește malițios: „Am fost nevoit s-o fac, ca să fim singuri noi doi”. Atunci încerc să mă ridic din pat, dar el mă împiedică. Strig, îl întreb pe cine a omorât: „Pe Nanuk, pe soțul meu? Pe cine?” Iar el răspunde: „Soțul tău nu mai e de mult soțul tău” în sfârșit, reușesc să scap de el și mă ridic din pat, dar camera nu are ușă, nu pot să ies, iar din partea cealaltă îl aud în continuare urlând pe câinele meu. Când mă întorc și privesc spre pat îl văd pe Iago însângerat trăgându-și-o cu soțul meu, în timp ce încearcă să-l strângă de gât cu amândouă mâinile… Atunci mă trezesc.

Încă amețită, nu realizez prea bine unde sunt și îmi ia câteva secunde să recunosc locul. Îmi dau seama că dorm în patul lui Mauro. Nu mă miră că subconștientul meu îmi joacă astfel de feste. După moartea lui Nanuk și faptul că am ajuns în patul ăsta, nu e de mirare că am aceste coșmaruri. Mauro nu e lângă mine. Mă uit la ceas pe telefon, șase și jumătate dimineața, în curând se va lumina de ziuă. Am multe apeluri pierdute de la Germán. Și cinci sau șase mesaje.

„Unde ești?”

„Te-ai dus la Garda Civilă?”

„Trebuie să vorbim”.

„Dă-mi voie să-ți explic”.

Mă ridic. Ies din cameră și aud zgomote în bucătărie. Mă apropii desculță.

Ușa este întredeschisă, e puțină lumină, îl văd pe Mauro iluminat de becul de la hotă. Ce face? Îl văd vârând ceva în punga de gunoi. O cârpă? Un tricou? E pătat de vin sau de ceva închis la culoare. Mauro închide punga de gunoi și o scoate ferm din găleată. Eu hotărăsc să mă întorc în pat.

Nu vreau să mă vadă.

Mă duc repede în cameră, încercând să nu fac zgomot. Mă acopăr cu păturile și mă prefac că dorm. Dar Mauro nu intră în cameră. Aud poarta de la stradă. Unde se duce la ora asta? Mă ridic și privesc pe fereastră, până când îl văd ieșind. Se îndepărtează în jos pe stradă, până când se oprește la un container de gunoi și aruncă punga în el. Ce-i cu nevoia asta de a coborî acum să ducă gunoiul? E un maniac al ordinii? Nu prea are sens. Sau e ceva în acea pungă ce nu vrea să văd?

Nu, sigur există o explicație logică pentru toate astea. Mai bine să nu mai divaghez, încă sunt prea amețită din cauza visului. Mauro se îndreaptă spre intrarea în clădire, eu decid să mă bag în pat. Trebuie să dorm. Mâine, la lumina zilei, îl voi întreba.

Aud cum deschide ușa de la intrare și pașii lui înaintând pe hol, dar, spre uimirea mea, nu intră în cameră. Rămâne în sufragerie. Poate că nu vrea să împartă patul cu mine. Nu-l învinovățesc, m-am furișat aici fără să fiu invitată, bărbatul sigur a fost foarte surprins să mă vadă lângă el când s-a trezit. Decid să mă dau jos și să-i înapoiez patul, e al lui.

— Bună dimineața, îi zic.

— Ah, bună. Te-am trezit?

— Nu, nu-ți face griji. Îți înapoiez patul. Scuze că… Nu puteam să dorm, m-am speriat și… scuze.

— Nu-i nimic. A fost ciudat să mă trezesc cu tine alături, dar mi-am imaginat că te-ai simțit singură.

— Da.

— Nu mai dormi?

— Am avut un coșmar oribil, nu prea mă încântă ideea de a mai dormi… Te-ai dus să iei micul dejun?

— Eh… nu, nu… M-am trezit să beau apă și gunoiul mirosea foarte urât… Aseară am mâncat pește și am uitat să duc gunoiul. Așa că am coborât acum. Încearcă să zâmbească. Să nu le spui celor de la primărie. La ora asta n-ar trebui să duc gunoiul.

— Nu cunosc pe nimeni de la primărie căruia să-i spun, stai liniștit, îi zic pe un ton binevoitor.

— Ce dorești la micul dejun?

— Nu prea mi-e foame.

— Prăjesc puțină pâine și apoi decizi dacă vrei ceva sau nu.

Mauro se duce în bucătărie. Eu îmi caut hainele. Le-a pus pe unul dintre

radiatoare și s-au uscat. Murdare, dar uscate. E mai bine să mă îmbrac cu ele. Ar trebui să trec pe acasă și să mă schimb înainte să ajung la liceu, deși n-am niciun chef să-l văd pe Germán. Ce-ar fi să plec pentru câteva zile? Ce-ar fi să dispar o săptămână și să stau în A Coruña? Mă tem însă că asta doar ar întârzia inevitabilul. La un moment dat va trebui să vorbesc cu soțul meu, să rezolv situația. Și să-mi spună odată ce relație avea cu Viruca. Ce știe și nu vrea să-mi zică.

Mauro iese din bucătărie cu o farfurie cu felii de pâine prăjită. Eu m-am îmbrăcat deja, îi mulțumesc, dar nu pot să mănânc. Nu mi-e foame, cu atât mai mult cu cât nu e nici măcar șapte dimineața.

— Plec. Mulțumesc că m-ai găzduit. Și promit să nu mai apar pe nepusă masă.

— Te duci la soțul tău?

— Nu prea vreau, dar…

— Stai.

Mauro deschide un sertar de la dulapul de pe hol și scoate de acolo niște chei.

— Poftim. Sunt cheile de aici.

— Nu pot să vin aici, Mauro. Am abuzat prea mult de încrederea ta.

— Mai cunoști pe cineva la care ai putea să stai?

Aș putea să stau în casa de la O Muíño, dar și acolo aș fi nevoită să-l văd pe Germán. Și nu, în Novariz nu mai cunosc pe nimeni la care aș putea să stau. Poate cumnații mei, dar nu vreau să-i pun la curent cu toate problemele mele cu fratele lor.

— Nu mi se pare în regulă, Mauro.

— Păstrează-le.

Părăsesc apartamentul lui la primele raze de lumină. Nici nu-ți vine să crezi că ieri a fost o asemenea furtună și azi ziua a început așa de liniștită. E frig, dar nici urmă de nori. Nu vreau să-l văd pe Germán, cu puțin noroc, poate îl găsesc dormind și reușesc să mă schimb de haine fără să știe. Când ajung acasă nu-i văd mașina, nici pe cea a fratelui său. Urc pe furiș la etaj, intru în cameră și nu-l văd. N-a dormit aici? O fi rămas la O Muíño? Probabil. S-ar putea ca nici el să nu prea aibă chef să mă vadă după tot ce ne-am spus ieri, după tot ce a descoperit despre mine.

Mă dezbrac și pun hainele la spălat. Văd jucăriile lui Nanuk și simt o durere în piept. Ce ciudată va fi viața fără el! Ce ciudată și ce pustie! Mă îmbrac cu ce găsesc mai întâi și decid să arunc tot ce-mi amintește de câine.

Hrana lui, păturile pe care dormea, jucăriile… Fac asta cât pot de repede, ca să nu dureze mult acest moment. E prea dureros. Duc punga la containerul enorm de pe stradă. Când o arunc, îmi amintesc de Mauro aruncând punga de gunoi. Chiar mirosea atât de urât, încât a simțit nevoia s-o arunce imediat la container? Nu-mi amintesc să fi mirosit așa. Dar, ce-i drept, eram amețită din cauza coșmarului pe care-l avusesem. Și doar n-o să încep acum să mă îndoiesc de Mauro. Mi-a dat cheile de la apartamentul lui, iar el își dorește chiar mai mult decât mine să se clarifice totul și să se descopere odată ce i s-a întâmplat soției lui. Și pentru sănătatea mea mintală, nu-mi rămâne decât să încep să am încredere în oameni. Trebuie să cred că Roi e de partea mea, la fel și Mauro. Din păcate, nu pot spune același lucru despre soțul meu, nici despre nimeni altcineva.

Mă bag la duș și stau mai mult de cincisprezece minute sub apa caldă. Mă îmbrac și decid să bag într-o valiză câteva țoale, în caz că mă hotărăsc să plec de aici. Mai bine s-o am pregătită, în caz că se întâmplă ceva. Mă sperii când îmi văd chipul în oglindă. Am niște cearcăne și niște pungi oribile sub ochi. Trebuie să mă machiez bine, altfel o să par o stafie.

Dar nu reușesc să-mi acopăr și să-mi ascund oboseala, oricât de mult fard și fond de ten aș folosi. N-am știut niciodată să mă machiez excesiv. Tind să par o travestită. Ce oribil!

E opt dimineața și am ore de-abia la unsprezece, dar nu vreau să stau în casă, ca să mă întâlnesc cu Germán, așa că plec.

Intru în cafeneaua din fața liceului. Concha mă salută bine dispusă.

— Și se mai spune că profesorii nu muncesc. Nici nu s-a deschis liceul și tu deja ești aici. Cu ce te servesc?

— O cafea simplă și puțină budincă.

— Imediat.

Concha îmi servește cafeaua fără să-și ia ochii de la mine. Taie budinca fără să-și ia ochii de la mine. Și mi-o servește tot fără să-și îndepărteze privirea de la mine.

— Îmi pari diferită.

— În bine sau în rău?

— *Miña nena,* pentru ce s-a inventat termenul *diferită* dacă nu pentru a spune că arăți îngrozitor fără să fie o lipsă de politețe?

— Păi, mulțumesc, Concha, pentru politețe, îi trântesc cu cea mai mare ironie de care sunt în stare la ora asta.

— *Filliña,* eu zic doar că la cei treizeci de ani ai tăi, ce nevoie ai să te

spoiești atâta? Lasă asta pentru femeile de vârstă „incertă”.

— Era singurul mod de a-mi acoperi cearcănele.

— Ai avut o noapte proastă?

— Cam așa ceva.

— Am șervețele din acelea de șters fundulețul bebelușilor, de la nepoata mea, dacă vrei să-ți ștergi surplusul.

— Atât de urât arăt?

Și, drept răspuns, îmi dă șervețelele.

•

Azi nu am ore cu cei de a XII-a. Dar trebuie să-l văd pe Iago, vreau să-l am în fața mea și să-mi nege că a intrat la mine acasă. Așa că îl caut în sala de clasă, dar nu e acolo. Nici el, nici Roi n-au fost la prima oră. Îi caut și-n cursul zilei, dar degeaba. Au decis să nu vină azi la ore. Ceea ce nu-mi miroase deloc a bine. Fiind diriginta lor, am dreptul să-i sun. O fac, dar niciunul nu-mi răspunde. Cel al lui Roi este închis, iar al lui Iago sună, însă nu-mi răspunde. Decid să-i sun pe părinții lor. Am voie să fac asta. Mama lui Roi îmi răspunde alarmată.

— Ieri n-a dormit acasă. Nu știu pe unde umblă. Nu ne răspunde la telefon, nici mie, nici tatălui său, nici fratelui său. Deja mă gândesc să mă duc la Garda Civilă.

— Nu s-a mai întâmplat asta niciodată?

— Nu, firește că nu. Dacă nu vine să doarmă acasă, anunță, așa cum e normal. Dacă nu apare până la prânz, o să anunț autoritățile. Sunt foarte îngrijorată. Ah, Doamne, dacă i s-a întâmplat ceva…

— Bun, nu vă faceți griji, sigur există o explicație.

Îl sun pe tatăl lui Iago; nu sunt prea încântată să fac asta după prima și ultima noastră întrevedere, dar acum am o scuză bună, prietenul său Roi a dispărut. Mă ridic în picioare, fiindcă întotdeauna prefer să mă plimb când dau un telefon dificil.

— Tomás? Sunt Raquel Valero, diriginta fiului tău.

— Te ascult.

— Azi Iago n-a venit la școală. Și nici prietenul său Roi, iar mama acestuia este îngrijorată fiindcă n-a dormit acasă.

— Și de ce-mi spui mie asta?

— În caz că știi ceva. Iago e acasă?

— Cu febră foarte mare. Sau, cel puțin, așa zice el. Eu cred că mai mult se preface, dar nu arată prea bine, așa că l-am lăsat să rămână acasă.

— Vrei să-l întrebi dacă știe ceva despre prietenul lui?
— Acum? Mă pregăteam să plec la serviciu.
— Dacă ai fi atât de amabil…
Bombăne.
— Bine, bine… Așteaptă. Nu închide.
După un minut, îmi vorbește din nou.
— Spune că habar n-are. Că nu l-a mai văzut de ieri, de la școală.
— Mulțumesc mult, îi zic pe un ton vădit enervat.
Tomás închide fără să-și ia rămas-bun. Unde o fi Roi? Nu vreau să-mi fac griji, dar… ar trebui?
Următoarea oră o am la patru după-amiaza, așa că hotărăsc să mă duc să iau prânzul pe undeva prin sat. Isa se auto-invită să ia prânzul cu mine, dar găsesc o scuză, îi spun că mă întâlnesc cu soțul meu. Nu vreau să mă prefac în fața ei că sunt bine, când, de fapt, mă simt îngrozitor, și cu atât mai puțin să-i împărtășesc ce-mi trece prin minte.
Intru în primul bar care are meniul zilei și care e departe de zona liceului, ca să nu dau de niciun coleg. Ce trebuie să fac în continuare? Ar trebui să mă duc acasă la Iago? S-o sun din nou pe mama lui Roi să aflu dacă are vești despre fiul ei? Sau să decid o dată pentru totdeauna cum să abordez situația cu Germán? Nu reușesc însă să ajung la nicio concluzie. De-abia reușesc să ciugulesc ceva și mă întorc la liceu fără vreun chef să predau și neputând să mă concentrez asupra materiei.
Termin cu chiu, cu vai ora cu cei de anul întâi. Și când deja cobor scările ca să ies din clădire, o aud pe Marga strigându-mă.
— Raquel, vino.
Mă duce în cancelarie. Acolo sunt mai mulți colegi cu fețe posomorâte.
— Ce s-a întâmplat?
— Roi Fernandez, unul dintre elevii tăi…
— Da, ce-i cu el?
— E internat în spital.
— În spital? Cum așa? întreb destul de alarmată.
Vestea că un elev e internat în spital n-ar trebui să provoace acea expresie pe chipurile profesorilor.
— Nu știm prea bine, dar a fost bătut.
— Ce?
— Și apoi a fost lovit de o mașină.
— Poftim? Dar n-are nicio noimă.

— Încă se încearcă să se afle ce s-a întâmplat. Dar se pare că are lovituri care nu pot fi consecințe ale accidentului.

— E foarte grav? întreb cu teamă.

Judecând după atitudinea profesorilor, mi-e teamă de răspuns.

— Foarte.

— La ce spital e?

— La spitalul universitar din Ourense.

— Nu am venit cu mașina. La naiba. Cine mă poate duce până acolo?

Marga se oferă. Ieșim din cancelarie.

— Raquel, mai e ceva ce nu ți-am spus acolo, înăuntru. Ca să nu se răspândească vestea sau ca să nu-i alarmez și mai mult.

— Ce-i?

— Cineva l-a dus până la intrarea de la urgențe, l-a lăsat acolo și a fugit. Cred că au vrut să-l omoare și apoi s-au răzgândit. Nu știu.

Capitolul 41

Ajungem la spital în mai puțin de o jumătate de oră. Binecuvântată fie autostrada, aceea de care sunt atât de mândri locuitorii din Novariz și singurul lucru despre care vorbea socrul meu în ultimele zile ale vieții sale. Îi părea rău că nu avea să se bucure de ea, după cât de mult durase construcția ei. La asta mă gândesc pe drum, la asta și la o mie de alte lucruri, pe care nu vreau să i le spun Margăi. O las pe ea să divagheze. Dacă am păstrat tăcerea până acum, nu pot să-mi dau drumul la gură până nu îmbin toate piesele. Îmi vin în minte iar și iar cuvintele lui Roi, temerile sale. Teama că vorbește prea mult și că asta ar avea consecințe. Sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat? Ar fi trebuit să mă duc la Garda Civilă de îndată ce am avut primele bănuieli? Aș fi putut evita situația asta? Dar mă oblig să nu mă torturez degeaba. N-ar folosi la mare lucru.

Întrebăm la recepția spitalului de elevul nostru.

— În momentul acesta este în sala de operații.

— Unde putem aștepta? Unde e familia lui?

Suntem direcționate către etajul trei. Eu n-o cunosc pe mama lui Roi, nici Marga, așa că, atunci când ajungem acolo, îi întrebăm pe oamenii pe care-i vedem prin sala de așteptare.

— E cineva rudă cu Roi Fernandez?

O femeie de cincizeci și ceva de ani și un băiat de vreo treisprezece ani, care vorbesc cu doi bărbați, se întorc.

— Sunt mama lui. Iar el e fiul meu cel mic.

Ne prezentăm. Mama nu înțelege ce căutăm acolo, deși ne mulțumește că ne-am deranjat să venim. Este o femeie mărunțică, îmbrăcată umil, cu mâinile deteriorate de la atâta frecat de scări și făcut curățenie în case străine. Are părul strâns într-o coadă. Băiatul pare isteț și seamănă mult cu Roi, deși e la vârsta când coșurile de pe față sunt cel mai groaznic dușman.

— Cum se simte? întreabă Marga.

— Rău, foarte rău, se tem pentru viața lui, spune femeia cu un tremur în bărbie, în timp ce-și îmbrățișează fiul cel mic.

— Ce s-a întâmplat? Ce se știe? intervin eu.

— Puține lucruri, polițiștii aceia tocmai ne informau.

Cei doi bărbați se prezintă. Au vreo patruzeci de ani și arată mai mult a

funcționari decât a polițiști din filme. Nu poartă uniformă. Și unul e mult mai în formă decât celălalt.

— L-au lăsat pe băiat la ușa secției de urgențe și au fugit. Avem imagini de pe camerele de supraveghere. Le analizăm. Să vedem ce obținem.

— Ce se vede în ele? întreb.

— O parte din mașina în care a fost adus și un bărbat cu o glugă lăsându-l pe jos.

— Pot să le văd? le cer.

Polițiștii se privesc. Șovăie un moment. Eu insist.

— Dacă cel care l-a adus este vreun coleg de clasă, vreun prieten… Eu și Marga l-am putea recunoaște.

Asta pare să-i convingă și ne duc la cabina de supraveghere a spitalului. Și acolo ni se pune înregistrarea.

Imaginea nu este prea clară. Și după cum spuneau, se vede sosind o mașină. Este un autoturism de dimensiuni medii, ar putea fi albastru sau gri-albăstrui, nu prea se distinge. Și nu se vede nici numărul de înmatriculare. Mașina frânează, din cauza unghiului camerei nu se vede șoferul coborând, ci doar cum apare în cadru și deschide portiera din spate, scoțându-l pe Roi, însângerat și neclintit. Îl lasă pe jos. Urcă din nou în mașină și pleacă.

Tocmai am intuit ceva. Simt că nu mai am aer. Mâinile mi se încordează. Mă sprijin cu putere de spătarul scaunului pe care stă supraveghetorul din cabină.

— Mai puteți pune o dată înregistrarea? întreb, încercând să nu se observe cât sunt de agitată.

Trebuie să văd din nou imaginile. Dorindu-mi să-mi înfățișeze o altă realitate, ceva care să mă facă să ajung la o concluzie diferită.

Mi se pune din nou înregistrarea.

Acum știu. Acea mașină albastră sau gri-albăstruie este a mea. Iar acel bărbat care se ascunde în spatele glugii cred că… cred că este Germán. Dar ce-a făcut? L-a bătut pentru că a decis că Roi ne-a omorât câinele? De-aia? Dar Germán n-ar face niciodată așa ceva. Sau, cel puțin, nu acel Germán pe care-l cunosc eu. Desigur că acela pe care-l cunosc eu n-ar face nici trafic cu droguri…

— Îl recunoașteți pe bărbat? întreabă unul din polițiști.

Șovăi pentru o clipă. Îmi voi denunța soțul fără a fi pe deplin sigură? Și dacă nu e el? Și dacă e, dar există o explicație și el nu e vinovatul? Și dacă a găsit trupul rănit și pur și simplu l-a adus la spital? Dar atunci de ce a fugit?

Marga mă privește în expectativă.

— Îl recunoști? insistă polițistul.

— Nu, nu știu cine e, răspund.

Și pentru prima dată sunt conștientă că tocmai am comis un delict. Dacă Roi nu supraviețuiește operației, eu voi fi complice la un asasinat. Sau cel puțin, aș putea fi acuzată de obstrucționarea justiției.

De ce nu le-am zis adevărul sau ceea ce cred că este adevărul? Roi se zbate între viață și moarte pentru că eu am decis să nu implic Garda Civilă și continui s-o țin una și bună pe-a mea. Ce tot fac? De ce refuz să las asta în mâinile celor care se pricep? Probabil că încă simt că trebuie să-i fiu loială bărbatului cu care m-am căsătorit. Nu pot să-l trădez cu prima ocazie. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să-mi explice, să-mi povestească. Apoi voi acționa în consecință.

Urcăm din nou la etajul trei. Polițiștii și-au luat rămas-bun de la noi, asigurându-ne că ne vor ține la curent cu tot ce se întâmplă. Este ultima mea șansă să vorbesc, să mărturisesc tot ce știu înainte ca ei să plece, dar o las să-mi scape.

Operația durează mult. E deja de două ore în sala de operație și nimeni nu ne spune nimic. Trebuie să plec de acolo, să-l găsesc pe Germán. Dar nu vreau nici să plec până nu aflu dacă Roi va supraviețui. Așa că eu și Marga rămânem cu mama și fratele lui Roi. Nu prea avem ce vorbi și păstrăm tăcerea. În ciuda tensiunii, simt cum mă ia somnul și trebuie să fac eforturi ca să nu adorm. Și, deși nu închid ochii, mă cuprinde o stare ciudată, în care sala aceasta de așteptare se amestecă cu cea de la clinica veterinară. Într-un interval scurt de timp, mă aflu din nou într-o sală de așteptare, sperând ca, de data asta, deznodământul să fie diferit. Marga s-a dus după cafea pentru toate trei. Nu e prea bună, de fapt are un gust oribil, dar îi mulțumim oricum. Nu știu dacă ar trebui să ne aflăm aici, asta-mi trece prin minte când o văd pe mama lui Roi. Nu știu dacă ar trebui s-o însoțim într-un moment de durere ce-i aparține numai ei. Dar presupun că orice companie este bine-venită, chiar și a doua persoane necunoscute.

Mama lui de-abia scoate un sunet, chiar dacă uneori se lamentează. Vrea să înțeleagă ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat, cine voia să-l bată pe fiul ei. De ce?

— E un băiat bun, nu-i așa? ne întreabă, vrând să audă un singur răspuns. Nu se ia niciodată de nimeni, își vede de treaba lui, nu-i așa?

— La liceu este foarte apreciat de toată lumea, răspunde Marga.

— Așa cred și eu. Că toată povestea asta nu are sens, nu are sens.

Fraza aceea se transformă într-o litanie, pe care o repetă la nesfârșit, care-mi distruge urechile și mi se strecoară în creier într-un mod insistent. Și eu sunt de acord cu ea. Nu are sens. Nu are sens. Soțul meu nu poate fi un criminal, un asasin, nu poate fi.

Cum se poate complica atât de mult viața într-un timp atât de scurt? Cum se poate întoarce totul cu susul în jos? Ce caut aici, într-un spital, temându-mă că soțul meu i-a tras o bătaie soră cu moartea unui băiat?

Nu mai suport. Mă ridic și mă închid în toaletă.

Îl sun pe Germán. Dar nu-mi răspunde. Îi las un mesaj vocal. „Germán, trebuie să vorbim. Sună-mă de îndată ce auzi mesajul."

Mă întorc în sala de așteptare. Minutele devin eterne. Văd oameni care vin și pleacă. Oricât mă uit la ceas, timpul pare să se fi oprit. Și, în sfârșit, după încă o oră și jumătate, un chirurg se apropie de noi. Îmi încrucișez degetele. În momentul ăsta îmi e atât de teamă de o veste proastă, încât nu știu cum voi putea să rezist. Te rog, Doamne, să fi scăpat! Ne ridicăm. Mama se agață cu putere de fiul ei. Iar eu o apuc pe Marga de braț.

— Tocmai a ieșit din sala de operație, ne spune chirurgul.

— Și?

— Haideți să ne așezăm, ne îndeamnă medicul.

Sunt vești proaste. Nu ne-ar spune să ne așezăm dacă ar fi vești bune.

— Am oprit hemoragia internă, sunt mai multe organe afectate, dar cel mai rău este ficatul, e destul de deteriorat. Și are o contuzie cerebrală despre care încă nu ne putem pronunța. Următoarele ore vor fi decisive.

— Dar se va face bine, nu-i așa, domnule doctor? întreabă mama lui Roi.

Îl tratează cu un respect reverențial pe chirurg. Caracteristic acelor persoane care îi văd pe medici ca pe o rasă superioară. Am trăit de multe ori asta cu mama, pe care o venerau cu un respect infinit și exagerat. Fapt care pe ea o stânjenea foarte mult, dar nu știa cum să evite.

— Vom face tot posibilul, răspunde chirurgul. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice s-ar putea întâmpla.

Încerc să analizez expresia feței medicului. Să aflu ce se ascunde în spatele cuvintelor sale ambigue. De ce sunt doctorii mereu atât de prudenți?

— Se va face bine, se va face bine, repetă mama băiatului. Roi este puternic. Se va face bine.

— Vei vedea că așa va fi, mamă.

— Putem să-l vedem? vrea să știe mama.

— Acum e dus la terapie intensivă. În cel mai bun caz, mâine veți putea să intrați cinci minute. Ar trebui să vă duceți să vă odihniți. Cei de la recepție au datele dumneavoastră, nu-i așa? Vă vom anunța dacă intervine vreo schimbare.

— Nu. Rămânem aici.

Chirurgul nu recomandă asta, dar nici nu se poate opune prea mult încăpățânării mamei. Se retrage. Eu mă ridic ca un arc și mă iau după el.

— Domnule doctor, scuze…

— Da?

— Există vreo speranță reală să supraviețuiască?

— Și dumneavoastră sunteți…?

— Diriginta lui… profesoara lui… Mie îmi puteți spune adevărul.

Observ că se simte hărțuit.

— Și de ce credeți că dumneavoastră v-aș spune ceva diferit? Nu vă pot spune mai multe decât v-am zis deja.

— Vă rog… îl implor.

— Îmi pare rău.

— Putem face ceva? Să donăm sânge…? Nu știu…

— De sânge întotdeauna este nevoie. Dar nu pentru el, e zero pozitiv. Și avem rezerve suficiente.

Chirurgul se retrage. Eu rămân neclintită. Am o senzație neplăcută, funestă, pe care n-o pot evita. Moare. Roi e pe moarte. Iar dacă moare, nu voi ști cum să merg mai departe. Dacă moare, eu…

Mama și fiul se apropie.

— Ce v-a spus? Ce l-ați întrebat?

— Dacă putem dona sânge. Mi-a spus că nu este necesar.

— Ah, mulțumesc, mulțumesc mult, răspunde mama lui Roi. Nu știu cum să vă mulțumesc că vă faceți atâtea griji, eu care nici n-am dat pe la liceu.

— Nu aveați de ce, îi răspunde Marga.

O privesc pe șefa de studii. Vreau să-i spun că nu prea mai avem ce căuta aici. Dar nu e nevoie să exprim asta cu voce tare, Marga o prinde din zbor. Așa că ne luăm rămas-bun de la ei, după ce-i rugăm călduros să se ducă să se odihnească.

— Bine, vom vedea.

Marga se oferă să mă ducă acasă, deși ea locuiește în orașul Ourense. Refuz oferta.

— Mulțumesc, Marga. Iau un taxi. Sună-mă dacă afli ceva, bine?
— Ești bine?
Încuviințez, dar fără prea multă convingere.
— La un moment dat, va trebui să vorbim, îmi spune.
— Despre ce?
— Despre tot ce ascunzi, Raquel. Pentru că proastă nu sunt.

Capitolul 42

Îi dau taximetristului adresa de la O Muíño. Și o parte din drum îmi vorbește despre mâncarea foarte bună ce se servește acolo. A fost acolo la două nunți.

— Nemaipomenit, o mâncare delicioasă. Porțiile sunt cam mici pentru gustul nostru… Dar se știe deja cum e bucătăria modernă.

El continuă să vorbească și eu încuviințez din inerție. Nu-l ascult. În mintea mea sunt numai întrebări. Se bat cap în cap. Și toate au legătură cu Germán.

Intru în restaurant și dau peste cumnatul meu.

— Demetrio, Germán e pe aici?

— Mi-a povestit deja ce i s-a întâmplat câinelui, îmi pare rău, Raquelina.

— Mulțumesc. E pe aici?

În momentul acela, Germán iese cu un șorț din bucătărie.

— Raquel.

— Te-am tot sunat, nu te uiți la telefon sau ce?

Auzindu-mi tonul vocii, Demetrio decide să ne lase singuri.

— Cred că l-am lăsat în mașină. Scuze.

— Vino. Hai afară.

Ies din restaurant pe ușa din spate. Germán mă urmează, îl duc la cascadă. Acolo, cu sunetul apei pe fundal, nu ne poate auzi nimic.

— Unde ai mașina?

— E parcată acolo, afară. De ce?

— O să găsesc bancheta din spate pătată de sânge?

Germán mă privește. Își duce mâna dreaptă la frunte.

— De… de… ce?

— Tocmai i-am asigurat pe polițiști că nu-l cunosc pe nenorocitul care l-a lăsat pe elevul meu trântit în fața secției de urgențe și apoi a fugit. Dar probabil în curând vor descoperi numărul de înmatriculare al mașinii. Spune-mi că există un motiv pentru care i-am mințit. Spune-mi că există o explicație, Germán.

— Cum de știi că…?

— Sunt camere de supraveghere peste tot, cretinule. Chiar și aici, în restaurant, aveți. Credeai că o glugă va fi suficientă ca să nu fii recunoscut?

— Uite ce e… nu e ceea ce pare… eu… n-am făcut nimic. Mă rog, da, eu l-am dus la urgențe. Cum se simte?

— Se zbate între viață și moarte. Așa se simte. Germán, povestește-mi tot. Te implor.

— Trebuie să-mi promiți ceva.

— Nu-ți mai promit nimic.

— Ascută, Raquel. Eu îți povestesc, dar tu trebuie să-mi promiți că vei lăsa totul așa cum este, că nu te vei mai implica în toată povestea asta.

— Nu! O să decid singură ce fac sau ce nu fac.

— Nu pricepi, nu înțelegi.

— Dar ce trebuie să înțeleg?

— Că e mai bine să stai deoparte… E mai bine…

— Ce-i cu încăpățânarea asta ca eu să stau departe? Ce ți-e teamă că voi descoperi? Că ai avut vreo legătură cu moartea Virucăi și că acum era să-l omori pe Roi? Ești un asasin, Germán? Asta ești?

— Nu! Dar nu-ți dai seama? Nimeni n-a omorât-o pe Viruca. Ea singură s-a omorât. S-a sinucis. Bănuiesc că n-a putut să suporte. Și să știi că eu i-am zis s-o lase baltă, i-am zis, dar ea s-a încăpățânat să continue și… Cel mai bine ar fi să plecăm de aici. Cel mai bine ar fi să uităm de toate astea.

— De aici? De unde?

— Din sat, să ne întoarcem în A Coruña.

— Poftim? Dar tu erai cel care voia să rămână, tu m-ai convins să-mi investesc aici toată moștenirea. Despre ce naiba vorbești? Crezi că lucrurile se rezolvă dispărând pur și simplu?

— N-am comis nicio crimă.

— Și atunci de ce ai fugi? Nu vezi că asta te incriminează? Hai, povestește-mi. Te implor, dă-i drumul și fii convingător.

Germán se gândește înainte să vorbească, dar în sfârșit, se hotărăște.

— În dimineața asta m-am dus să vorbesc cu Iago, bine? Voiam să-l întreb dacă a avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Nanuk.

— Știi unde locuiește?

— Ăsta e un sat, Raquel. E foarte ușor să afli unde locuiesc oamenii.

Se uită la mine ca să vadă dacă-l cred. Dar nu, firește că nu-l cred. Totuși, treacă de la mine.

— Continuă.

— Și când am ajuns, n-am găsit pe nimeni. Nu era nimeni acasă. Sau nu mi-a deschis nimeni. Și…

Tace. Idiotul tace și începe să se plimbe dintr-o parte în alta a podului din lemn care străbate cascada.

— Germán, te rog, continuă.

— Am plecat și l-am văzut pe Roi trântit pe șosea.

— Ce? Așa? Pur și simplu?

Încuviințează.

— Și vrei să te cred?

— Am crezut că era mort, dar respira și… doar nu era să-l las acolo.

— Și după părerea ta, cine l-a bătut? Iago?

— Nu știu…

Cât o să mă mai mintă?

— De unde o cunoșteai pe Viruca? De ce îi dădeai cocaină? De ce i-ai dat și Nereei zilele trecute? În lunile astea ai devenit dealerul satului? Și așa de mult voiai ca tatăl tău să se simtă mândru de tine, încât ai devenit dealer! La naiba, Germán.

Demetrio se apropie de noi.

— Tocmai au sosit doi polițiști. Întreabă de tine.

— Le-ai zis că sunt aici? întreabă Germán.

— Desigur.

Germán se uită la fratele lui, îl imploră.

— Trebuie să le spui că am petrecut toată noaptea aici. Și că azi am fost aici toată ziua.

— De ce?

— Trebuie să le spui. Când mă vor aresta, când te vor întreba… e important, e foarte important, Demetrio.

Cumnatul meu răsuflă. E clar că nu vrea să aibă probleme cu poliția, că nu vrea să mintă. Dar e fratele lui. Mă privește, căutând ajutor, sfat. Dar eu nici nu știu ce expresie a feței să adopt.

Cei doi polițiști se apropie prea mult de noi. Sunt aceiași de la spital. Nu sunt uimiți să mă vadă. Îl întreabă pe soțul meu dacă el este proprietarul mașinii noastre. Germán încuviințează. Unul din polițiști scoate cătușele și i le pune.

— Sunteți arestat pentru că l-ați agresat pe Roi Fernandez, aveți dreptul să păstrați tăcerea, orice lucru pe care-l spuneți poate fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Ce naiba se întâmplă? De ce-l arestați pe fratele meu? Îl privește pe Germán. Ce se întâmplă?

Se adresează din nou polițiștilor:
— Fratele meu nu a agresat pe nimeni în viața lui. N-ar fi în stare.
Unul din polițiști mă arată cu degetul, e supărat.
— Iar dumneavoastră, doamnă, să nu părăsiți satul. S-ar putea ca judecătorul să solicite în curând arestarea dumneavoastră pentru obstrucționarea justiției. Știați perfect pe cine ați văzut în imagini.
Eu mă limitez să clatin din cap. Dar ei nu mă cred. Îl iau pe Germán încătușat. Claudia apare în ușa restaurantului; văzându-și fiul arestat, începe să țipe.
— De ce-l luați? Ce se întâmplă? Fiul meu nu este un delincvent! Fiul meu nu este un delincvent!
Ieșim în urma lor. Eu, Demetrio și soacra mea. Vedem cum îl bagă pe Germán în mașină. Unul din polițiști îl ajută pe soțul meu să intre în partea din spate punându-i mâna pe cap. Germán i se adresează lui Demetrio:
— Sună un avocat. Pe Duarte, e cel mai bun.
Polițistul trântește portiera și urcă pe scaunul din față. Colegul lui e deja pe scaunul copilotului. Mașina pornește și vedem cum se îndepărtează. Cu soțul meu încătușat, acuzat că a atentat la viața unuia dintre elevii mei. Cum naiba s-au putut întâmpla toate astea? Cum?
Claudia mă privește cu ură. Arată spre mine cu degetul.
— Asta e numai vina ta. Ai adus nenorocirea în viața fiului meu.
— A mea? Dar de ce zici asta, Claudia?
— Nu face pe mironosița. Că aici toți te-am citit din prima zi.
Dar ce i-a venit Claudiei să dea acum vina pe mine? Chiar era adevărat că mă ura. Îl privesc pe Demetrio, căutând o explicație pentru răspunsul furios al mamei lui. O explicație dincolo de acea ură închistată. Deși, într-un fel, aproape că e reconfortant să știu că nu era doar impresia mea că nu mă suporta.
— Haide, mamă, las-o baltă.
— Nu! De ce-l arestează?
— Nu știi de ce e arestat, dar ai decis că e vina mea? Mulțumesc mult, Claudia.
— Păi, explică-i ca să înțeleagă. Ca să înțelegem, îmi cere Demetrio.
Fac un efort. Reușesc să mă liniștesc și le spun de ce l-au arestat. Claudia neagă, nu-i vine să creadă. Dar măcar își schimbă puțin atitudinea și mă roagă, ne roagă să-l ajutăm să iasă din situația asta.
— Tu știi că Germán nu e în stare de așa ceva, îmi zice.

Dar eu deja mă îndoiesc de orice.
— Ne-a fost omorât câinele, îi spun.
— Și asta ce legătură are?
— Că poate a crezut că a făcut-o acel elev și s-au luat la bătaie.
— Nu. Nu, imposibil. Îl privește pe fiul ei. Tu îl cunoști, el n-ar face niciodată rău nimănui. Nici n-ar ști cum.
Mă privește. Vede că mă îndoiesc.
— Și puțin îmi pasă ce crezi. Ești soția lui. Și dacă-l mai iubești măcar puțin, chiar și numai puțin, trebuie să-l ajuți.
De ce a decis că nu-l mai iubesc?
— Trebuie să facem orice. Spune-mi că-l vei ajuta. Spune-mi.
Mișc capul de sus în jos, încuviințând fără prea mare convingere. Asta e tot ce promit. Claudia se adresează fiului ei:
— Sună-l pe avocat, ce mai aștepți?
Acum îmi vorbește mie:
— Și tu fă ceva. Fă ceva, nu stați aici.
N-am nicio intenție să rămân acolo, în privința asta are perfectă dreptate. Bag mâna dreaptă în buzunarul de la blugi, pipăi niște chei. Sunt de la apartamentul lui Mauro.
Sun la interfonul de la intrarea în clădirea lui. Nu-mi răspunde nimeni. Îl sun pe mobil. Îmi spune să intru, că o să vină și el imediat, e la cumpărături. Urc, deschid ușa, ajung până în sufragerie și mă trântesc pe canapea. Mi-ar prinde bine un vermut. Așa că, adunându-mi puținele puteri, mă ridic și mă duc până la bucătărie. Deschid dulapurile. Mai întâi mă uit în locurile logice, dar găsesc de toate, mai puțin sticla. Vase cu aspect de chipuri, cutii de pantofi refolosite pentru a păstra facturi. Sunt clasificate pe ani. Există tot felul de obiecte în dulapuri, vechituri de bucătărie, unele pe care nu le văzusem niciodată sau doar la vreo emisiune de gătit. În sfârșit, găsesc sticlele cu alcool. O iau pe cea cu vermut și-mi torn într-un pahar. Deschid ușa de la congelator ca să caut cubulețele de gheață. Congelatorul e destul de mare, ocupă același spațiu ca frigiderul. Înăuntru sunt zeci de pungi cu mâncare. Găsesc gheața și când mă servesc, aud ușa de la intrare. E Mauro, care sosește încărcat cu pungi de la supermarket.
— Bună, mi-am permis să-mi servesc un vermut. Sper să nu te deranjeze.
— Firește că nu, servește-te cu ce dorești. Și poți să iei tot ce vrei. Ești invitata mea.

— Mulțumesc. L-au arestat pe soțul meu.

•

După trei pahare de vermut, l-am pus deja la curent cu toată situația. Mauro, din nu știu ce motiv, presupun că pentru a mă liniști, îi ține partea soțului meu și alege să creadă versiunea lui imposibilă, aceea că l-a găsit pe Roi în mijlocul drumului.

— Soțul tău nu este un tip violent, nu?

— Până acum, nu.

— Cred că e ceva ce trebuie să-ți vină din interior, altfel e aproape imposibil să-ți apară un instinct asasin din neant.

— Nu știu, dacă l-aș avea în fața ochilor pe cel care mi-a omorât câinele, nu știu de ce-aș fi în stare.

— Să țipi la el, să-l insulți, poate să-i tragi un pumn, dar nu cred că mai mult de atât. Și e nevoie de mai mult de un pumn pentru ca cineva să fie în pericol să-și piardă viața.

— De ce-i ții partea?

— Cred că dacă nu ai încredere în partenerul tău, deja totul e pierdut.

— Așa mă simt. Că relația noastră nu mai are remediu.

— Dar dacă spune adevărul? Cum te-ai simți tu dacă ai fi în locul lui, arestată la comisariat și n-ai avea sprijinul soțului tău?

— Nu știu… Ce-ar fi să nu mai vorbim despre el o vreme?

— Ți-e foame?

•

Îl ajut să pregătească puțin cușcuș și din patru ingrediente, Mauro face o salată extraordinară. Mâncăm cu poftă și golim o sticlă de vin roșu.

Din când în când privesc telefonul mobil.

— Vreo veste de la soțul tău?

— Nu, nici de la cumnatul meu. Nici despre Roi.

— Sigur o să te anunțe de îndată ce o să știe ceva.

Încuviințez. Sigur că da, mă vor anunța. Și, deși îmi e bine cu Mauro, mă simt vinovată. N-ar trebui să mă aflu aici, mâncând și bând vin cu el, în timp ce soțul meu este arestat, în timp ce Roi se zbate între viață și moarte. Ar trebui să fac ceva, să unesc piesele, să caut piste sau să-mi storc creierul ca să descopăr ce naiba se petrece. Dar nu prea mă țin puterile. Și nici nu știu cum să continui. Simt că toate căile sunt epuizate. Poate că cel mai înțelept ar fi să aștept ca Roi să-și recapete cunoștința, dacă o va face, și să povestească ce s-a întâmplat. Cine l-a bătut? De ce? A fost Germán?

— La ce te gândești? mă întreabă Mauro.
— La faptul că ești un bucătar excelent.
— Mulțumesc, dar nu la asta te gândeai.
Zâmbește.
E foarte chipeș. Cu tot cu barbă. La fel de chipeș ca în prima zi când l-am văzut în mașină și era să mă calce. În ziua aceea în care am vrut să-l urmăresc sau să mă urmărească. Nici nu știu de ce-mi amintesc asta acum. Poate pentru că zâmbește.
— Ai dreptate. Mă gândeam la ceva mult mai indecent.
Am zis asta cu voce tare? Sunt dusă cu capul? Dar cum de-mi trece prin minte să spun așa ceva? O fi de la vin? De la stres? De la tensiunea acumulată în toate zilele astea?
— Cum indecent?
— Nimic, nimic, uită ce-am zis. În astfel de momente, libidoul îmi joacă feste și vinul îmi dezleagă limba. Uită ce-am zis.
— Flirtezi cu mine? întreabă zâmbind cu jumătate de gură, un zâmbet mai degrabă stânjenit decât seducător.
— Nu, nu. Uită ce-am zis, serios.
Mă ridic ca să strâng farfuriile. Fără să vreau, îi ating spatele cu cotul meu. El se îndepărtează în mod automat.
— Auzi, cel mai bine ar fi să plec acasă. Asta e… absurd.
— Nu-i nimic, Raquel. E totul în regulă. Doar că m-a surprins comentariul tău.
— Și pe mine, și pe mine. Se pare că e adevărat proverbul „lupu-și schimbă părul, dar năravul ba”.
— Ce vrei să spui?
— Îți amintești că ți-am povestit despre aventura pe care am avut-o cu cel mai bun prieten al soțului meu în cel mai groaznic moment al vieții mele?
— Da, când a murit mama ta.
— Exact. Am crezut că nu sunt așa, că a fost o perioadă de nebunie trecătoare, dar vezi și tu, mă aflu aici, într-un alt moment groaznic al vieții mele, având gânduri lascive cu un necunoscut. Presupun că niciodată nu e târziu să te descoperi așa cum ești.
Acum chiar zâmbește.
— Nu te pedepsi prea tare pentru așa ceva. O iau ca pe un compliment.
— Mai bine plec.

Las farfuriile în chiuvetă și mă pregătesc să plec, când el mă ia de mână.
— Stai.
Eu mă eliberez de mâna lui cu viteza fulgerului, prea brusc.
— Nu face asta, îi zic.
Dar, în loc să-mi dea ascultare, el se ridică și mă îngrămădește în perete.
— Ce faci?
— Taci.
Își apropie buzele de ale mele.
— Nu, nu, nu…
Rămâne la trei milimetri de gura mea. Fără să se miște.
— Lasă-mă să plec.
Își ridică brațele, ca să-mi arate că nu mă împiedică să plec. Pot să plec, dacă vreau. Dar n-o fac.
Nu mă mișc niciun milimetru. Iar buzele lui sunt aproape lipite de ale mele. Îi simt răsuflarea. Miroase a alcool, a vin, la fel cred că miroase și a mea.
— Eu… eu nu sunt așa de frumoasă ca Viruca.
— Ce ți-a venit să spui asta?
Nu știu ce mi-a venit. Presupun că simt că nu merit pe cineva ca Mauro, cineva care-și adoră în continuare soția. Pe acea femeie cu care, oricât de mult m-aș compara, nu voi fi niciodată la același nivel.
— N-am nici corpul ei, nici…
— Taci.
Și mă sărută. Se îndepărtează trei centimetri de mine și mă privește. Îmi caută reacția. Mă apropii de buzele lui și-i răspund cu un sărut. O fac cu oarecare teamă, dar apoi dorința crește și inundă totul. Sărutul se prelungește. Ne devorăm. Îi ridic tricoul, îmi vâr mâna în pantalonii lui. Îi simt sexul. E la fel de excitat ca mine, iar asta mă excită și mai mult.
— La naiba, îi spun.
— Ce e?
— Vreau să mi-o tragi.
Mă duce până la canapea. Presupun că dormitorul lui, patul lui reprezintă încă un loc sfânt, un loc în care încă nu se poate imagina cu alta în afară de Viruca. Nu-l învinovățesc. Ne dezbrăcăm repede și cu oarecare stângăcie. Coregrafia sexuală iese bine doar în filme. El își păstrează tricoul, eu încerc să i-l dau jos, dar nu mă lasă.
— Am o rană urâtă pe braț, e mai bine așa.

— Ce-ai pățit?

— O rană de mai demult care nu se vindecă.

Canapeaua nu este cel mai comod loc pentru o partidă de sex, dar asta nu ne va împiedica să ne desfătăm. Săruturile noastre sunt grăbite, furioase, pline de dorință. Și, deși mă las purtată de val, deși dorința și excitația mă domină, mintea mea se gândește la același lucru. O înlocuiesc pe Viruca și aici, nu doar în sala de clasă. Și nu știu dacă asta mă face să mă excit atât de tare. Iar dacă ăsta e motivul, am o minte bolnavă. Nu sunt în toate mințile. Și în plus, presupun că făcând sex cu Mauro pun capăt căsniciei mele. Distrug orice posibilitate de a o salva. Distrug ultima punte. Nu mai e cale de întoarcere. Da, de aceea sunt acum aici. Nu pentru că am nevoie ca Mauro să mă compare cu Viruca prin sărutările lui. Sunt aici ca să pun capăt căsniciei mele.

Mauro îmi laudă sânii, mici, rotunzi, dar încă fermi, încă nu i-a distrus gravitația. Îi sărută, îi suge, îi devorează. Îl apuc de cap ca să continue acolo o vreme. Râde. Mă aflu aici, trăgându-mi-o cu altul decât soțul meu. Din nou. Mă aflu aici, arzând punțile, distrugând dinadins ceea ce până de curând voiam să salvez mai presus de orice. Consemnând faptul că nu-l mai vreau în viața mea. Este parafa divorțului meu. Fiindcă asta e, nu-i așa? Asta fac?

Mauro se ridică pentru ca să se ducă să caute prezervative.

— Vino repede, îi zic. Nu întârzia, ca nu cumva să realizez ce se întâmplă și s-o iau la fugă.

— Zece secunde. Dar dacă nu mai ești când mă întorc, o să înțeleg.

Îl aud deschizând sertare, umblând prin baie. Mă uit la hainele mele, aș putea să mă îmbrac într-o secundă, aș putea să plec și totul ar rămâne o anecdotă, începutul a ceva ce am oprit la timp. Mauro se întoarce, afișând un corp foarte acceptabil la patruzeci de ani.

— N-ai plecat.

Îl ajut să-și pună prezervativul. Și când se pregătește să intre în corpul meu, îmi pun o mână pe pieptul lui ca să-l opresc.

— Stai.

— Ce-i?

— Nu e de vină alcoolul, fac asta pentru că vreau. Și nici nu caut să am o aventură cu tine.

„Și n-are legătură nici cu faptul că ești soțul Virucăi.”, îmi spun în sinea mea, fără să rostesc cu voce tare.

— Nicio legătură.
— Îmi spui asta mie sau ți-o spui ție?
— Presupun că amândurora.
— Așa rămâne. Continui? Sau regretăm și renunțăm?
Cobor privirea ca să-i văd sexul întărit. Îmi doresc să mă penetreze.
— Continuă, continuă.
Și țip de plăcere când simt cum mă străpunge.

Capitolul 43

Mauro îmi cere voie să se ducă la duș. De parcă n-ar fi casa lui.

— Nu e vorba că vreau să scap de mirosul tău, îmi spune, doar că nu suport transpirația pe corpul meu.

Îl asigur că-l înțeleg, că n-am nevoie de explicații, că poate să facă duș fără probleme. Eu profit să mă îmbrac. Ar trebui să mă întorc acasă? Poate că ar fi cel mai indicat. Deși n-am niciun chef să dorm singură. Nu vreau nici să petrec noaptea în brațele lui, dar nu m-ar deranja deloc să știu că e în camera de alături în timp ce eu încerc să adorm pe canapea. Dacă mă duc acasă, mi-e teamă să nu sune telefonul și să primesc vestea că Roi n-a supraviețuit operației. Nu vreau să fiu singură, dacă primesc acel apel. Mauro iese de la duș îmbrăcat cu un tricou și niște pantaloni de pijama.

— Te deranjează dacă rămân și dorm pe canapea?

— La miezul nopții o să vii la mine în pat?

— Nu.

— Ah, voiam să-ți spun că poți.

— Și te deranjează dacă nu mai vorbim despre ce am făcut și ne culcăm? Tu în pat, iar eu aici.

— La ordinele dumneavoastră.

Mauro scoate niște pături și cearșafuri și mi le lasă în sufragerie.

— Scuze, nu știu niciodată cum să controlez astfel de momente.

— Stai liniștită, și pentru mine e ceva nou. Noapte bună.

— Noapte bună și mulțumesc că m-ai lăsat să rămân.

Mauro îmi face cu mâna și dispare în camera lui. Eu îmi aranjez culcușul pe canapea și mă bag în pături. Las telefonul mobil în apropiere și nu-l dau pe silențios. Sper să nu mă trezească o veste proastă. Sper.

În ciuda sexului și a energiei consumate, sau poate tocmai de aceea, nu pot să adorm. N-a trecut nici măcar o jumătate de oră și deja regret ce am făcut. Întreaga mea teorie, că am făcut asta pentru a pune capăt căsniciei mele, se destramă în unele momente. Mă simt îngrozitor. Sunt o femeie infidelă. Sunt o femeie care renunță cu prima ocazie, sunt o femeie care s-a lăsat pradă unui moment de desfrâu pentru care va trebui să plătească tot restul vieții. Sunt o femeie… Și așa mai departe. Mi-e imposibil să adorm. Mi-e imposibil să mă iert sau, cel puțin, nu așa de repede. O să mai sufăr și

o să mă mai pedepsesc pentru acest păcat până voi reuși să mă iert.

Într-un acces de optimism, închid din nou ochii, încerc să număr de la o sută înapoi; uneori, de puține ori, funcționează. Dar când ajung la douăzeci, decid să mă opresc, sunt chiar mai trează decât mai devreme. Poate are Mauro vreo pastilă de dormit în trusa din baie. Mă ridic și mă închid în baie, cu speranța că voi găsi ceva. Caut prin sertare, dar în afară de plasturi, paracetamol, o cremă hidratantă, lame de ras și o cremă antirid, nu văd nimic altceva. Nici măcar un anxiolitic, nici măcar un relaxant muscular. Nimic. A trecut prin cele mai grele momente ale văduviei sale fără nicio pastilă. În schimb eu, după moartea mamei, am folosit toate medicamentele care mi s-au oferit. Deschid în continuare sertare, din ce în ce mai disperată. Trebuie să existe ceva. Deschid cu atâta forță unul dintre sertare, încât ceva se desprinde din partea de sus, ceva ce face ca sertarul să rămână blocat. La naiba. Vâr mâna pentru a încerca să pun la loc piesa care a căzut și să închid astfel sertarul. Pipăi orbește și-mi dau seama ce este. Însă mi se pare ciudat. Observ că e lipit cu bandă adezivă de partea de sus a sertarului. O smulg cum pot și reușesc să-l scot. E un telefon mobil. De ce ține Mauro acest telefon mobil ascuns într-un sertar și lipit de partea de sus? Îl țin de parcă m-ar arde, fiindcă asta nu poate prevesti nimic bun. Simt cum se așterne asupra mea un nor negru. Asupra noastră. Ce-ar fi să mă fac că nu l-am văzut? Ce-ar fi să-l las unde era? Decid să-l deschid, deși nu cred că are baterie, dar mă înșel. E încărcat puțin.

Și atunci, ca o străfulgerare, îmbin mai multe piese. Și dacă…? Nu, nu e posibil… N-ar avea sens. Îmi scot telefonul și, cu oarecare teamă și dorindu-mi să mă înșel, tastez unul dintre cele patru numere de pe al doilea mobil al Virucăi. Am reușit să le învăț pe de rost. Eu, care nu reușeam niciodată să memorez vreunul.

Telefonul începe să sune. E al lui. Mauro a fost cel care i-a trimis mesajul: „Nu mai pot, trebuie să te văd”. Și la care Viruca îi răspunde: „Răbdare, deja sunt foarte aproape de final”.

Foarte aproape de final. De care final? Și de ce mi-a ascuns Mauro faptul că acele mesaje erau ale lui? De ce s-a prefăcut că nu recunoaște numărul de telefon? Ba chiar a tastat acel număr în fața mea!

Și atunci îmi amintesc de rana lui urâtă de la braț. Și fac automat legătura cu noaptea trecută, când l-am văzut în bucătărie, cu cârpa îmbibată cu ceva ce am decis că era vin. Dar nu, era sânge. Sângele câinelui meu și, poate, al lui. De-aia a ieșit să ducă gunoiul la ora aia, ca să nu găsesc hainele lui

pătate de sânge. El a intrat la mine acasă, el a vrut să pună mâna pe telefonul Virucăi.

Simt durere. O durere înfiorătoare. M-am culcat cu asasinul câinelui meu. I-am permis nenorocitului aceluia să mă posede. Am venit să cer refugiu unde nu trebuia, bărbatului nepotrivit. Mi-am trădat soțul cu cel mai rău om cu care o puteam face. Îmi vine să vomit.

Nu e posibil ce mi se întâmplă. Nu. Nu. O furie crescândă ce izvorăște din adâncul meu, îmi pune stăpânire pe tot corpul. Mă încordez și-mi înfig unghiile în palmă.

Ies din baie aproape posedată, înnebunită și intru în camera lui. Îi arunc telefonul pe pat. Mauro se trezește speriat.

— Vrei să-mi explici ce înseamnă asta? mai mult scuip vorbele decât îl întreb.

— Ce-i?

— Îi trimiteai mesaje soției tale pe celălalt telefon. Iar când te-am întrebat dacă știi vreunul dintre numere, când te-am întrebat… La naiba, ba chiar l-ai tastat. Iar acum îl găsesc ascuns într-un sertar din baie.

Mauro încearcă să se dezmeticească, să se trezească din somn și să se ridice în capul oaselor în pat.

— Există o explicație.

— Zău? Și tu ai explicații neverosimile, la fel ca soțul meu? Și când mă gândesc că n-am avut încredere în el, când mă gândesc că l-am trădat cu tine!

Mă apropii și-i ridic mâneca de la tricou. Are un leucoplast și un bandaj. I le smulg. Ies la iveală două mici incizii. De colți, cu siguranță. Nu era nevoie să verific, știam ce-o să găsesc. Știam.

— Răspunde la o întrebare. La una singură. Mi-ai omorât câinele, nenorocitule? Spune-mi că nu m-am culcat cu asasinul câinelui meu. Spune-mi că nu i-am permis asasinului lui Nanuk să mi-o tragă.

— Dacă vorbesc, mă vei asculta?

— Asta înseamnă că am dreptate? L-ai omorât?

— Nu mă vei asculta.

Mauro se dă jos din pat. Mă îndepărtez din instinct, mă așez sub tocul ușii. Dacă trebuie s-o iau la fugă, o pot face. Nu mai am încredere în el, nu mai știu cine e. Oare sunt în pericol în casa asta? Cineva care e capabil să mă mintă de la bun început, să se dea drept un văduv îndurerat, cineva care omoară cu sânge rece un câine e în stare de orice.

— Dar ce vrei să ascult? îi strig. Și eu mă îndoiam de soțul meu, spuneam că el a avut vreo legătură cu moartea soției tale, iar singurul vinovat ești tu. Tu! Trebuie să fii foarte bolnav, nebun de legat ca să înscenezi toată această pantomimă, ca să… ca să te dai drept un tip cumsecade, un văduv îndurerat și… Dar de ce voiai să-i investighez moartea dacă tu erai în spatele acesteia? De ce? N-are niciun sens! Și de ce ții ascuns acel telefon? Nu înțeleg nimic.

— Nu mi-am ucis soția. Cum de poți gândi așa ceva?

— Ai fost în stare să intri în casa mea, să-mi omori câinele, ca să recuperezi telefonul blestemat al soției tale. Și mai ai tupeul să spui că n-ai nicio legătură cu moartea Virucăi?

Ajung cu o luciditate uimitoare la singura soluție cu putință.

— Chiar acum mă duc la Garda Civilă să te denunț. Și o să le explici lor ce vrei.

— Și de ce nu te-ai dus deja? De ce ai intrat aici să mă înfrunți?

Îmi vorbește cu tonul pe care un profesor l-ar folosi cu elevii săi. Iar asta, în loc să mă liniștească, mă sperie puțin mai mult. Dar ce fel de persoană este nebunul ăsta cu care am făcut sex?

— Dacă mă crezi atât de periculos, ce mai cauți aici, de ce nu te-ai cărat?

E o întrebare bună. Și am nevoie de un răspuns bun. De ce mă aflu încă în casa asta?

— Fiindcă voiam să-ți văd fața, îi zic. Voiam să negi. Voiam să-mi spui că sunt nebună, că nu mi-ai omorî niciodată câinele, că n-ai nicio legătură cu moartea soției tale.

— N-am nicio legătură cu moartea Virucăi!

— Dar cu a câinelui meu? Răspunde! L-ai ucis pe Nanuk? Vreau să mărturisești, vreau să ai curajul s-o spui. Să-ți văd fața în timp ce zici asta.

Lui Mauro îi e greu să-și găsească vorbele, observ că face un efort.

— Nu era intenția mea.

„Nu era intenția mea”, a zis nenorocitul. Nu era intenția mea.

— Tocmai ne-am tras-o…! Tocmai ai fost în mine! repet, de parcă aș vrea să mă pedepsesc pentru ceea ce am făcut.

Merit să nu uit asta, merit să sufăr pentru ceea ce am făcut. Și de aceea o tot repet.

— Raquel…

Încearcă să se apropie și-mi atinge brațul. Îl resping de parcă m-ar frige. Simt o repulsie infinită față de el. Dacă mai devreme am reușit să nu vomit,

acum va fi imposibil. Ies iute din cameră, ajung cu chiu, cu vai la baie și vomit. Vomit până-mi golesc mațele. Din corpul meu iese o pastă vâscoasă gălbuie. Tușesc. M-am culcat cu asasinul câinelui meu. Vomit din nou. Fac un efort atât de mare, încât simt cum mi se sparg vasele capilare ale ochilor. Îmi dau sufletul și mă doare.

În sfârșit, reușesc să nu mai vomit. Rămân pustie. Unde mă aflu? Ce caut aici? Cum am putut să-i fac una ca asta soțului meu? Mă simt precum Alice, făcându-mă mică într-o lume fermecată pe care n-o recunosc. Și la fel cum nu mi-am putut stăpâni voma, acum pune stăpânire pe mine o groază infinită. Nu voi putea continua, îmi spun în sinea mea. Nu voi putea să suport toate astea.

Vreau să mor. Vreau să mor.

E foarte puternică acea dorință de a se sfârși totul. E atât de puternică, încât cu o luciditate care, fără îndoială, este rodul acestei disperări care mă cuprinde, îmi dau seama că tot așa trebuie să se fi simțit și Viruca. Acea femeie pe care am disprețuit-o pentru că și-a pus capăt zilelor. Și iată-mă, la fel ca ea, distrusă, disperată, pustiită. Și simt ca și cum prima amenințare scrisă pe care am primit-o – „Cât vei rezista înainte să mori?” – s-ar materializa.

Nu. Nu. Nu pot permite asta. Nu. Nu.

„Raquel, liniștește-te, pentru numele lui Dumnezeu. Revino-ți. Nu te întoarce în gaura neagră. N-o lăsa să te tragă spre ea, să te prindă”.

„Ridică-te și ieși de aici. Nu ești Viruca, nu ești o sinucigașă. Și acum știi că nici ea n-a fost, nu te lăsa păcălită, să nu ți se întunece judecata, pentru că iar amesteci totul, iar nu știi ce este real și ce nu. Părăsește apartamentul acesta, îndepărtează-te de Mauro. Și revino-ți”.

Acele cuvinte își fac efectul. Cu greu, dar își fac efectul. Mă ridic în capul oaselor și mă șterg cu primul prosop pe care-l găsesc. Deschid robinetul și-mi clătesc gura. Mi se activează instinctul de supraviețuire. Dacă a fost în stare să omoare un animal lipsit de apărare, ce nu i-o fi făcut Virucăi? Trebuie să plec de aici. Sunt în pericol. Dacă mi-a omorât câinele și a ucis-o pe Viruca, ce-l va împiedica să scape și de mine? Trebuie să plec de aici. Trebuie să fac asta imediat. Ies din baie.

— Mauro? încerc să-mi dau seama unde e.

— Da?

Vocea lui se aude de departe.

E tot în cameră. Ușa se află la câțiva metri.

Trebuie să plec de aici. Trebuie să plec de aici. De ce nu mă mișc? Din locul unde mă aflu văd ușa de la intrare, cum de n-am ajuns încă la ea?

Ceva mă împiedică, ceva îmi spune că trebuie să aflu tot ce pot chiar acum. E cea mai bună șansă pe care-o am. Sunt prea nebună dacă rămân, dacă încerc să vorbesc cu el? Ar fi în stare să mă omoare? Nu, sigur că nu. A făcut sex cu mine mai devreme, n-ar avea niciun sens, nu-i așa? Încerc să mă conving. Și, fără prea mare convingere, pașii mei se îndreaptă spre bucătărie.

Mă apuc să deschid sertare cât pot de repede, caut ceva cu care să mă apăr, dacă va fi cazul. În sfârșit, găsesc cuțitele. Îl iau pe cel mai mare și mă întorc în cameră. Când mă vede ținând în mână cuțitul, Mauro mă privește șocat.

— Ce faci? Lasă ăla.

— Nu. Mă apăr. În caz că vrei să mă ataci. Vorbește. De ce l-ai omorât?

Mauro nu-și ia ochii de la cuțit.

— Hai, lasă cuțitul.

— Nu.

Mauro se așază pe pat, învins. Pare sincer îndurerat.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat câinelui tău. S-a năpustit asupra mea… l-am îndepărtat cu o lovitură, dar a revenit cu și mai multă furie și mi-a fost foarte frică, am crezut că avea să mă sfâșie dacă nu mă apăram… am văzut o lopată și am încercat să-l îndepărtez, dar l-am lovit prea tare, presupun… a fugit rănit… Dar n-am crezut că era atât de grav… chiar n-am crezut.

— De ce voiai telefonul? Ce credeai că vei găsi? Sau cum credeai că te-ar putea incrimina?

— Nu, nu e vorba despre asta. Nu mă îngrijora că m-ar incrimina.

— Atunci?

— E ceva ce nu ți-am spus.

— Ți-ai omorât soția?

— Nu! Desigur că nu. Dar nu-ți dai seama? Nu ți-e clar că eu… Eu… îmi adoram soția?

Mă privește o secundă înainte de a continua.

— Și ea pe mine.

— Dar erați despărțiți.

— Nu. Nu ne-am despărțit niciodată.

Capitolul 44

Acea informație e ca un duș rece pentru mine. Mă uit la Mauro, neînțelegând ceea ce tocmai mi-a spus. Cum adică nu erau despărțiți? Dar știa toată lumea asta. Ce minciună îmi spune? Tot liceul, tot satul știu că nu mai erau împreună.

— Noi nu ne-am despărțit niciodată. Nu ne mergea rău sau cel puțin nu atât de rău încât să ne gândim la divorț. Totul a fost o înscenare.

— Deci… să vedem… Ce… ce tot spui? De ce inventezi asta acum? N-are nicio noimă… nu…

— Hai mai bine să mergem în sufragerie și să stai jos. Nu e ușor de explicat ce-ți voi povesti. Mergem? Am nevoie să beau ceva ca să-ți povestesc asta.

Ieșim din cameră. Nu-l slăbesc nicio clipă din ochi.

— Tu vrei ceva? mă întreabă.

— Nu.

Mauro scoate o sticlă de whisky din mobila din sufragerie și-și toarnă generos într-un pahar. Ia o înghițitură. Se vede că nu-l impresionează deloc că am un cuțit în mână.

— Ți-am povestit că eu și Viruca aveam probleme economice, nu-i așa?

— Da, dar nu mai știu dacă asta face parte din realitate sau se încadrează în minciunile pe care mi le-ai tot spus de când te cunosc.

— Te-am mințit în foarte puține privințe. Crede-mă. Am distorsionat puțin realitatea, am omis informații. Dar minciuni n-au fost prea multe, îți jur.

— Uite, puțin îmi pasă de ceea ce mi-ai zis, vreau doar ca acum să fii sincer. Nimic altceva.

— Sunt sincer. Sau crezi că e ușor să recunosc că ți-am omorât câinele?

Mișc din cap, supărată. Chiar îi voi permite acestui tip să vorbească? Chiar îl voi crede?

— Dă-i drumul. Aveai probleme economice sau nu?

— Să vorbești despre probleme economice este un adevărat eufemism. Eram ruinați, dar într-un mod sângerând. Eram băgați până-n gât în necaz. Riscam să ajungem în închisoare. Așa de disperată era situația noastră. Iar asta nici măcar nu era cel mai rău lucru. Odată cu noi aveau să cadă și

familiile noastre. Cele două surori ale mele și părinții Virucăi.

— Cum așa?

— Le-am cerut tuturor bani, garanții, cele două surori ale mele au făcut chiar și un credit ca să ne plătească datoriile…

— Dar cum ați ajuns la asemenea datorii?

— Erai aici când a avut loc criza din 2008? Nu știi câți oameni și-au pierdut casele, economiile, viața?

— Ba da.

— Adaugă la asta mintea noastră proastă, înclinația noastră pentru cheltuieli, faptul că nu eram precauți, că voiam să tragem de niște salarii care nu ajungeau nici pentru a zecea parte din cheltuielile noastre, adaugă mult ghinion în mai multe investiții, nebunia Virucăi de a investi într-un restaurant din Vigo, a fost un sac fără fund… de-aia am ajuns să fim atât de disperați, încât am cerut în cele din urmă bani în locuri greșite. Fiindcă, înainte de a apela la familiile noastre, am semnat vreo două credite cu firme din acelea care împrumută bani și cărora li se face mereu reclamă la televizor… Dobânzile acelor firme sunt… mă rog, o nebunie. În mai puțin de doi ani datoram de cinci ori suma pe care ne-o împrumutaseră. Și, cu toate astea, tot n-am apelat la familie. Eu nu voiam. Am pus la vânzare casa asta și cea de pe plajă. Eu am vrut să vând acțiunile pe care le aveam la firma Acebedo, dar au început să scadă și nu mai valorau nimic… Eram în rahat. Și atunci Viruca m-a convins să le cerem bani părinților ei, surorilor mele. Eu încă mă opuneam, dar adevărul e că n-am avut altă opțiune. Ne-au împrumutat cu cât au putut, s-au îndatorat pentru noi, dar nici așa n-am reușit să ieșim din impas. În loc să ne aducă pe linia de plutire, n-au făcut decât să se îndatoreze odată cu noi. Fiindcă așa se întâmplă de obicei, când te arunci în mare după cineva care se îneacă, există multe șanse să te îneci cu el.

— Și ce legătură au toate astea cu Viruca și cu moartea ei?

— Nu voi nega că toate aceste probleme ne-au erodat căsnicia. Foarte mult. Ne-am făcut mult rău, dar eram în continuare împreună. Cu îndoieli, dar împreună. Ne-am reproșat lucruri foarte dureroase…

— Da, mi-ai povestit toate astea, scutește-mă.

— Când părea că situația noastră economică avea să ne ducă la închisoare, Virucăi i-a venit o idee. Nesăbuită, disperată, jalnică… Bineînțeles că am refuzat. Am refuzat în toate modurile posibile.

Sunt intrigată.

— Exista cineva care ne putea ajuta. Cineva care ne putea da o mână de ajutor. Dar pentru asta trebuia să fim pregătiți. Să simulăm un divorț.

— De ce?

— Era cineva dispus să-și asume datoriile noastre, dacă o avea pe Viruca pentru el. Doar pentru el.

— Ce? Nu poate fi adevărat.

Nu-mi vine să cred. Adică soția lui a decis să renunțe la tot și să se ofere celui mai bun ofertant. Dar se întâmplă așa ceva în ziua de azi? Și Mauro era de acord?

— Tu nu ești conștientă de cum era Viruca. Era cea mai frumoasă femeie din Novariz, din întreaga provincie. Întotdeauna avusese o mie de pretendenți, toți o voiau. Era ca un magnet. Putea să aleagă pe cine voia. Și m-a ales pe mine. Un profesor de istorie de liceu. Un amărât.

Știu deja discursul ăsta, ceva asemănător mi-a zis data trecută când a vorbit despre ea. Presupun că l-a marcat mult faptul că el a fost alesul. Faptul că el crede că nu a meritat-o niciodată pe deplin.

— Dar, bineînțeles, n-a uitat niciodată că-i atrăgea în continuare pe toți, la fel ca înainte de a se mărita, ba chiar mai mult, pentru că acum era inaccesibilă. Așa că i-a venit ideea de a se folosi de asta. Pentru situații disperate, soluții disperate.

— S-a prostituat?

— Mă rog, e un mod de a vedea lucrurile, cam categoric, dar da, s-ar putea spune că era ceva de genul. A hotărât să se lase iubită de unul dintre cei mai bogați bărbați din sat. Cineva dezgustător, pervers, dar care era îndrăgostit de ea de ani buni. Întotdeauna a vrut s-o aibă.

— Vreunul dintre membrii familiei Acebedo?

— Nu, nu. Tatăl unui elev. Tatăl lui Iago. Era dispus să cumpere toate proprietățile, să plătească toate datoriile, orice ar fi fost nevoie. Se fac bani frumoși din prostituție. Firma lui de construcții era un paravan minunat, așa își spală banii, dar mulți din sat știm cu ce se ocupă.

— Și era dispus să-și asume toată datoria voastră doar ca să se culce cu soția ta?

— Era dispus dacă Viruca… era doar a lui. Dacă aveau o relație adevărată, de durată, exclusivă.

— Și de-aia v-ați despărțit…

— Intenția era să fim din nou împreună după ce datoria nu avea să mai fie o problemă. Acum, când povestesc, pare destul de naiv, fiindcă n-am fi

reușit să scăpăm de el, e clar că nu, dar în momentul acela ni s-a părut posibil. Disperarea îți întunecă rațiunea.

— Și tu…? Tu erai de acord cu asemenea înțelegere?

— Urma să rămânem fără nimic. Urma să ne ruinăm familiile. Și desigur că nu voiam ca ea să fie cu el. Bineînțeles că nu. Mă termina s-o văd cu el. Era oribil. Deși încercam să mă obișnuiesc. Uneori chiar reușeam să nu mor de gelozie. Sau de scârbă. Ea venea mereu la mine să mă liniștească. Pe mine mă iubea. Se sacrifica pentru noi, pentru amândoi. Aveam să depășim momentul și să fim mai puternici. Eu aveam îndoieli, firește. De multe ori, am crezut c-o voi pierde, că va ajunge să-l placă pe celălalt cu adevărat, dar întotdeauna se întorcea la mine. În ciuda certurilor, a geloziei, a săptămânilor în care nu ne vorbeam, povestea noastră era mai puternică decât orice. Așa că am mers înainte.

Tace. Mă privește. Nu va continua povestea?

— Și ce s-a întâmplat?

— Iago. Asta s-a întâmplat.

Nu înțeleg ce vrea să spună. Ce legătură are băiatul cu toată povestea asta?

— Fiul s-a îndrăgostit de ea sau a făcut o obsesie pentru ea. Iar asta a pus-o pe Viruca într-o situație incomodă. Băiatul profita de orice moment ca să stea cu ea. Când tatăl nu era prin apropiere, Iago o hărțuia, iar Viruca, deși la început era categorică, uneori nu avea de ales decât să se arate oarecum receptivă, fără să-i dea speranțe, dar oferindu-i atenție și înțelegere. Îi era teamă ca băiatul să nu fie un obstacol în dorința tatălui de a continua relația. Cu fiul pe deplin împotrivă, știa că totul se putea duce de râpă. Din câte-mi spunea Viruca, tatăl și fiul au o relație complicată. Băiatul și-a pierdut mama când era foarte mic și tatăl l-a supraprotejat. Fără consimțământul fiului, Viruca nu avea să pună mâna pe tată.

Mauro se apropie de un birou, deschide un sertar, răscolește printre lucruri și ia un *pen drive* mai mare puțin decât o unghie. Mi-l dă.

— Îți amintești că lipseau toate dosarele cu lucrările și examenele lui Iago? Sunt aici.

Mă uit la *pen drive,* asimilând ce există în el.

— Le aveai tu? De ce nu mi le-ai dat?

— Aveai dreptate, voiam să te simți intrigată de acea absență a lui Iago. Voiam să-ți dorești mai mult să continui cercetările.

— Mă simt ca o idioată. Tu și Roi m-ați manipulat de la bun început.

— Dar eu am făcut-o pentru o cauză mai importantă, ca să continui cercetările.

— La fel mi-a zis și Roi. Și uite cum a sfârșit… Mă uit la *pen.* Ce-o să găsesc aici?

— Să nu crezi că foarte multe lucruri. Aberații de adolescent în călduri. Declarații de dragoste pentru Viruca, ascunse printre lucrările lui. Injurii pentru că n-o putea avea, provocări sexuale asemănătoare celor din mesajele de pe telefonul pe care mi l-ai arătat, dar fără conținut grafic, desigur, acuzații, amenințări disperate din partea cuiva care nu știe ce să facă pentru a-i atrage atenția, fantezii lascive că a avut-o…

— A reușit să se culce cu Viruca?

— Nu! Sau, cel puțin mie, Viruca nu mi-a zis. Dar ce-i drept, situația a devenit din ce în ce mai complicată, băiatul voia mai mult și mai mult… iar Viruca începea deja să vadă totul foarte negru. Era prea stânjenitor. Probabil că băiatul și-a convins prietenii să înceapă s-o hărțuiască la ore. Dacă nu voia nimic cu el, era dispus să-i facă viața imposibilă…

Încerc să-mi asamblez povestea în minte, să ajung la unele concluzii.

— Și Viruca a cedat și a decis să-l părăsească pe tatăl băiatului?

— Nu, dar a existat o schimbare de planuri. Într-o noapte a venit acasă spunând că nu mai era nevoie să ajungă atât de departe cu Tomás, ba chiar că-l putea părăsi. Găsise ceva care schimba totul. Ceva cu care ne puteam plăti datoria fără să fie nevoită să continue cu el. Ceva cu care-l putea șantaja pe Tomás. El nu avea de ales decât să cedeze.

— Ce anume?

— N-am aflat niciodată. Dar știu că la început a dat roade, pentru că Viruca era bucuroasă, îl storcea de mulți bani… Mulți. Dar, dintr-odată, probabil că Tomás s-a săturat să-i tot dea și…

— De ce să fi cedat la început și apoi nu?

— Nu știu.

— Bine, dacă-ți era totul atât de clar, de ce nu te-ai dus la Garda Civilă și nu ai povestit tot?

— Bineînțeles că m-am dus.

— Și le-ai zis tot adevărul, tot ce plănuiserăți?

— Că eu și soția mea aveam un plan ca să ne plătim datoriile? Și că planul era ca ea să seducă un alt bărbat și să-l șantajeze? Nu, le-am spus doar ce am crezut de cuviință ca să cerceteze. Le-am zis că era amenințată. Că descoperise ceva, dar că nu știam ce anume. Că acel ceva trebuia să fie

foarte grav, încât să se facă moarte de om pentru el.

Nu știu dacă m-a convins explicația lui.

— Și Garda Civilă ce a făcut?

— Mai nimic. I-au interogat, ce-i drept. Tatăl lui Iago a zis că ieșise de câteva ori cu ea, dar că lucrurile nu merseseră. Și atât tatăl, cât și fiul aveau alibiuri pentru ora crimei.

— Atunci, dacă aveau alibiuri, înseamnă că n-au fost ei.

— Alibiurile se inventează, e ușor, mai ales când cei din Garda Civilă sunt dispuși să te creadă.

— Dar ție nu ți-a trecut prin minte să spui tot adevărul, absolut tot adevărul, în caz că era de ajutor?

— Le-am povestit tot ce era necesar. Și ce dacă am omis detaliile cele mai urâte? La ce-ar fi folosit, mai ales după ce am văzut reacția Gărzii Civile, a judecătorului? Uite, dacă chiar și tu, acum că știi tot, continui să crezi că s-ar putea să fi fost o sinucidere, d-apăi Garda Civilă! Și-așa n-au luat prea în serios cazul, închipuie-ți ce-ar fi dacă și-ar face o părere negativă despre Viruca. Ar fi condamnat-o pur și simplu. Și n-ar fi folosit decât ca să afle toată lumea că Viruca se culca cu cineva pentru bani. Și nu voiam să aibă cineva acea imagine despre ea. Nu merita. Nici ea, nici părinții ei, nici familia mea. Îmi pare rău, dar nu.

Trebuie să fiu sinceră cu el.

— Nu știu dacă te cred pe deplin, Mauro. E ceva ce nu-mi spui.

Mauro mă privește. Pare rușinat.

— Bine. Voiam mai întâi să găsesc banii, aceia pe care Viruca i-a stors de la Tomás. Aveam nevoie de ei ca să încep să plătesc din datorii… De aceea aveam nevoie de telefonul ei mobil. Știam că avea acolo numărul de la seiful unde îi ținea ascunși. În calculator avea niște cifre, dar nu erau complete.

Am înlemnit.

— Ce? De-aia voiai telefonul? Și de-aia mi-ai omorât câinele? Pentru bani? Și de-aia n-ai povestit totul Gărzii Civile? Fiindcă voiai să obții banii și cum n-ai reușit, m-ai implicat pe mine… Doamne…

Îl privesc ca și cum m-aș uita la un monstru. Fiindcă în asta s-a transformat.

— Ai găsit în telefon ce căutai?

— Eu căutam adevărul, Raquel, nu doar banii. Îți jur că eu căutam adevărul. Voiam să știu cine a ucis-o pe Viruca.

— N-ai găsit?
— Banii? Nu.
Încerc să diger toată informația. Și deși mă dezgustă explicația lui, acum îl cred. E atât de meschin, încât tocmai de aceea îl cred. În sfârșit, totul se potrivește.
— Și acum ce-ai de gând? îl întreb. Acum ce vrei să fac cu tot ce mi-ai povestit?
— Acum du-te la Garda Civilă sau fa ce vrei. Eu vreau în continuare să aflu adevărul. Vreau să știu ce a descoperit Viruca, cu ce voia să-l șantajeze pe tatăl lui Iago. Vreau să știu tot. Am nevoie să știu, ca să descopăr dacă el a ucis-o.
— Eu nu știu dacă vreau.
— Nici pentru soțul tău? Dacă Roi nu supraviețuiește, vor da vina pe el pentru moartea lui.
— Tu știai că soțul meu și Viruca se cunoșteau?
— Ți-am zis deja că nu. De ce?
— Ca să știu cum și când a început să-i furnizeze droguri, dacă-i unea și altceva, vreo relație, de prietenie… nu știu, mi se pare foarte ciudat că Germán vindea droguri oricui, că în așa de puține luni toată lumea știa că el era dealer. Nu știu… e… ceva nu se leagă.
— Crezi că soțul tău este un asasin?
Și, în sfârșit, ajung la o concluzie. Acum mi-e clar. Cum să fie un asasin? E Germán. E imposibil.
— Nu. Nu este.
— Atunci nu lăsa să plătească pentru o crimă pe care n-a comis-o. Raquel, suntem foarte aproape de final. De momentul în care vom uni toate piesele. Știi, nu-i așa? Nu te da bătută acum. Dacă nu vrei s-o faci în memoria Virucăi, ca să lămurești ce s-a întâmplat, atunci fă-o pentru soțul tău.
— N-ar fi mai bine să se ocupe poliția, Garda Civilă?
— Fă cum crezi. Dar va trebui să explici multe lucruri.
Nu știu ce trebuie să fac. Deocamdată, vreau să plec de aici, să procesez toată această informație.
Îmi iau lucrurile, puținele lucrurile pe care le-am adus, și-i spun la revedere.
— Ce-o să faci? mă întreabă.
— Nu știu, Mauro, îți jur că nu știu.

Capitolul 45

Părăsesc apartamentul lui la trei dimineața. Am luat cu mine *pen drive*-ul pe care mi l-a dat, acela în care sunt toate lucrările și examenele lui Iago. De la care a început totul. Acelea pe care am vrut să le văd de la început, în care credeam că o să găsesc o motivație pentru hărțuiala Virucăi, pentru hărțuiala mea. Dar acele întrebări sunt deja rezolvate, simt că fac deja parte din trecut. Cu toate acestea, vreau să citesc tot ce există acolo, trebuie să descopăr ceva, vreun indiciu care i-a scăpat, poate, lui Mauro. Ceva care să mă ajute să mă duc la Garda Civilă și să prezint ca dovadă. Fiindcă, ce-i drept, am nevoie de ceva solid pentru ca acest nonsens, pentru ca toată această poveste să aibă puțină credibilitate și să fiu luată în serios. Fiindcă văd perfect imaginea pe care aș afișa-o dacă m-aș duce la sediul Gărzii Civile și le-aș povesti tot ce am aflat. Vor crede, pe bună dreptate, că m-am molipsit de nebunia și de paranoia lui Mauro și că sunt dispusă să cred orice pentru a-mi exonera soțul de accidentul și bătaia suferite de Roi. Și deocamdată dovezile sunt împotriva mea. Fiindcă imbecilul de soțul meu a fost filmat lăsând un băiat grav rănit în fața secției de urgențe și fugind. Oare acest lucru nu este mai convingător decât toată povestea ciudată pe care au născocit-o două persoane disperate, un văduv convins că nevasta lui nu este o sinucigașă și o soție dispusă să creadă orice numai ca să-și salveze bărbatul?

Vreau să-l salvez cu orice preț? Nu, vreau să aflu adevărul. Vreau ca adevărul să scoată la iveală concluzia că soțul meu e un idiot care s-a lăsat vârât în afaceri cu droguri, dar care nu este un asasin, niciun bătăuș. Poate că este un laș, poate că știa mai multe lucruri decât recunoaște, poate că a fost complice, fără să știe sau cu bună știință la moartea Virucăi, dar nu este un asasin. Iar dacă ar fi, dacă Germán ar fi implicat într-un mod criminal în toată povestea asta, tot trebuie să aflu. Puțin îmi pasă că deja mi-e distrusă căsnicia și că am dinamitat-o acum câteva ore. Puțin îmi pasă dacă Germán nu mă iartă, mă îndoiesc că eu voi reuși să mă iert, dar trebuie să aflu adevărul. Până acum am fost manipulată, atât de Roi, cât și de Mauro, trebuie să aflu dacă și Germán a făcut-o, dacă insistând să nu continui cercetările, o făcea doar din dorința de a mă proteja sau de teamă să nu

descopăr ceva care să-l implice. Trebuie să încetez să mai umblu orbește, ca să nu mă mai manipuleze nimeni niciodată.

De aceea trebuie să găsesc ceva în aceste examene. În aceste lucrări. Ceva. Ceva de care să mă pot agăța. Ceva care să mă ajute să dau un sens acestei nebunii. Ce a aflat Viruca? Ce a putut să găsească pentru a crede că-l putea șantaja pe tatăl lui Iago? Chiar cred că în acest *pen drive,* în aceste lucrări, voi găsi cheia? Cu siguranță, Mauro le-a revizuit deja de la un capăt la altul. Așa că mă îndoiesc că-mi vor folosi prea mult. Dar poate mi-ar oferi ceva de care să trag, un mic indiciu, vreo pistă, ceva care să-i fi scăpat lui Mauro. Ceva.

Merg pe străzile din Novariz, de-abia luminate. Îmi aduc aminte de Lisabona, un oraș care, nu știu dacă din conștiință ecologică sau din lipsă de mijloace, are o iluminare nocturnă minimă. La fel ca New York. Însă, ce-i drept, în Marele Apple clădirile și vitrinele iluminate înlocuiesc carența felinarelor. Nu știu de ce mă gândesc la așa ceva. Mintea mea o ia întotdeauna pe căi absurde când încerc să-mi concentrez atenția asupra unui lucru concret, când am mai mare nevoie să mă concentrez.

Îmi privesc telefonul. Mi-e teamă să nu primesc un apel de la spital. Roi trebuie să supraviețuiască. Trebuie s-o facă. Dar ce știu despre soțul meu? I-o fi luat declarație judecătorul de instrucție? Presupun că Demetrio m-ar fi sunat să-mi spună. Și s-ar putea ca de-abia mâine să se prezinte în fața judecătorului.

Așa că pot să stau lipită de telefon, așteptând unul din acele două apeluri. Cel despre Roi, cel despre soțul meu. Sau pot să fac ceva în timp ce aștept.

Ajung acasă și mă duc direct la calculator. Am la dispoziție câteva ore până se luminează de ziuă. Am acele ore ca să descopăr ceva care să mă ajute să înțeleg, să aflu ce s-a întâmplat.

Vâr *pen*-ul în calculator și încep să deschid fișierele. Iată-le, lucrările de anul trecut ale lui Iago. Și, de asemenea, puținele pe care le-a dat cu Viruca anul acesta.

Mă duc în bucătărie. Îmi pregătesc o cafea, mă întorc la calculator și încep să citesc. Îmi petrec trei ore citind și recitind. Mauro avea dreptate, lucrările sunt pline de provocări din partea lui Iago. Din când în când, pare să-și deschidă inima, să-i povestească intimități din viața lui, dar imediat încearcă iar s-o seducă. Uneori într-un mod subtil, amuzant, alteori devine mai pornografic sau agresiv. Băiatul se pricepe destul de bine la vorbe. Știam deja că este inteligent, dar nu mă așteptam la acel har de a se înfățișa

atât de atrăgător. Fiindcă este foarte conștient de puterea pe care o exercită asupra fetelor. Magnetul pe care-l are și care, acum îmi dau seama, depășește aspectul fizic. Pentru că, la urma urmei, nimic nu e mai atrăgător decât să te placi și să te știi dorit și să nu ai niciun fel de rușine și de oprelişti să te folosești de asta. Încep să zăresc posibilitatea reală ca Viruca să se fi lăsat sedusă. Când Mauro o expunea ca pe o opțiune, nu mi se părea posibilă, dar acum da. Cred că până și eu, care nu simt nici cea mai mică dorință sexuală pentru niciun elev, aș fi putut să-i cad în mreje.

Nu știu dacă asta schimbă cu ceva situația. Viruca se culca din interes cu tatăl și s-a îndrăgostit nebunește de fiu? Și ce dacă s-a întâmplat așa? Asta a dus-o la moarte? Nu, nu, trebuie să exclud o dată pentru totdeauna ideea unei sinucideri voluntare. Trebuie să mă joc cu ipoteza că a fost omorâtă sau că i s-a indus cu tărie ideea de a-și lua viața. Gândește-te la cuvintele lui Iago: „Asta e mai presus de noi”.

Ce a descoperit Viruca? Ce a descoperit de credea că putea folosi ca să-l șantajeze pe tatăl lui Iago? Aceasta este întrebarea la care trebuie să găsesc răspuns. Este întrebarea la care nu voi găsi răspuns între aceste documente. Sau da?

Și le revizuiesc din nou. Decid să le scot la imprimantă ca să pot avea o viziune globală, să întind toate lucrările pe pat, să le lipesc pe pereți, vreau să le rețin bine, vreau să nu-mi scape nimic. Așa că umplu de foi mica imprimantă pe care am adus-o din A Coruña și pe care era cât pe ce s-o las în apartamentul mamei și încep să tipăresc. Pe măsură ce ies foile, le răspândesc prin toată camera. Le aranjez în funcție de dată, cele de anul trecut, cele de anul ăsta.

Cu foile răspândite peste tot, îmi dau seama cel puțin de un lucru. Foarte evident. Am dat mai multă atenție lucrurilor pe care le scria Iago decât comentariilor pe care le făcea Viruca pe margine, întotdeauna cu pix albastru, verde sau mov, niciodată cu roșu. Așa că acum decid să mă concentrez asupra a ceea ce spune ea. Este cultivată. Îmi dădusem deja seama de asta recitind corecturile făcute altor elevi. Menționează necontenit autori precum Celine, în *Călătorie la capătul nopții*; Muñoz Molina, în *Sefarad*; Charles Dickens, cu *Timpuri grele*…

Observ cu atenție comentariul pe care-l face despre o idee scrisă de Iago, care se pare că a citit *Timpuri grele*. Încă mă surprinde că băiatul ăsta citește, așa de multe prejudecăți am. Iago scrie: „Toate ororile pe care ți le poți imagina, cineva le-a comis deja”. Nu știu dacă fraza îi aparține lui Iago,

dacă e a lui Dickens sau a luat-o de la alt scriitor, nu face referire la autorul citatului. Viruca îi răspunde la acea însemnare, îi spune că înțelege că i-a plăcut mult romanul lui Dickens și că tocmai de aceea i l-a recomandat. Literatura ajută să ne înțelegem, să empatizăm, iar când nu e așa, cel puțin ne însoțește pe drum. Cam asta îi spune. Siropos și poate puțin evident, eu sigur m-aș fi exprimat altfel, dar nici n-am de gând s-o contrazic.

Încerc să-mi amintesc subiectul romanului lui Dickens. Dar trebuie să apelez la Internet pentru asta. Deși știu că l-am citit cândva, am doar o amintire vagă a poveștii.

Citesc despre ce e vorba și nu înțeleg care este paralelismul ce poate exista între viața lui și cea a personajelor din romanul din secolul al XIX-lea. Vorbește despre viața mizerabilă a clasei muncitoare, în comparație cu privilegiile pe care le au afaceriștii bogați, care profită de munca și sudoarea angajaților lor ca să fie din ce în ce mai bogați și mai mizerabili. Nimic nou. Nici atunci, nici acum. Dar ce legătură are asta cu Iago și cu obsesia lui pentru Viruca? Sau se referă la altceva?

„Toate ororile pe care ți le poți imagina cineva le-a comis deja”.

Recitesc toată lucrarea lui Iago, mă uit la toate însemnările. Mă întorc la subiectul romanului lui Dickens, de parcă aș putea găsi acolo un indiciu, ca în acele filme în care răspunsul se află într-un citat din Biblie. Dar nu, oricât de detaliat citesc subiectul, habar n-am la ce se referă. Oameni care trebuie să se descurce în viață cu orice preț, un frate care ajunge să-și prostitueze sora ca să poată supraviețui, acuzația falsă de crimă pe care oamenii de afaceri i-o aduc unui muncitor, o nuntă aranjată, copii abandonați luați de familii înstărite pe care apoi îi vor maltrata… Niciunul nu este un subiect nou în opera lui Dickens. Acolo nu voi găsi nimic.

Mă reîntorc la însemnarea lui Iago: „Toate ororile pe care ți le poți imagina, cineva le-a comis deja”.

Cine le-a comis? Ce orori? Și atunci îmi apare ca o străfulgerare imaginea unuia dintre mesajele pe care băiatul i le-a trimis pe celălalt telefon al ei. Desigur! Era chiar acolo, în fața mea.

Iau telefonul Virucăi și recitesc mesajul, ca să mă asigur că nu l-am inventat. E acolo.

„Ce-ai făcut cu ce ți-am dat?”

Eu mă gândeam că ar putea fi vorba despre droguri sau despre bani, dar nu. I-a dat ceva, i-a dat dovada acelor orori comise de tatăl lui. Cu asta a hotărât Viruca să-l șantajeze! Asta e!

Însă euforia provocată de descoperire nu durează prea mult. Acum trebuie să aflu despre ce secret e vorba, ce fel de oroare comisă de tată putea să cunoască fiul și să fie dezvăluită.

Divaghez, dar imaginația mea nu ajunge prea departe, nimic nu mi se pare suficient de oribil pentru a putea fi ținta unui șantaj și cu atât mai puțin ca dezvăluirea acelui secret să pună în pericol viața Virucăi.

Își bătea fiul? Își maltrata angajații ca în opera lui Dickens? Acestea nu sunt motive suficiente pentru un șantaj. Mă tot gândesc, dar nu-mi vine nicio altă idee. Și chiar îmi storc creierul, dar imaginația mea este mai degrabă redusă în ceea ce privește ororile și cruzimea. Și încep să mă simt foarte obosită. Vederea mi se încețoșează, ochii mi se închid. Au fost niște ore foarte tensionate, cu prea multe emoții și acum acestea își pun amprenta asupra mea. Mă uit la ceas, șase dimineața. Ar trebui să mă odihnesc puțin. Să dorm măcar trei ore ca să pot înfrunta ceea ce urmează.

Și în timp ce mă bag în pat și sting lumina, hotărăsc că trebuie să vorbesc cu Iago. Să-i expun teoria mea, chiar să joc puțin la cacealma. Dacă-l fac să creadă că știu ce s-a întâmplat, poate voi reuși să-l descos. Ce i-a dat Virucăi?

Adorm printre foile pe care tocmai le-am scos la imprimantă, cu scrisul lui Iago și al Virucăi însoțindu-mi somnul.

Mă trezesc cu primele raze ale soarelui. E ora opt și jumătate dimineața. M-am odihnit foarte puțin. Văzând foile împrăștiate pe pat, îmi ia o clipă să reacționez, până când îmi aduc aminte că le-am revizuit în urmă cu câteva ore. Acum acea căutare mi se pare o strădanie absurdă, o pierdere de timp. Le adun și le las stivuite pe masă.

Îl strig pe Nanuk și-mi dau imediat seama că n-o să vină. Nici acum, nici altă dată. Simt o înțepătură în stomac. Nu știu dacă este reală sau nu, dar doare ca și cum ar fi.

Fac un duș rapid ca să mă trezesc. Îl sun pe Germán, dar nu-mi răspunde. Normal. La secție i-or fi luat telefonul de cum a ajuns. Îl sun pe Demetrio ca să-mi spună dacă știe ceva despre fratele lui.

— A vorbit avocatul cu el? Ce i-a zis? Când îi va lua judecătorul declarația? Pot să mă duc să-l văd?

— Ieri nu păreai prea interesată.

— Ce vrei să spui?

— Că tu-l crezi vinovat.

— Îmi dai numărul de telefon al avocatului?

Demetrio îmi dă numărul de telefon și aștept să se facă ora nouă ca să-l sun pe avocat. Îmi mulțumește că l-am sunat, spune că a încercat să dea de mine ieri, dar nu m-a găsit. Și acum îmi dau seama că am mai multe apeluri pierdute de la un număr necunoscut. Îmi spune că judecătorul îl va chema să dea declarație cel mai probabil înainte de prânz. Și, cu puțin noroc, va impune o cauțiune, dacă nu apare nicio schimbare a stării băiatului aflat în spital.

— Și dacă băiatul nu reușește să supraviețuiască? întreb cu teamă.

— Acum trebuie să ne concentrăm să-l scoatem pe soțul dumneavoastră din belea. Dacă judecătorul impune o cauțiune, pot să apelez la dumneavoastră pentru plată?

— Depinde de sumă.

— De acord. Iau legătura cu dumneavoastră de îndată ce aflu ceva.

Plec de acasă și mă îndrept spre liceu. Mi se pare aproape imposibil ca, după cele petrecute ieri și azi, să am starea de spirit ca să predau. Dar trebuie să mă duc la ore și să-l întâlnesc pe Iago pe un teren neutru, cu oameni în jur. Trebuie să vorbesc cu el, dar am nevoie s-o fac acolo, poate în biroul de consiliere, știind că am colegi în preajmă. Nu e vorba că mi-e teamă, dar e bine să fii precaut.

Pe coridorul liceului, elevii sunt agitați, neliniștiți. Nu știu dacă îmi imaginez, dacă deja văd unele lucruri acolo unde nu există, dar observ că se întâmplă ceva ciudat. Mă apropii de ei ca din întâmplare.

— Intrăm în clasă?

— Profa, știi ceva despre Roi?

— E adevărat că a fost bătut?

— De cine?

— Se zvonește că a fost soțul tău. Că l-au arestat.

Veștile chiar se răspândesc repede. Dar, desigur, acesta este un sat, era de așteptat. Și cui îi va păsa de prezumția de nevinovăție, când există ceva atât de suculent de dezbătut?

— Haideți în clasă.

Elevii intră, bombardându-mă cu întrebări. Nu știu ce atitudine trebuie să adopt. Să mă fac că plouă? Să mint? Sau să încerc s-o iau pe arătură?

— Dar e adevărat sau nu, profa?

— Îi interoghează pe mai mulți martori, iar soțul meu a fost unul dintre ei, da.

— Și de când martorii petrec noaptea închiși la secția Gărzii Civile?

întreabă Nerea.

— Începem ora?

Dar e imposibil, elevii sunt prea agitați. Vor să știe, nu înțeleg nimic. Cine l-a bătut pe Roi? Se va face bine?

Iago nu e în clasă. Nu știu de ce, dar într-un fel mă așteptam la asta. E clar că nu avea să fie atât de ușor pentru mine.

Neputând să țin ora, le spun că au liber. Că pot să rămână în clasă citind sau să facă o plimbare, dar fără să stea pe coridoare și să deranjeze. Toți ies ca un fulger. Nerea rămâne în urmă. Mă privește. Vrea să stea de vorbă cu mine? Și atunci îmi vine o idee. E cam disperată și nu știu dacă o să funcționeze.

— Ai nevoie de ceva? întreb.

— Ce se întâmplă, Raquel? mă întreabă cu o curiozitate sinceră.

— Și eu voiam să-ți pun aceeași întrebare. Ce știi despre Iago?

— Nu l-am văzut de ieri. L-am sunat, dar nu mi-a răspuns.

— El și Roi s-au certat vreodată?

— Doar nu crezi că bătaia aia soră cu moartea i-a dat-o Iago!

— Nu știu. Jur că nu știu ce să cred. Sunt prietenii tăi, tu îi cunoști mai bine.

Se uită la mine, fără să spună ceva.

— Pot să-ți zic ceva? o întreb. Deși nu știu dacă ar trebui să am încredere în tine.

— Cum vrei.

— Știu cine era în spatele hărțuielii mele.

— Cine?

— Roi, dar voia să mă alerteze. Voia să cercetez moartea Virucăi.

Nerea nu știe ce să spună.

— Știu ce-a fost între ea și Iago. Și cred că Roi voia să cercetez.

— De ce-mi povestești toate astea? întreabă ea cu oarecare stânjeneală.

— Fiindcă știu ce s-a întâmplat, știu în ce e implicat Iago. Și s-ar putea să pot să-l ajut.

— Cu ce să-l ajuți? insistă Nerea.

— Să nu ajungă în închisoare.

Nerea rămâne stană de piatră, deși disimulează și imediat sare în apărarea prietenului ei, într-un mod visceral, ca să ascundă că e dată peste cap.

— Iago n-a făcut nimic, nu e posibil ca el să-l fi bătut pe Roi.

Trebuie să procedez bine. Mai ales dacă am de gând să o sperii și să creadă că știu mai multe decât știu. Ca să-i transmită lui Iago.

— Deși e ceva grav, bătaia pe care a încasat-o prietenul tău contează cel mai puțin, îi zic.

— Atunci despre ce vorbești?

— Despre moartea Virucăi. Despre tot ce a încercat să ascundă Iago.

— Ce? Dar ea s-a sinucis… Ce legătură să aibă Iago cu asta?

— Știu tot. De la Roi și de la cei din Garda Civilă…

— Scuze, cazul e închis.

— Asta v-au făcut să credeți.

Dintr-odată, Nerea mă privește de parcă ar vedea o străină. I se declanșează imaginația.

— Ești polițistă sau de la Garda Civilă și ești infiltrată?

Izbucnesc în râs, la asta chiar nu mă așteptam.

— Nu, nu, sunt doar profesoară. Dar Garda Civilă a ținut legătura cu mine și cu șefa de studii încă de la început. Și din ce mi s-a povestit și ce-am aflat eu…

— Tu nu știi nimic, îmi spune Nerea, tatonând.

— Prietenul tău e într-o belea. Foarte mare. Pot să înțeleg multe din ce-a făcut. Uite… era foarte obsedat de Viruca, îndrăgostit și nu suporta că ea avea o relație cu tatăl lui… Și apoi… mă rog, mai e și ce i-a mărturisit el. Delictul. Și asta a făcut ca totul să se termine foarte tragic pentru Viruca.

— Ce delict? Despre ce vorbești?

— Nu pot să-ți zic mai multe, Nerea, înțelege. Deja vorbesc prea mult. Îți spun asta ca să vezi că știu totul, că nu joc la cacealma și că l-aș putea ajuta.

— Și de ce ai vrea să-l ajuți?

— Pentru că presupun că în aceste momente sunt singura care o poate face. Spune-i să mă sune, spune-i că… Dacă nu, după-amiază o să mă duc la Garda Civilă și o să povestesc tot ce au nevoie să știe că să-l aresteze. Îl vor acuza de ceva foarte grav, Nerea. Și eu știu că n-a făcut-o singur. Dar ceilalți îl vor lăsa baltă. Știu asta.

— Nu știu ce film îți faci…

— Spune-mi ceva. Viruca era combinată cu el și cu tatăl lui? Mai știa asta cineva în afară de tine și de Roi?

— Eu… eu nu sunt atât de sigură că era combinat cu ea… eu…

— E mai bine ca el să vorbească cu mine. Înainte să fie prea târziu.

Nerea mă privește. Nu spune nimic și iese pur și simplu din clasă. O fi mușcat momeala? Îi va spune lui Iago? Sunt convinsă că-i va spune ceva, acum trebuie să aflu dacă va dori să-i relateze tot ce am inventat eu și dacă m-o fi crezut.

Ies din sala de clasă și mă duc în cancelarie. Mă uit din nou la telefonul mobil. Nicio veste despre Roi. O fi vorbit mama lui cu șefa de studii? Dau de Marga de îndată ce intru în cancelarie.

— N-ai ore? mă întreabă.

— Le-am dat drumul.

— Cum așa?

— Știau că soțul meu e arestat. Și că e implicat în bătaia pe care a încasat-o Roi.

— Ce tot zici? exclamă Marga.

— Marga, dacă elevii știau, e imposibil ca tu să nu știi, așa că nu te mai preface. Ți-aș fi recunoscătoare.

— Și eu ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai povesti tot ce se întâmplă. Și nu știu de ce, dar nu cred c-o s-o faci. Nu-i așa?

— Trebuie să îmbin piesele, Marga. După ce o să termin, tu o să fii prima care o să afle.

— Dar ce piese? În ce belea te-ai băgat? Și ce caută soțul tău în toată povestea asta? Știi cât e de ciudat?

— Are legătură cu Viruca. Cu asasinarea ei.

— Ce?

— E foarte mult de explicat, Marga.

— Să nu-mi spui că te-ai lăsat manipulată de nebunia lui Mauro!

— Tu știai că Viruca era combinată cu tatăl unui elev? Și că avea de gând să se întoarcă la Mauro? Că plănuiseră asta amândoi?

— Ce?

— A fost ucisă, Marga. Viruca a fost ucisă și sunt pe punctul de a descoperi cine e asasinul.

— Dar… dar… dar de ce te-ai implicat în asta? Și de-aia l-a bătut soțul tău pe băiat?

— Soțul meu n-ar face niciodată așa ceva!

— Poliția e de altă părere.

Nu vreau să mă apuc să-l apăr pe Germán, n-am timp și nici putere să fac asta.

— Știi cu cine era combinată Viruca? o întreb.

— Nu… Nu sunt deloc bârfitoare, poate alt profesor îți poate spune ceva, dar eu… nu.

— Cu tatăl lui Iago. Cu Tomás Nogueira.

— Cu ăla? întreabă mirată.

— Și știi tot ce se spune despre el, nu? Despre afacerile lui?

— Am auzit ceva.

— Păi, Viruca a descoperit ceva ce nu trebuia.

— Raquel… și, în cazul în care ar fi adevărat, care-i problema?

— Dacă Roi nu supraviețuiește, soțul meu va fi acuzat de asasinat. Iar acum știu că el n-a avut nicio legătură. De aceea trebuie să merg până-n pânzele albe.

Marga încearcă să proceseze toată informația. Dar nu pare deloc convinsă.

— Deja nu mai știu dacă ceva din tot ce spui are sens sau nu. Dar, te implor, ai grijă. Nu vezi că, dac-ar fi adevărat ce spui despre Viruca și au ucis-o pentru că știa lucruri pe care nu trebuia să le afle, îți pot face și ție același lucru dacă continui să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

— Dar ce aveți cu toții? Ce-i cu strădania asta de a rămâne tăcuți, de a lăsa lucrurile așa cum sunt? S-a comis o crimă! Au ucis-o pe Viruca și era să-l omoare și pe Roi! Cum să las totul baltă? Și să plătească soțul meu pentru ceva ce nu a făcut?

— Uite ce e, Raquel, eu nu mă străduiesc să ascund nimic. Bineînțeles că, dacă e ceva tulbure în spatele morții Virucăi, prefer să se descopere. Îți spun doar să ai grijă. Dacă au ucis-o pentru ce știa, ești sigură că și tu vrei să afli?

Ridic din umeri, resemnată.

— N-am de ales.

•

Ies din cancelarie și din liceu. Decid să mă învârt prin zonă. Dacă Nerea i-a povestit tot lui Iago, sunt sigură că în curând va da semne de viață.

Și am dreptate. Iago apare în timp ce mă plimb pe lângă râu.

— Te-ai apucat să vorbești?

— Sunt de partea ta, stai liniștit.

— De care parte?

Îmi scot telefonul și caut ceva să-i arăt. Am avut înțelepciunea să-mi descarc pe mobil o parte dintre lucrările lui, în care avea un dialog cu Viruca.

— Uite.

Iago privește ecranul. Ridică din umeri.

— Și? Ce vrei să-mi spui cu asta?

— Știu tot.

— Ce înseamnă tot?

— A ieșit deja la lumină, Iago. Garda Civilă știe deja că moartea Virucăi a fost o crimă. După mărturia soțului meu și mesajele pe care tu și tatăl tău i le-ați trimis pe al doilea telefon, te au la mână. Le-am cerut timp.

— Poftim? Cui ai cerut timp? Ce tot zici?

— Celor din Garda Civilă, să mă lase să vorbesc mai întâi cu tine. Să nu pici doar tu.

— Delirezi, femeie.

Decid să joc dur, totul sau nimic. Doamne, ajută-mă!

— Mai ai în calculator sau în telefon informația pe care i-ai dat-o Virucăi, aceea cu care a început să-l șantajeze pe tatăl tău și pentru care el a omorât-o? Sau ai fost atât de idiot încât ai șters-o?

Iago rămâne stană de piatră. Observ asta. Bine! Am nimerit-o! Sau m-am apropiat mult.

— Habar n-ai despre ce vorbești!

Îmi pare rău, dar nu mă mai păcălește. L-am descoperit.

— Poți să negi, dar e inutil. Tot ce vreau e să te ajut. Nu trebuie să plătești tu pentru ce au făcut alții. Știu că n-ai omorât-o tu. Știu că n-ai făcut-o. Dar celor din Garda Civilă nu le va păsa de asta; dacă nu-l au pe adevăratul vinovat, vor veni după tine.

— După mine? Dar… Viruca s-a sinucis. N-au dovezi împotriva mea!

— Au multe indicii. Suficiente ca să-ți deschidă proces. Te privește cum vrei să-l înfrunți, singur sau cu oameni ca mine, care vor să te ajute.

Îi observ îndoiala, disperarea, oricât de mult curaj vrea să arate, se prăbușește, știu asta pentru că începe să opună rezistență.

— Și tu de ce m-ai sprijini? Cum m-ai putea ajuta?

— Fiindcă știu că tu o iubeai și o iubeai cu adevărat. Și că te-a înnebunit cu oscilațiile ei, dar n-ai omorât-o tu. La fel cum nu l-ai bătut pe… Roi.

Când spun asta, observ o schimbare de atitudine la el. Și se schimbă în mod radical. Mă privește cu o mutră de dispreț.

— Pfff… haide, habar n-ai de nimic.

Am pierdut? Am dat-o în bară? Și ce bine-mi mergea, la naiba! O fi avut vreo legătură cu bătaia? Asta e? Nu, nu, trebuie să recapăt controlul, trebuie

să-l fac să creadă din nou că știu totul.

— Iago, după cum i-am zis Nereei, fă ce vrei. Dar dacă-mi dai mie sau Gărzii Civile ce i-ai dat Virucăi, sigur reușești să scapi basma curată.

Clatină din cap de mai multe ori. L-am pierdut, la naiba!

— Nu, nu… tu nu știi nimic. Habar n-ai… nu…

Iago pleacă, se îndepărtează.

— Iago! Hei, sunt de partea ta, serios vorbesc. Te vor lăsa singur!

Se întoarce și-mi strigă:

— Du-te dracului! Tu și toți! Să vă ia naiba!

N-am obținut ce pretindeam, să-l fac pe Iago să-și deschidă sufletul în fața mea, presupun că era imposibil. Dar, cel puțin, am descoperit ceva. Am zis ceva? Multe chiar. Iago i-a dat Virucăi ceea ce ea deținea împotriva tatălui său. Și avea asta în calculator. E în calculatorul lui! Trebuie doar să reușesc să ajung la el. Trebuie doar să fac asta. Și în timp ce-mi spun asta, mă dezumflu, îmi dispare euforia. Cum să obțin așa ceva? Darío? Prietenul meu Darío ar fi în stare să intre în calculator?

Dar în caz că ar putea să obțină informația, făcând asta ilegal, aș mai putea s-o duc Gărzii Civile? Ar fi o dovadă?

Chiar în momentul acela mă sună avocatul.

— Raquel? Judecătorul tocmai i-a luat declarația. N-am vești bune. Soțul dumneavoastră nu a reușit să-l convingă că n-a avut nicio legătură cu agresiunea suferită de băiat.

— Și atunci? Îl trimite la închisoare?

— Nu. Îl eliberează provizoriu, pe bază de cauțiune. Dar a impus o cauțiune exorbitantă. Cel puțin, pentru astfel de cazuri. Procuratura s-a folosit foarte bine de faptul că băiatul e în continuare în stare foarte gravă. Și că nu dă semne de însănătoșire.

— Și cât e cauțiunea?

— Patruzeci și cinci de mii de euro. Puteți să faceți rost de această sumă?

— Patruzeci și cinci de mii? Nu, nu, nu dispun de suma asta. Mă rog, am pus la vânzare apartamentul mamei, dar, desigur, nu știu când îl voi vinde. Dar presupun că-l pot oferi ca garanție ca să obțin un credit.

— N-avem la dispoziție decât câteva zile sau una ori două săptămâni… Puteți să cereți ajutorul familiei și să faceți rost cu toții de acea sumă?

— Pot să încerc, da. Dar sunt bani mulți.

— Și eu pot să bat la câteva uși. Poate reușim cu toții ca mâine sau poimâine să fie în libertate, ce ziceți?

— El cum se simte?

— A întrebat de dumneavoastră.

— Spuneți-i că voi face tot ce-mi stă în putință ca să-l scot de acolo. Spuneți-i, vă rog. Ah, încă ceva… Vreau să vă pun o întrebare… Nu știu dacă are vreo legătură cu tot ce se întâmplă, dar, într-un fel, da. Dacă aș face rost de dovezi într-un mod cam îndoielnic, ar putea fi prezentate judecătorului?

— Dovezi că nu l-a bătut pe băiat?

— Nu tocmai… Dovezi că în toată povestea asta mai sunt și alți factori de care trebuie să se țină seama.

— Nu cred că vă înțeleg. Ce fel de dovezi?

— Dovezi care fac legătura cu sinuciderea unei profesoare. Și care demonstrează că a fost asasinată.

— Nu vă înțeleg prea bine. Ce legătură are asta cu bătaia pe care a încasat-o băiatul?

— Ar demonstra că și băiatul făcea cercetări despre acea crimă, că a ajuns foarte departe și că de-aia s-a dorit eliminarea lui. Și sunt pe punctul de a obține acele dovezi. Dar v-am zis că nu știu dacă o să poată fi folosite…

— De ce? Cum aveți de gând să obțineți acele dovezi?

— Piratând un calculator. O voi face.

— Înțeleg. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș concentra să fac rost de bani pentru cauțiune. Și, deși îmi lipsesc informații ca să înțeleg tot ce-mi spuneți, din experiență vă zic că să vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala nu este cel mai bun mod de a proceda. Pentru asta există profesioniști, poliție, avocați, judecători… Dacă doriți, după ce faceți rost de bani, ne putem vedea și-mi povestiți tot cu lux de amănunte, să vedem ce putem face.

— Da, poate că e cel mai bine, îi spun.

Închid telefonul. Cum să fac rost de suma aceea de bani? Trebuie să vorbesc neapărat cu frații lui și cu Claudia. Trebuie să existe o cale să facem rost de bani. Și poate că trebuie să mă concentrez asupra acestei probleme. Poate că avocatul are dreptate. De fapt, când i-am povestit, m-am simțit puțin ridicolă. Eu piratând calculatoare? Eu obținând dovezi care demonstrează că Viruca a fost ucisă?

Decid să mă duc la O Muíño. Trebuie să-i strâng laolaltă pe membrii familiei lui Germán ca să vedem dacă reușim să adunăm în vreun fel acea

sumă. Îl sun pe Demetrio și-l pun la curent. El o va suna pe sora lui.

Plec de acasă și mă îndrept spre O Muíño. Mintea mi se învârte cu o mie de kilometri pe oră. Trebuie să dau mai multe telefoane, la bancă, la agenția de imobiliare și la spital. Să aflu dacă există vreo noutate despre Roi. Sunt convinsă că, dacă și-ar recăpăta cunoștința, totul s-ar rezolva. Sun la spital, dar n-au voie să-mi dea nicio informație. Cer să mi se facă legătura cu rezerva lui, dar nu obțin nici asta. S-o sun pe mama lui Roi? O fi știind că soțul meu este arestat pentru agresiune împotriva fiului ei? Cu siguranță. Așa că mai bine să nu iau legătura cu ea. Femeia nu ar înțelege nimic și mă îndoiesc că ar vrea să-mi răspundă. Și n-o învinovățesc, firește. O sun pe Marga. O rog ca de îndată ce află ceva despre Roi, să mă anunțe.

— Ai vreo noutate? mă întreabă.

— Nu.

— Mai bine. Las-o baltă, Raquel.

— Stai liniștită, acum trebuie să mă ocup de cauțiunea pentru soțul meu.

— Ai încredere în el?

— E soțul meu, răspund.

Și o spun cu multă convingere. Nu e nici urmă de resemnare în vorbele mele, nici în tonul vocii mele. E soțul meu. Trebuie și vreau să am încredere în el.

— Succes.

În drum spre O Muíño, trecând prin sat, simt că puținii oameni pe care-i întâlnesc mă privesc cu oarecare reproș. Ca și cum toți ar ști deja că soțul meu este arestat. Poate e doar imaginația mea, dar la cât de repede zboară veștile, logic ar fi ca toți să fie deja la curent. Așa că decid să fac un ocol și să n-o iau pe străzile cele mai circulate ca să nu fiu nevoită să suport privirile nimănui. O iau pe strada San Roque, iar când trec pe zebră, mă claxonează o mașină. Șoferul este Gabriel Acebedo. Mă salută. Coboară geamul.

— Raquel, ce bine că te-am întâlnit, chiar acum mă duceam la O Muíño ca să vorbesc cu voi.

— Bună, Gabriel.

— Am aflat despre cauțiune.

— Ah, da?

— Da, avocatul mi-e prieten. Veneam să vă spun că, dacă nu aveți acum banii ăia, vi-i împrumut eu. Te duci la restaurant?

— Da.

— Urcă și te duc eu.

Adevărul e că nu mă încântă prea mult ideea să urc acum în mașina lui Gabriel, dar dacă s-a oferit să achite cauțiunea, n-am să fac pe nesuferită. Urc în mașină.

— Gabriel, mulțumesc mult pentru ofertă, dar sigur ne putem descurca.

— Perfect, dar, mă rog, eu ziceam doar ca să nu petreacă în închisoare prea multe zile prostește. Cred că nu e deloc plăcut.

— Mulțumesc.

Gabriel o ia pe strada Encarnación, în loc să continue pe San Roque, care-l duce direct la O Muíño.

— Nu e mai bine s-o iei drept?

— Ah, da, scuze, am o treabă de făcut mai înainte. Sper că nu te deranjează.

Atunci Gabriel blochează automat toate ușile.

— Ce faci?

Capitolul 46

— Gabriel, ce faci? De ce ai blocat ușile?
— Stai liniștită. Trebuie să vorbim.
— Ce vrei? Ce se întâmplă?
— Raquel, te rog. Hai să vorbim ca adulți ce suntem. Voiam să stăm puțin singuri înainte să ne reunim cu familia lui Germán. Prefer să te am de partea mea, asta-i tot. Să înțelegi bine cât riscă soțul tău și să vezi că eu sunt aici ca să vă ajut. Dar pentru asta trebuie să știu că tu înțelegi toată situația.
— Ce situație? Despre ce vorbești? Mă sperii.
— Eu? Nu vorbi prostii. Sunt Gabriel, ce naiba. Sunt prieten bun cu soțul tău. Dar trebuie să stăm de vorbă, asta-i tot. Și cel mai bine e într-un loc liniștit.
— Unde mă duci?
Am părăsit centrul urban și acum o luăm pe un drum de țară.
— Acolo.
Gabriel arată cu degetul spre un cartier de case lipite, pe jumătate construite. Dintr-acelea care au rămas abandonate din cauza crizei imobiliare.
— Acolo putem sta liniștiți și să-ți faci o idee despre toată situația.
— Prefer să ne întoarcem la O Muíño, Gabriel. Și spui în fața întregii familii ce ai de zis.
— Nu-ți pot spune decât ție. Ești mai isteață decât ei toți și te vei ocupa imediat de situație.
Un zâmbet larg îi apare pe chip.
— Relaxează-te, bleguțo. N-am mâncat niciodată pe nimeni. N-am să încep acum și cu atât mai puțin cu femeia celui mai bun prieten al meu.
Gabriel ajunge până la una dintre acele cabane lipite. Probabil că este casa-pilot a întregului cartier pentru că e singura care pare finalizată. Cartierul este dezolant. Casele neterminate și care încep să se deterioreze cu trecerea timpului, distruse de mucegai, umezeală și o vegetație ce pune stăpânire pe ele, lasă întotdeauna această impresie.
Ușa de la garaj se deschide fără să apese pe vreun buton. Și imediat îmi dau seama că a deschis-o cineva manual, dinăuntru. Văd o siluetă. Este Iago, iar lângă el îl văd pe Tomás, tatăl lui. Simt că pică cerul peste mine.

Nu mai am scăpare, încep să transpir, să tremur. Dintr-odată și cu o luciditate absolută, sunt conștientă că viața mea e în pericol, dar nici nu știu cum să reacționez. Trebuie să ies de aici. Trebuie să plec chiar acum.

— Ce caută ăștia doi aici, ce se întâmplă? Gabriel, nu vreau să fiu aici, întoarce, te rog.

Iago de-abia mă privește. Pare stânjenit. În schimb, tatăl lui nu-și ia ochii de la mine.

— Vrei să te liniștești? Nu ți-am zis că fac asta pentru soțul tău? Sau ești atât de nemernică încât nu vrei ca Germán să iasă cu bine din tot rahatul ăsta?

Sunt șocată de vorbele lui, de furia cu care le rostește.

— Ce mama mă-sii, mă faci să-mi pierd răbdarea cu atâta smiorcăială. O să stăm aici puțin, vorbim, rezolvăm totul și apoi ne întoarcem la O Muíño. Simplu, nu? Germán spune întotdeauna că ești o tipă isteață, ia să vedem dacă-i adevărat.

Eu tot nu scot o vorbă. Încerc să mă gândesc la un mod de a ieși de aici. De a fugi.

Gabriel parchează în garaj. Deblochează ușile. Și deschide portiera din dreptul lui.

— Mergem?

Eu nu mă mișc.

— Ce-i? Vrei să vorbim aici?

— Nu vreau să vorbesc nicăieri, vreau să mă duci la O Muíño.

— O ții una și bună. Ți-am zis că da, că mergem după aceea. Haide, coboară. Hai, scuze că mi-am pierdut răbdarea. Suntem cu toții cam tensionați, dar serios c-o să ne înțelegem.

Tot nu mă mișc. Nu din încăpățânare, ci pentru că nu știu ce mă așteaptă afară. Sunt clar în dezavantaj. Închisă într-un loc pe care nu-l cunosc, cu un bărbat în care n-am încredere și cu un elev și tatăl lui, despre care știu că sunt implicați în moartea Virucăi. Mă gândesc să câștig timp, cât mai mult cu putință. Poate voi reuși să trimit un mesaj prin care să cer ajutor.

Gabriel oftează, se înarmează cu răbdare, coboară tonul și-mi vorbește ca și cum aș fi o fetiță pe care trebuie s-o liniștești după o criză de isterie.

— Raquel… putem să rezolvăm situația bine și repede, în câteva minute sau să o facem mai neplăcută pentru toți. Și nu văd necesitatea.

— Dar chiar crezi că aducându-mă aici împotriva voinței mele și încercând acum să-mi vorbești pe un ton blând, o să mă calmez? Nu-ți dai

seama că tonul ăsta mă sperie și mai mult?

Gabriel mă privește.

— Și atunci ce facem?

Încerc să manevrez telefonul fără să-și dea seama. Nu e ușor.

— Bine, o să vorbesc cu tine, accept eu mai mult ca să câștig timp. Dar spune-le ălora să plece. Poți să-mi spui și fără ei ce-ai de zis, nu?

În momentul acela, Tomás se apropie de mașină.

— Ce se întâmplă?

— Lasă-ne un minut, Tomás.

— Sigur?

Gabriel încuviințează și-i face semn să plece. Eu am profitat de acele secunde ca să încerc să tastez SOS. Gabriel mă privește. Observ o strălucire de furie în ochii lui. Și, fără să prevăd, Gabriel se năpustește asupra mea și mă trage de păr cu putere. Țip.

— Dă-mi telefonul. Și doar ți-am zis, ți-am spus că putem face asta repede și bine, dar tu nu înțelegi, tu vrei să complici lucrurile. Crezi că vreau să-ți fac rău, că-mi place să fac asta? Nu.

Mă trage mai tare, eu încerc să mă desprind din mâinile lui, dar, de îndată ce mă mișc, trage cu și mai multă furie. Și se urcă pe mine, ca să mă imobilizeze. Își bagă mâna în buzunarul meu ca să ia telefonul. Eu încerc să-l împiedic, dar e în zadar. Îl scoate. Deschide geamul și-l trântește furios pe solul din garaj.

— Vreau doar să vorbim. Vrei să te doară în continuare?

— Nu.

— Îți pot da drumul, dar promiți să nu faci nicio prostie?

— Da.

— Așa-mi place.

Gabriel scoate capul pe geam:

— Veniți!

Deschide portiera din partea copilotului și iese din mașină. În garaj intră Tomás și Iago.

— Ieși, îmi poruncește.

Eu continui să stau nemișcată.

— Ce-am stabilit? N-ai zis că ești o fată ascultătoare? Ieși.

N-am de ales decât să-i dau ascultare. Cobor din mașină. Tremur. Sunt moartă de frică.

— Ce vreți?

Mă uit la Iago, care-și ține în continuare capul aplecat.
— Iago, ce se întâmplă?
Băiatul nu-mi răspunde.
— Iago! Te rog… îl implor.
— Sus o să stăm mai comod, spune Gabriel.
Mă ia de braț. Încerc să mă desprind, dar mă apucă mai strâns.
— Să urcăm.
Mă las condusă de el. N-am încotro. Îmi privesc telefonul căzut pe jos. Singura mea speranță să scap din situația asta s-a făcut țăndări. Trebuie să mă gândesc la ceva, la un alt mod de a fugi de aici.
— Stai jos.
Gabriel îmi indică un scaun din mijlocul salonului. Nu există decât o masă și încă două scaune. Iago și Tomás intră și încuie ușa cu cheia. Îi dau ascultare și mă așez. Ei rămân în picioare. Gabriel ia un scaun și se așază în fața mea.
— Nu știu dacă știi, dar Roi n-a supraviețuit.
— A murit?
— O nenorocire. Asta complică lucrurile pentru soțul tău.
— Nu te cred. M-ar fi sunat cineva, m-ar fi anunțat.
— Tocmai s-a întâmplat.
— Nu te cred.
— Vorbim? întreabă Gabriel.
— Lasă tâmpeniile și să terminăm odată cu asta, spune Tomás în mod expeditiv.
— Stai liniștit, să nu ne pierdem cumpătul, poruncește Gabriel. Mai întâi să stăm de vorbă și să ne spună ce știe. Dacă există o șansă să rezolvăm situația asta, o vom face. Nu-i așa, Raquel?
— Ce să rezolvăm?
— Totul. Ca tu și soțul tău să puteți pleca din sat și să nu vă mai întoarceți, iar noi să putem da pagina și să îngropăm totul pentru totdeauna.
— Îi dai femeii speranțe false, să terminăm odată, spune Tomás, din ce în ce mai neliniștit.
— Vrei să taci? strigă Gabriel, ieșindu-și din minți.
Tremur și, deși încerc, nu pot să mă abțin. Îmi vine să mă duc la baie, o să fac pe mine. Situația arată rău, foarte rău. Trebuie să fac ceva. Trebuie să fac ceva.
— Ce-ar fi să vorbim noi doi singuri? îl întreb sau, mai bine zis, îl

implor pe Gabriel.

— Pentru că e mai bine să fie și ei. E mai bine să fie prezent Iago. Data trecută noi, adulții, am rezolvat problema în locul lui. Și uite unde am ajuns. De-aia e mai bine să vadă acum cât de greu se rezolvă problemele. Și să devină responsabil pentru faptele sale. Are deja o vârstă.

— El n-a făcut nimic! Nu mi-a zis nimic! strig.

— Avocatul nostru ne-a spus altceva.

— Poftim? Ce? Ce avocat?

— Da, discuția pe care ai avut-o mai devreme cu avocatul pe care i-l plătesc soțului tău. E un om de încredere.

— Nu…

— Ba da, i-ai spus că mai ai puțin și afli adevărul, că ai descoperit totul, că vei pirata calculatorul lui Iago. Iar dacă ai ajuns atât de departe este pentru că ăsta – arată spre băiat – e un imbecil. Un gură spartă și un mucos. Și e timpul să vadă ce înseamnă să nu știi să păstrezi secrete. La fel i s-a întâmplat și cu Viruca. Și atunci eu și tatăl lui a trebuit să rezolvăm situația. Dar acum, nu. Acum el se va ocupa să-și curețe rahatul. Ca să se învețe minte, ca să nu-i mai treacă prin cap așa ceva. Așa se maturizează omul. Înfruntându-și greșelile.

Îl privesc pe Iago. Ce se întâmplă? Așadar, nu m-au adus aici ca să vorbim? M-au adus ca să mă omoare băiatul? Asta e? Nu poate fi adevărat. Nu pot să mor așa, acum. Nu mi se poate întâmpla așa ceva.

Trebuie să-i conving să n-o facă, trebuie să reușesc.

— Nu, nu, nu… Uitați ce e… Hai să vorbim. Eu vă jur că nu știu nimic, eu… Iago nu mi-a spus nimic… Nu știu ce e în calculatorul lui și nici nu mă interesează. Jucam la cacealma, i-am întins o capcană ca să vorbească, dar tot n-a scos un sunet. Serios că nu. Eu… eu uit de toate… vă jur… Eu… spune-mi ce vrei să fac, spune-mi. Plec din sat, uit de voi, de toate astea… nu-mi mai spuneți nimic… eu am ajuns doar la presupuneri, dar nu știu nimic, Iago nu mi-a zis nimic.

Încerc să mă adresez băiatului:

— Iago… Iago, spune-le, spune-le că tu nu mi-ai zis niciodată nimic de care eu să mă pot agăța. Spune-le.

Iago tace. Nu-și ridică privirea din dalele gri de pe sol.

Gabriel zâmbește cu amărăciune.

— Știi ce, Raquel? În urmă cu câteva săptămâni te-aș fi crezut… Dar acum știu că nu. Acum nu mai e nimic de făcut. Nu mai e cale de întoarcere.

Știi prea multe, nu vei reuși să-ți ții gura. Și-ți vei băga iar nasul unde nu-ți fierbe oala. E evident că ai asta în sânge. Păcat. Să știi că-mi pare rău. Mai ales pentru soțul tău. O să sufere îngrozitor pentru că soția lui s-a sinucis.

— Ce?

Simt un fior care-mi străbate tot corpul. Mă șochează cuvintele lui. Așadar, acela este planul, vor să apar în fața lumii ca o altă sinucigașă. Doamne.

— O să sufere îngrozitor pentru că n-ai putut suporta presiunea și că te-ai încurcat cu un elev și cu un profesor…

— Nu m-am încurcat cu niciun elev!

Zâmbește. Tocmai i-am confirmat una dintre bănuieli.

— Deci cu profesorul da… firește, urciorul nu merge de multe ori la apă… Ia te uită, te-ai încurcat cu văduvul.

— Nimeni n-o să creadă că m-am încurcat cu un elev.

— Iago o să confirme… Încă nu ne e clar dacă va spune că tu l-ai sedus sau dacă el te-a sedus pe tine. Sărmanul are o fixație pentru profesoarele de literatură… Nu se învață minte.

— Nu. Nu. Nu. Oamenii care mă cunosc știu că n-aș face niciodată așa ceva. Și nimeni nu va crede că două profesoare de la același liceu și-au pus capăt zilelor. Nimeni!

— De ce nu? Sinuciderea e contagioasă. Sigur ai citit despre asta. Sau de ce crezi că există acel pact tacit de a nu-i menționa pe sinucigași în mijloacele de comunicare, nici în altă parte? Fiindcă toți se tem de efectul de atracție. Tu, sărăcuța, ai început să faci o obsesie pentru Viruca, pentru moartea ei și ai sfârșit la fel ca ea, nemaisuportând presiunea, măcinată de sentimentul vinovăției, dezechilibrată, disperată și n-ai văzut decât o cale: să renunți la tot.

— Nu. Nu veți reuși. Nimeni nu vă va crede.

Îl implor pe băiat:

— Iago! Nu-i lăsa să facă asta. Vei ajunge la închisoare. Nimeni nu vă va crede. Nimeni! Nu sunt o sinucigașă!

— Câte luni ai fost închisă într-un spital psihiatric după moartea mamei tale?

Simt acea întrebare ca pe o lovitură. Doare la fel ca o împușcătură. Înghit în sec. Ce i s-a spus? Cine i-a zis? Asta știe doar… Germán?

— N-am fost închisă! A fost… o perioadă grea, dar n-am fost închisă!

— Câte barbiturice ai luat atunci?

— Ce?

— Nu-ți dai seama că eu și Germán suntem prieteni? A fost foarte îngrijorat, credea c-o să te piardă…

— N-am vrut să mă sinucid, a fost… am greșit doza… mi-au făcut o spălătură stomacală și gata. A fost o intoxicație fără importanță, n-aș fi murit niciodată.

— Aha… aha… aha… Dar chestia aia atât de urâtă și de prost gust să te încurci cu prietenul lui, cu Simón? Ce urât! Iar acum faci la fel cu idiotul de văduv. Știi cum numesc asta psihiatrii? A urma un tipar. Din cauza vinovăției de a te fi încurcat cu prietenul soțului tău: încercare de sinucidere. Din cauza vinovăției de a te fi încurcat cu un profesor și cu un elev: o nouă încercare, dar de data asta cu mai mult succes. Nimeni nu va fi uimit că de data asta ai mărit doza…

— Nu. Nu. Nu sunt o sinucigașă.

— Ce păcat, pentru că, dacă ai fi, ne-ai scuti de acest moment neplăcut.

Gabriel își permite un hohot de râs macabru.

Îi face un semn lui Tomás. Atunci acesta se apleacă să ia o geantă de sport de pe podea. Din ea scoate o sticlă de un litru cu apă și mai multe cutii cu medicamente. Din locul în care mă aflu, nu reușesc să văd ce sunt. Tomás vorbește cu fiul lui.

— Ajută-mă.

Iago șovăie, dar se apropie în cele din urmă și amândoi încep să scoată pastile din cutii.

Încep să mă împac cu ideea că aici se termină totul. O să mor.

O să mor.

O să dispar pentru totdeauna.

Privesc cum pisează pastilele. Nu se poate. Nu se poate. Nu e uman ce se întâmplă, nu pot să accept așa ceva.

— Nu sunt o sinucigașă. N-o să mor. Nu pot să mor, mă adresez elevului meu.

Dacă am vreo șansă, oricât de mică, de a mă salva, este la el.

— Iago! Iago, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i lăsa să mă omoare! Nu permite!

Iago mă privește pentru o clipă, în ochii lui există durere și nedumerire, i se face milă de mine? Dar tatăl îl obligă să se concentreze asupra a ceea ce face. Iar Gabriel țipă la el. Auzindu-i țipetele, Iago se intimidează. Și acum îmi dau seama, băiatul pare un mielușel speriat. Nu știu ce putere ciudată

exercită Gabriel asupra lui. Dar e complet supus. Nu e nici urmă din băiatul trufaș, șmecher și arogant pe care l-am cunoscut. Și am senzația că și tatăl lui e stânjenit, dar în alt fel. Vrea să termine cât mai repede cu toate astea. Pentru el este o tranzacție neplăcută de care vrea să scape repede, ceva ce trebuie să termine ca să treacă la altceva.

Mă uit la Iago, trebuie să fiu în stare să pătrund în carapacea lui. Trebuie să reușesc să i-o sparg. Dacă este supus, dacă e aici împotriva voinței sale, poate voi reuși să-l conving. Caut argumente noi. Ceva ce l-ar putea face să se răzgândească.

— Nimeni n-o să înțeleagă că m-ați găsit moartă aici, nimeni n-o să înțeleagă…

— Păi, nu te vor găsi aici, spune Gabriel.

Scoate niște chei din buzunar și mi le arată.

— Le recunoști?

Observ cheile, fără să pricep.

— De la apartamentul tău din A Coruña. Mi le-au dat cei de la agenție și le-am făcut o copie. Acolo o să te găsească. Moartă în apartamentul tău. Și toți o să înțeleagă că presiunea a fost mai puternică și te-a învins. Singură, fără soțul tău, simțindu-te un rahat, n-ai văzut altă ieșire. Sărăcuța.

— Nu, nu… nu…

Ce nenorocit… Ce nenorocit…

— Gata cu vorba, latră Tomás nerăbdător.

Scoate ceva din ghiozdan. Se apropie de mine și mă apucă de gât.

— Taci.

A luat o bandă adezivă și, cu ajutorul lui Gabriel, începe să mi-o înfășoare peste corp și să mă lege de scaun. Eu mă zvârcolesc cu toată puterea, dar nu-mi folosește la nimic.

— Lăsați-mă! Lăsați-mă! Nu, nu, nu! strig. Nu faceți asta, vă rog. Nu faceți asta. Iago! Iago, te implor, nu-i asculta pe nebunii ăștia, pleacă de aici, anunță poliția, Garda Civilă, eu… jur c-o să spun că m-ai salvat! Iago, dacă mor, o să dai de belele, o să se afle adevărul! V-a ieșit bine o dată, dar n-o să vă meargă de două ori! E imposibil! Iago!

Băiatul mă privește, în timp ce tatăl lui și Gabriel încearcă să mă facă să tac. Mi se pare că Iago își bagă mai multe pastile în buzunar. Mă ajută? Asta face? Decid să țip în continuare, zvârcolindu-mă, ca să le distrag celor doi atenția.

— Am zis să taci, poruncește Tomás. Ce noroc ai că nu-ți putem trage o

mamă de bătaie ca să nu rămână semne…

— Nu te mai mișca și nu mai țipa.

— Unii porci țipă mai puțin când îi omori.

Tomás își privește fiul.

— Termină odată. Bagă pastilele în sticlă și adu-o.

Eu continui să zbier. Iago desface sticla și, cu ajutorul unei pâlnii pe care o scoate din ghiozdan, toarnă o parte din pastile, lăsând ca restul să cadă în afară. Dar tatăl îl vede. Și se apropie de el morocănos.

— Ce faci, imbecilule?

Strânge de jos ce-a căzut și vâră în sticlă. Nemulțumit de rezultat, mai pisează trei pastile. La naiba. Singura posibilitate pe care o întrezăream să supraviețuiesc tocmai s-a risipit sub ochii mei. Tomás agită bine sticla. Rezultatul este un lichid albicios. I-l dă fiului său.

— Ia. Fă-o.

Iago ia sticla. Și șovăie.

— Haide, îl îndeamnă Gabriel.

Cu sticla în mână, Iago începe să se apropie de mine. Se mișcă indecis, e evident că nu vrea s-o facă, că nu vrea să fie aici, că e obligat. Trebuie să profit de asta.

— Iago, nu fă asta. Nu mă forța să beau lichidul ăsta. Putem să rezolvăm situația. Serios că nu știu nimic. Chiar nu știu ce ați făcut atât de teribil. Nu știu. Nici n-o să știu. Nu mă interesează. Plec de aici și uit totul. Jur.

Iago îl privește nehotărât pe Gabriel. Dar acesta clatină din cap.

— E prea târziu, spune Gabriel.

Și mi se adresează din nou:

— Nu mai poți să faci nimic ca să ne convingi. Acum chiar știi prea multe.

— Ba nu știu nimic, nu pot să-mi imaginez ce ați făcut încât să fiți nevoiți s-o omorâți pe Viruca și acum pe mine.

— Nici n-o să știi, mă asigură Tomás. Haide, fiule, haide odată.

Iago e deja lângă mine. Văd cum îi tremură mâinile. Nu vrea s-o facă.

— Iago, ascultă-mă. Iago… tu nu ești ca ei. Nu-i lăsa să te transforme într-un asasin. Nu le permite. Tu ești un puști, dacă ai avut vreo legătură cu moartea Virucăi, sigur există o explicație. O să le spun că ai evitat asasinarea mea, iar asta o să cântărească în favoarea ta. Îți jur că dacă mă ajuți, o să fac imposibilul să scapi.

— Taci! strigă Tomás.

Și îi poruncește fiului său:

— Fă-o odată!

Tomás se apropie de mine, mă apucă de cap și-mi acoperă nasul cu două degete. Eu închid gura când văd că Iago aduce sticla până la buzele mele. Nu vreau să beau, n-o să beau. Dar trec douăzeci de secunde și nu mai am aer. Deschid involuntar gura ca să respir. Iago profită ca să-mi introducă sticla în gură. Dau din picioare, mișc capul dintr-o parte în alta, o parte din lichid îmi curge pe față, pe haine, dar nu reușesc să scap, iar tatăl și fiul mă obligă să beau tot conținutul. N-am cum să împiedic să se strecoare în gâtul meu lichidul și să-mi coboare până în stomac.

Mă omoară, Doamne. O să mor.

Simt atâta panică, încât nu mă pot controla. Și nu mă pot abține, fac pe mine.

Mă obligă să înghit tot conținutul sticlei. E amar și vâscos. Nu știu de cât timp tot înghit, dar este agonizant. Nu se mai termină. Vreau să înceteze, încerc să țip, să închid gâtul, dar nu reușesc.

Văd cum dispare lichidul până nu mai rămâne nimic. Și, în sfârșit, îmi îndepărtează sticla din gură. Țip, încerc să scuip, dar nu folosește la nimic.

— Nu, nu, nu… ce mi-ați dat? Ce e rahatul ăla?

Trebuie să vomit. Trebuie să-mi determin corpul să respingă lichidul. Dar sunt în continuare legată, nu pot să-mi vâr degetele în gât, n-am cum s-o fac.

Cei trei mă observă.

— N-o să doară. Vei adormi imediat. Nu te zbate, nu te opune, spune Gabriel.

— Nu, nu, nu… îl implor pe Iago. Te rog… ajută-mă… te rog… încă e timp… te rog… Pleacă, du-te după ajutor. Du-te.

Nu mi se poate întâmpla asta. Nu pot să mor. Nu așa. Nu pot să mor…

Văd cum deschide Gabriel ușa și iese. Rămân singură cu Iago și Tomás. Mă adresez din nou lui Iago:

— O să-ți petreci restul vieții în închisoare, ajută-mă. Nu contează ce-ați făcut, Iago… te rog…

Încep să simt primele efecte. Pe limbă. O simt cleioasă… și vederea începe să mi se încețoșeze. Dar trebuie să lupt ca să nu-mi pierd cunoștința.

— Iago, te rog… te rog… anunță poliția… te rog… salvează-mă… te rog…

Și, deși opun cât pot de mult rezistență, deși încerc să țin ochii deschiși,

aceștia se închid în cele din urmă.

— Te rog… te ro…

Capitolul 47

— Verifică dacă respiră, îi porunci Gabriel băiatului.

Iago se apropie de Raquel cu foarte mare reținere. Avea capul lăsat într-o parte, atârnându-i de trup, care era în continuare drept, deoarece era încă legat de scaun cu banda adezivă. Iago își apropie urechea de nasul profesoarei. Respira? Nu putea să confirme.

— Respiră?

— Nu sunt sigur, mărturisi băiatul.

— Nu contează, o luăm cu noi. Nu ne putem permite să mai zăbovim mult pe aici, în curând îi vor simți lipsa. La mașină cu ea! Spune-i tatălui tău să te ajute s-o cari.

— Îi scot banda adezivă?

Gabriel îi aruncă o privire plină de dispreț. Băiatul acela era imbecil, își spuse în sinea lui.

— Dacă nu vrei să iei și scaunul, da.

Iago se apropie de ea și începu să dezlipească banda adezivă de pe corpul profesoarei. Gabriel îl observă un moment și apoi ieși din încăpere.

— Îmi pare foarte rău, îi zise Iago trupului inert al lui Raquel. Nu voiam să-ți fac asta. Îmi pare foarte rău.

În momentul acela, tatăl lui Iago intră cu o găleată și un mop. Trebuia să șteargă foarte bine orice urmă care ar fi trădat prezența femeii, printre altele, urina care era pe jos. Iago termină de dezlipit banda adezivă de pe corpul ei, în timp ce o ținea ca să nu cadă de pe scaun. Se descurca destul de prost, foarte stângaci, fiindcă nu prea știa cum s-o țină. Tatăl își dădu seama.

— Curăță tu, o duc eu jos.

Tomás se apropie și luând trupul lui Raquel, începu s-o târască prin tot salonul. Nu și-o imagina atât de grea și fu nevoit să ceară ajutorul fiului său.

— Stai, mai bine ia-o de picioare și o coborâm amândoi. Curățăm după aia.

Iago îi dădu ascultare. Conștient fiind de ceea ce făceau el și tatăl lui și mai ales de ceea ce tocmai făcuseră, trebui să-și înăbușe senzația de vomă. Fără prea mult succes. Simți gustul vomei ajungându-i în gură.

— Ce ai pățit? întrebă tatăl.

Băiatul dădu drumul picioarelor profesoarei. Și se grăbi să ajungă la

găleată, ca să nu vomite pe jos. Își goli tot stomacul, inundând salonul cu un miros urât.

— La naiba, Iago.

— Ce? strigă băiatul, răzvrătindu-se.

Atunci tatăl își dădu seama de cât de mult îi cerea. Că, deși băiatul părea să fi acceptat cu resemnare să-și îndrepte greșelile făcute, acum începea să fie conștient de magnitudinea celor petrecute. La fel ca Tomás. Își transformase fiul într-un asasin. Trebuia să învețe să controleze acea situație nouă, cu un amestec de fermitate și tact, pentru ca băiatul să nu se prăbușească.

— Haide, cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât o să putem să uităm mai curând.

— Să uităm? Te auzi ce zici? Eu n-o să uit toată viața.

— Haide.

Iago se ridică în capul oaselor și apucă din nou picioarele femeii. Gabriel intră în salon.

— Ce-i cu duhoarea asta?

— Nimic. Băiatul a vomitat.

— Ești un idiot.

— Îmi pare rău, murmură Iago.

— Să mergem, porunci Gabriel.

Coborâră trupul pe scări și Gabriel îi puse să-l vâre în portbagajul mașinii sale.

— Cu grijă, să nu aibă nicio lovitură. Dacă vrem să iasă totul bine, trebuie să fim atenți.

Cu mult efort, introduseră trupul lui Raquel în portbagaj. Gabriel îl închise.

— Și acum? întrebă Tomás.

— Acum veniți cu mine în A Coruña. O să ne descurcăm toți trei să facem treaba asta.

— Și cum o să facem s-o băgăm în apartamentul ei fără să ne vadă cineva? întrebă Iago.

— O să ne vină o idee. Cum ar fi să așteptăm până în zori.

— Avem acasă o ladă în care ar putea încăpea, spuse băiatul. Putem să ne dăm drept muncitori care ajută la mutare. N-a pus apartamentul la vânzare?

— Să nu-mi zici că acum te duce capul! spuse Gabriel cu oarecare

ironie. Mai bine să nu ne vadă nimeni. O să găsim o cale.

Intrară în mașină. Gabriel îi spuse băiatului să urce în față. Prefera să-l aibă sub control, nu avea întru totul încredere în el. Era conștient că-l obligaseră la multe și voia să-i dea o lecție. Avea două ore de drum ca să facă asta.

Odată ajunși în mașină, Gabriel porni și se îndreptă spre A Coruña.

Nu parcurseseră nici cinci minute de drum, când începură să audă niște lovituri. Proveneau din portbagaj.

— La naiba… E rezistentă nenorocita. Nu v-ați gândit să-i legați mâinile? întrebă Gabriel indignat, îndepărtându-și privirea de la drum și uitându-se la băiat.

Iago tăcu. Era prea șocat de posibilitatea ca Raquel să fie încă în viață. Funcționase faptul că nu dizolvase în sticlă toate pastilele, așa cum i se poruncise?

— Niciunuia nu ne-a trecut prin minte, răspunse Tomás de pe bancheta din spate.

— La naiba…

— La cât am băgat în ea, va fi din nou inconștientă.

— Bine-ar fi, zise Gabriel.

În loc să se potolească, loviturile deveniră mai insistente.

Iago decise că trebuia să facă ceva. Văzu comenzile de pe bord. Care corespundea deschiderii portbagajului? Când reuși să o localizeze, profită de o curbă care-l obligă pe Gabriel să fie atent și, cu o mișcare rapidă, se năpusti asupra comenzii pentru a o acționa.

Gabriel reacționă speriat. Și trase brusc de volan.

— Dar ce dracului faci?

Capitolul 48

Întuneric. Sunt moartă? Deschid ochii. Tot întuneric. Mă înconjoară întunericul. Asta e moartea? Dar nu. Unde sunt? Ce-i zgomotul ăsta? De ce nu pot să mă mișc? Încerc să mă liniștesc. Sunt în viață. Asta e tot ce contează. Trăiesc. Analizez zgomotul. E un motor. Sunt într-o mașină. În portbagaj. Trebuie să ies de aici. Trebuie să ies. Nu pot să-mi mișc brațul drept, cred că e sub corpul meu și probabil că a amorțit. Da, simt o furnicătură. Brațul stâng, pot să-mi mișc brațul stâng. Lovesc tavanul portbagajului. Lovesc neîncetat. Vreau să-l deschid. Sau vreau să mă audă cineva, chiar și ei, să știe că trăiesc, că nu m-au omorât, că planul nu le-a ieșit bine. Trăiesc!

Continui să lovesc.

— Ajutor! Ajutor!

Să mă audă cineva. Trebuie să mă audă cineva.

Lovesc până nu mai am putere. Și cu toate astea, continui. Mâna mă doare, cred că m-am tăiat în ceva, simt cum îmi curge sângele pe pumn. Dar asta nu mă va împiedica să lovesc în continuare.

— Ajutor!

Aud un click. Ceva a fost acționat. Portbagajul. Se deschide. Se deschide! Dar mașina e încă în mișcare. Atunci de ce l-au deschis? De ce? Dar nu contează motivul, trebuie să mă mișc. Trebuie să ies. Cu orice preț. Reușesc să-l deschid împingându-l și făcând un efort supraomenesc, fiindcă sunt amețită și amorțită, reușesc să mă ridic în capul oaselor. Mașina își mărește viteza. Sau, cel puțin, așa mi se pare. Dacă mă arunc din mers, e posibil să mă omor. Dar oare voi avea o altă șansă de scăpare? „Nu mai sta pe gânduri, Raquel. Nu mai sta pe gânduri și aruncă-te".

Închid ochii și mă las să cad. Corpul meu se rostogolește cu viteză. Simt duritatea asfaltului și apoi buruienile, mă rostogolesc pe o pantă. Și nu pot să mă opresc, încerc să mă agăț de vreun tufiș, de vreo creangă, dar e imposibil. Acestea mă lovesc peste față, peste mâini, peste tot corpul, nu simt durere, nu simt nimic. Continui să mă rostogolesc. Până când, în sfârșit, reușesc să mă opresc. Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar nu pot. Prea mult efort și acum da, durerea. Durerea care se instalează și cuprinde totul. Dar trebuie să mă mișc. Pentru că vor veni după mine. Trebuie să

înaintez, să mă ascund. De-abia văd, nu pot să-mi fixez privirea. Sunt foarte amețită.

Aud un zgomot asurzitor. E o împușcătură. Au ajuns deja aici? Mă vor împușca? Întorc capul, încerc să văd dacă mă urmăresc, dacă mă ajung din urmă. Dar nu văd pe nimeni. Doar crengi fără frunze și copaci. Aud o altă împușcătură. Și acum îmi dau seama că împușcăturile nu provin dinspre șosea, zgomotul vine din altă parte. Hotărăsc să înaintez. Dar de-abia reușesc să mă mișc, picioarele nu-mi dau ascultare. Trebuie să mă sprijin în mâini, să înaintez în patru labe, ca un animal. Mă doare atât de tare când mă mișc, încât de-abia reușesc să fac câțiva pași.

— Ajutor, strig.

Dacă cumva strig. Fiindcă e probabil să scot doar mormăieli care nu se prea aud.

— Ajutor!

Aud pași. În apropiere. M-au văzut. Singura șansă pe care o aveam să scap tocmai s-a risipit. Ei sunt aici.

Aud o altă împușcătură.

— *Cuidao*[11], animal!

E vocea unei femei. Niște pași înaintează spre locul unde mă aflu. Aud frunzele uscate trosnind. Văd două cizme și privesc în sus.

— *Neniña*... ce cauți aici? Rusul era să te confunde cu un mistreț.

E Concha. Cu o pușcă. Și acum îl văd pe chelnerul rus, pe Mijaíl. Și el are o armă în mână.

— Concha… ajutor… ajutor…

Nu mai am puteri. Drogurile își fac din nou efectul. În curând îmi voi pierde din nou cunoștința. Simt asta. Mai aud și alți pași, întorc capul și-i văd acolo, venind. Pe Gabriel, pe Tomás și pe Iago. Mă uit la Concha și clatin din cap.

— Nu-i lăsa… nu-i lăsa…

— Stai liniștită, *miña nena.*

Cei trei rămân pe loc când văd că sunt însoțită. Și aud vocea lui Gabriel.

— Raquel, ce bine că te-am găsit, ce ne-am speriat…

Încearcă să se apropie de mine. Dar Concha se pune în fața mea ca să mă apere. Îl țintuiește cu pușca. Ochii mi se închid. Lupt cu toată puterea să nu leșin.

— Stai pe loc, Acebedo, îi poruncește Concha cu o fermitate de general.

— Ce faci, nebuno? Nu vezi că e rănită? Vrem s-o ducem la spital.

— Stai pe loc.

Concha se adresează chelnerului:

— Mijaíl, țintește spre ceilalți doi. Și dacă se mișcă vreunul, tragi. Așa cum te-am învățat.

— Țintesc spre picioare?

— Mai bine spre boașe.

Mijaíl îi dă ascultare fără să șovăie și-și îndreaptă arma spre ceilalți doi.

— Dar, femeie, ce faci? Hai să fim rezonabili, insistă Gabriel cu cel mai blând ton al vocii.

— Plecați pe unde ați venit.

— Nu, protestează Gabriel. Trebuie s-o ducem la spital.

— Ne ocupăm noi, răspunde Concha. Nu-ți face griji pentru asta.

— Uite ce e… Gabriel încearcă să se miște.

— Stai pe loc, Acebedo, căci mulți din sat ți-au pus gând rău. Nu-mi oferi această plăcere.

Gabriel șovăie, dar decide să ignore amenințarea și înaintează spre mine. Fără să stea pe gânduri, Concha apasă pe trăgaci. Proiectilul izbește piciorul drept al lui Gabriel, care cade și urlă, mort de durere.

— Ah, nenorocito! Ești nebună.

Concha nu se tulbură câtuși de puțin. E dură. Li se adresează lui Iago și lui Tomás:

— Am aici cartușe pentru toți trei. Iar dacă pot să doboare un mistreț, vă asigur că pot să vă termine și pe voi. Așa că valea! Mijaíl, dacă fac vreo mișcare spre noi, tragi.

— La ordinele dumneavoastră, șefa.

— Ăsta e rus și nu se joacă.

— Nu pot să mă mișc, nenorocito. O să regreți asta. Îți jur, urlă Gabriel.

— Mă îndoiesc, Acebedo. Haide! Valea!

Concha încarcă din nou arma și o îndreaptă spre ei.

— La trei. Nu aștept mai mult. Mijaíl, tu începi cu puștiul, în boașe. Unu… plecați, doi… deja m-am săturat, trei…

Văd cum Iago și Tomás ridică mâinile în semn de capitulare, se apropie temători de Gabriel și încep să-l târască. Oboseala mă învinge. Îmi simt pleoapele grele…

Capitolul 49

Sunetul sirenei de la o ambulanță… Niște palme pe față. Voci îndepărtate… Sunt transportată pe o targă… Ușa care se închide sau se deschide… Luminile unui coridor… Fețe pe care nu le cunosc… Mi se introduce un tub prin gât… Eu încerc să-l îndepărtez…

— Stai liniștită, stai liniștită.

Ochii mi se închid…

— Nu adormi, scumpo.

O senzație de vomă… Două… Vomit…

— Foarte bine, așa…

Ochii mi se închid…

Capitolul 50

Mă trezesc în patul unei camere de spital. Îl văd pe Germán stând pe un scaun, lângă mine. Când vede că mă mișc, Germán se ridică și se apropie de mine. Încearcă să zâmbească.

— Cum te simți?

— Mi-e sete.

Germán ia o sticlă cu apă de pe noptieră. Și toarnă puțin într-un pahar. Mi-l dă și beau cu lăcomie.

— Ce m-am speriat!

Germán încearcă să mă mângâie pe păr. Dar nu știu dacă sunt pregătită pentru o mângâiere din partea lui, așa că încerc să scap de mâna lui fără s-o fac prea brusc.

— Mă doare.

— Rău?

— Nu.

Încă nu pricep ce caută aici.

— Te-au eliberat. Cine a plătit cauțiunea?

— Nimeni. N-a fost nevoie. Dar nu-ți face griji acum pentru asta. Te dor rănile de pe față?

Îmi duc mâinile la față și descopăr că am niște bandaje. Mă alarmez.

— Nu-ți vor rămâne semne, stai liniștită, sunt doar zgârieturi și o mică arsură.

Și mâinile au răni. Dar doar două sunt acoperite cu plasturi.

— Și Gabriel și…?

— La secție. Toți trei sunt arestați. Datorită ție.

— De ce au făcut-o? De ce au vrut să mă omoare? De ce au omorât-o pe Viruca? Tu știi, nu-i așa?

Germán clatină din cap.

— Nu, Raquel. Știam că Viruca se implica în ceva periculos. Dar doar atât. Vom avea timp să aflăm.

Încerc să mă ridic.

— Să caute în calculatorul lui Iago. Acolo e, acolo trebuie să fie…

— Acum nu-ți face griji pentru asta.

— E important, Germán.

— Se ocupă ei de asta.
— Sigur?
Încuviințează.
— Vrei să faci câțiva pași?
— Da.
Germán mă ține de braț și eu mă sprijin de el ca să cobor din pat. Îmi aduce papucii și mi-i pune. Și atunci începe să plângă nestăpânit, de parcă lacrimile și regretul s-ar fi adunat de mult timp în el și acum n-ar mai avea voință, nici putere pentru a le împiedica să iasă la suprafață.
— Îmi pare foarte rău, Raquel. Îmi pare foarte rău. Mi-a fost atât de frică… Eu sunt vinovat pentru tot. N-ar fi trebuit să ne întoarcem niciodată aici. N-ar fi trebuit niciodată să mă bag în rahatul de a vinde cocaină. Chiar am făcut-o în mod punctual… Trebuia să câștig iar bani, mai ales ca să-mi plătesc viciile, nu voiam să-ți folosesc banii ca să cumpăr cocaina pe care o consumam și a apărut șansa asta, iar eu am început să vând. Am fost un prost, știu… dar, mai ales… mai ales nu trebuia să te fi ținut niciodată deoparte. Ai ajuns să crezi că eram implicat în moartea Virucăi și nu te pot învinovăți pentru asta. Am fost un laș. Nu știam nimic sau nu voiam să știu… eu… Consumam uneori cocaină cu ea și începea să-și dea drumul la gură… vorbea despre o poveste complicată pe două planuri. Nu-mi dădea niciodată nume, îți jur. Și într-o zi mi-a zis că avea să se încheie, că știa cum să termine totul. Și mi-a vorbit despre Gabriel, despre ceva ce făcuse. Și n-am lăsat-o să continue… N-am lăsat-o să vorbească în continuare, pur și simplu am rugat-o s-o lase baltă, să nu se pună cu el. Că era mai bine să-l aibă prieten.
— Așa cum îl aveai tu.
— Pentru cine crezi că vindeam cocaină? Pentru el! Știam ce-i putea pielea! De-aia am rugat-o pe Viruca să nu se bage în belele…
— Și, când a murit, n-ai făcut legătura?
— Toată lumea spunea că fusese o sinucidere! Și eu văzusem că nu era deloc bine! Voia din ce în ce mai multă cocaină, era din ce în ce mai palidă! De ce să nu cred că s-a sinucis?
— Ai vrut să crezi, Germán. E diferit. Era mai comod să faci ce-a făcut jumătate de sat, inclusiv Garda Civilă. Să privești în altă parte și să decizi că nebuna de Viruca s-a sinucis. Și chiar că bine-a făcut, pentru că a fost infidelă, escroacă, pentru că și-a părăsit soțul și s-a combinat cu un elev și cu tatăl acestuia.

— Nu știam asta.

— Germán…

Și tac. Aș putea continua, dar prefer să nu mai vorbesc. Ce rost are? Sunt atât de dezamăgită, încât dacă continui, doar i-aș face rău. Și ne-am face rău. Și nu mai pot.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva… spune. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, nu mi-aș fi iertat-o toată viața. Gândul că te-aș putea pierde a fost oribil… N-am crezut niciodată că din cauza tăcerii mele, a modului meu de a acționa și a faptului că am refuzat să văd ce se petrecea, avea să ți se întâmple asta, Raquel. Trebuie să mă crezi. Fiindcă, dac-aș fi intuit, niciodată n-aș fi permis așa ceva. Trebuie să mă crezi și trebuie să mă ierți.

Îl privesc și nu știu ce să spun. Fiindcă în momentul ăsta nu știu ce simt, sunt încă amețită. Ba nu, mint. Desigur că știu. Firește că știu că relația noastră e moartă și îngropată. Și dacă există ceva bun în faptul că am trecut prin această oroare, dacă există ceva bun în faptul că am văzut moartea atât de aproape, acel ceva e că știu că acum sunt vie. E singurul lucru important. Trăiesc. Și e atât de minunat, încât acum pot să îndur orice reproșuri. Acum îmi dau seama că era absurdă atâta teamă de a-l pierde pe Germán, de a trăi cu absența lui, atâta luptă ca să fiu cu el pentru ca relația noastră să nu se termine. Îmi dau seama că acea teamă de a-l pierde era doar atât: teamă. Nu e chiar așa de grav. După cum mi-a zis Claudia atunci când selecta fotografii din trecutul ei, chiar dacă doare foarte mult, chiar dacă este mai sfâșietor decât ai crezut, în cele din urmă nu e chiar atât de grav. Pentru că nimic nu e niciodată chiar așa de grav.

Pot să trăiesc fără Germán. Acum știu asta. Va fi dureros, dar pot.

— Vreau să merg.

Mă ridic și fac câțiva pași. Sunt cam amețită și amorțită, dar mai puțin decât mă așteptam.

— Chiar îi cercetează calculatorul?

— Da, nu-ți face griji.

— De ce? Cum de știau că trebuie să-i cerceteze calculatorul?

Am vorbit în somn? M-au interogat cei de la Garda Civilă și nu-mi amintesc?

— Te voi duce undeva, îmi permiți? întreabă Germán.

— Germán…

— Spune-mi.

— Ce cauți aici?

— M-au eliberat și voiam să fiu cu tine. Unde altundeva să fiu?

Trebuie să-i spun că s-au întâmplat prea multe lucruri, că au existat prea multe secrete, prea multe trădări între noi, că eu m-am desprins deja de el și că nu-i nimic, că totul va fi bine.

— Germán… Unde e Concha? Și Mijaíl? Trebuie să le mulțumesc.

— Îi sun imediat. Concha m-a rugat s-o sun de îndată ce te trezești.

— Mi-au salvat viața.

Și, prin asta, vreau să-i spun că ei au făcut-o. Nu el. „Ei m-au salvat. Tu nu erai aici”.

— Îi sun imediat. Dar lasă-mă să te duc mai întâi undeva.

— Îmbrăcată așa?

— Nu părăsim spitalul.

Încuviințez. Vrea să mă ducă într-un loc mai liniștit ca să vorbim? Unde? Vrea să fumeze pe acoperiș? Unde mă duce?

Mergem pe coridor și Germán mă conduce până la lift, urcăm două etaje. Îl privesc. Are încă ochii roșii de la plâns. Ce departe îl simt. Se agață de mine, mă strânge de mână, dar eu nu vreau decât să mă desprind. Încearcă să-mi zâmbească. Ieșim din lift. Îl urmez și intră în camera 303. Cineva mă salută din pat.

— Bună.

E Roi. Trăiește. Palid, cu cearcăne, aproape cadaveric, dar trăiește. Și are ochelari noi. Fără brațe legate cu leucoplast.

— Roi!

— Ce faci, profa? Ai văzut? Aproape că a trebuit să mor ca să-mi cumpere mama ochelari noi. Cum a fost spălătura aia stomacală?

— Mai bine decât rătăcirile pe munte, încearcă să glumească Germán.

Îl privesc pe soțul meu și apoi mă uit la Roi, fără să înțeleg întru totul. Nu se urăsc? Roi l-a iertat că a vrut să-l omoare cu bătaia? Sau n-a fost soțul meu cel care l-a bătut?

— Aveți multe să-mi explicați, le spun.

— Mi-a salvat viața, mă asigură Roi.

— Germán te-a salvat?

— Da.

— Deși era să dau cu mașina peste el.

— Poftim?

Nu înțeleg nimic.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat? întreabă Roi.

Îi e greu să vorbească, încă e foarte slăbit și are dureri, dar vrea s-o facă.

— Îți amintești când ți-am povestit în biroul tău că eu am fost în spatele tuturor rahaturilor pe care le-ai îndurat la școală?

— Cum aș putea să uit?

— Iago a aflat. A aflat că a fost ideea mea. Și și-a ieșit din minți. M-a amenințat, mi-a spus că voi plăti foarte scump, dar eu nu l-am luat în seamă. Nu era prima oară când vorbea gura fără el sau când ne încăieram. Dar știi ce? Eu voiam să-l ajut. Știam că ascundea ceva, că-l măcina ceva în legătură cu Viruca. Așa că, în ciuda amenințărilor, eu am continuat să insist, să-l tot rog să-mi spună ce-a pățit, să-i zic că, dacă se simțea vinovat, era mai bine să-și descarce sufletul în fața mea.

— Și ți-a povestit?

— Mi-a zis ceva sau cel puțin, mai multe decât îmi spusese până atunci. Mi-a zis că Viruca merita tot ce i se întâmplase. Că nu știa dacă se sinucisese sau nu, dar că merita să moară. Că el avusese încredere în ea, își deschisese sufletul în fața ei și-i povestise ceva ce nu spusese niciodată nimănui, ceva ce avea legătură cu tatăl lui, cu ceva ce făcuse sau îi făcuse, și că Viruca, în loc să renunțe la tatăl lui, în loc să-i nenorocească viața, a folosit ce i-a mărturisit el ca să-l șantajeze.

— Și nu ți-a spus ce i-a dat?

— Mi-a spus ceva despre un fișier pe care-l păstra cu sfințenie în calculatorul lui. Așa că, a doua zi, m-am dus la el acasă. Am așteptat să plece și i-am spus tatălui său că aveam nevoie de ceva din camera lui Iago. Am intrat și i-am accesat calculatorul. Nici nu știu cât timp am stat acolo și eram atât de concentrat căutând, încât nici nu mi-am dat seama că intrase în casă. M-a descoperit și a luat-o razna. A înnebunit de-a binelea. Nu-l mai văzusem niciodată așa. Niciodată. Credeam că-i cunosc latura cea mai furioasă, dar nici nu se compara cu reacția pe care a avut-o. Cred că era foarte drogat. A început să zbiere la mine, credea că reușisem deja să găsesc fișierele. L-am asigurat că n-am găsit nimic și atunci mi-a cercetat buzunarele, eu nu m-am lăsat și a început să mă lovească atât de furios, încât nu m-am putut apăra. Am încercat să fug din cameră, am reușit s-o fac, dar m-a apucat de picioare și am căzut pe scări. Și atunci, în loc să i se facă milă, a început să mă lovească cu picioarele, iar și iar. Mi-a rupt patru coaste. Una mi-a perforat un plămân. Și mi-a nenorocit și ficatul.

Încuviințez îngrozită.

— În ciuda loviturilor, am reușit să mă ridic și să ies din casă. Dar el a

venit după mine și când eram deja aproape de șosea, m-a împins cu putere și am căzut pe o mașină. Impactul a fost brutal.

— Mașina era a mea, spune Germán.

— I-am cerut ajutor și cred că am leșinat.

— L-am văzut pe Iago înnebunit. Îmi spunea să nu mă amestec, să plec. Că era problema lor. Dar, desigur, băiatul era pe jos, în plus, eu dădusem cu mașina peste el. M-am gândit să chem o ambulanță, dar mi-era teamă că, dacă nu-l luam de acolo cât mai repede, Iago avea să-l omoare. Nu-l puteam lăsa acolo. L-am urcat în mașină și Iago mi-a jurat că dacă-l luam cu mine, dacă cineva afla că îl bătuse el, dacă poliția mă interoga, avea să mă caute, avea să te caute și pe tine, avea să le spună totul tatălui său și lui Gabriel. Că niciunul din ei nu avea să permită să ieșim basma curată din toată povestea asta.

— Și de-aia l-ai lăsat la intrarea în spital și ai fugit.

— Am fost un prost și un laș, știu. Dar trebuie să mă crezi, Quela…

— Nu-mi mai spune Quela, urăsc să-mi zici Quela!

— Scuze. Scuze. Dar chiar am făcut-o ca să te protejez, ca să ne protejez.

— Și credeai că nu te va descoperi nimeni? Uite cât de puțin le-a luat să dea de tine.

— Nu m-am gândit, nu-mi stătea mintea la așa ceva… voiam doar să-l las la urgențe, voiam doar să supraviețuiască.

Am rămas tăcută. Încercând să procesez toate informațiile. Așadar, soțul meu nu este un asasin. E doar un laș și un idiot. Doar s-a băgat în afaceri cu un tip de cea mai joasă speță precum Gabriel. Cineva de care atât el, cât și toți din sat se temeau. Sau pentru care simțeau un amestec de teamă, respect și fascinație, ca în cazul soțului meu. Un tip care era dispus să ucidă ca să nu se descopere ce avea Iago în calculator împotriva lui și a lui Tomás. Fiindcă acum știu că-i afecta pe amândoi.

— Ce era în calculator? îl întreb pe Roi.

— Nu știu. Jur că nu știu.

Capitolul 51

Trei săptămâni mai târziu, știrea a apărut în ziare. Și i-a impresionat pe toți locuitorii satului. Și, cu siguranță, întreaga țară. Judecătorul decretase confidențialitate, dar cineva de la judecătorie sau cineva din Garda Civilă făcuse informația publică. Era prea atrăgător sau, mai bine zis, prea extraordinar ca să nu se afle. Putregaiul e mai bine să iasă la lumină. Probabil că așa au gândit. Iar eu eram perfect de acord.

Germán m-a sunat să-mi spună să cumpăr ziarul.

Lui îi fusese greu să accepte că nu mai voiam să-i fiu alături, dar, după câteva conversații foarte dureroase, a înțeles că nu mai era nimic între noi. Nu mai puteam fi împreună.

Am ieșit să cumpăr ziarul și am văzut că știrea era pe prima pagină în ziarele cu tiraj național și, de asemenea, în *La Voz de Galicia* și *La Región.* Le-am cumpărat pe toate. Am urcat la mine acasă și când am ajuns, am găsit o surpriză la ușă. Era un pachet foarte greu. Pe numele meu. L-am desfăcut și am găsit șase sticle de vermut de casă. Din acela de care am băut la Mauro. Era și un bilet:

> Am făcut rost de adresa ta de la colegii de la liceu. Sper că nu te deranjează. N-am putut să vin să te văd la spital. Mi-am imaginat că nu voiai să mă vezi. Nu știu cum să-ți cer iertare. Ți-am omorât câinele și era să-ți pierzi viața din cauza mea. Și nu știu nici cum să-ți mulțumesc. Fără tine, nu s-ar fi descoperit adevărul. Mulțumită ție, Viruca se odihnește în pace. Și, poate că, într-o bună zi, eu o voi putea lua de la capăt. Îți doresc numai bine. Îmbată-te în cinstea mea.
>
> Mauro

Am băgat sticlele în casă. M-am gândit să le arunc la gunoi, dar m-am răzgândit. Ar fi păcat să irosesc acel vermut atât de bun. Sticlele nu aveau nicio vină că Mauro era un idiot. Un idiot care descoperise adevărul, nu și unde băgase soția lui banii obținuți din șantaj. Să-și vadă de viața lui! Am desfăcut ziarele și înainte să încep să citesc, am hotărât să-mi torn într-un pahar vin dintr-o sticlă. Meritam. Am desfăcut-o și m-am lăsat îmbătată de miros. Cu vinul în pahar, m-am așezat la masa din salon, cu fereastra deschisă spre port, și m-am cufundat în lectură.

Ziarele se pricepuseră să reconstituie povestea pe baza tuturor declarațiilor, mai ales a lui Iago și a mea. Fiindcă datorită mie știau că Gabriel și Tomás o uciseseră pe Viruca. Dar din declarația băiatului s-a putut afla și restul adevărului.

Când am citit mi-a înghețat sângele-n vine. A trebuit să stau mai bine de o jumătate de oră liniștită, încercând să asimilez toată oroarea pe care o citisem.

L-am sunat pe Germán.

— Tocmai am citit, i-am zis. Chiar nu știai nimic, nici măcar nu intuiai ceva despre toate astea?

— Raquel, dar cum era să-mi imaginez o asemenea atrocitate? Firește că Gabriel voia să împiedice cu tot dinadinsul să iasă la lumină.

— Gabriel și tatăl lui Iago… Nu știu cine-i mai nenorocit.

Și în momentul acela mi-am amintit de una dintre lucrările pe care Iago le scrisese la materia pe care o preda Viruca. Aceea în care spunea: „Toate ororile pe care ți le poți imagina, cineva le-a comis deja”. Și, de asemenea, am înțeles de ce fusese atât de impresionat de opera lui Dickens, *Timpuri grele.*

Povestea fratelui care ajunge să-și prostitueze sora.

Cum să nu se simtă sărmanul Iago impresionat de o asemenea poveste? Doar era povestea lui. Fiindcă toate ororile posibile fuseseră săvârșite deja. Mai ales în acele timpuri grele, cele de dinainte, cele de acum. Timpurile grele sunt cel mai bun teren pentru a germina orice faptă mizerabilă.

Sărmanul Iago fusese nevoit să suporte un tată obișnuit să comercializeze, în stare să pună preț pe orice, pe ceea ce cumpăra, pe dragostea Virucăi, și pe ce vindea, pe propriul fiu. Fiindcă asta făcuse. Făcuse rost de mulți minori, preadolescenți și adolescenți de ambele sexe, ca să fie abuzați sexual de Gabriel. Chiar și propriul fiu, Iago. De la cincisprezece la șaptesprezece ani suferise abuzurile mezinului familiei Acebedo. Ale prietenului soțului meu. Tomás consimțise ca fiul lui să se prostitueze. Îl vânduse la un preț ridicat cuiva care să-l scoată din prăpastia financiară în care se afla. Unei persoane precum Gabriel Acebedo.

Dezgustător.

Fișierele pe care Iago le păstra în calculatorul lui erau imaginile de pe camerele de supraveghere din bordelul tatălui său. Din bordel și din toate locurile unde Tomás își trimitea prostituatele și, în cazul ăsta, minorii, ca să fie abuzați.

Nemulțumit de „carnea proaspăta pe care Tomás i-o furniza, Gabriel începuse să facă o obsesie pentru Iago când acesta avea doar cincisprezece ani. Îl cunoștea de pe rețelele de socializare și de la sala de gimnastică. Așa spunea presa. Gabriel știa că lui Tomás îi era greu să țină pe linia de plutire cele două afaceri, atât firma de construcții, cât și bordelul, fiindcă, în anii cei mai grei ai crizei, se prăbușise chiar și afacerea profitabilă a prostituției. Și, obișnuit să obțină mereu ce voia și obsedat din ce în ce mai mult de băiat, disperat să-l aibă, a reușit mai întâi să-l seducă pe puști sau, cel puțin, să-l aducă pe terenul lui, să abuzeze de el, iar când tatăl a aflat, în loc să se înfurie, să-l denunțe, să-l îndepărteze de băiat, a decis să profite de situație. Tomás a văzut astfel șansa de a ieși din groapă și a pus un preț foarte mare pe acele întâlniri între fiul lui și Gabriel, într-atât încât să poată ieși la liman și să-și redreseze firma de construcții. Iago s-a văzut obligat să întrețină în continuare relații sexuale cu mezinul familiei Acebedo și obținea, în plus, o sumă frumușică de bani pentru fiecare întâlnire cu Gabriel. Acesta, obișnuit să-și satisfacă toate dorințele, era dispus să plătească oricât, chiar dacă pentru asta trebuia să salveze firma de construcții a lui Tomás și să-i plătească băiatului capriciile. Și asta a făcut.

Ceea ce Gabriel Acebedo a aflat abia mult mai târziu este că tatăl înregistrase toate acele întâlniri, care aveau loc aproape mereu în cabana din cartierul unde era să-mi pierd viața. Îl filma cu intenția de a avea o asigurare de viață, un mod de a-l șantaja pe Gabriel în caz de nevoie.

Ziaristul obținuse informația mai ales din declarațiile lui Iago, care, din primul moment, simțise nevoia să vorbească, să vomite toată oroarea pe care o trăise.

De la treisprezece ani, Iago spiona înregistrările tatălui. Nici că exista un material mai bun pentru a-și face primele masturbări decât imaginile cu târfele care făceau asta clienților. Așa a descoperit că tatăl lui înregistrase întâlnirile și abuzurile la care îl supusese Gabriel.

Când Iago a început să se îndrăgostească și să fie obsedat de Viruca și a vrut ca ea să-l părăsească pe tatăl lui, a decis să-i arate imaginile. Ca ea să vadă cu ce fel de monstru ieșea. Cu cineva în stare să prostitueze minori, ba chiar pe propriul fiu. Era convins că, atunci când Viruca avea să descopere că tatăl lui era un porc, avea să-l denunțe, ducând imaginile la Garda Civilă, sau cel puțin, avea să-l părăsească pe Tomás *ipso facto.* Băiatul nu și-a imaginat însă că Viruca avea să folosească acele înregistrări ca să încerce să-l șantajeze pe tatăl lui. Bine, băiatul nici nu pretindea ca profesoara să-l

salveze de tatăl lui sau de Gabriel, denunțându-i. Asta ar fi putut să facă și singur. Dându-i acele înregistrări, Iago avea și un scop utilitar: ca ea să-l părăsească pe tatăl lui, să vadă ce monstru era și să rămână cu el. Dar nici măcar așa n-a reușit s-o aibă.

Trebuie să fi fost o lovitură foarte puternică pentru puști. Persoana de care se îndrăgostise era la fel de mizerabilă ca ceilalți doi. Probabil că Iago a crezut că nu mai exista nimeni integru pe pământ. Toți aveau un preț. Chiar și Viruca, iubirea lui. Era în stare să-l lase baltă, să nu denunțe abuzul doar ca să obțină un profit. Furia pe care a simțit-o pentru ea trebuie să fi fost devastatoare.

Viruca crezuse că atinsese cerul cu acele înregistrări. Putea obține ce voia fără să fie nevoită să se mai culce cu Tomás. Acesta, la început, trebuie să fi cedat șantajului, dar Viruca era nesătulă și voia din ce în ce mai mulți bani. Într-atât încât a decis să recurgă la cealaltă sursă, la Gabriel. Cel care avea o adevărată avere și care chiar avea mult mai multe de pierdut cu toată povestea.

Și astfel, datorită șantajului Virucăi, Gabriel a descoperit că Tomás înregistrase întâlnirile. Și-a ieșit din minți. Și l-a înfruntat pe Tomás. Nu avea de gând să cedeze niciunui șantaj din partea Virucăi. Nu avea să permită așa ceva. Și fiindcă nu el crease situația, l-a obligat pe Tomás să pună capăt problemei. Fiindcă, dacă n-o făcea, aveau să cadă amândoi. Unul pentru că se culca cu minori, iar celălalt pentru că-i prostitua. Așa că Tomás n-a avut de ales, a trebuit să accepte. Amândoi au plănuit asasinarea ei. Probabil că Tomás a impus condiția ca fiul lui să nu fie implicat. Aveau s-o facă pe la spatele lui. Tatăl și-a obligat fiul doar să șteargă toate fișierele. Ceea ce fiul a jurat că a făcut, dar e evident că n-a făcut. Și el voia să aibă o asigurare de viață, în caz că ar fi avut nevoie mai târziu.

Tomás și Gabriel au plănuit bine moartea ei. Era aproape crima perfectă. Au decis să profite de toate circumstanțele personale care o înconjurau pe Viruca: hărțuirea la care era supusă la liceu, faptul că se despărțise de soțul ei și că se apucase de droguri. Era situația ideală să pară o sinucidere.

Au drogat-o și, aproape inconștientă, au dus-o la băile termale de la lacul de acumulare, ca s-o adoarmă în apa caldă și apoi au dus-o până la lac, înecând-o cu mâinile lor.

Și totul le-ar fi ieșit bine dacă nu mi-aș fi băgat nasul. De aceea au încercat să facă același lucru și cu mine. S-au gândit probabil că, dacă reușiseră o dată, de ce să nu încerce din nou? Și eu eram o candidată bună,

după cum mi-au arătat, ca să sufăr o criză de nervi cu rezultat fatal.

Au fost cât pe ce să reușească. Foarte aproape.

Mi-a fost milă de Iago.

— Sărmanul băiat a trăit un iad. Tatăl lui îl prostituează, iar când se îndrăgostește și crede că poate avea încredere în profesoară, ea îl trădează folosind fișierele pentru propriul beneficiu. Cum să n-o urască? Cum să nu dezvolte o furie infinită împotriva ei? Îi mărturisește oroarea, subjugarea și abuzurile pe care le-a îndurat din partea lui Gabriel, cu acordul tatălui său. El voia ca ea să-l salveze, iar Viruca, în loc să simtă milă, să-l ajute, l-a trădat.

— Adevărul e că este foarte dubios.

— Și imaginează-ți ce sentimente contradictorii trebuie să-l fi torturat. Fiindcă, chiar dacă poate că a ajuns să o urască, probabil că se simțea și foarte vinovat pentru că nu-i venea să creadă că s-a sinucis și, cu toate acestea, n-a făcut nimic să descopere adevărul… Sărmanul copil.

— Acel sărman copil a încercat să te omoare.

— Nu, Germán. Nu-ți dai seama? L-au obligat. Gabriel îl subjugase complet. Știi ce putere continuă să aibă, chiar și după mulți ani, un infractor care-și abuzează victima asupra acesteia? Sigur Gabriel era foarte conștient de asta. Și a hotărât să-l implice, voia să-i dea o lecție, să-și murdărească și el mâinile de data asta. Să învețe lecția. La urma urmei, din punctul de vedere greșit al lui Gabriel, și chiar al tatălui, Iago era vinovat că ajunsesem atât de departe. De aceea el trebuia să fie acolo, să participe la asasinarea mea. Dar datorită lui sunt în viață. Într-un fel, am reușit să-l conving să i se facă milă de mine. Ar fi putut să bage mai multe pastile în acea sticlă, dar n-a făcut-o. Și s-ar putea ca el să fi apăsat pe buton ca eu să pot să ies din portbagaj.

— Da, am citit asta într-unul dintre articole.

— Vezi? O să vorbesc cu avocatul lui ca să mărturisesc din nou în favoarea sa.

— Sigur?

— Iago a trecut deja prin prea multe iaduri, nu merită să sfârșească în închisoare.

— Ești incredibilă, îmi spune.

— Nu, voi face doar ce consider că este corect. Nimic mai mult.

Rămânem tăcuți timp de câteva secunde.

— Știi că mama, până la urmă, vinde restaurantul?

— Da? Și ce-o să facă fratele tău?

— El și soția lui se vor duce o vreme în Argentina. A fost visul amândurora dintotdeauna. E prima oară când aud asta, nu mi-au spus niciodată. Dar păreau bucuroși. Și cred că Demetrio se simte chiar eliberat să părăsească O Muíño.

— Păi, atunci mă bucur mult. Și tu? Ce-o să faci?

— Îți amintești când mă plângeam că nu aveam idei și tu îmi spuneai că trebuie doar să deschid ochii și să mă uit în jurul meu?

— Ți-am spus asta vreodată?

— De multe ori. Păi, cunosc un sat unde a avut loc o poveste extraordinară. Novariz, nu știu dacă ai auzit de el. Am chiar și protagonista. O profesoară suplinitoare, care se vâră în gura lupului și descoperă în cele din urmă cea mai dubioasă problemă a satului. Cum ți se pare?

— Presupun că e o idee bună. Un singur lucru îți cer. Ca soțul ei să n-o pățească prea rău. Te cunosc și ești în stare să cazi de pe un măgar.

— O să încerc. Dar nu-ți promit nimic, fiindcă soțul profesoarei e un imbecil fără pereche. Raquel…

— Da.

— În weekend trebuie să mă duc în A Coruña. Am putea să ne vedem.

— Mai bine nu, Germán. Am vorbit tot ce aveam de vorbit.

— Aha… O să-mi fie dor de tine. Foarte mult.

— Și mie. Promite-mi că voi fi una dintre primele persoane care vor citi povestea.

— Desigur. Raquel…

— O să închid, Germán. Pa.

— Pa.

Am închis telefonul. Ce grele sunt despărțirile! Dar ne-am luat deja rămas-bun de prea multe ori. Nu mai puteam repeta acel ritual chinuitor. M-am uitat în jurul meu. Apartamentul mamei, mă rog, de acum apartamentul meu era plin de cutii din carton. În sfârșit luasem decizia, aveam să locuiesc acolo.

Singură.

Fără Germán. Și când mă gândesc că luni întregi mi-a fost teamă să înfrunt încă o absență în viața mea… Crezând că nu voi putea suporta golul pe care avea să-l lase, la fel ca acela lăsat de mama. Temându-mă să nu înnebunesc din nou. Dar iată-mă. Întreagă, dintr-o bucată. Se putea trăi printre absențe. Cu moartea unei ființe dragi și cu o căsnicie eșuată. Fiindcă

niciodată nimic nu e mare scofală. Și de multe ori, teama de absență este mai teribilă și mai paralizantă decât absența în sine. Începeam o nouă viață. Și partea cea mai bună este că, deși eram moartă de frică, eram și foarte entuziasmată.

În plus, în acele zile, Coruña mă întâmpinase cu o lumină și o temperatură de primăvară care invitau la optimism. Iar prietena mea Tere era încântată să mă aibă din nou aproape și, pe deasupra, celibatară. Puteam să ieșim la agățat, să cunoaștem bărbați, să ne-o tragem fără limite. Deși știu că nu vorbea serios pentru că ea se îndrăgostise din ce în ce mai mult de chelnerul ei, cel *cu piercing*-urile, și cred că deja se gândea la nuntă și la copii cu el.

Ea dorind să se așeze la casa ei, iar eu singură.

Viața se inversa.

Sunetul pescărușilor și zgomotele din port se strecurau pe fereastră.

Și m-am apucat să despachetez cutii.

virtual-project.eu

violin

[1] „Nu o vrei mai bine cu lapte?”, în galiciană, în original (n.tr.).
[2] „O bucată de budincă? Tocmai am făcut-o.” în galiciană, în original (n.tr.).
[3] „Hai înăuntru. Nu concurez cu băiatul.”, în galiciană, în original (n.tr.).
[4] „Ești cea nouă?”, în galiciană, în original (n. tr).
[5] „fata mea. Să nu-i văd în fața ochilor pe cei din familia Acebedo…” în galiciană, în original (n.tr.).
[6] „Sărmanul”, în galiciană, în original (n.tr.).
[7] „Viruca nu s-a omorât”, în galiciană, în original (n.tr.).
[8] Comunitatea Statelor Independente (n.tr.).
[9] Aspect de carton, în galiciană, în original (n.tr.).
[10] Luis Garcia Berlanga este considerat un clasic al cinematografiei spaniole (n.tr.).
[11] „Ai grijă”, în galiciană, în original (n.tr.).